

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

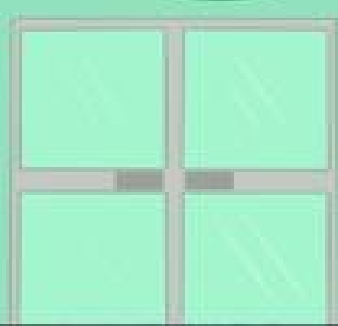
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HAWKEYES HOCKEY SERIES

Lucky SCORE

A
STRANGERS TO LOVERS
ROMANCE

KENNA KING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LUCKY SCORE

KENNA KING

Copyright © 2024 by Kenna King

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için info@bridgetownpublishing.com adresinden Bridgetown Publishing Inc ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapak Tasarımı: Yıldız Çocuk

Tasarımları 1. baskı 2024

CONTENTS

[Bölüm Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Tam](#)

[sayfa görüntü](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[Onbirinci](#)

[Bölüm Onikinci](#)

[Bölüm](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

Dördüncü Bölüm

On Beşinci

Bölüm

On Altı Bölüm On
Yedi Bölüm On Sekiz
Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi
Üç Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz

-

KİTAP SİPARİŞİ **Hawkeyes Hokey Serisi**

1. Ukala Skor
2. Kirli Skor
3. Acımasız Skor
4. Kaba Skor
5. Kirli Skor
6. Şanslı Skor
7. Zorlu Skor
8. Mükemmel Puan
9. Yanlış Skor

Daha fazla kitap ve bilgi için **www.kennaking.com** adresine göz atın.

Bir yazar olarak büyürken beni takip eden muhteşem okuyuculara:

Tüm kitaplarımdaki illüstrasyon sayfası ve güncelleme hatalarını düzeltmek için çok çalışıyorum.

Kitaplarımın güncellenmiş versiyonlarını edinmek için aşağıdaki talimatları izleyin:

KindleUnlimited hesabınızda:

İçeriğinizi ve Cihazlarınızı Yönetin
bölümüne gidin Güncellemek istediğiniz
kitabı arayın

MEVCUT GÜNCELLEME ögesini seçin ve ardından GÜNCELLEME
ögesini seçin.

Umarım bu yardımcı olur ve elimden gelen en iyi okuma deneyimini sağlamaya çalıştığım için sabrınıza minnettarım!

CHAPTER ONE

Yedi

Meksika'daki sahil evimin yanındaki bir merdivene tünemiş, kalın bir kontrplak levhayı ön kolumla pencereye doğru bastırıyorum. Levhayı yerine sabitlemek için diğer elimle elektrikli matkabı tutarken, ön cebimde telefonumun çaldığını duyuyorum.

Çiviye manyetik matkabın ucundan çekip dişlerimin arasına yerleştirirken birkaç küfür savuruyorum. Ön kolumu kontrplağa yaslarken elektrikli matkabı alet kemerimin kılıfına takıyorum. Bu konuşma önemli olsa iyi olur.

Telefonumdaki ismi görmek için kargo pantolonumdan cep telefonumu çıkarıyorum. Reeve Aisa arıyor...

Muhtemelen kontrol etmek için arıyordur. Hawkeyes'in yeni sezonunun başlaması için uçağa binip Seattle'a dönmeden önce yaz tatilimin bitmesine iki hafta daha var.

Bırakın bir binaya karşı görevden uzaklaştırılmış olmayı, genel olarak telefonla arayacağım çok fazla insan yok ama takım arkadaşlarım ve koçluk ekibim bu listeye giriyor.

Çiviği dişlerimden çekiyorum ve alet kemerimin cebine atıyorum.

"Aisa," diyorum telefonumu kulağıma dayayarak.

"Wrenley... N'aber dostum? Bugün balıklar nasıl?" diye soruyor, tüm sezonumu Meksika'daki evimde geçirdiğimi bildiği için.

Yazın başında zaten bir haftalığına buradaydı.

Görüşüm, bize doğru gelmekte olan açık deniz kasırgasına karşı önlem olarak hâlâ tahtalarla kapatılmakta olan çok sayıda pencerenin üzerinde kayıyor.

Hava durumu kanalı, fırtınanın yörüngesinin çoğunlukla denizde ve kıyı şeridinin dışında olacağını tahmin ediyor, ancak son on beş yıldır her yaz burada yaşıyorum ve bir kasırganın hiçbir hava durumu sunucusuna cevap vermediğini yeterince iyi biliyorum.

"Josie" Kasırgası... ya da benim ona eski nişanlım Josslin'in adıyla hitap etmekten hoşlandığım gibi, kimin ailesinin evi onun peşinde olursa olsun, canı ne isterse onu yapacaktır. Tıpkı yaklaşan kasırgaya adını verdiğim kadın gibi.

"Bugün ısırik yok. Bu öğleden sonra pencerelerimi ve komşularımı kapatıyorum ve iki yedek jeneratörü de çalıştırıyorum. Fırtına yaklaşıyor."

Tahmin etmekte haklı. Kasırga neredeyse kapımı çalıyor olmasaydı tekneimde olurum. Çoğu zaman balık bile tutmadığım halde.

Benim durumumda, balık tutmak daha çok teknemi bira dolu bir soğutucuyla marinadan çıkarmak için bir bahane ve kıyıya geri dönmek için zaman çizelgesi yok. Çoğunlukla **t e k n e d e** oturup huzurun, sessizliğin ve tenime vuran güneşin tadını çıkarıyorum.

Güneş, Seattle'da pek göremediğimiz bir şey.

Denizde olmak bir insanın burada olabileceği kadar uzakta, bu da benim tercih ettiğim aktiviteyi yapıyor. Zaten bu yüzden boş zamanlarımı sahil evimde geçiriyorum.

Buralarda kimse hokeyi umursamıyor, hatta Amerika'da profesyonel bir takımda oynamamı umursayanların sayısı daha da az. Buralarda ben bir hiçim, bu da beni rahat bırakmaları anlamına geliyor.

Sezon dışı zamanımı Meksika'da, Cancun'a bir saatten fazla uzaklıkta, çoğunlukla تنها bir plajda geçirirken, sınırlı hobilerim arasında balıklar ısırma da ısırmasa da teknemde balık tutmak, kıyıya vuran dalgaların sürüklediği odunları yontmak ve uçuşum sırasında havaalanındaki büfeden satın aldığım gerilim romanını okumak yer alıyor.

Arada sırada okey oynamak ve komşum Rita'nın sahil evinde Louisiana'nın güneyinde pişirilen otantik bir yemek, haftada bir kez tıraş olma zahmetine katlanmamın tek nedeni.

Rita ve Bart'ın yerel restoran ve barına balık ve patates kızartması yemek ve dostum Silas ile bilyardo oynamak için yaptığım bir gezi, tamamen bir münzeviye dönüşmemi engelleyecek kadar insan teması kurmamı sağlıyor.

Rita'nın kocası Bart'ın birkaç yıl önce vefat etmesiyle birlikte, Rita ya evinde ya da restoranı Scallywag's'da ufak tefek işlerle beni meşgul ediyor.

Sezonda Reeve ya da Brent'in gelip şehre gitmemizi gerektiren turistik şeyleri yapmak istedikleri bir iki hafta hariç.

Rüzgar sörfü.

Tüplü dalış.

Derin deniz balıkçılığı.

Her geçen yıl, Koca Ayak'a daha çok yakınlık duyuyorum. O herif ilk seferinde önceliklerini doğru belirlemişti. Medeniyetten kaçma ve mutlu bir dayanışma içinde yaşama konusundaki sürekli arayışı için onu takdir ediyorum.

Bu benim de hedeflerimden biri. Hawkeyes ile sözleşmem sona erdikten sonra gelecek yıl NHL'den emekli olduğumda, tam zamanlı olarak burada ya da belki biraz daha sakın bir yerde emekli olmayı düşüneceğim.

Turizm büyümeye devam ediyor ve tatil köyleri kıyı şeridi boyunca daha da genişliyor. Seçeneklerimi değerlendirmek için Seattle'da iki sezonum daha var. Aceleye gerek yok.

Yıllar önce kazandığım bir Stanley Kupası var ama emekli olmadan önce bir tane daha kazanmayı hedefliyorum. Geçen yıl uzatmalarda kaybettığımız maç çok acımasızdı. Özellikle de Slade'in buzdan çıkarılıp acile götürülmesi. Neyse ki bu yıl herkes sağlıklı ve bir kez daha şansını denemek için hazır.

"Fırtına senin yakınlarına mı vuracak? Sahile vurmayacağını sanıyordum?" Reeve soruyor.

"Bizi ıskalaması bekleniyor ama hava durumu, ıskalamadan önce yön değiştirmeyeceğini varsaymak için çok öngörülemez."

"O zaman neden erkenden Seattle'a dönüp oradan uzaklaşmıyoruz?"

Bu güzel bir soru ve benim gibi zamanın sadece bir kısmında burada yaşayan komşularımın birçoğu, yılın büyük bir kısmında ev olarak adlandırdıkları yere geri dönmek için çoktan ayrıldılar.

"Yaklaşması ihtimaline karşı burada olmak istiyorum. Eğer herhangi bir hasar meydana gelirse, antrenman için geri dönmeden önce tamirat yapmak için birkaç hafta olacak."

Rita'yı yalnız bırakmayı da sevmiyorum ve onu fırtınayı atlatmak için birkaç günlüğüne Amerika'ya dönmeye ikna edemedim. Louisiana'da iki kızı ve Bart'ın cenazesinden beri görmediği bir avuç torunu var.

Küllerini denize serpti ve şimdi kendi külleri de aynı şekilde serpilene kadar oradan ayrılmayı reddediyor.

"Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" diye sorar.

"Sorun olmaz. Rita'nın barın üstünde iki yatak odalı bir dairesi var. Bu iş bitene kadar orada kalacak. İhtiyacım olursa bana diğer odayı teklif etti. Kasırganın bize yaklaşırsa bile ayrılmamızı gerektirecek kadar kötü olacağını sanmıyorum."

"Rita hâlâ barı işletiyor mu?" Reeve yetmiş beş yaşındaki komşuma soruyor.

Rita ve kocası Bart yirmi yıl önce emekli oldular ve "Scallywag's "ı satın aldıktan sonra Meksika'ya taşındılar. Her zaman burada emekli olmayı hayal etmişler ve bunu gerçekleştirmişler.

İki yıl önce Bart bir kalp krizi geçirdi ve iyileşemedi. Rita hayallerini bırakmaya hazır değildi, bu yüzden barı küçük, köklü bir kadroyla kendisi işletiyordu. Kocasını kaybetmenin yasını kendi yöntemleriyle tuttuğu için onu suçlayamam.

Hepimiz kayıp ve kapanış süreçlerini farklı yaşarız. Tanrı biliyor ki hayattaki kayıplarımın başa çıkma yöntemim yüzünden alay konusu oldum, işte bu yüzden Rita'nın kendisini mutlu edecek her şeyi yapması gerektiğini düşünüyorum.

"Gayet iyi gidiyor. Bırakın işini yapsın," diyorum ona.

"Evet ama Louisiana'da çocukları ve torunları var. Orada kimleri var?"

"Ben," diyecek oluyorum ama sonra çenemi kapalı tutmaya karar veriyorum.

Reeve onu ailesiyle birlikte olmak için evine geri dönmeye teşvik etmek istemekte haksız değil, ama bu onun kararı da değil.

"Beni gerçekten inatçı komşum hakkında konuşmak için mi aradın? Çünkü aradıysan, şimdi kapatıyorum. Yapacak gerçek işlerim var," diyorum ve ekip arkadaşımın yüzüne telefonu kapatıp işime döndüğümde daha iyi bir koz elde etmek için merdivene bir adım daha atıyorum.

Hâlâ Rita'nın sahil evini kapatmam gerekiyor ve işler kötüye giderse diye bir haftalık yedek konserve malım var.

Bugün yapılacaklar listemdeki son şey, komşumun gelecek planlarının iç işleyişini tartışmak.

Hâlâ garajda sakladığım fenerleri bulmam ve elektriklerin kesilmesi durumunda buzdolaplarımızı ve dondurucularımızı çalıştırmak için hem benim hem de Rita'nın yedek jeneratörlerini benzinle doldurmam gerekiyor.

Evlerine göz kulak olacağımı söylediğim birkaç komşum daha var, ancak onlar için pencerelerini kapatacak kadar ileri gitmeyeceğim.

Hasarın ne kadar kötü olduğuna bağlı olarak, bir telefon ya da belki sadece bir mesaj alacaklar. Öte yandan Rita'ya farklı davranılıyor. Bart'a, tıpkı on beş yıl önce bu evi görmeden ilk satın aldığım da bana göz kulak olduğu gibi ona da göz kulak olacağıma söz verdim.

Evin kendisi resimlerden ve emlakçının beni inandırdığından daha kötüydü.

Piyasaya çıkmadan önce bir süre terk edilmişti. Sahildeki evim kıyı şeridindeki en güzel ev değil, ancak yıllar içinde yavaş yavaş onu güzelleştirmek için birkaç şey yaptım. Bunun nedeni çoğunlukla Bart Evimin sahil topluluğumuzun alay konusu olduğundan yakınıyordum.

Takım arkadaşlarımın büyük banka hesaplarıyla alıştıkları lüks sahil evleri gibi değil ama benim ihtiyaçlarımı gayet iyi karşılıyor.

Yeni bir kat boya zamanı geldi mi?

Evet, yaklaşık yirmi yıl geçmiş ve bazı noktalarda pul pul dökülmeye başlamış.

Pencereler bu yüzyılın pencerelerine yükseltilebilir mi?

Elbette, bu rüzgarlı tropik günlerde hava akımına yardımcı olur.

Çatıyı birkaç yıl önce Bart'ın nefret ettiği ama fırtınalar için pratik olan metale yükselttim ve mutfak aletlerinin hepsi beş yıldan daha az eski.

Benimkinin aksine, Rita ve Bart'ın evi güncellenmiş ve harika durumda. Bart ev sahibi olmaktan gurur duyuyor ve Rita da evin içini her zaman tertemiz tutuyor.

"Pekala... Kendine iyi bak ve kahramanlık yapma. Ev her zaman onarılabilir. Senin yerini doldurmak biraz daha zor ve bu sezon sana tek parça halinde ihtiyacımız var. Kazanmamız gereken bir Stanley Kupası var."

"Evet, anlıyorum" diyorum.

Ağır metal bir kapının kapanma sesini duyuyorum. Reeve az önce Hawkeyes'in spor salonuna girmiş olmalı. Bu tanıdık ses kaslarımın yeniden sınırlarını zorlama ihtiyacıyla ağrmasına neden oluyor.

Uzakta olduğumda en çok özlediğim şey, çocuklarla birlikte spor salonundaki düzenli günlük rutin.

Buradayken her sabah sahilde koşuyorum ve Silas'la programı elverdiği sürece haftada iki kez ağırlık kaldırmak için yerel bir spor salonunda buluşuyoruz. Seattle'da hokey sezonunda uyguladığım sıkı rejim gibi değil ama beni formda tutuyor.

"Hey, Brent sadece ağırlık kaldırmak için geldi. Hâlâ yapman gereken kıyamet hazırlıklarına geri dönmene izin vereceğim. Eve döndüğünde görüşürüz."

"Birkaç hafta sonra görüşürüz," diye karşılık veriyorum.

Konuşmanın bittiğini bilerek aramayı çabucak sonlandırıyorum. Reeve uzun uzun vedalaşacak biri değil, ben de değilim. İkimizin de bugün yapacak işleri var.

O iyi bir takım arkadaşı ve daha da iyi bir dost. Kontrol etmeyi düşündüğü için minnettarım.

Telefonumu pantolonumun cebine sokmaya ve işime dönmeye başladım.

Bu pencereler kendiliğinden kapanmayacak ve şiddetli yağmurun başlayacağı gece karanlığından önce yapmam gereken çok şey var.

Tam telefonumu kaldırırken bir mesaj geldiğini duyuyorum.

Arayanın kim olduğunu görmek için hemen telefonu açıyorum. Her kimse, daha sonra zamanım olduğunda yanıt alacaklar, ama en azından Rita olmadığından emin olmak için kontrol edebilirim.

Josslin

İsim okunuyor.

Şimdi ne istiyor?

Telefonumda onun adını görünce bir inilti çıkardım.

Metnin tamamını açmadan başını okudum.

Josslin: Sen ve o fırtına için endişeleniyorum.

Şimdilik okuyabileceklerim bu kadar ama daha fazla okumama gerek yok.

Son altı aydır, yeğenim Cammy ile ilgili olmadıkça Josslin'in mesajlarını, telefon görüşmelerini ve e-postalarını görmezden geldim.

Cammy geçen yıl Washington niversitesi'ndeki ilk yılında Seattle'a taşındı ve ailemden hoşgörüyle baktığım tek kişi olduğu için yakınlaştık. Tüm iç saha maçlarıma geliyor ve benim koltuklarımda oturuyor ya da ev sahibi locasında kızlara katılıyor. Artık Josslin'in aramızda aracılık yapmasına ihtiyacımız yok ve Cammy'nin benimle olan ilişkisi üzerindeki kontrolünü kaybetmesi muhtemelen onu öldürüyor.

Şimdiye kadar hep evli ve çocuklu olacağımı düşünmüştüm ama otuz sekiz yaşımda Cammy'nin amcası olmak buna en çok yaklaştığım an olabilir.

Cammy'nin babası ve on sekiz yıldır konuşmadığım ağabeyimin aksine.

Ancak bu, bugün gitmeye niyetli olmadığım bir anı şeridi.

Şimdilik uğraşmam gereken baş belası bir fırtına var. Josslin sırasını bekleyebilir.

Ve belki eski sevgilimi görmezden gelmeye devam edersem... sonunda ipucunu alır ve gider.

Sadece umut edebiliriz.

CHAPTER TWO

Brynn

Bugün Seattle'daki o altın günlerden biri. Yılın 152 günü yağmur yağan bir şehirde yaşamaktan kaybettiğiniz D vitaminini geri kazanmak için neden her yıl tropik bir tatil rezervasyonu yaptırmak zorunda olduğunuzu unutturan türden.

Ama Ağustos'un bu son gününde... Nadiren güneşli bir gün ve yetmiş dört derece. Yemin ederim ki hava böyleyken yaşamak isteyeceğim başka bir yer yok.

Bir yazar olarak, yaşadığım yerde hava durumu çok büyük bir belirleyici değil. Çalışma günlerimin çoğunu gökyüzündeki dairemde geçiriyorum, bu yüzden yağmur beni pek etkilemiyor. Ve ağırlıklı olarak İngiltere'nin Regency döneminde geçen endişeli tarihi aşk kitapları yazdığım için, Washington'daki yağmur ve kasvetli hava beni yazma havasına sokmaya yardımcı oluyor.

Kasvetli günlerde, yazılarımın çoğunu sıcak bir Earl Grey çayı London Fog, tüylü terlikler ve masamda şehre bakan büyük bir pencerenin önünde otururken yazıyorum.

Şimdi, elimi yeni bir alt türe, çağdaş milyarder romantizmine atarken, kendimi ciddi bir yazar tikanıklığıyla karşı karşıya buluyorum. Altı kitaptan oluşan bu yeni romantik serinin birinci kitabının bir ay önce yayıncıma teslim edilmesi gerekiyordu ve altı kitabın tamamı için büyük bir avans ödenmişti.

"Bence bu yolculuk senin için iyi olacak. En son ne zaman tatile çıktın ki?" Menajerimden iyi bir arkadaşa dönüşen Sheridan, bir çift şortumu daha katlayıp soluk mavi kuştüyü yorganımın üzerinde duran bavuluma bırakıyor.

"Uzun zaman oldu." En son ne zaman gerçekten tatile çıktığımı hatırlamaya çalışıyorum. "Sanırım en son beş yıl kadar önce Daniel hukuk fakültesinden mezun olduğunda gitmiştim. Ailesi mezuniyet hediyesi olarak Hawaii'ye gitmemiz için para vermişti."

Eve döndükten sonra ikimizin de kariyerleri için her şey hazırды. Daniel bugün hala çalıştığı hukuk firmasında staja başladı. Büyük bir mağaza zincirinde İK temsilcisi olarak çalıştığım işime geri döndüm.

Daniel'in seksen saatlik uzun çalışma saatleri nedeniyle dairemizde yalnız başıma çok zaman geçiriyordum. Bir gece sosyal medyada, romantizm yayıncılığı sektörünün en büyük isimlerinden birinin katıldığı bir yazarlık yarışmasının reklamını gördüm.

Hawaii'deki seyahatimizin büyük bir kısmını sahildeki şezlonglarda aşk kitapları okuyarak geçirdiğim için biraz kitap kurdu olduğumu söyleyebilirim. Ancak daha önce kendi kitabımı yazmayı hiç düşünmemiştim.

Tarihi bir aşk romanı için 10.000 kelimelik kısa bir alıntı yazdım ve bunun üzerinde çok fazla düşünmeme izin vermeden gönderimi girdim.

Gönderdiğim e-postayı gönder tuşuna bastığımda neredeyse gözlerim kapanacaktı. Sonra bu anıyı kafatasımın arkasına tamamen bastırdım, kaçınılmaz olarak reddedildiğimde herhangi bir reddedilme duygusu hissetmeyeceğimi umuyordum

yayınevinden haber alamayacağımı düşündüm. Ya da daha kötüsü, ret mektubunu aldığımda.

Beni çok şaşırtan bir şekilde, ne yayıncıdan hayalet ne de ret mektubu geldi. Bunun yerine, yarışmayı kazandığımı belirten bir mektup aldım. Tamamlanmış kitabı ve serinin geri kalanı için bir taslak istediler.

Seri mi istediler?

Birden fazla kitap mı?

Onlara gönderdiğim ilk taslağın tamamını bile yazmamıştım.

İşte o zaman annemin tavsiyesiyle bir menajer ve yazı koçu buldum.

Annem benim en büyük hayranımdır. Büyüdüğüm kasabada lisede İngilizce öğretmenliği yapan bir İngilizce uzmanı olarak, ona yeni kariyer değişikliğimden bahsettiğimde hemen gemiye atladı. Pratik zekalı babam ise destekleyici olmaya çalışıyor, ancak bu çoğunlukla "En azından Daniel bir avukat ve evlendiğinde ve yazarlık kariyerin sönüğünde seni destekleyebilecek" şeklinde oluyor.

Ona ilişkimde aslında evin geçimini sağlayan kişi olduğumu hatırlatmak isterdim ama babam başarımın her an sönebileceğini varsaydığı için bu onun gözünde hiçbir şeyi kanıtlamaz.

İyi niyetli biri, içten içe öyle olduğunu biliyorum ama eski kafalı biri ve bunu tam anlamıyla söylüyorum. Annemle aynı lisede matematik öğretmeni olan babam, bir işte çalışmaya, kadro almaya ve ardından emekli maaşıyla emekli olana kadar otuz yıl çalışmaya inanıyor.

Mantığını anlamadığımdan ya da sağlam bir plan olmadığından değil. Sadece şu anda yürüdüğüm yol bu değil.

Bunun yerine, annemin tavsiyesine uydum ve beni Sheridan'a götüren menajer arayışına daldım. Bir yıl gibi kısa bir sürede kariyerim İnsan Kaynakları masasında çalışmaktan çok satan bir yazara dönüştü. İlk kitabımı yayınlamamın üzerinden beş yıl geçti ve şimdi işleri karıştırmak için bir tür değişikliğine hazırım. Hayatımda yeni bir meydan okumaya ihtiyacım var... yazma becerilerimi genişletecek yeni bir şeye.

"Bak, biraz güneşe ihtiyacın var. Ve belki biraz okyanus esintisi yeni seriye başlamak için ihtiyaç duyduğun yaratıcı kıvılcımı geri getirebilir. Seni bu daireden uzaklaştırmalıyız. Daniel'ın sürekli hatırlattığı şeylerden uzaklaşmanın da bir zararı olmaz. O yokken tüm eşyalarını bir depoya taşımasını söylemeliydin. Kira kontratında bile yok ve

Bütün ıvır zıvırını burada bıraktı. O yokken aklın başına gelir ve başka biriyle tanışırsan ne olur?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Daniel sekiz aylığına Avustralya'ya gittiğinde ondan evden taşınmasını istemedim çünkü hâlâ geri dönmeyi planlıyor. Ara verdiğimiz dönemde ondan taşınmasını istemek ve bir yıldan kısa bir süre sonra tekrar taşınmasını istemek garip olmaz mıydı? Eşyalarının hala gömme dolapta asılı olduğunu görmek bana çok yakında ilişkimizin bu evresinin sona ereceğini ve bunun için daha güçlü olacağımızı hatırlatıyor.

"Başka biriyle tanışmayacağım, Daniel'ı seviyorum. Sadece bu kitabı bitirmek için başımı öne eğiyorum. Bir aydan kısa bir süre içinde eve dönecek ve o zaman her şey olması gerektiği gibi yerine oturacak."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor.

Daniel'ı eleştiriyor, bunu biliyorum ama o eve döndüğünde her şeyin bizim için daha iyi olacağına inanmak zorundayım. Sekiz yıl çıktıktan sonra, başka biriyle bir hayata başlama fikrini hayal etmek neredeyse çok zor. Ayrıca, her zaman istediğim aileye sahip olmaya bu kadar yakinken yeniden başlamak, vazgeçmek için çok zor.

Peki aileme nasıl söyleyecektim?

Bildikleri kadarıyla Daniel ve ben hala çiçek aranjmanlarından kayınvalidemin parasını ödemekte ısrar ettiği buzdan kuğu heykeline kadar düğün detaylarını planlamaya devam ediyoruz. Eğer ilişkimize ara verdiğimizizi öğrenirlerse, annem Daniel beni korumak için yanımda olmadan tekrarlayan panik ataklarım konusunda endişelenir ve babam da Daniel'in beni ve gelecekteki ailemizi destekleyecek "güvenli" geliri olmadan uzun vadeli finansal istikrarım konusunda endişelenir.

Bu yolculuk daha kötü bir zamanda olamazdı çünkü nişanlandığımızı ailelerimize o şirketten Avustralya'ya gitme teklifi almadan hemen önce duyurmuştuk. Bu aynı zamanda üniversitemizin o pis bodrum sığınağında sıkışıp kaldığımız günden beri onunla ayrı kaldığımız en uzun süre. Tüm hayatımın değiştiği ve o zamandan beri istikrar için Daniel'e bağımlı olan daha endişeli bir insan haline geldiğim gün.

Seattle'a taşınmamızın ve bu tür fırtınalardan uzaklaşmamızın nedeni de bu. Batı Yakası'nda hiç hortum yok.

Bu deneyimden sonra, bir daha kasırgayla yüz yüze gelme fikri kaldırılabileceğimden çok daha fazla. Daniel anlayışlıydı ve biz mezun olduktan sonra Seattle'a taşınmayı kabul etti.

Benim için çok fazla taviz verdi.

Babasının Oklahoma City'deki hukuk firmasında staj yapmak yerine, evimizden binlerce kilometre uzağa yeni bir eyalete taşınmayı kabul etti ve babasının bağlantıları sayesinde elde edebileceği hızlı yol yerine şehirdeki büyük bir firmada staj yapmaya razı olmak zorunda kaldı.

Eğer babasının şirketindeki işi kabul etseydi, muhtemelen şimdiye kadar ortak olurdu. Bunun yerine, bunca yıl kendini adadıktan sonra ancak bir ortak pozisyonuna gelebildi. Firmayla birlikte Avustralya'ya gitme taahhüdünün, eve döndüğünde küçük ortak pozisyonu için kapıda bir adım atmasını sağlayacağını umuyor.

Bu yüzden benden tek bir şey istediğinde... "Önümüzdeki sekiz ayı kendimizi keşfetmek ve birbirimiz için daha iyi insanlar olarak geri dönmek için bir mola olarak kullan. Sonra söz veriyorum evleneceğiz ve her zaman istediğin gibi çocuk sahibi olmaya başlayacağız." İlişkimize karşılıklı bağlılığımı gösterme sırasının bende olduğunu hissettim.

Şirkete olan bağlılığını göstermek için bu fırsatı geri çeviremezdi. Bu kariyer intiharı olurdu.

Aradaki uzun mesafe, haftada seksen saatlik çalışma süresi ve Avustralya ile ABD arasındaki zaman farkı göz önüne alındığında, değiştiği noktalara itiraz edemezdik. Geçici olduğu sürece mola mantıklı geliyordu, diğer insanları görebilmenin getirdiği bir mola.

Küçük anlaşmamız, şimdi ona tam olarak ne demem gerektiğini merak etmeme neden oluyor.

Artık teknik olarak nişanlı değiliz ve başkalarıyla çıkmamıza izin verildiği için ona erkek arkadaşım da diyemem. Yine de yakın gelecekte birlikte bir yaşam sürmeye kararlıyız.

Buna ne diyorsunuz?

Geçici bir ayrılık mı? Bir

ilişki duraklaması mı?

Ne de olsa o benim müstakbel nişanlım ya da en azından böyle anlaşmıştık. Ona eski sevgilim demek diğer her şeyden daha az doğru görünüyor.

"Oraya Daniel'ı unutmak için gitmiyorum," diye hatırlatıyorum ona. "Bir ay sonra o eve döndüğünde tekrar bir araya geleceğiz. Ve yazar tikanıklığı yaşamamın nedeni o değil."

Sheridan'a sürekli Daniel'la kalıcı olarak ayrılmadığımızı hatırlatmak zorundaymışım gibi geliyor. Bu sadece hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeden önce bir "kendini yansıtırma" ve keşfetme zamanı.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, seyahatim için dolabımdan çıkardığım kıyafetleri katlarken. "Çünkü yayıncıya verdiğimiz zaman çizelgesinde bir kitap yazmakta hiç sorun yaşamadın ve Daniel sana Avustralya'ya gitmesi için bir yer teklif edildiği bombasını patlatana kadar bu seri için çok heyecanlıydın. Şimdi İçindekiler'i bile zar zor yazabiliyorsun."

Ouch. Sert, ama tamamen gerçek dışı değil.

Kitabın ilk yarısını yazdım ama şimdi iki karakter arasındaki ilk ateşli sahneyi yazmaya takıldım. Belki de Daniel ve ben şu anda birlikte olmadığımız için ilham gelmiyordur. Daniel'ın benim "ihtiyaçlarımı" karşılamasına ihtiyacım olduğundan değil. En son insan yapımı bir orgazm yaşamamın üzerinden sekiz yıldan fazla zaman geçti. Orgazm olma yeteneğime ancak titreşimli silikon oyuncaklar kullanarak ulaşabiliyorum.

Bizimki hariç kampüsteki neredeyse tüm binalar yerle bir edildikten sonra mucizevi bir şekilde hepimiz o bodrum sığınağından canımızı kurtararak çıktıktan sonra terapi aradım. Ama o kader gününden beri Daniel'ın yaptığı hiçbir şey beni oraya götürmüyor. Onun yerine yardım kullanmak zorundayım ve bunu kabullenmenin onun için çok zor olduğunu biliyorum. Anlaşılır bir şekilde egosuna bir darbe oldu ve aramızda hiçbir terapinin düzeltemeyeceği sorunlara neden oldu.

Şimdi bir duvara çarptım ve bu sahneyi aşmak için mücadele ediyorum. Bu konuda yayıncıma karşı dürüst oldum. Bana iki haftalık bir uzatma verecek kadar nazikler. Bu noktada, yap ya da öl.

"Evet, eminim," diyorum, üst çekmecemden bir tomar iç çamaşır çıkarıyorum ve Meksika'da geçireceğim iki hafta için yetecek kadar çifti ve fazladan bir çifti sayıyorum.

Sheridan'ın suçu Daniel'a attığını düşünmekten kendimi alamıyorum ama yazar tikanıklığının tek sorumlusu benim.

Daniel gitmeden önce anlaştığımız yeni anlaşmayı ona itiraf ettiğimden beri Daniel karşıtı bir tutum içinde.

Onun bakış açısından Daniel'ın nasıl görüldüğünü görebiliyorum. Ama onunla olan ilişkimin son sekiz yılında yanımda değildi. Oklahoma Eyaleti'ndeki ikinci yılımda, her şeyi değiştiren fırtınadan iki ay önce tanıştığımızdan beri benim dayanağım oldu. Kendini keşfetmek için ilişkimize sekiz aylık bir ara vermek istedi diye her şeyi bir kenara atmaya değer mi?

Ve o gittiğinden beri tek bir randevuya bile çıkmamış olmama rağmen aynı özgürlüklerden mahrum değilim.

Tek yapmak istediğim zamanı beklemek ve bu aradan sonra daha güçlü, kendine güvenen, daha fazla risk alan ve yeni deneyimlere açık bir kadın olarak yeniden bir araya gelmek. Ona, geçmişimde kapana kısılmış hisseden ve ilerleyemeyen aynı kişi olmadığımı kanıtlamak istiyorum.

Bu boş zamanımda kişisel olarak üzerinde çalışmak istediğim her şeyin tam bir listesini yaptım. Hepsi dizüstü bilgisayarımdaki iyi düzenlenmiş bir elektronik tabloya not edildi ve ben de yaratıcı bir şekilde "Beni Düzelt Listesi" adını verdim. Maddeler, üstesinden gelinmesi en kolay olandan en zor olana doğru bir ölçekte listelenmiştir.

Ne yazık ki, tüm enerjimi yazarlık engelimi ortadan kaldırmaya harcadığım için hesap çizelgesini görmezden geldim. Sadece bir ay kala, bu maddelerin çoğunu listemden çıkarmak istiyorum.

1. Kendi başınıza bir seyahate çıkın
2. Fırtına sırasında yalnız uyuma korkunuzla yüzleşin
3. Yeni bir mutfak deneyin
4. Yeni bir hobi öğrenin
5. Yeni bir arkadaş edinin
6. Tekrar ilk randevuya çıkın
7. Meksika'da bir kaçamak yapın
8. Derin deniz balıkçılığına gidin

Liste büyümeye devam ediyor ve yedi numaralı madde Sheridan'ın fikriydi.

Gerçek sözleri şöyleydi: "Beynini dağıtacak ve Daniel'i unutturacak bir adam bul."

"Bir kaçamak yap..." diye kısalttım.

Ve bunu yazmak bile yeterince acı vericiydi.

Daniel'in de birileriyle çıktığını biliyorum ama yetişkin hayatımın çoğunu aynı adamla geçirdikten sonra başka bir adamın bana bu kadar yaklaşmasına izin vermeyi hayal etmek zor.

Daniel'in sosyal medyada kırılmış fotoğraflarını gördüm, fotoğraflarda onunla birlikte olan kadınları kesip çıkarıyor. Omzuna atılmış bakımlı eli ya da beline dolanmış kolu photoshopla çıkaracak kadar ileri gitmiyor.

Neden yapsın ki?

O çıkmakta özgür, ben de öyleyim.

Ama bu daha az acı vermiyor.

Bir keresinde, bana gönderdiği bir fotoğrafı bile gördüm, ancak su fiskiyesindeki yansımalarını tahmin etmemişti.

Yüzünü göremiyordum ama uzun sarı saçları neye baktığımı anlamam için yeterliydi.

Daniel'ın benden önce bir tipi vardı. Sarışın, uzun boylu, atletik... Benim olmadığım her şey.

Ben 1.80 boyundayım, saçlarım kürek kemiklerime kadar kahverengi ve Daniel gibi lisede spor yapmadım.

Sheridan, Daniel'la yaklaşık beş yıldır paylaştığımız orta boy yatağın üzerinde duran bordo renkli büyük valizime daha fazla eşyayı özenle yerleştirmeye devam ediyor. Beni imzalayan yayınevinden avansımlı aldığımızda yaptığımız ilk büyük alışverişlerden biriydi.

Bir sonraki büyük masraf, Seattle şehir merkezindeki muhteşem dairemize girmek için ödemem gereken ilk, son ve depozitoydu.

Daniel, hukuk bürosunda, ofisine yürüme mesafesinde, şehir merkezinde bir gökdelen dairesi olan tek stajyer olmasına bayılıyordu ve ben de yeni geleceğimiz için böylesine abartılı bir harcamayı karşılayabildiğim için gurur duyuyordum, özellikle de o benim için buraya taşındığından beri.

"Kiraladığınız evde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olduğunu söylemişsiniz, değil mi?" diye sordum.

Sheridan, yazmaya ara vermek için bir tatil rezervasyonu yaptırmam konusunda o kadar kararlıydı ki, sonunda bunu kendim yapmamı beklemekten yorulduğunda benim için sahil kenarında bir ev ayırttı.

Tabii ki, rezervasyonun iade edilemez olduğundan emin oldu, böylece cayamazdım.

"Evet, rezervasyonda öyle yazıyordu. Ve resim burayı inanılmaz gösteriyor. Tam sahildeyiz ve başka hiçbir tatil köyüne yakın değil, bu yüzden dikkatinizi dağıtacak hiçbir şey olmayacak. Burası yazmak için mükemmel bir yer olacak."

Tek başıma bir yere gitme fikri biraz gözümü korkutuyor ama Daniel tam da böyle bir şey için bana yalvarıyordu.

Daha fazla doğallık.

Daha fazla macera.

Sınırlı sınırlarımı zorluyorum.

Bunu yapabileceğimi ona ve kendime kanıtlamam gerekiyor. Bir şeylerin yanlış gidebileceği tüm yollar hakkında fazla düşünmeyi bırakabilir ve sadece rüzgara karşı dikkatli olabilirim.

Eskiden böyle değildim ve bu yüzden bu kadar zorluyor.

Eskiden daha korkusuz bir bireydim. Hiç anksiyete veya panik atak yaşamadım. Şansını deneyen ve risk alan biriydim.

Sanırım hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini görmek bana hayatın ne kadar kırılgan ve kısa olabileceğine dair yeni bir bakış açısı kazandırdı. O sığınaktan çıktıktan sonra, yurt odamdan çıkmaya cesaret etmem haftalarımı aldı.

Daniel bana karşı inanılmaz sabırlıydı.

Zamana ihtiyacım olduğunu anladı, bu yüzden yemek yediğimden emin olmak için haftalarca her gece bana dışarıdan yemek getirdi.

Bunlar Sheridan'ın görmediği anlar.

Bunlar ona geri vermek ve bu hayata bağlı olduğumu kanıtlamak istediğim anlar. Ona da aynı sabrı ve anlayışı göstermek istiyorum.

Sekiz ay, birlikte geçirilecek uzun bir hayat için hiç de önemli değil.

Sheridan benim yirmi yedi yaşından yaklaşık on beş yaş büyük ve bir kocası, iki çocuğu ve Spartacus adında bir Alman çoban köpeği var.

Söylemeye gerek yok, ikimiz de hayatlarımızda farklı yerlerdeyiz ve bazen bunu biraz kıskanıyorum. En çok da şu anda, Daniel benden bir kıta uzaktayken.

Temsil ettiği yetenekli yazarlarla dolu gelişen bir işi olan köklü bir ajanstır. Üniversite aşkıyla evli ve Seattle'ın hemen dışında muhteşem bir evde yaşıyor. Çocukları lisedeyken, her zaman hayal ettikleri gibi boş yuva kurmaya ve kocasıyla dünyayı gezmeye sadece birkaç yıl uzakta.

Öte yandan ben, aşk hayatıma geçici bir ara vermişken hala yazar dünyasında kendime bir yer edinmeye çalışıyorum. Unutmamalıyım ki bir ay içinde Daniel geri dönecek ve planladığımız gibi yuva kurmaya hazır olacak.

Daniel, Avustralya'ya gitme davetini almadan birkaç ay önce evlenme teklif etti. Evlenme teklifi geleneksel değildi. Dizlerinin üzerine çöküp bir nişan yüzüğüyle evlenme teklif etmedi. Bir gece yatağıma uzanmış en sevdiğimiz yemek programını izlerken ağzından kaçırdı.

Bu beni çok şaşırttı.

Dürüst olmak gerekirse, yıllardır yaptığım imalara rağmen evlenme teklif etmeye yakın olduğunu düşünmüyordum.

Sonra, Avustralya seyahati haberiyle eve geldiğinde, bu fırsatın kendisini hızlı bir şekilde küçük ortak pozisyonu için değerlendirebileceğini söyledi. Birkaç hafta sonra bana, onun yokluğunda bir süre ara vermemiz ve bu arayışı kendimiz üzerinde çalışmak için kullanmamız fikrini sundu.

"Uzun mesafe zaten yeterince zor ve evlilik büyük bir taahhüt. Ayrıca, kitabınla ilgili büyük bir teslim tarihi yaklaşıyor. Benim çılgın programımla başa çıkamayacak kadar meşgul olacaksın ve zaman değişikliği ikimiz için de işleri zorlaştıracak. Ayrıca, yeni şirketler açmak için seyahat etmek isteyenlerin çoğu ciddi bir ilişki içinde olmadığından, tüm ortakların bu seyahatlerde biraz çılgınlaştığını duydum. Striptiz kulüpleri ve kucak dansları olabilir ve ben bunları geri çevirerek kimseyi kırmak istemiyorum çünkü sana karşı sadakatsizmişim gibi görünmek istemiyorum. Bence bu süreyi ilişkimizi askıya almak için kullanmalıyız ve bu süre zarfında ikimiz de başka insanlarla çıkabiliriz. Geri döndüğümde kendimi ortaklara kanıtlamış olacağım, sen ilk kitabını bitirmiş olacaksın ve ikimiz de birlikte bir hayata başlamak için daha iyi bir yerde olacağız. İstersen evlilik planlarına başlayabiliriz ve sonunda söz verdiğim gibi o yüzüğü seçeriz. Sekiz ay Brynn, tek istediğim bu."

Bu şekilde teklifte bulundu ve yazarlık hayallerimi ne kadar desteklediğini ve kendimi güvende hissetmem için ülkenin öbür ucuna taşındığını düşününce, ben de aynı desteği ona göstermek istedim.

Birlikte çalıştığı ortaklar hakkında fazla bir şey bilmiyorum, ancak onlarla zaman zaman hukuk bürosunun karşısındaki barda happy hour sırasında tanıştım.

Ofisteki bekar erkek ortaklar, mesai saatleri dışında bir grup erkek öğrenci birliği üyesi gibi davranıyorlar ve bu erkeklerin çoğu yönetim kurulunda yer alıyor ve kimin küçük ortaklığa terfi edeceği konusunda oy hakkına sahipler.

Ben de şartlarını kabul ettim.

"Benim için sahil evini ayırttığınız için tekrar teşekkür ederim. Bunun yazım için iyi olacağını biliyorum ve umarım okumanız için tamamlanmış bir taslakla geri döneceğim."

Katlanmış son yazlık elbiseyi valizime bırakıyor ve sonra bana bakıyor.

"Biraz eğlenmeyi de unutma, tamam mı? Bana verebileceğin en iyi hediye biraz gevşemek ve eğlenmektir. Meksika'da olan Meksika'da kalır. Daniel, başka bir ülkeye ayak basmasına izin verilen tek kişi değil.

Okyanus. Sen de kaçamak yapmakta özgürsün. Kim bilir, belki orada seni yeniden orgazm edecek bir erkek bulursun" diye göz kırpmıyor.

"Sheridan, sana söyledim... bu onun hatası değil, benim hatam," diye hatırlatıyorum ona.

"Bundan tamamen emin misin? Öğrenmek için şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi? Yatak odasında başka birinin daha iyi olup olmadığını görmen için sana neredeyse izin veriyor. Emin olmak için neden başkasına bir şans vermiyorsun?"

Daniel ve Oklahoma'daki terapistim dışında, orgazmlarımın enerji verici tavşan aracılığıyla geldiğini bilen tek kişi o.

Olaydan önce Daniel'la harika bir seks hayatımız vardı ama felaket gelmeden önce sadece iki aydır birlikteydik. İşte bu yüzden bunların hiçbirinin Daniel'ın suçu olmadığını biliyorum. Bazen kendini iğdiş edilmiş hissettiğini biliyorum ama bu konuda ne yapabilirim? Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

"Bir kaçamak kulağa daha çok yazmaktan başka bir dikkat dağıtıcı şey gibi geliyor. Sanırım dikkatimi bu kitabı yazmaya ve taslağı editöre ulaştırmaya vereceğim," diyorum ona.

İki hafta içinde teslim etmem gereken kitabım, Meksika'da muhtemelen tatilde olan ve sarhoş, özensiz seks arayan rastgele bir adamla tek gecelik kirli bir ilişki yaşamaktan kesinlikle daha öncelikli.

"Bana paketlenmiş gibi göründün? Yarın öğleden sonra seni havaalanına bırakmamı istemediğine emin misin? Seni seve seve götürebilirim," diyor Sheridan, yatağımın üzerine tünemiş üç çantamı incelerken.

Büyük bir valiz, bir el çantası ve dizüstü bilgisayar çantam.

"Teşekkürler ama kızının voleybol turnuvasını bırakıp beni havaalanına götürmen için bir neden yok. Beni alması için araç kiraladım bile. Kate'in annesinin onu desteklemesine ihtiyacı var."

Sheridan hafifçe yüzünü buruşturuyor. "O tribünler çok kötü ve bu yılın en büyük turnuvası. İki gün sürüyor ve her gün on saat sürüyor. Çocuklarımız için yaptığımız şeyler."

Telefonum çalmaya başlıyor ve bir haftadır konuşmadığım Daniel'ın adını görmeyi umarak hemen elime alıyorum.

Telefonumda annemin adını gördüğümde biraz hayal kırıklığına uğruyorum ama bu yolculuk konusunda ne kadar gergin olduğumu biliyor ve muhtemelen beni kontrol etmek için arıyor.

"Lafi açılmışken, bu benim annem."

"Onu sen almalısın. Eve gitmem ve yarına hazırlık için uzun bir banyo yapmam gerekiyor" diyor.

"Kiralık eve gittiğimde seni ararım," diyorum ve telefonu kulağıma götürerek aramayı cevaplamak için kaydırıyorum.

Sheridan başını sallıyor ve yatak odamdan çıkmak için dönerken küçük bir el sallıyor.

"Selam anne," diye cevap veriyorum.

"Selam tatlım. Nasılsın bakalım? Yolculuk için hazırlandın mı?" diye soruyor.

Ona Sheridan'ın benim için ayarladığı seyahatten bahsettim ve o da Seattle dışında biraz zaman geçirmenin tam da ihtiyacım olan şey olabileceğini düşündü.

"Evet, yeni bitirdim. Sheridan toplanmama yardım ediyordu. Sen ne yapıyorsun?" Onu çocukluğumun geçtiği evdeki çalışma odasında oturmuş, babam haberleri izlerken bir kitapla kıvrılmış olarak hayal ederek soruyorum.

"Baban ve ben çalışma odasında oturuyoruz..." Tam da şüphelendiğim gibi. "Ve fırtınayı babanın tabletinden izliyoruz. Gittiğiniz yerin kıyı şeridi için bir fırtına uyarısı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Fırtına uyarısı" kelimelerini duyduğum anda ellerim anında kenetleniyor ve kalbim göğsümde daha sert çarpmaya başlıyor.

Yılın bu zamanının Meksika'nın o bölgesi için kasırga mevsimi olduğunu biliyorum, ancak birkaç gün önce kontrol ettiğimde, fırtınanın denizden uzakta kalması gerekiyordu ve herhangi bir yere yaklaşması öngörülüyordu.

"Fırtına uyarısı mı? Bunun karaya değmemesi gerektiğini sanıyordum," diye soruyorum, sesim annemin duymasını istediğimden biraz daha titrek çıkıyor.

Daniel'den ayrı geçirdiğim bu zamanı daha cesur bir insan olmak için kullanacağıma dair kendime bir söz verdim. Meksika'ya tek başıma gitmek bu maceralardan biri ve Excel tablomda bir numara olarak listeleniyor.

Yarın akşam tatil evime yerleşir yerleşmez ilk işim olarak bunu işaretlemeyi dört gözle bekliyordum.

"Henüz çevre bölgeler için resmi bir uyarı yayınlamadılar, ancak fırtına yön değiştirmiş gibi görünüyor ve şimdi yörüngesi başlangıçta düşündüklerinden daha yakın."

"Yani hâlâ karaya çarpmamış olabilir, değil mi? Hâlâ denizde mi?" Ucunda bir uzay iğnesi kolyesi asılı olan küçük gümüş zincir kolyeyi sıkıca kavrayarak soruyorum.

Daniel ve ben Seattle'a iner inmez, buraya taşındığımız gün Seattle

havaalanı hediyelik eşya dükkanından kendime almıştım. O zamandan beri nadiren çıkarırım. İyi şans tılsımım gibi, ama artık o kadar parlak ve

Eskisi gibi parlak. Gümüş kaplaması, her sinirlendiğimde parmaklarımın üzerine sürtünmesinden dolayı eskimeye başladı.

"Şu an itibariyle yetkililer resmi bir uyarıda bulunmadılar, sadece bir tavsiye yayınladılar." Sanki annem beni hoparlöre almış gibi babamın sakinleştirici sesini duyuyorum.

"Hâlâ gitmek istediğine emin misin?" diye soruyor annem. Hayır, tabii ki gitmek istemiyorum.

Ama gitmem gerek.

Ve annem bunu herkesten daha iyi bilir.

Sonunda beni bu geziyi kabul etmeye ikna eden kişi oydu, ancak Sheridan bana söylemeden rezervasyonu yaptığı için zaten fazla seçeneğim yoktu.

"Yapmak zorundayım. Ev iade edilemez ve eğer bu kitabı bitiremezsem, sözleşmemdeki son teslim tarihini ihlal etmiş olacağım. Her neyse, bahse girerim fırtına hemen geçip gidecektir," diyorum ona, sakın görünmeye çalışarak ama sesimdeki endişeyi gizlemek için kolyemi biraz daha sıkı tutarak.

"Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Biliyorum. Aradığın için teşekkürler anne. Yarın indiğimde sana mesaj atarım.

Tamam mı?"

"Korkularınla yüzleştğin için seninle gurur duyuyorum Brynn," diyor babam hoparlörden.

"Sağ ol baba. Sizinle yarın konuşuruz."

İkisinin de vedalaştığını duyuyorum ve telefonumu yan masamın üzerine bırakıp yarın tamamen şarj olması için fişe takıyorum. Sonra yatağıma girip biraz kitap okuyarak babamın az önce söylediklerini aklımdan çıkarıyorum.

Ya fırtına kaldığım yere yaklaşmaya devam ederse? Korkunun beni caydırmasına izin veremem.

Alarmımı kuruyorum, tabletimi kaldırıyorum ve en az bir düzine kez okuduğum rahat bir kitaba dalıyorum.

Rahatlatıcı bir kitap tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Yarın, bir macera için yola çıkıyorum.

CHAPTER THREE

Brynn

Ertesi sabah, Seattle'dan LAX'e ilk uçuşum sorunsuz geçiyor... ta ki havaalanı barlarından birinin önünden geçip hava durumu kanalının açık olduğu bir televizyon ekranı ve gideceğim kıyı şeridinin haritasını görene kadar.

Bir elimde sıcak kahvem, el bagajım arkamda yuvarlanırken ve ağır dizüstü bilgisayar çantamın naylon askısı omzuma batarken, hava durumu sunucusunun ekrandaki tehditkâr görünümlü beyaz ve gri girdapların Cancun'a, sahil evimin bulunduğu şehre ve uçacağım havaalanına doğru ilerlediğini göstermesini izlerken olduğum yerde duruyorum.

Ses, havaalanı terminalinin yürüme yolunda durduğum yerden televizyonu duymam için yeterince yüksek değil ve aktarmalı uçağım kalkmak üzereyken, daha fazla oyalanacak zamanım yok.

Hava durumu sunucusunun tam olarak ne söylediğini anlayamıyorum, ancak kıyı şeridini süpüren aşırı hevesli el hareketlerine ve üzerinde yanıp sönen büyük harflerle yazılmış "Fırtına Uyarısı" yazısına dayanarak, kasırganın artık endişelenmeyi gerektirecek kadar yaklaştığı sonucuna varmak güvenli.

Dahili telefonda uçuş numaramın söylendiğini duyuyorum. Uçuş ertelenmiyor ya da iptal edilmiyor, bu da fırtınanın bölgeye giriş ve çıkışları durduramayacak kadar kıyıda uzakta olduğu konusunda bana biraz olsun güvence veriyor.

Uçağımın kapısına doğru ileriye doğru adım atmam gerekirken ayaklarım olduğum yerde sabit kalıyor. Bunun yerine, içgüdüsel olarak geri dönüp eve dönüş biletimi yeniden ayırtıyorum.

Ama bu iki şeyi de yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

Daniel'a son görüşmemizde bu yolculuğa çıkacağımı söylemiştim. Bana benimle gurur duyduğunu söyledi, bu yüzden şimdi yapmak istediğim son şey ona LAX havaalanında korktuğumu ve geri döndüğümü söylemek.

Daniel'ın terk ettiği kadının daha iyi bir versiyonuna dönmesi için herhangi bir umudum olmasını istiyorsam, korkumun artık hayatlarımızı belirlemesine izin vermeyeceğimi kanıtlamam gerekiyor.

Bu bir test.

Geçmem gereken bir sınav.

Sadece Daniel'e değişebileceğimi kanıtlamak için değil, aynı zamanda ben istemezsem korkunun hayatımı yönlendirmek zorunda olmadığını kendime kanıtlamak için.

Ayrıca, bu Stillwater, Oklahoma'daki üniversite kampüsünden geçen bir kasırga değil... Bu hala karaya vurması beklenmeyen bir kasırga.

Seattle'daki küçük bir şimşek fırtınasının beni korkuyla sarsmasından nefret ediyorum. Gecenin bir yarısı uyuyan Daniel'e uzandığımda, gök gürültüsünün gözlerimi yıldızları görebileceğim kadar sıkıca kapatmasından nefret ediyorum.

Daniel ve o bodrum katındaki sığınakta toplanan yaklaşık yüz öğrenci, o gün üniversite kampüsümüzdeki birçok binayı yerle bir eden aynı hortuma maruz kaldı ve bu onda bende yarattığı travmanın hiçbirine yol açmadı.

Birbirimize sarılarak otururken Daniel beni göğsüne bastırdı. Hortum bize yaklaştıkça bodrumun ışıkları çılgınca yanıp sönüyordu, ta ki elektriğimiz tamamen kesilene kadar ve bizi neredeyse hiç ışık almayan küçük pencerelerin yanında karanlıkta bırakana kadar.

Daniel'in yurt binası kurtuldu ve şans eseri kampüste kimse yaralanmadı, ancak yerel hastanenin acil servisi üniversite öğrencileri ve şehir sakinlerinin yaralılarıyla dolup taşı.

Bizimle birlikte mahsur kalan diğer insanların çılgınlıklarının ve ağlamalarının bana nasıl hissettirdiğini hala hatırlayabiliyorum.

O anlarda umutsuzluk vardır. İçinde bulunduğunuz durumun kaçınılmaz sonucu hakkında yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını bilmekten kaynaklanan bir dehşet ve korku hissi.

Kaderiniz çoktan belirlenmiştir ve bunu değiştirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur.

Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şey, Doğa Ana'nın en yıkıcı güçlerinden birine dayanmaya çalışırken rüzgârın uğultusunu ve üstümüzdeki tuğla binanın gıcirtısını duymak kadar güçsüz ve zayıf hissettirmedi.

Seattle'daki gökdelen daireme çarpan şiddetli rüzgârın sesi bile beni pis, küf kokulu bodrum katında rehin tutulduğum ana götürüyor; Daniel'in kolları sıkıca etrafıma sarılmış, şakağıma doğru konuşarak bana iyi olacağımızı söylüyordu.

Verdiği sözlerin hiçbirini tutamayacağını biliyordum. Hortumun üzerimizdeki binaya çarpmasını engellemek için o da en az benim kadar çaresizdi.

Ama yine de, hayatım buna bağılıymış gibi onu geride tuttum ve o zamandan beri benim kayam oldu.

Telefonum bir mesajla
çalıyor. Daniel'dan.

Evlenme teklif ettiği gün telefonumdaki rehberini değiştirdim ve bir daha da değiştirmeye cesaret edemedim. Bir ay sonra zaten bir önemi kalmayacak.

Nişanlım: Neredesin? Meksika'da mısın? Fırtına uyarısını yeni gördüm.

Telefonuma gelen mesajını görünce ve aldığım riski gördüğünü bildiğim için kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bunun benim için olduğu gibi onun için de bir anlam ifade etmesini istiyorum.

Henüz değil, ama şu anda uçağıma biniyorum. Henüz gelmediler.
henüz uçuşu iptal etmedi.

Cevabı hızlı ve geçen aydan daha hızlı mesaj attığı için gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onun dikkatini çektim ve bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra iyi hissettiriyor.

Gitmen gerektiğine emin misin? Bu sefer seninle orada olmayacağım. Bunun için hazır olduğunu düşünüyor musun?

Bu tam da beklediğim an.

Daniel'in bu molayı ciddiye aldığımı ve geleceğimiz için kendimin en iyi versiyonu olmaya çalıştığımı gördüğü an.

Mola bunun için, değil mi? Bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyor. Zaten zamanımın çoğunu içeride yazarak geçireceğim. Biraz rüzgârdan ne çıkar?

Kapıma doğru yürüyorum ve gergin yolcuların konuşmalarını dinliyorum, ancak hiçbirisi uçağa binmeyecek kadar endişeli görünmüyor.

Kapı görevlisi hepimizi hızlıca geçirirken, biz geçerken biletlerimizi tararken sıradaki yerimi alıyorum.

Koltuğuma oturup bavulumu yerleştirdikten sonra, Daniel'in mesajını görmek için dizüstü bilgisayar çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Nişanlım: Seninle gurur duyuyorum. Dikkatli ol ve beni hava durumundan haberdar et.

Onun mesajını görmek korkularımın üzerine gitmeye devam etmem için bana yeni bir cesaret verdi.

Yapacağım. Daha yeni bindim. Yakında konuşuruz.

Ondan son bir mesaj alana kadar telefonumu uçak moduna almak için beklemek istiyorum ama sonra pilot hoparlörden geliyor.

"İyi günler, pilotunuz konuşuyor. Bugünkü mürettebatımız adına, bizimle uçtuğunuz için size teşekkür etmek istiyoruz. Cancun'un artan fırtına uyarısı nedeniyle gelen ve giden uçuşlarını durdurduğu bilgisini aldık. Bu gece muhtemelen en son gelen uçaklardan biri olacağız. Bununla birlikte, mümkün olan en kısa sürede yerden kalkabilmemiz için lütfen tüm eşyalarınızı kaldırarak ve cep telefonlarınızı uçak moduna geçirerek uçuş personeline yardımcı olun. Cancun'a iniş fırsatını kaçırmayalım. Son varış noktamıza yaklaştığımızda biraz türbülans bekliyoruz, bu nedenle lütfen her zaman emniyet kemeri bağlayın işaretinin farkında olun. Teşekkür eder, bizimle olan uçuş deneyiminizi mümkün olduğunca konforlu hale getirmeyi umarız."

Pilotun dediğini yapıyorum ve telefonumu uçak moduna alıyorum. Daniel'in yanıtı her neyse, Cancun'a inene kadar beklemek zorunda kalacak.

Vardığımda, kiralık arabamı alıp eve bir saat daha gitmem gerekecek.

Dört buçuk saat sonra ve yarısı türbülansla geçen uçağımız nihayet güvenli bir şekilde yere iniyor.

Havaalanı baktığım her yerde insanlarla dolu. Bebekler ağlıyor ve insanlar sanki bütün gece burada uyumaya hazırlanmış gibi bavullarıyla derme çatma yataklar yapıyorlar.

Pilot, bu gece inmesine izin verilen son uçak olacağımızı söyledi ve uçağımızın gökyüzünde sokakta tekmelenen bir teneke kutu gibi sallanmasına dayanarak, havaalanının neden giriş veya çıkış uçuşlarını kapattığını anlayabiliyorum.

Valizimi alır almaz araba kiralama masasına yöneliyorum. Her büfenin önünde "Kiralık Araç Yok" yazan tabelaları gördüğüm anda kalbim sıkışıyor.

Etrafıma baktığımda müşteri masasında tek bir kişinin bile olmadığını ve masaların arkasındaki tüm ışıkların kapalı olduğunu görüyorum. Tüm çalışanlar çoktan gitmiş olmalı.

"Fırtına nedeniyle müsait olan tüm arabaları verdiler. Rezervasyonunuz varsa, paranızı geri almak için arasanız iyi olur."

Bakıyorum, havaalanı güvenliğinden bir kadın yanımdan geçerken omzunun üzerinden bana doğru konuşuyor.

"Bekle, rezervasyonumu bu şekilde elimden alabilirler mi?" Öfkelendim.

"Dışarıyı gördünüz mü? Ya da havaalanında mahsur kalan yolcuları. Bu gece herkes kendi başının çaresine bakacak."

Şimdi kiralık evime nasıl gideceğim?

"Kiralık evim buradan bir saat uzaklıkta mı? Kiralık arabam olmadan oraya nasıl gideceğim?" Çok uzaklaşmadan hemen soruyorum.

"Yerinizde olsam hemen dışarı çıkar ve sizi o kadar uzağa götürecek taksi olup olmadığına bakardım. Ama ben olsam şimdi giderdim. Gidebilecek herkesin çoğu bu fırtınadan kurtulmak için evlerine gidiyor."

Bavullarımla birlikte çift camlı kapılara doğru koşarken ve terminalin rüzgârlı kaldırım kenarına çıkarken bir saniye bile beklemiyorum.

Çılgınca bir taksi ya da bir çeşit araç arıyorum. Işığı hala yanan, boş olduğunu ve ücret aldığını gösteren bir taksi minibüsü gördüğüm an rahatlıyorum.

Arkamda tekerlekli iki çantam ve bana çelme takmak için elinden geleni yapmaya çalışan dizüstü bilgisayar çantamla olabildiğince hızlı bir şekilde minibüse doğru koşuyorum ama durdurulmayacağım.

"Beni buraya götürebilir misin?" Telefonumu açık penceresinden içeri iterek soruyorum.

"O kadar uzak mı, senorita?" diye soruyor.

"Si, si. Araba kiralama şirketim rezervasyonumu iptal etti. Ücret neyse ödeyeceğim."

Öne doğru eğilip ön camdan karanlık gökyüzüne bakmaya çalışmasını izliyorum. Kapalı bulutlar ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur arasında pek bir şey görebildiğini sanmıyorum ama bu havada beni o kadar uzağa götürme konusunda endişeli olduğu yüzündeki ifadeden belli oluyor.

İsteksizce başını sallıyor ve sonra dönüp arabasının kapısını hızla açıyor, eşyalarımı kamyonetinin arkasına koymama yardım etmek için kamyonetin etrafında koşturuyor.

"Acele etmeliyiz. Eve, ailemin yanına dönmem gerek" diyor.

Eminim ki kafasında hızlı bir hesap yapmıştır ve bu bilet için ödenecek para onun vazgeçebileceği bir miktar değildir.

Bu noktada, buradan bir uçağa yetişebilmek için fırtınanın geçmesini bekleyen yüzlerce insanla birlikte havaalanlarında uyumak zorunda kalmamak için üç katını öderdim.

Minibüsün arka kapısını açıyor ve eşyalarımı olabildiğince hızlı bir şekilde içine yüklüyor ve sonra kapatıyor.

Üzerimizdeki metal kaplı terminale yağın gürültülü yağmura karşı "Atla," diye bağıyor.

Sonra minibüsün kendi tarafına koşuyor ve biniyor.

Yolcu tarafındaki ön koltuğa atlayıp dizüstü bilgisayar çantamı ayaklarımın yanına bırakıyorum.

"Adres?" diye hızlıca soruyor.

Parmakları, sisteme girebilmesi için benim okumamı sabırsızlıkla bekliyor.

Ona Sheridan'dan aldığım onay e-postasındaki adresi veriyorum ve bir dakikadan kısa bir süre içinde taksi şoförüm havaalanının kaldırımına yanaşılıyor ve yola çıkıyoruz.

Dudaklarımdan rahat bir nefes geçiyor ve arabanın yan aynasından havaalanının kayboluşunu izliyorum.

Sonraki bir saat boyunca şoför telefon üzerine telefon görüşmesi yaptı, ancak asgari lise düzeyinde İspanyolca konuşma bilgimle, tek ayırabildiğim, bir saatlik yolculuğumuz boyunca karısının, annesinin ve kızının onu aradığı.

Bu konuşmalar onu beni gideceğim yere ulaştırma konusunda daha da endişelendiriyor gibi görünüyor, böylece evine, ailesinin yanına dönebilecekti.

Zifiri karanlık gökyüzü ve sağanak yağmur görmeyi zorlaştırıyor. Ön cam silecekleri yetişmek için ellerinden geleni yapıyor, ancak evlere ve palmiye ağaçlarına benzeyen lekeler dışında pek bir şey göremiyorum. Neyse ki şoförüm yetenekli görünüyor ve her geçen an daha da zorlaşan yol çizgilerine ayak uyduracak kadar yolları iyi biliyor.

Ekranındaki ok hedefimize gittikçe yaklaşırken navigasyonunu izliyorum.

Bu fırtınada yalnız olacağım düşüncesi beni hem rahatlatıyor hem de korkutuyor.

Bu kitabı yazmak için dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan huzur ve sessizliğe ihtiyacım olduğunu biliyorum, ancak başka insanlarla birlikte bir otelde olmak potansiyel olarak zihnimi biraz daha rahatlatabilirdi. Şoförüm beni bırakır bırakmaz, bu şiddetli rüzgarda yapayalnız kalacağım.

Düşüncesi bile ellerimin nemlenmesine neden oluyor, ama dürüst olmak gerekirse... nemden de olabilir.

Sonunda şoför kısa bir araba yolundan aşağı iniyor. Resimlerdeki eve biraz benzeyen bir ev görünür, ancak bu evin arkasıdır ve o fotoğraflarda pek gösterilmemiştir.

Ev numarasını okudum ve e-postadaki adresle eşleşiyor.

Yağmur sanki daha da şiddetlenmiş gibi görünüyor, tabii bu mümkünse. Dışarı çıkma fikrinden korkuyorum ama şoförüm minibüsü park ettiği anda kapısını açıyor ve minibüsün arkasına doğru yağmurun içine dalıyor.

İşte bu kadar.

Bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyim.

Eğer bunu kendime, Daniel'a ya da aileme kanıtlamak istersem, şimdi tam zamanı.

Ücret için taksimetreyi kontrol ediyorum ve ücretin hem peso hem de dolar cinsinden olduğunu görünce rahatlıyorum, böylece ona doğru miktarı ödediğimden emin olabiliyorum. Dizüstü bilgisayar çantamdan cüzdanımı çıkarıyorum ve ona ödemek için ihtiyacım olan parayı çekiyorum.

Sonra minibüsün zemininden dizüstü bilgisayar çantamı alıyorum ve askısını omzuma çekiyorum. Şimdi keşke mesleğimin en büyük aracını su geçirmez bir çantada saklasaydım diyorum.

Şu anda en büyük endişem, dizüstü bilgisayar çantam bu muson yağmurunda su altında kalmadan önce eve girmeye çalışmak.

İsteksizce kendi kapımı iterek açıyorum ve arabadan çıkmadan önce bir nefes alıyorum. Tabii ki, şansıma... Büyük bir su birikintisinin içine düşüyorum. Pis, çamurlu su parmak arası terliklerime doluyor, ayak parmaklarımlarımın arasında sert kumlar bırakıyor ve ben bileklerime kadar girip minibüsün arkasına doğru ilerliyorum.

Kot pantolonum ve tişörtümün tamamen sıırılsıklam olması otuz saniyeden az sürdü.

Şu anda vücudumda tek bir kuru nokta bile yok.

Minibüsün arkasına koştuğumda şoförün çoktan arka kapıyı kapattığını ve iki parça valizimin birkaç santimlik suyun içinde durduğunu görüyorum.

İçinde bulunduğum duruma gözlerimi deviriyorum ama bununla vakit kaybedemem. Fırtına bu hikayeyi bitirmek için tek kaynağımı mahvetmeden önce dizüstü bilgisayarımı mümkün olduğunca çabuk eve sokmam gerekiyor.

Bu dizüstü bilgisayarın başına bir şey gelmesi durumunda en azından her şeyi buluta yedekleyecek kadar akıllıyım, ki bu çok da uzak olmayabilir. Teknolojiye gelince, muhtemelen dört yaşında bir dinazor sayılır ve son iki yılda jinekologumu son beş yılda gördüğümünden daha fazla tamirhaneye gitti.

"Gracias," diyorum ve beni buraya kadar getirdiği için yüklü bir bahşişle birlikte parayı uzatıyorum.

Parayı alıyor, hızlıca bir göz atıyor ve sonra bana başını sallayarak parayı ikiye katlayıp gömleğinin küçük cebine sokuyor.

"Gracias, senorita. İyi şanslar," diyor.

Sonra hızla minibüsün kendi tarafına dönüyor ve aceleyle kapısına gidiyor, kapıyı açıp içeri girdikten sonra tekrar kapatıyor.

Geniş garaj yolunda dönüp ana yola çıkmadan önce ellerimi valizlerime zor atıyorum.

Eşyalarımı alıp kapıya doğru koşuyorum, koştukça bacaklarıma daha çok su sıçıyor ama artık umurumda değil. Şu anda önemsendiğim tek şey dizüstü bilgisayarım ve mümkün olduğunca çabuk kuru bir yere ihtiyacı var.

Eve doğru koşarken yağmur suyu çıplak kollarıma batıyor. Yol boyunca uzanan sahil evlerinin hiçbirinin içinde ışık yanmıyor, Ama şu anda saat sabahın birini geçti. Herkes uyuyor mu? Yoksa herkes benden daha akıllı ve sahile bu kadar yakın olmayan ve o uçsuz bucaksız, derin, karanlık okyanusta fırtınanın şiddetlendiği konaklama yerlerini mi arıyor?

Okyanusa bakan ön tarafa ulaşmak için evin yanından geçerken, ön tarafın kapalı bir verandaya sahip olduğunu fark ettiğimde rahatladım. Ancak verandanın fotoğraflardaki kadar güzel görünmediğini fark ettim.

Bugünlerde hep böyle değil mi?

Artık internette hiçbir şey görüldüğü gibi değil.

Bu noktada, içi kuru olduğu ve uyuyacak güzel, rahat bir yatağım olduğu sürece evin nasıl görüldüğü umurumda bile değil.

Yine de eğer ricada bulunacaksam, uzun bir duştan zarar gelmez. Ve eğer bir an için umutlu olabilirim, belki de son tatilciler tüm bu sinir bozucu gün boyunca midemdeki düğümleri yatıştırmak için biraz papatya çayı bırakmışlardır.

Bu gece rüzgâr ve yağmur devam ederken nasıl uyuyacağım sorusuyla tamamen tükenmiş olmalıyım, ancak havaalanında gördüğüm tüm insanların aksine, bu gece başımı dinleyebileceğim bir yere sahip olduğum kiralık evime nihayet ulaşmanın rahatlığı şu anda korkularıma karşı koyuyor.

Ön verandadaki hareket ışığı yandı ve neredeyse ayaklarım takılıp düşecektim. Bu beni şaşırttı ama sadece bir anlığına, benden önceki kiracılardan birinin de mahsur kalmış olabileceğini ve evde kalmaya karar verdiğini düşündüm. Ancak ön kapının açılma sesini duymadığımda, ışığa baktım ve bunun sadece standart bir güneş enerjili hareket dedektörü ışığı olduğunu fark ettim. Artık karanlıkta kalmadığım için minnettarım.

Evin yan tarafındaki verandaya çıkıyorum ve tuğla renkli ön kapıya doğru yürüyorum. Yağmur evin metal çatısında biriktikçe fırtınanın sesi bu örtünün altında daha da artıyor. E-postadaki talimatlarda da belirtildiği gibi, kolun üst kısmında bir tuş takımı bulunuyor.

Bu sabah uçağımın kalkmasını beklerken kiralama şirketinin Sheridan'a gönderdiği check-in listesine bakma şansım oldu.

Bavullarım yanımda dururken ve yağmur artık beni boğmaya çalışmazken, telefonumu açıp kapıya takılı tuş takımına girmek için ev kodunu arıyorum.

Kapı Kodu #7777

E-postaya tekrar baktım ve dört haneli kodu gözden geçirdim. Bana sorarsanız biraz fazla kolay görünüyor, ama bu konuda daha fazla düşünemeyecek kadar yorgun ve ıslakım. Belki de insanların kodu hatırlamasını kolaylaştırmak için bunu bilerek yapıyorlar.

Bu kesinlikle mantıklı bir açıklama.

Sahilde uzun bir gün geçirdikten sonra karmaşık bir kodu unuttuğumu ben de görebiliyorum.

Bir adım öne çıkıp dört haneyi giriyorum.

Bir saniye bekledim ama kod okuyucu yanlış kod girmişim gibi kırmızı yanıp sönüyor.

Bunu nasıl yanlış girmiş olabileceğimi hayal etmek zor, ama o kadar yorgunum ki belki de dört rakamdan sadece üçünü tutturmuşumdur.

İkinci kez deniyorum ama kod okuyucu yine kırmızı yanıp sönüyor.

Lanet olsun.

E-postamı tekrar kontrol ettim ve tamamını okudum. Ne yazık ki e-postada başka bir kod bulunmuyor.

Evin arka tarafında bu kodun ait olabileceği bir kapı olup olmadığını sorguluyorum, ancak talimatlar açıkça kodun ön kapıya ait olduğunu belirtiyor ve evin arka tarafı hakkında hatırladığım tek şey bir garaj kapısı - insan kapısı yok. Geri dönüp garaj kapısı için bir kod olup olmadığına bakabilirim, ancak bu girişten içeri girmek için diğer tüm yolları tükettiğimden emin olana kadar o yağmura adım atmayacağım.

Kollarım yağmurun ve şiddetli rüzgârın yakıcılığından pancar gibi kızarmış, ıslak giysilerim vücudumda donuyor.

Numarayı üçüncü kez giriyorum ama tıpkı daha öncekilerde olduğu gibi kırmızı ışık resmen yüzüme gülüyor.

Hırıltılı bir ses çıkarıp numarayı h ı z l ı c a iki kez daha giriyorum, ancak yine başarısızlıkla karşılaşıyorum.

Sinirli bir çığlık attım ama LAX terminalinde hava durumu raporunu gördüğümünden beri oluşmaya başlayan gerginlik baş ağrısını hafifletmek için pek bir şey yapmadı.

Derin bir nefes alıyorum ve Sheridan şüphesiz uyurken onu aramadan önce numarayı son bir kez dikkatlice girmeye karar veriyorum.

Kapıya uzanıyorum, ama sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, kolu çevirdiğimde kapı açılıyor.

Ama diğer tarafta iyilik perisi yok.

Bunun yerine, gözlerim yuvalarından fırlıyor ve sadece bir çift boxer külot giymiş gömleksiz bir spartalı kapıyı kırbaçla açarken kalbim neredeyse şoktan patlıyor.

Deri... çok fazla bronzlaşmış

çıplak deri. Ve şişkin kaslar.

Sonunda gözlerim onun yüzüne ulaşıyor.

Hokeyi yakından takip etmiyorum ama bu adam kolayca

tanınabilir. Lucky Wrenley

Hawkeyes hokey takımının kalecisi ve Hokey Stadyumu'nun yan tarafında asılı olan jumbotronun üzerinde gördüğüm aynı yüz

Evimden sadece birkaç blok ötede. Takımdaki en yaşlı oyuncuların biri ve benden en az on yaş büyük.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdanıyor.

Bacağımdan aşağı damlayan yağmur suyu mu yoksa az önce altıma mı işedim tam olarak emin değilim.

CHAPTER FOUR

Yedi

Sanki bu gün fırtına hazırlıkları ve Josslin'e gelen mesajlarla yeterince uzun geçmemiş gibi, evin ön kapısını kırmaya çalışan birinin sesiyle uyandım.

Gömlek ya da pantolon giymeye zahmet etmiyorum. Sabahın birinde evime girmeye çalışan bu her kimse, iç çamaşırlarıyla sinirli bir adam tarafından kışına tekme yi yerken yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak.

Bir elimle kapıyı açıp diğer elimle beyzbol sopasını tuttuğum anda, bu evi soymaya karar veren şanssız piç her kimse onunla karşılaşmaya hazırım. Ancak kapıyı açtığımda, bölgeden kaçan ev sahipleri tarafından terk edilmiş tüm evleri soyan aşağılık bir soyguncu olmadığını görünce önce şaşıyorum. Onun yerine, kapımda bir kadın vardı.

Düşen çenesi ve dehşet dolu bakışlarıyla, kapının diğer tarafında beni gördüğüne benim onu gördüğümünden daha çok şaşırmış görünen bir kadın.

Kırmızı kanlı bir kadından çok boğulmuş bir kediye benziyor. Kahverengi saçları yağmur ve nemden dolayı ıslak ve cimri, bazı telleri yüzüne yapışmış. Siyah rimeli çoktan akmaya başlamış ve yorgun, torbalı gözlerine rakun benzeri bir etki vermiş.

"Ne demek "Burada ne işim var?"?" Dün öğleden sonra saat 3'te giriş yaptığım kiralamam bu. *Senin* burada ne işin var?" diye soruyor.

Boğulan kedinin küfürlere karşı mı olduğunu yoksa sadece yeterince dikkatli dinlemediğini mi anlayamıyorum.

Üzerinde durduğu verandanın sahibi olan ve gecenin bir yarısı uyandırdığı adama tavır yapmasaydı, f-kelimesini kullanmamasını sevimli bulabilirdim.

"Bu benim," diyorum basitçe.

Önce telefonuna sonra da bana bakıyor.

"Bu doğru olamaz. Burayı önümüzdeki iki hafta için kiraladığıma dair bir onay e-postam var."

İki hafta mı?

Cehennem gibi, iki hafta burada kalacak.

Yanlış eve gelmiş olmalı. Başka bir açıklaması yok.

Kapıyı suratına çarpıp yatağa dönmeli ve onu kendi başına çözmeye bırakmalıyım. Çok yorgunum ve gecenin bir yarısı uyandırıldığım için kendimi zorlayarak gösterdiğim asgari sabrı bir araya getiremeyecek kadar sinirliyim.

Fırtınada dışarıda olması onun için tehlikeli ve benim yarı boyumda, tek başına seyahat eden genç bir kadının gecenin bir yarısı rastgele insanların ev kilitlerinin şifrelerini girerek ne yaptığını bilmek istesem de, bu işe karışmamam gerektiğini daha iyi biliyorum.

Son on sekiz yıldır kimseyle ilişkiye girmeme konusunda iyi bir iş çıkardım ve arkasındaki okyanusun derinliklerinden yeni çıkmış bir yaratığa benzeyen bir kadınla serimi bozmayacağım.

"Sizi temin ederim ki yanlış eve geldiniz. Ve sadece bir uyarı: Birinin evine girmeye çalışmadan önce adresi iki kez kontrol etmelisiniz. Diğer tarafta kimin olacağını asla bilemezsiniz."

Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama eli kapıyı kapatmamı engellemek için kapıya çarpıyor.

Boyü da gücü de bana denk değil. Kapıyı geri itme çabaları, istesem bile yüzüne kapatmamı engelleyemezdi. Ama duruyorum ve kapıdan onunla aramda kalan küçük boşluktan ona bakıyorum.

Cesareti var; hakkını vereyim... ama belli ki beyni yok, zira kızgın ve yarı çıplak bir adamla kapışmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor.

Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olan hangi kadın gecenin bir yarısı rastgele bir evin kapısını çalar ve kapının diğer tarafında elinde sopayla beni gördüğü anda dönüp kaçmaz.

"Burası 524 numaralı ev, doğru mu?" diye soruyor.

Evin sol tarafında, sıvaya vidalanmış ev numarasına bakıyor.

Sinirli bir nefes aldım. Belli ki, ben onu yanlış yerde olduğuna ikna edene kadar beni rahat bırakmayacak.

Birine şu anda bulunduğunuz yerin sahibi olduğunuzu söylemenin yeterli olacağını düşünürsünüz, ancak bu durumda değil.

Sopayı her zaman bulunduğu kapının yanına koyuyorum ve kapıyı daha geniş açıyorum. O sırlıslıkam laptop çantasında 45 kalibrelik bir tabanca saklamadığı sürece, beni daha da kötü bir ruh haline sokmak dışında benim için bir tehdit oluşturmuyor.

"Açıkçası, evimin önünde okuduğunuza göre bu doğru numara. Ama yine de yanlış eve geldiniz. Daha önce de belirttiğim gibi burası bana ait ve kiraya vermiyorum."

Cevabım üzerine kaşları birbirine yapıştı.

"Bekle, bu ev senin olamaz," diyor verandayı işaret ederek. "Neden olmasın?"

"Çünkü kiralık bir daire. Yazı ajansım benim için tuttu" diyor ve sonra bir an düşünüyor. "Bir dakika, bu bir tür gecekondur mu?"

durum? Görünüşe göre herkes gibi siz de..." Gecekondu durumu mu?

O kadar insan arasından ben mi?

Ne sikimden bahsediyor bu?

Kaşları bu fikir karşısında daha da çatılır.

"Kesinlikle hayır. Burası on beş yıldan fazladır bana ait ve bu süre içinde tek bir gün bile kiraya vermedim. Bu evin kiralık olduğunu size kim söyledi bilmiyorum ama ben kesinlikle söylemedim."

Bu dürüst bir gerçek.

Emekli olduktan sonra bile hayatım boyunca harcayacağımdan daha fazla param var, bu da burayı tutmam için kendi parasını ödemesine ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor.

Fazladan para kazanmak istesem bile bunu sahil evimi kiraya vererek yapmazdım. Buraya sahip olmamın tek nedeni Seattle'da yaşadığım hayattan uzaklaşmak ve gevşemek.

Her geldiğimde, rastgele insanların yatağında, mutfak masasında ve bu evde kaldıkları süre boyunca evin her santimetrekaresinde tavşanlar gibi seviştiklerini bilirsem bunu nasıl yapabilirim?

Yılın yarısını şehir dışındaki maçlar için otel odalarında uyuyarak geçiriyorum ve Hawkeyes'in bizi yerleştirdiği güzel otellerden birine siyah bir ışık götürmek yapacağım en son şey olurdu. Duvarlara vücut sıvılarının bulaşmayacağına bile güvenmezdim.

Hayır.

Hayır, teşekkür ederim.

Burayı sadece bana ait olan bir yere sahip olmak için aldım. İnsanların kim olduğumu umursamadığı ve yatak böceği ısırıklarıyla uyanmak ya da klozet kapağından klamıya kapmak konusunda endişelenmek zorunda olmadığım bir yer.

"Peki o zaman, bunu açıkla," diyor ve onay e-postasını görebilmem için telefonunu kaldırıyor.

Küçük bir adım atıyorum ve e-postaya bakmak için öne doğru eğiliyorum. Neden umurumda olsun ki?

Hiçbir fikrim yok.

Kapıyı kapatmalıyım. Davetsiz geliyor ve ona daha fazla açıklama yapmama gerek yok. Ama bunun yerine, içimden bir ses bu kadının doğru yerde olduğunu düşünmese fırtınada ön verandamda durmayacağını söylüyor.

Görüşüm onay e-postasının üzerinde, kiralık tatil evi "mülk yönetimi" şirketinin adını görebileceğim kadar uzun süre dolaşıyor.

İşte

burada.

Bingo.

Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Tekrar geriye yaslanıyorum ve hala verandamda duran, bavulları iki yanında olan kadına bakıyorum.

"Rezervasyon yaptırdığınız sandığınız lüks birinci sınıf mülk yönetim şirketi bir dolandırıcılık şirkettir. Aslında bu nedenle buralarda ünlüler. Ne tek bir mülk yönetiyorlar ne de gerçek bir iş yapıyorlar. Sadece popüler destinasyonların sahilindeki evlerin fotoğraflarını çektikleri ve sonra da şüphelenmeyen tatilcilerin bir evi "rezerve etmelerini" ve tüm paralarını almalarını bekledikleri bir dolandırıcılık web siteleri var."

Yüzü anında düştü. Daha kötü görünebileceğini düşünmemiştim ama bunun ne anlama geldiğini anladığında yüzündeki kan çekilirken teninin hastalıklı bir griye dönüşmesini izliyorum.

O ya da "menajeri" kazıklandı ve şimdi kalacak bir yeri yok.

Eğer bu durumda davetsiz misafirin ben olduğuma ikna olmuş bir şekilde ateşli ve ağır bir şekilde gelmeseydi, az önce istismar edildiği ve içinde kalmayacağı bir sahil evi için yüksek bir fiyat ödediği için biraz üzülebilirdim.

Haklı çıkmam beni tatmin ediyor mu? Evet, kesinlikle veriyor.

Bu beni bir pislik yapar mı?

Muhtemelen.

Yine de gidecek bir yeri olmadığı için mutlu olduğumu söyleyemem. Ve eğer buralarda arkadaşları ya da ailesi yoksa, ki olduğundan şüpheliyim, o zaman gerçekten kötü bir durumda.

"Dolandırıcı bir web sitesi mi? Nereden biliyorsun?" diye soruyor.

Telefonunu benden çekti ve nereden anladığımı görmek için e-postayı kendi gözleriyle taramaya başladı.

"Bu bölgenin önde gelen dolandırıcılık sitelerinden biri. Komşumun evi son birkaç yılda üç kez 'kiraya' verildi, ancak komşum tam zamanlı olarak burada yaşıyor ve kendisi ve rahmetli kocası neredeyse yirmi yıldır bu evin sahibi."

"Aman Tanrım..." diyor avucunu alnına sürterek. "Ne yapacağım ben şimdi?"

Kendi kendine söyleniyor, telefonuna bakıyor ve sonra başını çevirip omzunun üzerinden sahile ve kızgın okyanusa doğru bakıyor.

kıyıya vuruyor.

Bu havada dışarıda olmak bir seçenek değil.

"Buralarda tanıdığın biri var mı?" Cevabı zaten bildiğimi hissetmeme rağmen soruyorum.

"Hayır, kimseyi tanımıyorum," diye yenilgiyle iç geçiriyor ve sanki ona bir cevap verecekmiş gibi telefonuna bakıyor. "Ve havaalanı kapalı. Ne gelen ne de giden uçuş var. Yolcularla dolu."

"Bütün oteller de mahsur kalan tatilcilerle dolu," diyorum ona.

"Bunu kesin olarak biliyor musun?" diye soruyor, kaşları çatılıyor. Bir sonraki düşüncesinin bu olduğunu tahmin ediyorum.

"Cancun'daki en büyük tatil köylerinden birini yöneten bir arkadaşım var. Bana şu anda hiçbir uçuş yapılmadığı için her şeyin satıldığını söyledi. İnsanlar, az sayıdaki kiralık arabalardan birini bulup buradan kaçamadıkları sürece şu anda mahsur kalmış durumdalar."

"Evet, biliyorum. Kiralık arabam. Uçağım inmeden önce rezervasyonumu iptal etmişler."

Cehennemden bir tatil geçiriyor gibi görünüyor. Yine de bunun benimle bir ilgisi yok.

"Kiralık araba bulamadıysan buraya nasıl geldin?"

"Bir taksi şoförü beni buraya kadar getirmeye razı oldu. Yarın araba kiralama şirketi tekrar açıldığında şehre geri dönebileceğimi düşündüm."

Böyle bir şey olmayacak.

Duyduğum her güncellemeyle birlikte fırtına daha da yaklaşıyor ve bu kıyı şeridinde en az birkaç yüz mil boyunca tek bir kiralık araç olduğundan şüpheliyim.

"Ben olsam yarın o kiralık arabayı almayı planlamazdım. Taksi de senin için geri gelmeyecek. Şu anda bir kasırga uyarısı olduğunu biliyorsun, değil mi? Daha fazla yaklaşmayacağını varsayarsak, en azından kuyruğunun ucundan yakalayacağız. Ayrıca, nereye gideceksin ki? Yakınlarda kimsenin boş yeri yok."

Gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyorum ve bana bakıyor.

Şu anda onlarda gördüğüm saf umutsuzluk ifadesindense, daha önce bende gördüğüm güvensizliği görmeyi tercih ederim.

Onu burada kendi başının çaresine bakması için bırakamayacağımı biliyorum, ama içimden bir ses onu içeri almanın bana karşılayabileceğimden daha pahalıya mal olacağını söylüyor.

"Ummm... Can..." diye başladı tereddütle. "Bu gece verandanızda kalabilir miyim? Sabah gitmiş olacağım. Biri beni havaalanına bırakır bırakmaz."

Tam o sırada, rüzgâr sahilde o kadar sert esiyor ki, daha yukarıdaki bir komşunun dışarıda bırakmış olması gereken bir plaj sandalyesi bir anda fırlayıp evimin önündeki büyük palmiye ağaçlarından birine çarpıyor.

Önümdeki kadın sesle birlikte çığlık atıyor, kollarını omuzlarına sarıyor ve rüzgar valizini devirirken biraz siniyor.

Onu devirmesinler diye yoldan geri atlıyor. Onu burada bırakamam.

Bu çok tehlikeli.

"Haydi," diyorum, rüzgâra doğru bir adım atıp yere düşen iki valiz parçasını toplayarak.

"Hadi ama, ne?" diye soruyor, sesi biraz titreyerek.

"Dışarıda kalamazsın."

Arkamı dönüp eve doğru gidiyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyor, ben çantalarıyla evin içindeki adımları atarken arkamdan geliyor.

"Çünkü bu havada orada oturmana izin verirsem, sabaha kadar hâlâ o r a d a olmayabilirsin. Bagajınızın da olmayacağı kesin."

Omzumun üzerinden baktığımda onu hâlâ kollarını birbirinin üzerinde korumacı bir şekilde kavuşturmuş halde buluyorum.

"Kapıyı kapat ve sürgüyü kilitle," diye talimat veriyorum ve sonra koridora doğru ilerlemeye başlıyorum.

Sadece bir saniye tereddüt ediyor ama sonra dediğimi yapıyor. Arkamdan sürgünün devreye girdiğini duyuyorum.

Yabancı bir adamla tek başına bir evde kalmaya razı olacak kadar cesur ya da aptal, ama bu benim sorunum değil. Çaresiz durumda ve onunla ilgili tek niyetim yarın gün sonuna kadar ona kalacak başka bir yer bulmak.

"Sen Lucky Wrenley'sin, değil mi?" diye soruyor arkamdan.

"Herkesin içinde sen" yorumunu şimdi anlıyorum. Sanırım profesyonel bir sporcunun bir evde çömelmeyeceğini varsayıyor. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama benim durumumda, kesinlikle öyle.

Adımı bilmesine şaşırdım. Bana pek hokey hayranı gibi gelmedi. Özellikle de hokey masasını açtığım anda bana kaşlarını çattığı için.

Kapı.

"Seven. Benim adım Seven. Kim olduğumu nereden biliyorsun?" Bu lakaptan hep nefret etmişimdir.

Medya bu terimi, yirmi yılı aşkın süredir hiç Stanley Kupası kazanamamış bir takımla sözleşme imzaladığım ilk sezondan sonra ortaya attı.

Onların lanetli bir takım olduğu düşünülüyordu.

İlk kalecimiz şampiyonanın son maçından önceki maçta sakatlanınca kaleye ben geçtim ve o gece tek bir pakın bile beni geçmesine izin vermedim. Belki kanıtlamam gereken bir şey vardı, belki de çoğu spor yorumcusunun dediği gibi sadece "şanslıydım".

Stanley Cup'ı kazandık ve bu isim üzerime yapıştı, o zamandan beri de bu isme içerliyorum.

NHL tarihinin en uzun süre forma giyen kalecilerinden biri olmanız tamamen şans eseri değildir. İstatistiklerim kendi adına konuşuyor. Bu ukalalık değil. Gerçekler bunlar.

Hayranlarımdan beni böyle çağırmamalarını istemiyorum ama o bir hayran değil ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum.

"Seattle'da yaşıyorum. Reklam panosu büyüklüğündeki kafanı gözden kaçırmak zor."

Bana ne kadar çok müstehcen şaka hazırladığının farkında mı? Sabahın birinde evime zorla girmeye çalışan rastgele bir yabancıyla şakalaşmak, havamda olduğum son şey.

Bir editörü olduğundan ve Seattle'dan geldiğinden bahsetti. Eğer spor muhabiri olduğu ortaya çıkarsa ve tüm bunlar özel bir röportaj almak için bir taktikse, kışını verandaya geri dönecek.

Belki otellerden birini işleten dostum Silas'ın yarın boş bir odası vardır. Ya da belki buralarda bir yerde boş bir kiralık ev biliyordur, sahibini arayıp onu oraya yerleştirebilirim.

Eğer Rita'nın barının üstündeki boş oda hâlâ boşsa, onu oraya yerleştirebilirim.

Her iki şekilde de, yarın, kız gitti.

CHAPTER FIVE

Brynn

Bavullarımı evin içine ve koridora taşıırken, üzerinde sadece boxer külotu olan iri yarı hokey oyuncusunun arkasından gidiyorum.

Bu seyahatin böyle sonuçlanacağını bilmeliydim. İçgüdülerimi dinleyip iptal etmeliydim. İşte tam da bu yüzden kendimi ortaya atmıyorum.

Sınırlarım içinde ve güvenlik sınırları içinde kalarak kendimi güvende tutuyorum. Şimdi bilmediğim bir ülkede, bir fırtına ile sıkışıp kaldım.

Muhtemelen tam olarak bulunduğum yere isabet etti ve tüm bunlardan daha da kötüsü, kalacağım yer kesin değil.

Bu gece başımı sokacak bir evim var ve en azından Hawkeyes'in ilk kalecisinin baltalı bir katil olmadığını varsayıyorum.

Adını yanlış anladığım için kendimi kötü hissediyorum. İzlediğim birkaç maçta spikerlerin ona Lucky dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

"Ama herkes sana Lucky demiyor mu?" Ben soruyorum.

Sıkıntıyla inlediğini duyuyorum ve şimdi keşke peşini bıraksaydım diyorum.

Ona ne dememi istediği kimin umurunda? Zaten onu kullanacak kadar uzun süre burada olmayacağım.

"Eğer bu gece burada kalacaksanız, Yedi."

"Anladım," diyorum çabucak. "Saygısızlık etmek istemedim, söz veriyorum. Hokeyi o kadar yakından takip etmiyorum ve sadece spor spikerlerinin sana böyle seslendiğini duydum. Bu arada ben Brynn. Brynn Fischer."

Biz yürümeye devam ederken o hiçbir şey söylemiyor.

Çoğunlukla karanlık olan eve doğru peşinden gidiyorum. Muhtemelen başarısız anahtar girişlerimle onu uyandırdığımda açtığı salon lambası dışında tüm ışıklar kapalı.

Beni küçük bir girişten geçirdikten sonra büyük bir oturma odasına götürüyor.

Bir kanepa ve bir loveseat, uzak duvara monte edilmiş bir düz ekran ile L şeklinde bir kurulum oluşturur.

Sol tarafıma baktığımda kemerli bir açıklıktan mutfak ve yemek odası konseptine geçildiğini görüyorum.

Mutfaktaki aletler ve büyük ekran TV dışında evdeki çoğu şey eski görünüyor.

Bu evde kesinlikle bir kadın dokunuşu yok ve yavan fayans renklerine ve doksanların sonundaki mobilyalara dayanarak, Seven'ın burayı satın aldığını ve eski eşyalarından kurtulan bir otelden kullanılmış mobilyalarla doldurduğunu söyleyebilirim.

Sheridan'ın bana gönderdiği web sitesindeki resimlerle bu evin içi hiç uyuşmuyor. Web sitesinde listelenen, güncellenmiş mobilyalara ve tamamen farklı bir düzene sahip modern bir tatil evinin resimleri, Seven'ın bu evin Sheridan'ın bana kiraladığını düşündüğü kiralık ev olmadığını daha da kanıtlıyor.

En kısa zamanda onu arayıp bu dolandırıcılığı kredi kartı şirketine ihbar etmesini ve parasını geri almasını ummam gerekiyor. Yapmam gereken bir sonraki şey, havaalanı yeniden faaliyete geçer geçmez buradan bir uçak bulmak.

Yarın arayıp ne zaman yeniden rezervasyon yapabileceklerini öğrenmem gerekecek. Değişiklik ücreti umurumda değil, ne gerekiyorsa öderim.

Daniel'dan gelecek bir mesajı görmeyi umarak telefonuma bakıyorum. Tüm bu çılgınlık arasında, uçarken bana mesaj atmış olabileceğini neredeyse unutuyordum. Ama sonra telefonumun hiç çekmediğini fark ediyorum. Sheridan'a ya da anneme yazışma yapabileceğime dair tek bir işaret bile yok. İkisine de kiralık evime yerleştiğimde arayacağıma dair söz vermiştim. Fırtına yaklaşıyor ve sinyali engelliyor olmalı.

Hem kurtarıcım hem de en kötü kâbusum olan adamın peşinden giderken Sheridan'a hızlıca bir mesaj yazıp gönderiyorum.

Sheridan'ın mesajı hemen alamayacağını biliyorum, ama bu gece ben uyurken telefon çekerse, ona mesajı gönderecek kadar uzun sürebilir.

Haberler kötü. Ev bir aldatmacaydı. Hemen kredi kartı şirketini ara. İyi haber. Ben ölmedim ve evin sahibi ev bu gece kalmama izin veriyor.

Bir an düşündüm ve Seven'ın baltalı bir katil olduğu konusunda yanılıyorsam, katilimi aramaya başladıklarında araştırmacılara kimin adını vereceğini bilmesinin ona zarar vermeyeceğine karar verdim.

Brynn: Eğer kaybolursam... Seattle Hawkeyes'den Seven Wrenley yaptı. Muhtemelen bir sopayla.

Son mesajı gönderiyorum ve telefonumun her iki mesajı da göndermeye çalıştığını ama başarılı olamadığını izliyorum.

"Ne yazıyorsun Brynn?" diye soruyor sonunda. Ne mi yazıyorum?

Ona yazar olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum. Genelde bu konuyu açmam, özellikle de yabancılara.

"Yazar olduğumu nereden biliyorsun?"

Koridorda solumuzdaki ilk açık kapının önünden geçiyoruz. Işık yanıyor ve sınırlı görüş alanımdan, kapısı sadece aralık olan bir banyoya benziyor.

Isınmak ve günün yorgunluğunu atmak için köpüklü bir banyo için neler vermezdim.

"Yazarlık ajansınızın size bu evi ayarladığını söylemiştiniz. Gazeteci misiniz?" diye soruyor.

"Tanrım, hayır!" Kastettiğimden daha vurgulu bir şekilde söyledim. Gazeteci olmakta yanlış bir şey yok.

Bu saygın bir meslek, ancak bu iş için gereken araştırma miktarı ilgimi çekmiyor ve gerçek dünya çok sıkıcı. Hayal ürünü karakterler hakkında yazmayı seviyorum.

Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Yani, hayır, ben kurgu yazıyorum."

"Beni gerilim romanları yazan biri olarak görmüyorsunuz."

Seven, ateşli aşk kitapları yazdığımı itiraf etmek isteyeceğim son insanlardan biri. Utanç duyduğum için değil, Seven gibiler aşk kitapları dünyasını anlamadıkları için.

Ve bu iyi bir şey. Onlar benim hedef kitlem değil. "Hayır, kitaplarımın doğası romantiktir. Okur musunuz?" diye sordum.

"Bazen. Ama tarihi aşk romanları okumak gibi bir alışkanlığım yok."

"Bir denemelisin... kim bilir, belki birkaç şey öğrenirsin," diyorum, havayı yumuşatmaya çalışarak, ama o sadece homurdanan bir kızgınlık sesi çıkarıyor.

Başka soru sormadı. Bu da muhtemelen şu anda beni çok sert bir şekilde yargıladığı anlamına geliyor, ama her neyse. Hayatını kazanmak için insanların burunlarını kırıyor ve dişlerini döküyor ve sanırım bunu yaparken benim kazandığımdan çok daha fazlasını kazanıyor.

Bu adamdan daha aşağı hissetmemeliyim, bu yüzden kendime izin vermeyeceğim.

Seven koridorun sonundaki ilk odadan sağa dönüp yatak odasının ışığını yakarken onu takip ediyorum.

Oda tıpkı evin geri kalanı gibi görünüyor. Eski mobilyalar ve gerçek bir kişilik yok, ancak dilenciler seçici olamaz ve odanın ortasındaki kraliçe yatak, ön taraftaki sert verandada uyumaktan çok daha iyidir.

Pencereye yaslanan bir şeyin gıcırdadığını ve sallandığını duyuyorum ama dışarısı emin olamayacağım kadar karanlık.

Bu gece yalnız uyuyacağım düşüncesi beni korkutuyor.

En son ne zaman Daniel olmadan fırtınanın ortasında uyuduğumu hatırlamıyorum.

Avustralya'ya gidene kadar, yanımda yatan ve bana yalnız olmadığımı hatırlatan sıcak bir bedendi.

Artık fırtına sırasında onu uyandırmayacağım konusunda anlaştık çünkü işi gerçekten önemli ve ekibinin üzerinde çalıştığı ifade üzerinde çalışmak için tam bir gece dinlenmesine ihtiyacı var.

Onun yakınımda olması beni çok rahatlatıyor ve artık buna bile sahip olamayacağım.

Tek başıma yola çıkıp bir gecede korkularıyla yüzleşebileceğimi düşündüğüm için kendimi naif hissediyorum.

"Evdeki tek boş yatak odası burası," diyor ve çantalarını yatağın yanına bırakıyor.

Yatak örtüsü, doksanlı yılların tropikal teması olan palmiye ağaçları ve hindistan cevizi desenli olup yastık kılıfları da buna uygundur.

"Teşekkür ederim, bu fazlasıyla yeterli. Burada kalmama izin verdiğiniz için minnettarım."

Başını salladı ve sonra aniden odadan çıktı.

Bir an şaşkınlık içinde öylece durdum. Bu garipti, değil mi?

Çok konuşan bir adam olmamasına şaşırmamalıyım sanırım. Şehirde onun hakkında bir şeyler duymuştum. Takımdaki soğukkanlı, kendi halinde bir oyuncu. Söylentilere göre on yılı aşkın süredir hiçbir medya kuruluşuyla bire bir röportaj yapmamış.

Tekrar döndüğünde valizime doğru adım atmaya başlıyorum.

"İşte," diyor, yatağın sol tarafına doğru yürüyor, lambanın ve çalar saatin yanına pille çalışan bir fener koyuyor. "Bu gece elektrikler kesilebilir. Eğer böyle bir şey olursa buna ihtiyacın olabilir."

Kalbim elektriğin kesilmesi ihtimaliyle çarpmaya başlıyor.

"Bekle, elektriği kaybedebilir miyiz?" diye sordum. Bastırmaya çalıştığım endişe yeniden su yüzüne çıkmaya başlıyor. "Bunun gerçekten olacağını düşünüyor musun?"

Feneri masanın üzerine bıraktıktan sonra dönüyor ve geri yürürken bana bakıyor.

"Ben olsam bunu göz ardı etmezdim. Eğer olursa ve ışığa ihtiyacınız olursa, fenerin birkaç gün yetecek kadar pili var. Bugün bütün gün şarj ettim bile. Sadece güç düğmesini çevirin."

Sanki bu sefer gidiyormuş ve gecenin geri kalanında geri gelmeyecekmiş gibi yanımdan geçip yatak odasının kapısına doğru yürümeye devam ediyor.

Küçük bir zayıflık anında beynim bu gece onun yatağında ya da en azından onun katında uyuyup uyuyamayacağımı sormam için bana yalvarıyor. Yapmak istediğim son şey bu fırtınada yalnız uyumak, ama yabancı bir adamla uyumak söz konusu değil ve zaten bunu kabul edeceğinden şüpheliyim.

Kaygım ne kadar kötü olursa olsun, bu gece gerçekleşecek ve yapılacak en iyi şey nefes egzersizlerimi hatırlamak ve zihinsel olarak hazırlanmak.

Oklahoma'da kasırgadan sonra anksiyeteme yardımcı olan terapistle çalıştım.

Seattle'a taşındığımızda yeni birini bulmayı planlamıştım ama bir türlü fırsat bulamadım ve panik ataklarım gittikçe azaldığı için kaygıyla mücadele etmek için ihtiyacım olan araçlara sahip olduğumu hissettim.

"Eğer bir şey olursa yatak odam koridorun sonunda. İyi geceler Brynn."

Bahse girerim benimle yatağında bir gece geçirmekle, bu gece verandada uyumaya gönüllü olsa yapacağı kadar ilgilenecektir.

"Korkak bir kedi olma Brynn; bunu yapabilirsin. Fırtınada tek başına uyuyabilirsin. Daniel'la gelecekteki tüm mutluluğun buna bağlı." Kendime koçluk yapıyorum.

Yatağa bakıyorum ve bu sıırıslıklam ve kirli kıyafetlerden sıyrılıp pijamalarımı giymeyi düşünüyorum. Ama bütün gece tuzlu suyun içinde uyuma fikri beni kendi derimin içinde kıvrandırıyor.

Beni gecenin geri kalanında burada bırakmadan önce Seven'ı yakalamak için tam zamanında boş yatak odasının çıkışına doğru hızla dönüyorum.

Daha fazla iyilik istemekten nefret ediyorum ama buna gerçekten ihtiyacım var.

"Yatmadan önce bir duş alabilir miyim? Bütün gün seyahat ettiğim için kendimi iğrenç hissediyorum ve yağmur suyu da yapış yapış."

Gerekçemi önemseydiğinden şüpheliyim ama yine de söyledim. Ne de olsa onu rahatsız ediyorum.

Bana dönüyor ve başını sallıyor. "Evet, beni takip et."

Seven yatak odasından sağa döndü ve sonra geldiğimiz yoldan geri dönmek için hemen ayrıldı.

Ben arkasından girmeden önce banyonun ışığını yakıyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, banyo evin genel temasını devam ettiriyor, ancak duşakabin yeni bir ek parça gibi görünüyor - son on yılda tasarlanmış bir şey.

Seven banyonun derinliklerine doğru yürüyor, tavandan tabana bir dolabı açıyor ve içinden bembeyaz, kabarık bir havlu çıkarıyor. Sonra onu lavabonun yanındaki küçük tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa, hepsi dolapta olmalı. Duşta süslü bir şey yok ama orada ne varsa kullanabilirsin."

"Teşekkürler," diyorum, hâlâ banyonun kapısında durmuş, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için bir alandan diğerine geçmesini izliyorum.

Duşa uzanır ve kolu tek yöne çevirir. Duş başlığından iyi basınçlı bir su akışı geliyor ve şu andan itibaren

Gözlerimin gördüğü daha tatlı bir şey yok.

Duşa girip bugünden arınmak için can atıyorum, özellikle de kumlar ayak parmaklarımın arasında kurduğundan beri.

"Tadilat sırasında duşun tesisatı yanlış döşenmiş. Sıcak soğuk, soğuk da sıcak. Bunu düzeltmek istiyordum. Hangisinin hangisi olduğunu unutursanız, anlamanız uzun sürmez."

Bana şakacı bir sırıtma yapmasını bekliyordum ama yapmadı. "Oh... tamam. Anladım," diyorum ve aklıma bir not düşünüyorum.

"Yarın sana kalacak başka bir yer buluruz."

Duştan çıkıp banyo kapısına yöneliyor ve omzunun üzerinden arkasına bakma zahmetine bile girmiyor.

"Burada kalmama izin verdiğiniz için minnettarım."

Onunla birlikte bu evde kalma teklifi konusunda ben de en az onun kadar heyecanlıyım. Şehirdeki büyük, her şey dahil tatil köylerinden birinde boş bir oda bulma fikri bu noktada çok daha cazip geliyor.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor.

"İyi geceler," diyorum ve onun banyo kapısının çerçevesinden çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum.

Geriye uzanıp tedbir olsun diye kapıyı kilitliyorum ama içimden bir ses Seven'in benimle hiç ilgilenmediğini söylüyor.

Banyosunda çıplak olmak üzere olan kadını daha az umursayamaz ve bu duygu karşılıklıdır.

O günkü hasarı görmek için aynaya doğru yürüyorum ve kendimi gördüğüm anda geri sığıyorum.

Ön kapıya ulaşmak için bir tsunaminin içinden geçtikten sonra bomba gibi görünmeyi beklemiyordum, ama benden uzaklaşmak için sabırsızlanmasına şaşmamalı.

Yaşayan Ölüler filmindeki figüranlara benziyorum.

Maskaram gözlerimin altına bulaşmış; saçlarım başıma yapışmış ve uçuşan saçlarım karmakarışık bir şeye batırılmış ve yanaklarıma yapıştırılmış gibi görünüyor.

Cildim korkunç grimsi bir renkte, burnum ise parlak kırmızı.

Tanrım, hissettiğim kadar berbat görünüyorum.

Aslında, hissettiğimden daha kötü bile görünebilirim.

Mükemmel.

Sonunda çıplak kalana kadar vücuduma yapışan ıslak giysilerin her katmanından sıyrılmanın heyecan verici sürecine başlıyorum.

Bu nemde bile cildim soğuk ve parlak pembe.

Cam duş kabininin üstünden buhar çıkmaya başlıyor ve benim ısınmaya başlıyor.

Cam kapıyı çekip açıyorum ve içeri giriyorum. Donmuş, kumla kaplanmış ayak parmaklarım duş suyunun iyileştirici gücünü ilk temasta hissediyor.

Ilık suyun altında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğine dair bir inilti çıkarıyorum. Dışarıda bir fırtına kopuyor olsa da ve kasırgaya bağlı olarak yarın evsiz kalabilirim ya da daha kötüsü, bu duş omuzlarımdaki gerginliği almak için her şeyi doğru yapıyor.

Seven'ın kullanabileceğimi söylediği içindekilere bakıyorum.

Koyu gri renkli tek bir erkek şampuanı, sağ kremi ve vücut yıkama ürünü şişesinin, yalnız bir kalıp sabunla birlikte duş köşesinde durması şaşırtıcı değil.

Bugünlerde insanlar gerçekten kalıp sabun kullanıyor mu? Bu adam kaç yaşında?

Takımdaki en yaşlı oyuncuların biri olduğunu biliyorum ama babamın bile artık sabun kalıbı kullandığını sanmıyorum.

Hawkeyes maçı sırasında spor yorumcularının Seven hakkında konuşmalarını izleyerek edindiğim küçük bilgilere göre, sanırım otuz yedi ya da otuz sekiz yaşında. Aramızda on yıllık bir yaş farkı var, bu da muhtemelen aynı kuşaktan olmadığımız anlamına geliyor.

Duş kolunun üzerine bir lif asılıyor, ama sanırım o da ben de lif paylaşmanın sınırı çizdiğimiz yer olduğu konusunda hemfikiriz.

Duşa girmeden önce gece çantamı almak için odama dönmeliydim ama geç oldu ve çok yorgunum.

Gece çantamın içindekileri çıkarmak için yarına kadar beklemem gerekecek ve umarım o zamana kadar, görünürde huysuz bir hokey oyuncusunun olmadığı bir otel odasının mahremiyetinde olacağım.

Duşta bıraktığı tek şişe ürüne doğru eğildim. Sanırım bu gece Blue Arctic Glacier gibi kokuyor olacağım. O koku her ne haltsa artık. Muhtemelen kıllarına sürdüğü kalıp sabunu kullanmamın imkanı yok.

Duşun cam kapısını tekrar iterek açıyorum ve hızla dolaba uzanıp Seven benim için bir havlu çıkardığında gördüğüm eşya yığınının bir bez alıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve el havlusunu duşun altında ıslattıktan sonra üzerine yeterli miktarda vücut yıkama suyu sıkıyorum.

Klozet temizleyicisine benzeyen mavi jelle vücudumu ovmaya başlıyorum ve aslında keskin, temiz kokusu beni hoş bir şekilde şaşırtıyor.

Eve döndüğümde bu ürünü günlük rutinime eklemeyeceğim, ancak bunun korkunç olmadığını kabul edeceğim.

Daniel'in hiç kullanmadığına yemin ettiği, ama zaman zaman üzerinde kokladığım, özellikle de saç açıcı bakım kremim olan kadınsı şeylere sadık kalacağım.

Arada bir birkaç sprey sıkıldığı için onu suçlayamam. Saçınızı ipeksi ve yumuşak bırakıyor ve ısı hasarından koruyor. Ayrıca harika kokuyor. Seven'in kullandığı ve bu gece yastığımın üzerinde kuruduktan sonra saçlarımı kuru ve kıvrırcık bırakacağını bildiğim mavi yapışkan gibi değil.

Sabah saçımın nasıl görüneceğini düşününce irkiliyorum.

Tam tepeden tırnağa üzerimi kaplayan köpükleri yıkamaya başlamıştım ki evin yan tarafından beni zıplatan bir çatırtı duydum ve ardından elektrikler kesildi.

Kendimi karanlıkta bulduğum anda kanlı bir cinayet çılgılığı atıyorum ve su yavaş yavaş damlamaya başlıyor.

"Yardım edin! İmdat!" Duş kabininin içinde bir anda kapana kısılmış gibi hissederek bağıriyorum.

Çıkışı bulmak için cam kapıyı farklı yerlerden birkaç kez çılınca i t i y o r u m . Başlayan panik atağın tanıdık hissi, buradan bir an önce çıkmazsam bana yol verme tehdidinde bulunuyor.

Seven'in ağır ayak seslerinin koridorda hızla ilerlediğini duyuyorum ve şimdi onun yakınlarda olduğunu bilmek beklenmedik bir rahatlama sağlasa da keşke yardım için çığlık atmasaydım diyorum.

Sonunda tutamağı buluyorum ve sanki tüm hayatım kaçışıma bağılmış gibi tüm ağırlığımı ona veriyorum.

Açıklığı bulduğum anda cam kapı aceleyle açılıyor ve duş kabininin beni ne kadar hızlı bir şekilde banyoya attığına hazırlıklı değilim.

Banyonun zifiri karanlığında koordinasyonsuz, yepyeni bir yavru zürafa gibi tökezleyerek dışarı çıkıyorum.

Kapıya doğru koşmaya çalışıyorum ama küçük bir ayrıntıyı unutuyorum. Fayans zeminler ve ıslak, sabunlu ayaklar kaygan bir kombinasyon.

Ayaklarım fayansla buluştuğu an, büyük bir hata yaptığımı anlıyorum ve aynı anda Seven'in banyo kapısına çarptığını ve sanki kapının ona karşı hiç şansı yokmuş gibi kolaylıkla geçtiğini duyuyorum.

Ayaklarım altımdan kayıp tam Seven'ın çıplak göğsüne çarpacakken, onun aniden girişiyle ırkiliyorum. Seven bir koluyla beni belimden yakalıyor ve kıcıımın üzerine düşmemem için beni göğsüne doğru çekiyor.

Diğer elindeki el feneri odayı o kadar iyi aydınlatıyor ki beni cırılçıplak görmüş olması gerektiğini anlıyorum.

Şimdi Sheridan'ı beni yazarların cehennemden inzivaya çekilme programına dahil ettiği için affedip affetmeyeceğimi merak ediyorum.

CHAPTER SIX

Yedi

Brynn'in çığlığını duyduğum anda gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve odamdaki vantilatörün ve çalar saatimin kapalı olduğunu fark ediyorum.

Elektriğimiz

kesildi.

Kahretsin.

"Yardım edin! İmdat!" Koridorun sonundaki banyodan çığlık attığını duydum. Harekete geçmem için gereken tek şey bu.

Olabildiğince hızlı bir şekilde kalkıp yataktan çıkıyorum, battaniyeyi üzerimden atıp ayağa kalkıyorum.

Hızla uzanıp komodinin üzerindeki el fenerini alıyorum ve koridorda banyoya doğru koşuyorum, kapıya varmadan hemen önce el fenerini yakıyorum.

Düştü mü?

Yaralandı

mı?

Bana böyle seslenmesi için bir şey olmuş olmalı.

Doğruca banyo kapısına koşuyorum ve kapı kolu dönmeyince kapıya çarpıyorum.

Belli ki kilitlemiş.

Omzumla bir kez daha itiyorum ve kapı, kapı kasasının etrafında çatırdayan ahşabın kıymık sesiyle açılıyor.

Kapı umurumda değil.

Eğer yaralıysa, ona ulaşmalıyım.

Aklımdan geçen tek şey bu.

Kapı zaten boktan bir kapı ve evi aldığımdan beri değiştirmek istediğim bir başka şey.

Banyo da evin geri kalanı gibi karanlık, çünkü pencereler tahtayla kapatılmış ve ay ışığını yansıtmıyor, gerçi fırtına bulutları muhtemelen bu gece fazla ışık geçirmeyecek kadar karanlık.

El fenerim bana çarpmadan hemen önce Brynn'i görmeme yetecek kadar ışık veriyor.

Çarpıştığımız anda ıslak ayaklarından kayıyor ve onu yakalayıp bir kolumu beline dolayarak kendime doğru çekiyorum.

Sabunlu, ıslak, çıplak vücudu çıplak göğsüme çarpıyor ve vücudundaki ıslaklığın boxer'ımdan içeri süzüldüğünü hissediyorum.

Lanet olsun, ıslak olmak zorunda mıydı?

"Whoa, iyi misin?" Ayağa kalkmak için bana tutunan kadına bakarak soruyorum.

Şimdi, saçları yıkanmış, taze yüzündeki koyu rimel temizlenmiş ve yanaklarındaki pembelik geri gelmişken, Brynn'in güzel bir kadın olduğunu çok net görebiliyorum.

Lanet olsun.

Şu anda ihtiyacım olan son şey bu.

"Ben duştayken elektrikler kesildi," diyor ve kendini sabitlemek için kolumu tutuyor.

Onu hızla ayağa kaldırıyorum ve daha ne yaptığımı anlamadan göğsüme yaslanmış çıplak göğüslerine bakıyorum. Göğüs uçlarının göğüs kaslarıma karşı sertleştiğini hissedebiliyorum.

Lanet olsun, bu iyi hissettiriyor.

Gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum ama yeterince hızlı değil. Beni dışarıda tutmak için kilitlediği banyo kapısından buldozerle geçtikten sonra onu kontrol ettiğime tanık oldu.

Ama ya yaralanmış olsaydı?

Ya ona zamanında ulaşamadıysam?

Bunlardan herhangi birine inanacak mı?

Muhtemelen göğüslerini kontrol ettikten sonra değil. Tam olarak şövalyeliğimin en parlak anı sayılmaz.

Ama her şey çok hızlı gelişti ve o kollarıma düşüp vücudunu benimkine yapıştıran çıplak bir kadın oldu.

Bu bir refleksti.

"Özür dilerim. Kahretsin, başının belada olduğunu sandım." Ne de olsa yardım için çılgılık atmıştı.

"Elektrikler kesildi. Beni başlattı, hepsi bu," diyor ve ayağa kalkmış gibi görüldüğü için kolumdaki tutuşunu bırakıyor.

"İşte, al bunu."

Ben de aynı hızla onu bırakıyorum ve el fenerimi köprücük kemiğine doğru tutuyorum.

İhtiyacım olan son şey, onun vücudu benimkine yaslanmışken aletim şişerken artan ilgimi hissetmesi.

Sonra tezgahı havluyu alıp örtünmesi için ona uzatıyorum ve ondan başka bir yöne bakmıyorum. Kolu iki eşyayı da kavradığı anda arkamı dönüp hemen çıkışa yöneliyorum.

"Kapıyı yarın tamir ederim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Kırık kapının önünden geçerken arkamdan seslenmiyor ve az önce yaptığım şeyden sonra onu suçlamıyorum.

Birkaç saat önce evime girmeye çalışan çılgın romantik yazarla ilgilenmiyorum.

Yeğenim Cammy'den başka hiçbir kadın bu çatı altında yatmadı. Birkaç saat önce Brynn ortaya çıkana kadar da bunu değiştirmek gibi bir planım yoktu.

Güzel bir vücuda sahip olabilir, ama bir yatak odası duvarı, romantizm yazarı ve ev kadını Brynn Fischer'ı kendime hatırlatmak için tek ihtiyacım

olan şey.

yasak bölge.

Koridorda ilerleyip jeneratörleri çalıştırmak için ön kapıya yöneldiğimde ellerim yumruk oluyor.

Gece boyunca sadece buzdolabını ve birkaç şeyi çalıştırmaya yetecek kadar elektrik var ama hem benim hem de Rita'nın buzdolabındaki yiyeceklerin bozulmasına izin veremem.

Brynn'in banyomda çıplak durduğu evden çıkmak da muhtemelen kötü bir fikir değil.

Kalmasına izin vermenin bir sorun olacağını biliyordum ama gidecek başka bir yeri olmadığı halde verandama geldiğinde başka seçeneğim yoktu.

Sürgüyü ve ön kapının kilidini çevirip kapıyı açıyorum. Bu rüzgarda tamamen kapandığından emin olmak ve içinde bulunduğum durumdan duyduğum hayal kırıklığını dışa vurmak için kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Rüzgâr etrafımdaki palmye ağaçlarının arasından uğulduyor. Brynn geldiğinden beri yağmur dinmedi ve kapalı verandamdan çıkıp Rita'ya doğru giden beyaz kuma adımımı attığım anda, yağmur çıplak tenime çarparak canımı yakmaya devam ediyor. Brynn'le arama mümkün olduğunca mesafe koyacak her türlü dikkat dağıtıcı şeyi seve seve kabul ederim.

Beni çağırdığında ona anında tepki vermemden ve ona erişmek için her şeyi yapmaya hazır olmamdan hoşlanmıyorum.

Vücudunun benimkine dayanması içimde görmezden gelmeyi tercih ettiğim bir şeyi ateşledi.

Onun benim alanımda olmasından duyduğum endişe artık doğrulandı ve gitmesi gerekiyor.

Fiziksel olarak mümkün olan en kısa sürede.

Kasırga olsun ya da olmasın, onu başka bir eve ya da otele yerleştirmek için ne gerekiyorsa ödeyeceğim. Bunun için kime rüşvet vermem gerektiği umurumda değil.

Brynn'de bana ve gelecek planlarıma bela olduğunu söyleyen bir şey var.

Onu burada tutmak hata olur. Yarın,

Brynn ayrılıyor.

...ya da ben yaparım.

CHAPTER SEVEN

Yedi

Dün gece birkaç saat uyudum. İstedğim kadar değil ama bugün yapacak çok işim var ve Silas'ın erken kalkacağını biliyorum. Fırtına yönünü yönettiği otele çevirmişken dün gece hiç uyumamış olması beni şaşırttı.

Sabah beşte kalkıp yataktan çıktım, bir fincan kahve yaptım ve Brynn'in sabah erken saatlerde gelmesinden bu yana telefonumuzun çekip çekmediğini kontrol ettim.

Banyo için yeni bir kapı sipariş etmem gerekecek ama en azından şimdilik işlevsel hale getirdim.

Telefonumda iki çubuk belirdiği anda arkadaşımı arıyorum. "Seven, dün gece sahilin senin tarafında işler nasıl gitti?" Silas soruyor.

"Ev hâlâ ayakta," diyorum. "Fırtınadan haber var mı? Dün gece elektriğim kesildi ve cep telefonum daha yeni çekmeye başladı. Yakında seni yine burada kaybedebilirim."

"Biz de elektriksiz kaldık. Neyse ki her şeyi çalıştıracak jeneratörlerimiz var ve personelimiz de acil durum planını beklediği gibi uyguluyor" diyor. "Aldığım raporlara göre fırtına sahile kadar ulaşmayacak ama en büyük darbeyi bu gece alacağız ve sonra bumerang gibi denize geri dönüp kıyı şeridinin aşağısına doğru ilerleyecek gibi görünüyor. Yarın sabah geç saatlerde ya da öğleden sonra ormandan çıkmış oluruz."

"Rüzgarlar onu dışarı mı itiyor?"

"Görünüşe göre hava durumu yine değişiyor ancak bu durumdan zarar görmeden çıkamayacağız. Maddi hasar bekliyoruz ve plajlarımızın bir kısmı muhtemelen sular altında kalacak. Sahil güvenlik bize oteli boşalttırmadığı sürece mutlu olacağım," diyor.

İyi haber şu ki, yarından sonra bunların çoğu sona erecek ve evi çok zarar görmediği sürece Rita evine dönebilecek.

Ancak Cancun'un buradan daha fazla etkileneceğini bildiğimden, Brynn'i Cancun'a daha yakın bir yere gönderme düşüncesi bana pek de iyi gelmiyor. Yine de onu yanımda tutmak, düşünmek istediğim bir seçenek değil.

En azından Silas'a onun için bir yeri olup olmadığını sormalıyım.

"Dün gece evime gelen bir kadın için boş yeriniz var mı? Evimi bir dolandırıcılık sitesinden rezerve etti ve havaalanı tekrar giden uçuşlara başlayana kadar onu koyacak bir yer bulmam gerekiyor."

"Keşke yapabilseydim ama şu anda, bakım ekibine havuz kenarındaki açık hava kabanalarımızı ana lobinin içine kurdurmak zorunda kaldım. Otelin etrafındaki şezlonglarda uyuyan insanlar var. İnsanlar koridorlarda havluları battaniye olarak kullanıyor" diye iç geçiriyor.

"Kahretsin, dostum. Bu berbat bir şey."

"Bunu atlatacağız. Hem zaten istenmeyen misafiriniz yanınızda daha güvende. Bizim kadar sert darbe almayacaksınız. Ben olsam onu orada tutardım."

"Yapamam," diyorum, haklı olduğunu bilsem de. "Rita'nın onu evine götürüp götüremeyeceğine bakacağım."

"Onu birkaç gün tutamaz mısın? O tek bir kişi, değil mi? Fırtına dinene kadar kalamayacak kadar kötü biri mi?"

Onun için bir odam var ve ikimizi de en az iki hafta, belki daha uzun süre rahatlıkla doyuracak kadar yiyecek stokladım ama konumuz bu değil.

Kalmaması için bir sebep yok. Kalmasının benim için sorun olabileceği gerçeği dışında yok. Ve bunu Silas'a açıklamaya çalışırsam, kıcıyla gülecektir.

"O kalamaz," diyorum basitçe.

"Neden olmasın? Yakalanabileceğin tedavisi olmayan bir hastalığı mı var?" "Hayır, bildiğim kadarıyla yok."

"Tamam, peki, sorun nedir?"

Sorun şu ki Brynn yıllardır kaçındığım türden bir baştan çıkarıcı. Onu çok az tanıyorum ama onu yeterince uzun süre etrafımda tutarsam pişman olacağımı göreceğim kadar zekiylim.

Hattın diğer tarafında bir kadın sesi duyuyorum.

Bir çalışan Silas'a bu sabah açık büfe sırası hakkında ne yapacağını ve fazladan misafirler için yeterli yiyecekleri olup olmadığını soruyor.

Evime gelen bir misafirden daha büyük dertleri var.

"Bir şey yok. Bir sorun yok. Ben hallederim. Teşekkürler, Si. Otele dönmene izin vereceğim. Orada dikkatli ol ve bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." "Sana da. Bu cehennem bittikten sonra Scallywag'de bira içip bilardo oynamaya ne dersin?"

diye soruyor.

"Orada olacağım."

İkimiz de telefonu kapattık ve ben de telefonumu tekrar tezgâhın üzerine koydum.

Rita bir gece kuşu, bu yüzden dün gece benden daha fazla uyuyup uyumadığını görmek için onu bu kadar erken uyandırmak istemiyorum.

Saat daha sabahın altısı bile olmadı.

Onu aramadan ve istenmeyen misafirimi ona yüklemeyen önce biraz daha zaman tanıyacağım.

Telefonum mesajlarla çınlamaya başladı.

Muhtemelen dün gece sinyal kesildikten sonra gelmeyenler. İlk gördüğüm beni çoktan kızdırdı.

Josslin: Senin için endişeleniyorum.

Josslin: Az önce hava raporunu gördüm. Lütfen bana oradan çıkacağını söyle.

Josslin: En azından güvende misin?

Josslin: Beni sonsuza kadar görmezden mi geleceksin?

Bunları dün gece göndermiş olmalı ve ben de şimdi alıyorum.
Cevap vermemeyi düşünüyorum ama onu görmezden gelmek belli ki
amacıma ulaşmamı sağlamıyor.

Yedi: Son on sekiz yıl, bunu yapabileceğimi
gösteriyor.

Hemen bir mesaj geliyor.

Josslin: Nihayet. Son iki haftadır sana mesaj attıktan sonra bir
cevap.

Yedi: Sadece Cammy ile ilgili yanıtlar alıyorsun. Sen
Bunu bil.

Josslin: Sahip olduğun tek aile yeğenin değil. Geri kalanımız da
seninle konuşmak istiyor. Annen altı yıldır telefonlarına cevap
vermediğini söylüyor.

Ailemdeki onca insan arasında Josslin bunun nedenini çok iyi biliyor olmalı.
O ikilinin ortasına o takozu koyan ve serpintiye neden olan ikilinin yarısı. Ve
altı yıl abartılı. Annemi yılda bir kez ararım, ne daha fazla, ne daha az.

Yedi: Beni sırtımdan bıçaklamayan tek kişi Cammy.
Hoşlandığım tek kişi o. Bunu kabullen.

Josslin'le muhatap olma zahmetine bile girmemeliyim. Aynı konuşmayı
defalarca yaptık.

Şimdi Cammy Washington Üniversitesi'nde üniversite ikinci sınıfa gidiyor
ve son bir yıldır Seattle'da yaşıyor, ilişkimiz daha da güçlendi ve yeğenimle
bir ilişki kurmak için Josslin'den geçmem gerekmiyor.

Cammy'nin WU'yu seçmesinin nedenlerinden biri de annesinden
uzaklaşmaktı ve bunun için onu suçlamıyorum. Cammy okula gitmeye karar
verdiği her yerde ailesinin yakınında olmasını istiyordu, bu yüzden bana
birinci sınıfta eve yakın üniversiteler yerine WU'ya gitmeyi düşündüğünü
söylediğinde, bunun benim için sorun olup olmayacağını sordu. Ona kararını
destekleyeceğimi ve yurda taşınmasına yardımcı olacağımı söyledim.

Zaten tam burslu bir voleybol bursu almıştı, yani benim iznime ihtiyacı
yoktu.

Josslin: Cammy'nin bu fırtınada gelecek hafta Meksika'ya gelmemesi gerektiğini düşünüyorum.

Yedi: O zamana kadar bitmiş olacak ve o bir yetişkin. Bu kararı kendi başına verebilir. Eğer öyle olmasaydı buraya gelmesine asla izin vermezdim.

Güvenli

Josslin: Belki ben de çıkmalıyım. Onun için endişeleniyorum.

Yedi: Aklından bile geçirme.

Geçen yıldan beri Josslin Seattle'a gelmek için her türlü bahaneyi uyduruyor. Kızını görmeye gelmesi konusunda yapabileceğim pek bir şey yok ama iş buraya gelmesine gelince sınırı çiziyorum.

Bu eve girmesine izin verilmeyecek ve Cammy tatile geldiğinde benimle kaldığı için Josslin zamanını boşa harcamamalı.

Josslin: Beni sonsuza kadar kesip atamazsın.

Yedi: Bundan emin misin? Benim yaşımda, bu dünyadan ayrılmadan önce sadece otuz beş kırk yılım daha var. I

~~Sanırım bu meydan okumaya hazırım~~

Josslin: Konuşmamız gerekiyor ve bunu yüz yüze yaparsak daha iyi olur.

Yedi: O halde, planınız kızınızın tatiline kendinizi de davet ederek onunla vakit geçirmek miydi? Yoksa Beni tuzağa düşürmek için gerçek planın ne?

Josslin: Sana tuzak kurmaya çalışmıyorum. Peki neden kızıyla vakit geçirmek ve seninle yüz yüze konuşmak istemiyorum?

Mesajlaşmadan geri çekiliyorum.

Josslin dünya çapında bir manipülatör, ama şanslıyım ki yıllar önce gözlerimi açtı.

Bugün yapmam gereken uzun bir liste var.

Bunlardan biri hem benim hem de Rita'nın evinin bu gece kopacak fırtınaya hazır olmasını sağlamak. Diğer ise meşgul olmak ve Scallywag'in üst kattaki dairesinde Rita ile birlikte güvenle saklanana kadar misafir odamda uyuyan kadını görmezden gelmek.

Brynn

Dün gece kolaylıkla hayatımın en aşağılayıcı gecesi olarak kayıtlara geçebilir.

Yabancı bir adamın kapısında belirip onu sahibi olduğu bir evde işgalcilik yapmakla suçlamak ve ardından karanlıktan korkan bir kadını kurtarmak için banyo kapısını kırarak kadar yüksek sesle kanlı cinayet çığlıkları atmak arasında, dün gece verandada şansımı denemediğim için pişmanlık duyuyorum.

Bu sabah yatağımda uzanırken tüm bunların utancından gözlerim kısıldı.

Beni tamamen yutana kadar okyanusa doğru yürüyüp sonra da koridordan aşağı inip bugün onunla yüzleşmeyi tercih ederim.

Ama başka ne seçeneğim var ki?

Bütün gece boyunca, palmiye ağaçlarının yapraklarının şiddetli rüzgârda savrulurken çıkardığı sesleri ve evin kenarlarına çarpan gevşek enkaz parçalarını dinleyerek uyanık kaldım. Oklahoma'daki o uğursuz günde, kampüsteki üç katlı tuğla yurt binasının göbeğinde çömelmiş haldeyken rüzgârın uğultusunu dinlediğim anı, bana eziyet etmek için geri döndü.

Etrafımızdaki binaların sesleri, apartmanımızın bodrumundan kaçmamızın hiçbir yolu olmadan parçalanıyor.

Seven'ın benden kaçmak için olabildiğince hızlı bir şekilde banyodan çıkmasını izleyerek egoma indirdiğim ezici darbeyi de eklersek, cennetteki ilk gecem epik bir başarısızlık olarak değerlendirilebilir.

Dün gece için minnettar olduğum tek şey Seven'ın gürültülü uyuyan biri olmasıydı. Dün gece yanımda yatan Daniel'in rahatlığı olmadan yalnız uyumuş olabiliyim ama en azından Seven'ın ağır nefes alışının sesi bana yalnız olmadığımı hatırlattı.

Dün gece gözümü bile kırpmadığım için bugün yazmak için motivasyonum yok, ancak teslim tarihimin havanın düzelmesini beklemeyeceğini biliyorum.

Şu anda bile, tahta kaplı penceremin dışındaki fırtına rüzgarlarının şiddetini duyabiliyorum. İşin tuhafı, dün gece penceremden içeri girebilecek herhangi bir şeyi koruyan kalın kontrplak levha beni hayal edebileceğimden daha fazla rahatlattı. Kendimi kontrplak olmadan hissedebileceğimden daha güvende hissettim.

Kapalı misafir odasının kapısına bakıyorum ve Seven'ın uyanıp uyanmadığını merak ediyorum. Pencereler kapalı ve odadaki çalar saat dün geceki elektrik kesintisi yüzünden hâlâ yanmıyor, elimdeki tek şey cep telefonumun saatinin sabah yediyi biraz geçtiğini göstermesi.

Benim onu görmekten korktuğum kadar o da beni görmekten korkuyor mu? Muhtemelen korkmuyordur.

Misafir odasında uyuyan ve karanlıktan korkan 1.80 boyundaki kadın yüzünden uykusunun kaçtığından şüpheliyim.

O, mesleğinin bir parçası olarak buzun üzerinde diğer iri yarı ve öfkeli oyuncularla yumruk yumruğa kavga eden korkusuz bir NHL kalecisi. Ve bu adam kesinlikle bunun için yaratılmış.

Daha önce bu kadar formda bir insanı hiç bu kadar yakından görmemiştim. Islak zeminde kayarken beni yakaladığında çıplak bedenime değen sert göğsünü hissetmek bir yana.

Verandanın loş ışığında ön kapıyı açtığı anda bir metreden uzun kasları, kaba kuvveti ve seksapeli fark etmemek zordu. Kadınların profesyonel sporculara olan hayranlığını daha iyi anlamaya başlıyorum, ancak yakın zamanda bir Wrenley forması giymeyeceğim.

Komik olan şu ki, kitaplarımda bu tür erkekler hakkında yazdım.

Regency romanlarım salyalarını akıtacak vücutlara sahip sağlam yapılı erkeklerle doludur ve yeni çağdaş kitaplarım da farklı olmayacak.

Hayali karın kaslarının ve pelvislerinin derin V kesiminin en ince ayrıntılarını yazdım. Ana kadın karakteri yatak odasında tutkulu ve korumacı bir şekilde nasıl ele aldıklarına dair fanteziler yaratıyorum... ve hatta bunun dışında.

Kırık kalbini dünyadan koruyan ve sonunda onsuz yaşayamayacağı tek kadın için zırhını çıkarmaya istekli olan yakışıklı kahramanın huysuz "yanlış anlaşılması" tavrı hakkında yazmışım.

Huysuz bir adonisin merhametine sığınmak gibi gerçek hayatta karşılaştığım bir durumla ilk kez karşılaşıyorum ve itiraf etmeliyim ki, kitapların bu karakterleri tasvir ettiği kadar seksi değil.

Seven'ın kitaplarımdaki kalbi kırık erkek başrol oyuncusu gibi bir şey olduğu fikri gülünç. Kendini ona atan kadınların sayısıyla kendi kalbini onarmaya ihtiyaç duymaktansa kalp kırması daha olası.

Seattle Hawkeyes Hokey takımının ilk kalecisi olarak Seattle şehri tarafından çok seviliyor.

Eğer kadın kahramanlarım kitaplarımda gerçekten böyle bir şeyle karşılaşıyorlarsa, bundan sonraki buluşmalarımı yeniden düşünmem gerekebilir. Böyle bir adama nasıl aşık olabilirler ki?

Erkek sporcular karışıklıklarıyla tanınırlar ve Seven'ın da farklı olduğunu düşünmüyorum.

Sürekli çatık kaşlarını da ekleyince, kadın karakterlerimden birinin bile onun saçmalıklarına kanacağını sanmıyorum.

Keşke gerçeklik, bir kitapta memnun olmadığınız bir bölümü yeniden yazmak kadar basit olsaydı. Dün gece vücudumun ona verdiği tepkiyi silmek isterdim.

Elektriğin kesilmesiyle gafil avlanmanın verdiği saf adrenalın yükselişi ve ardından onun sıcak tenini tenimde hissetmemle meme uçlarım kendiliğinden tepki verdi ve bilinçsiz bir uyarılmayla ona karşı sertleşti.

Belki de Daniel'ın gidişinden bu yana neredeyse sekiz ay geçmiş olmasının ve bir erkekle ten tene temas etmeyeli bu kadar uzun zaman geçmiş olmasının bunda küçük bir rolü vardı. Seven'ın bana ulaşmak için kapıyı kırdığını görmenin şaşkınlığından ve beni kendine doğru çekerken karnımda hissettiği büyük şişkinlikten bahsetmiyorum bile.

İçimde var olduğunu bile bilmediğim yeni fantezilerin kilidini açmış olması mümkün mü? Yoksa tüm bunlar aylardır seks yapmadığım gerçeğinden mi kaynaklanıyor?

Sırf çevremdeki en yakın erkek olduğu için cinsel hayal kırıklığımı Seven'a mı yansıtıyorum?

Bunun sebebi bu olmalı çünkü Daniel'a hâlâ deliler gibi aşığım. Başka biriyle nasıl birlikte olmak isteyebilirim ki?

Medyaya karşı soğuk ve kaba davranmasıyla tanınan ve buraya geldiğimden beri bana en ufak bir gülümseme bile göstermeyen huysuz bir hokey oyuncusuyla bilinçli olarak nasıl yatmak isteyebilirim?

Bir ay içinde Daniel geri dönecek ve tüm bunlar uzak bir kabus olacak.

Güvende ve istikrarlıyım, Daniel.

Daha zayıf vücut yapısıyla Seven kadar formda olmayabilir ama haftada birkaç gün erkekler ligi basketbol takımında oynuyor ve sağlıklı beslenme konusunda bilinçli. Öte yandan Seven'ın iyi tanımlanmış bir kas kütlesi var ve istese beni terletmeden bench press yapabileceğinden bir an bile şüphe duymam.

Daniel ve Yedi arasındaki fiziksel fark önemlidir.

Ne Daniel ne de ben profesyonel hokey izliyoruz, ancak daha önce Daniel ile happy-hour içkileri için buluştuğum yerel pub ve spor barlarında pek çok Hawkeyes maçını izledim. Şehir merkezinde NHL sezonu boyunca Hawkeyes maçı oynamayan bir bar bulmakta zorlanırsınız. Şehrin her yerinde yayınlanıyor ve kaçırmak neredeyse imkânsız.

Ben bir bardak Pinot Grigio yudumlarken ve Daniel'in ofisinin karşısındaki barda bir mahkeme zaferini kutlamak istediğinde sipariş etmeyi sevdiği kızarmış lor peyniri ve pide cipslerini atıştırırken Seven'in buz üzerinde hareket ettiğini düz ekran televizyonda gördüm. Daha önce tüm bu dolgu katmanlarının altında ne kadar kas olduğunu hiç merak etmemiştim.

Öte yandan, ben hâlâ üniversiteden kalma on beş yaşına tutunmaya çalışıyorum. Ve Sheridan'ın beni suçluluk duygusuyla kendisiyle birlikte katılmaya zorladığı ara sıra sıcak yoga seansları dışında, yazdığım kitapta zorlandığım bir sahneyi çözmem gerektiğinde apartmanımızın etrafında yaptığım turlar sayılmazsa, pek fazla fiziksel fitness yapmıyorum.

Dün gece kendimi dik tutmak için sarıldığım adamdan biraz daha yumuşak olduğumu söyleyebilirim. Eve götürmeye alıştığı kadın hayranları kadar formda olmadığımı fark etmiş olmalı.

Bütün gün burada saklanmak istesem de Seven bugün bana kalacak yeni bir yer bulacağını söyledi ve gerçekten de ne kadar çabuk bir otel odasına taşınırsam ikimiz için de o kadar iyi olur.

Uykusuz bedenimi yataktan kaydırıyorum, evin içinde bir yerlerden Seven'in sesini duymayı umuyorum, böylece benim için ne gibi düzenlemeler bulmuş olabileceğini tartışabiliriz, ama hiçbir şey duymuyorum.

Üzerime bir tişört ve bir şort geçirip çantamdan bir fırça alıyorum.

Seven son kez banyodan çıktıktan sonra güvenli bir şekilde odama ulaştım ve havluyla kurulanabildim. Neyse ki düşündüğüm kadar sabunlu değildim. Duş, elektrikler kesilmeden önce köpüklerin çoğunu temizlemişti.

Gece çantamdaki saç kremini iyice sıkmak saçımı bir başka berbat saç gününden daha kurtardı.

Saç tellerimi tararken aynaya bakıyorum ve makyaj yapmayı denememeye karar veriyorum.

Sadece çaba harcamak istemiyorum. Seven'in makyajlı ya da makyajsız bana ilgi duyacağından değil. Sanırım dün gece benden yeterince hızlı uzaklaşmadığı gerçeğine dayanarak bu oldukça açıktı.

Saç fırçamı yere bıraktım ve diş fırçamı banyoya götürdüm. Makyaj rutinimi atlayabilirim ama ikimizi de sabah sabah iğrendirmeyeceğim.

Nefes al.

Temiz ve naneli bir ağız bulduğumda banyonun kapısını açıp onu dinliyorum. Hâlâ eve çarpan gürültülü rüzgârda birbirine çarpan tencere ve tavaların hafif sesini duyuyorum. Uyandı ve müzikle yüzleşme vakti geldi.

Birbirimizden ne kadar çabuk kurtulursak, neden burada olduğumu o kadar çabuk anlayabilirim.

Yazmak için.

"Günaydın," diyorum koridordan çıkıp mutfağa girerken.

Seven gazlı ocağın önünde durmuş, bir tavada fazla yağlı yumurta ve ikinci bir tavada jambon dilimleri çeviriyor. Üzerinde kalın kanvas bir kargo pantolonu ve Scallywag's adlı bir barın logosunu taşıyan bir tişört var; sırtında da karikatürize edilmiş bir Basset Hound köpeği gerilmiş.

Seven'ın tişörtünde çizgi filmde bir köpek görmek beni neden sırttırdı bilmiyorum, ama onda görmeyi beklediğim şey bu değildi. Belki de onu fazla kıyafet içinde görmeye alışık olmadığım içindir.

Bahse girerim geniş omuzlarına ve ince beline uygun kıyafetler bulmak onun için zordur.

Düşünceyi sıyrılıyorum.

İhtiyacım olan son şey Seven'ın vücudu ve ne giyip giymediği hakkında düşünmek.

Seven sıcak ocağın üzerinde özenle çalışmaya devam ederken önümdeki manzarayı inceliyorum.

Üçüncü bir tavada, küçük bir köyü doyurabilecek devasa bir hashbrown dağı, onları kızarttığı yağda çıtır çıtır kızarıyor ve patlıyor.

Sonunda varlığını kabul etmeye karar verdiğinde Seven'ın bal rengi gözleri benimkilere yerleşiyor. Ben onun karşısındaki mutfak tezgahında duran bar taburesine kendimi bırakırken, omzunun üzerinden kısa bir süre beni izliyor.

"Yumurta ve jambon ister misin?" diye sorar.

Lezzetli kahvaltının kokusuyla midem guruldama başlıyor. Fırtınanın yaklaştığını duyduktan sonra LAX'ten beri yemek yememiştım. Bu midemi rahatsız etti ve sonra aktarmalı uçuşlarım arasında kafeden aldığım sandviçi yiyemedim.

"Bu harika olur, teşekkürler. Jeneratör çalışıyor olmalı?" diye sordum.

"Birkaç şeyi çalıştırmak için yeterli. Çatıda yardımcı olan güneş panellerim var ama bugün hava fırtınadan dolayı kapalı olduğu için fazla elektrik gelmiyor."

Fırtınadan.... Bu sesten nefret ediyorum.

Haşhaşların her tarafını eşit bir şekilde gevrekletirmek için geçici olarak karıştırmasını izliyorum, yaptığı her şeyin kokusuyla ağzım sulanıyor.

"Hava durumu hakkında bir şey duydun mu? Fırtına yaklaşıyor mu?" diye sordum.

"Bu gece en kötüsü olacak. Kasırga yaklaşıyor ama yine de karaya değmeyecek. Burada kaldığımız sürece bize bir şey olmaz. Cancun'u daha sert vuracak."

Gelişmeleri duyunca kalbim sıkıştı.

Tatil köylerinden birinde bir otel odası bulmayı umuyordum ama şimdi fırtınanın gözüne daha yakın olmak istediğimden pek emin değilim.

Başka seçeneğim var mı ki zaten?

Burada onunla gereğinden fazla kalmamı istemiyor.

"Herhangi bir otelde yer olup olmadığını duydunuz mu?"

"Telefonum bu sabah erken saatlerde birkaç dakikalığına çekmeye başladı. Cancun'daki en büyük otelin yöneticilerinden biri olan Silas, yakınlardaki otellerin hiçbirinde açık yer olmadığını söyledi. İnsanlar şu anda koridorlarda uyuyor. Buralarda daha güvende olacaksınız. Kahvaltıdan sonra bir telefon görüşmesi daha yapacağım. Komşumun barının üstünde sizin için bir yer olabilir."

Komşusuyla kalma fikri kulaklarımı çınlattı. Başkasının işine burnumu soktuğum için kendimi kötü hissediyorum ama barının üstünde onunla kalmak kulağa umut verici geliyor.

Büyük bir patlamayla yerimden sıçradım ve göğsümü tuttum. Seven irkilmedi bile.

Hiçbir şey bu adamı etkilemiyor gibi görünüyor.

"Rüzgar şiddetleniyor. İyileşmeden önce daha da kötüleşecek, ama yarın öğleden sonra bizi geçmiş olacak," diye beni temin ediyor.

Her konuda çok sakin görünüyor.

Sanki sadece rüzgârılmış da yakınlarda dördüncü kategoride bir kasırga yokmuş gibi. Gömleğimdeki tutuşu bırakıyorum ve sandalyeme geri yerleşiyorum.

Bir gün daha... Bunu yapabilirim.

"Sorduğun için teşekkürler," diyorum ona.

Bunların hiçbirini yapmak zorunda değil. Beni kolayca kovabilir. Ve kendi başımın çaresine bakmama izin verebilir. "Sinyal aldığınızı mı söylediniz?"

Dün gece mesajlarımın ulaşmış olabileceğine dair içimde küçük bir umut kıvılcımı çakıyor.

"Evet, birkaç saat önce. Biraz sıkıntılı ama gözünüzü ayırmazsanız bir arama yapabilirsiniz."

"Hemen dönerim," diyorum ve bar taburesinden kayarak telefonumu almak için odama yöneliyorum.

Bu sabah Daniel'den, annemden, babamdan ve Sheridan'dan bir çiftten nihayet mesaj geldiğini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Daniel'inkini açıyorum ve kahvaltı için mutfığa dönerken okuyorum.

Nişanlım: İyi uçuşlar. İletişimde kalın.

Ondan sonra başka bir şey yok.

Belki bugün bir takip mesajı geleceğini ummuştum ama muhtemelen saat farkından dolayı uyuyakalmıştır.

Onun mesajından çıkıp annem ve babamdan gelen mesajlara bakıyorum.

Anne: Senden haber alamadım. İyi misin?

Anne: Olabildiğince çabuk ara.
Endişeleniyorum.

Anne: Cancun havaalanı kapatıldı. Oraya ulaşabildin mi? Güvende m i s i n ? ARA BENİ!

Babamın mesajları biraz daha az yoğundu.

Bu fırtınanın görüntüsü hoşuma gitmiyor. Bence eve gelmelisin.
Daniel kasırgadan haberdar mı?

Tabii ki babam Daniel'dan bahsedecekti. Ve ailem hala ara verdiğimizizi bilmediğinden, babamın Daniel'ın neden gitmemi engellemeye çalışmadığını merak ettiğinden eminim. Eğer babama kalsaydı, Daniel ve ben çoktan evlenmiş olurduk.

Üçüne de bir mesaj hazırlayıp gönderdikten sonra mutfığa geri dönüyorum ve telefon çekmeye başlar başlamaz mesajı alacaklarını umuyorum.

Her birine aynı mesajı gönderdim.

Brynn: Güvendeyim ve kiralık evdeyim, gerçi kiralık değildi. Neyse ki ev sahibi onunla kalmama izin veriyor. Fırtına yarın geçecek ve ben de eve dönmek için bir uçak bulmaya çalışacağım.

"Bu yemek senin için yeterli mi? İstersen daha çok var," diyor Seven, önüme bir tabak ve çatal koyarak.

Sheridan'ın bu sabah erken saatlerde gelen mesajlarını okurken bunu hemen fark etmedim.

Sheridan: Aman Tanrım! Ciddi misin sen? Rezervasyon sahte miydi? Buna inanamıyorum. Hemen kredi kartı şirketimi arayacağım.

Sheridan: Bekle... nasıl olur ve sigara içmek sıcak kaleci için Hawkey'ler senin kaybolmandan sorumlu olabilir mi?

Sheridan: Bu örnekte bana cevap ver! Daha fazla bilgiye ihtiyacım var!

Sheridan: Tamam, telefonunuz kapalı, yani çekmiyor olmalı, ama en azından evde güvende olduğunuzu biliyorum. Lütfen mümkün olan en kısa sürede bir mesaj daha gönder, tercihen yaşam kanıtı olarak bir fotoğrafla birlikte. Dışarıda dikkatli ol.

Sheridan: Havayolunu aradım. Cancun'dan operasyona devam edene kadar size yeniden uçuş rezervasyonu yapamam. Ara beni!

Kafamı kaldırdığımda, önümde duran yiyecek yığınıyla gözlerim açılıyor. Bırakın bir oturuşta yemeyi, tüm gün boyunca yiyebileceğimden bile fazla.

"Hayır, buna gerek yok. Bu fazlasıyla yeterli. Teşekkür ederim."

Porsiyon büyüklüğünü karşılaştırmak için baktığımda Seven'ın iki tabak dolusu yemeğin yanı sıra birkaç parça tost yediğini görüyorum.

Sanırım bir sporcunun ne kadar yemek yediğini hiç düşünmemiştim. Benim devasa tabağımın ona yeterli gelmemesine şaşmamalı. Benim porsiyonum onun iştahı için ancak bir atıştırma olabilir.

Bir parça jambon, yumurta ve ardından biraz haşhaş ekleyip ağzına tıkıştırıyor.

"Bu sabah birkaç mesaj geldi," diyorum Sheridan'a hızlıca bir mesaj hazırlarken.

Çiğnerken başını sallıyor ve sonra bir ısırık daha alıyor.

Evin sahibi Seven Wrenley. Dün gece burada kalmama izin verdi ama dairesi olan bir arkadaşı var. Bugün oraya taşınıyor olabilirim. Seni haberdar ederim. Sadece ara sıra telefonum çekiyor, o yüzden bu mesajı ne zaman alacağından emin değilim.

Mesajı gönderdim, çatalımı aldım ve yumurtalara başladım.

"Muhtemelen bütün gün dışarıda, evleri bu geceki fırtınaya hazırlamakla uğraşıyor olacağım. Telefon çeker çekmez Rita'yı arayıp sizin için bir odası olup olmadığını soracağım."

Bütün gün dışarıda
mı olacak? Bu
fırtınada mı?

Daha ne yapabilir ki? Bütün pencereleri kapattı ve jeneratörleri çalıştırdı.

Yine de onu sorgulamayacağım. Evin dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan bana **k a l m a s ı**, zihnimi boşaltmak ve kitabımın taslağının geri kalanını bitirmek için kullanabileceğim bir şey.

Dışarıda fırtına kasıp kavururken bir topun içine kıvrılmak istesem de, artık hiçbir bahane üretemiyorum. Aksi takdirde, bu kitap için aldığım avansı ve yayınevinin PR ve reklam kayıpları nedeniyle uğrayacağı diğer zararları iade edeceğim. Bu kitabın zamanında çıkmasını bekleyen okuyucularımı hayal kırıklığına uğratacağımdan bahsetmiyorum bile.

Onları hayal kırıklığına uğratamam.

"Yine de yazmalıyım. Kitabımın birkaç hafta içinde teslim tarihi var.

Umarım dizüstü bilgisayarımın bugün beni idare edecek kadar gücü vardır."

O ana kadar neredeyse içine çektiği yemeğinden bir ısırık daha alıyor ve sonra mutfaktaki dolaba doğru yürüyor. Kapağı açıp küçük siyah bir kare çıkarmasını izliyorum.

Geri dönüp eşyayı yanına koyduğu anda ne olduğunu anlıyorum.

"Bu akü bankasını birkaç gün önce şarj ettim. Bugün cep telefonunuz ve dizüstü bilgisayarınız için yeterli güce sahip olmalı. Ben gitmeden önce ihtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum ve Seven'in bana getirdiği eşyaya bakıyorum.

Adam hazırlıklı ve her şeyi düşünüyor.

Son birkaç lokmayı alıyor ve sonra kirli tabakları lavaboya koyuyor. "Bunun için teşekkürler," diyorum. "Her şey için, gerçekten."

Başını sallamadan ya da gülümsemeden bana bakıyor. "Sonra görüşürüz," diyor.

Mutfaktan çıkışını izliyorum ve sonra ön kapıya doğru döndüğünü görüyorum.

Kapı açılırken dinliyorum ve o kapıyı arkasından kapatmadan önce rüzgâr evin içinde esiyor.

Ve bir anda, o gitti ve ben onun evinde yalnız kaldım.

CHAPTER EIGHT

Yedi

Brynn'i kahvaltıdan sonra içeride bırakalı birkaç saat oldu. Bu boktan havada dışarıda yapacak çok işim var mıydı? Hayır, pek yoktu.

Ancak güneş panellerimin sıkı bir şekilde vidalandığından emin olma şansım olmadı ve dün gece çatıda duyduğum darbelerin hiçbirinin onlara zarar vermediğinden emin olmak istedim.

Brynn'den mümkün olduğunca uzak durmak için her bahane riske değer.

Onu mutfağıma girerken gördüğüm anda vücudum gerildi. Parlak mavi gözleri, koyu renk kirpikleri, dolgun pembe dudakları ve parmak uçlarımda nasıl hissettireceğini merak etmekten kendimi alamadığım yumuşak kahverengi saçlarıyla Brynn doğal bir güzelliğe sahip.

Saçlarının görüldüğü kadar ipeksi bir yumuşaklıkta olup olmadığını öğrenmek gibi bir niyetim yok.

Brynn'e bir daha dokunmaya niyetim yok.

Dün gece bir hataydı ve bunun tekrarlanmayacağından emin olacağım.

Bu sabah beni hazırlıksız yakalayan şey, Brynn'in saçlarını mükemmel bir şekilde şekillendirmiş, yüzünü tamamen makyaj yapmış ve göğüslerini birbirine yapıştırıp çenesine kadar kaldırmış bir şekilde dışarı çıkmamasıydı.

Dikkatimi çekmek için giyinmemiş kadınların yakınında olmak benim için alışıldık bir durum değil.

Eğer biriyle çıkacak olsaydım, maçıtan sonra Oakley'de ortaya çıkan, makyajlı ve parfüm sıkılmış puck bunnies yerine Brynn'in doğal yaklaşımına sahip birini seçerdim. Parfüme genelde alerjim olduğu ortaya çıkıyor çünkü onlar yanımdan geçerken hapşırmadan duramıyorum.

Ne tür bir kadınla çıktığımın bir önemi yok. Uzun süreli bir ilişki yaşamayalı on sekiz yıl oldu ve yakın zamanda etkileyici serimi bozmak gibi bir niyetim yok.

Telefonum çekmeye başlar başlamaz Rita'yı aradım.

Brynn'i Rita'nın dairesine götürmek istiyorsam, bunu fırtına daha da kötüleşmeden yapmalıyım.

Sallywag's buradan sadece on beş dakika uzaklıkta. Rita Brynn için bir yer ayırdığı sürece, önümüzdeki bir saat içinde onu toplayıp oraya taşıyabilirim.

"Rita, bar nasıl gidiyor?" Telefonu açtığında sordum.

"Sayende tatlım, gece boyunca her şey yolunda gitti. Silas daha önce aradı ve bana etrafındaki otellerden bahsetti. Görünüşe göre oradakilerin durumu kötü. Sen nasılsın?"

"Aslında arama nedenlerimden biri de bu. Dün gece kapıma gelen bir kadın, evimi bir yazar inzivası için kiraladığını ve internet üzerinden dolandırıcılık yapan emlak yönetim şirketinden rezervasyon yaptırdığını iddia etti. Gidebileceği başka bir yer olmadığı için dün gece bende kalmasına izin verdim ama barın üstündeki diğer odanın hala müsait olduğunu umuyordum."

"Oh, bu çok korkunç. Zavallı şey. Elbette onu seve seve kabul ederdim ama korkarım ki odayı müdavimlerimizden birine ve ailesine çoktan teklif ettim. Çocuklarla birlikte oturma odasında yerde uyuyabilir ama bence bu pek de ideal olmaz. Özellikle de boş bir yatak odanız olduğu için," diyor.

Kahretsin, Rita'nın evi Brynn'i evimden çıkarmak için son umudumdu, ama onu beş kişiyle birlikte iki yatak odalı küçük bir daireye tıkmak doğru gelmiyor.

"Peki ya yandaki eviniz?" Ben soruyorum.

Evin kapıları kapalı olduğundan bu anlamda yeterince güvenli olabilir ama Rita'nın jeneratörü benimkinden çok daha küçük ve sadece buzdolabını çalıştırabiliyor. Rita'nın Scallywag'da tam boy bir jeneratörü var, bu yüzden fırtına nedeniyle ayrıldıklarında sahil evinde buzdolabını çalıştıracak kadar güçten fazlasına ihtiyaç duymadılar.

Brynn'in akan suyu ya da tuvaleti olmayacaktı. Evde elektrikli soba olduğu için yemek de pişiremeyecekti.

Yan odada kalması onun için iyi bir durum değil ama benimle kalması da daha iyi değil.

Fırtına yarın öğleden sonra bizi geçebilir, ancak tam elektriğe kavuşmamız günler ya da haftalar alabilir ve Brynn çok uzun süre elektriksiz kalabilir.

"Onu evime mi göndereyim? Orada senin yanında olduğundan daha güvende olacağını düşünemiyorum. Ve eğer yazmak için oradaysa, muhtemelen onu görmeyeceksin bile. Misafir odasında yazmakla meşgul olacaktır," diyor. "Onu orada istememenin bir nedeni var mı?"

Rita benimle tanıştığından beri karşısına çıkan her kadına beni ayarlamaya çalışıyor. Evimde kalan güzel yazardan kurtulmaya çalıştığımı bilirse, biz uyurken ön kapıyı kapatmaya çalışabilir, böylece ne Brynn ne de ben kaçabiliriz.

"Sebebi yok. Sadece seninle daha iyi olacağını düşünüyorum. Ama senin yeterince işin var. Fazladan bir odanız varsa, hâlâ müsait olup olmadığına bir bakayım dedim."

"Bana öyle geliyor ki zaten onun için mükemmel bir yeriniz var. Kesinlikle daha rahat edecek ve dışarıda fırtına kasıp kavururken kim senin gibi iri yarı birini etrafında istemez ki? Bol bol ilham alacağını söyleyebilirim."

En son söylediği şey kesilmeye başlıyor. Sinyal yine kesiliyor.

"Rita, beni duyabiliyor musun?" Diye soruyorum ama hat boğuklaşıyor ve söylediklerini zar zor duyabiliyorum.

"Rita... orada mısın?"

Sonra hat kesildi ve kaderim belli oldu.

Görünüşe göre fırtına geçene kadar Brynn'e mahkumum.

Silas'ın boş yeri olana kadar iki üç gün daha ne olacak?

Mesafemi koruyabilirim ve Rita'nın dediği gibi, Brynn muhtemelen zamanının çoğunu odasında yazarak geçirecek.

Cammy gelmeden önce altı günüm daha var ve o zamana kadar Brynn bir otel odasında ya da eve dönüş uçağında olmalı.

Sonraki birkaç saatimi bu geceden önce yapabileceğim her şeyi yaptığımdan emin olarak geçirdim. Rüzgâr gözüme kum kaçacak kadar şiddetlenmeye başlayınca, şu anda marinaya çarpmaması için diğer teknelerle birlikte körfezde demirli olan teknem için birkaç proje üzerinde çalışmak üzere garajıma yöneldim.

Hava karardı ve açlıktan ölüyorum.

Evden ve Brynn'in yolundan uzak durmak için elimden geleni yaptım.

Ön kapıdan içeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey bir şeylerin pişmekte olduğunun kokusu oluyor.

Mutfaktan gelen tabak çanak seslerini duyuyorum.

Brynn kendine yemek yapmış olmalı.

Beni beklemediği için onu suçlamıyorum.

Saat neredeyse akşamın dokuzu ve bu kadar beklemesine şaşırdım.

Mutfağa girdiğimde Brynn'i elinde ekmeği, rendelenmiş peyniri ve kahvaltıdan kalan jambonu ocakta sıcak bir tavada pişirirken buluyorum.

"Oh, merhaba," diyor taze bir mangoyu dilimleyip meyveyi bir tabağa kaydırırken. "Umarım buzdolabınızı karıştırmamın bir sakıncası yoktur. Yemek yedin mi bilmiyorum ama birazdan jambonlu ve peynirli quesadilla yapacağım. Bir tane ister misin?"

Mutfağa baktığımda lavaboda bu sabahki kahvaltıdan kalan tek bir kirli tabak bile olmadığını görüyorum.

Bulaşıkları yıkadı.

Normalde dışarı çıkmadan önce bunları temizlerdim ama evden çıkmak için acelem vardı.

"Elbette, ama kendim de yapabilirim. Benim için bir araya getirmek zorunda değilsin."

"Bana kahvaltı hazırladın ve burada kalmama izin verdin. Sana akşam yemeği hazırlamaktan mutluluk duyarım."

Başımı salladım, teslim oldum.

Oturmam gerektiği için bu güzel bir jest. Şiddetli rüzgarda güneş panellerini tamir ederken merdiven çıkmaktan ve bütün gün çatıda çömelmekten vücudum ağrıyor.

"Oturun ve quesadilla'nızda ne istediğinizi söyleyin" diyor.

Bar taburesine doğru yürüyorum ve oturuyorum. Brynn dilimlenmiş mango tabağını benimle paylaşmak istercesine aramıza itiyor.

Taze meyve kokusu ağzımı sulandırıyor, bu yüzden cevap vermeden önce bir dilim alıp ağzıma atıyorum.

Açlıktan ölüyor olmalıyım çünkü yemin ederim hiç bu kadar l e z z e t l i bir mango yememiştim.

"Peynir, jambon ve biraz da ekşi krema iyi olur. Sadece doldur ve iki tane alayım, lütfen. Genelde çok yerim ve öğle yemeğini kaçırdım."

"Hemen geliyor," diyor ve büyük bir un tortillası çıkarıp ısıtmak için tavaya atıyor.

Sonra, peynir ve jambonu kat kat koymaya başlıyor.

"Bu yeterli mi?" Sadece bir avuç jambon ekledikten sonra soruyor.

Doğrama tahtasının üzerinde doğradığı büyük miktarda jambon var, bu yüzden protein konusunda cimri davranmaya çalışmadığını biliyorum, sadece enerjimi vücudumun alıştığı performans seviyesinde tutmak için ne kadar tüketmem gerektiğini anlamıyor, anlamasını da beklemiyorum. O ve ben birbirimizi hiç tanımıyoruz.

Sandalyemden kalkıp ona doğru gidiyorum.

Ona göstermek ikimiz için de çok daha kolay olacak.

Tezgâhın etrafında onun durduğu yere doğru yürürken ve arkasından yaklaşırken gözleri bana sabitlenmiş durumda.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye soruyor. "Hiç de değil," diyorum.

Ellerimi lavaboda hızlıca yıkıyorum ve hemen arkasından yürüyüp omzunun üzerinden uzanarak bir büyük avuç jambon ve ardından bir büyük avuç peynir daha alıyorum.

Quesadilla az önce yüklediğim içeriklerle dolup taşıyor, ancak bugün bir öğünü kaçırdığım için bu gece kalori alımımı artırmam gerekiyor.

"Aynen öyle. Beni doyurmak için çok fazla yemek gerekiyor ve dediğim gibi, öğle yemeği yemedim."

"Eminim öyledir," diyor.

Ancak bunu alçak sesle söylemesi, kaçırdığım bir ima olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Geri çekiliyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Ancak, bunu kastetmişti; yapmam gereken son şey bunu analiz etmek.

"Bir sonrakine yetişebilir misin?" Geri çekilip bar tabureme dönerek soruyorum.

"Sanırım şimdi anladım," diyor, ilk quesadilla'nın tüm peyniri ısıtmasını beklerken ona gösterdiğim gibi ikinci bir tortillayı sağlıklı bir yardımla doldurmaya başlıyor. "Sanırım hâlâ burada olduğuma göre Rita'nın bana ayıracak yeri yokmuş."

Brynn'in gözleri görevine odaklanmış durumda ve benimkilerle buluşmak için yukarı kalkmıyor.

"Elindeki boş odayı ihtiyacı olan bir aileye verdi. Seni oraya götürürsem, senin için burası kadar rahat olmaz."

Sonunda bana baktı.

"Benim rahatım için endişelenmene gerek yok. Senin alanına izinsiz giriyorum.

Başımı koyacak güvenli bir yerim olduğu sürece, her yer iyi olacaktır."

Bir spatula kapıyor ve doldurulmuş tortillanın altına kaydırıyor ve benim için bir tabağa bırakıyor.

Elimi uzatıp sıcak yemek tabağını alıyorum ve önüme koyuyorum. Muhtemelen bunu, onun bana ikinci bir tabak hazırlamasından daha kısa bir sürede tüketeceğim.

"Yemek için teşekkürler," diyorum ona.

Uzun bir günün ardından içeri girdiğimde hızlıca yiyecek bir şeyler aramak zorunda kalmamak güzel bir sürpriz oldu.

"Bir şey değil. En azından bunu yapabildim."

"Yazman gereken bir kitap var, değil mi? Eğer zamanının çoğunu misafir odasında yazarak geçireceksen, birbirimizi çok fazla göremeyeceğiz. Ve birkaç gün içinde havaalanı tekrar çalışır hale gelecek. O zaman ya eve uçmayı ya da uçuşlar tatilcileri buradan götürmeye başladığında Silas'ın otelinde boş bir oda tutmayı seçebilirsin."

Bir sonraki tortillayı kızartma tavaına koyuyor ve ben yemeğimi yerken aynı işleme tekrar başlıyor.

"Çok cömertsiniz. Eğer birkaç gün daha kalabilirsem, yolundan
ç e k i l e c e ğ i m . Söz veriyorum."

"Hallederiz," diyorum ve önümdeki yiyecekleri parçalamaya başlıyorum.
İlkini birkaç dakika içinde yiyorum ve tam bitirdiğimde ikincisini
hazırlıyor ve boş tabağıma koyuyor.

Ben yemek yerken onun da kendi yemeğini
hazırlamaya başlamasını izliyorum. "Bugün
hiç yazı yazdın mı?"

"Aslında yaptım. Taslağımın geri kalanını hazırladım. Şimdi sadece
bölümler üzerinde çalışmaya başlamam gerekiyor."

Bana aşk kitapları yazdığını söylediğinden beri, bunun tam olarak neleri
içerdiğini merak ediyordum.

Daha önce hiç bir yazarla tanışmamıştım ve sokakta yanından geçsem
yaşamak için kurgu yazdığını asla tahmin edemezdim. Dün gece bana
söylediğinde hazırlıksız yakalandım.

"Güzel. Çatıdaki güneş panellerine vurmamın dikkatinizi dağıtmamasına
sevindim."

"Hayır, aslında. Seni orada duymak ve bir şeye ihtiyacım olursa
yakınlarda olduğunu bilmek beni rahatlatmış," diyor ve sonra çok fazla bilgi
veriyormuş gibi bir an duraksıyor. "Ben... Fırtınalarda biraz tedirgin
olurum. Oklahoma'da büyüdüm ve bir yıl çok kötü bir kasırga olmuştu.
Fırtına uyarılarına ya da sığınağa koşmak zorunda kalmaya alışık
olmadığımdan değil, bunu yaparak büyüdüm ama bu seferki farklıydı. O
nemli çimento sığınakta sıkışıp kalmıştık, yaklaştıkça toprağın
gümbürtüsünü ve duvarların sarsıldığını hissedebiliyorduk. Üzerimizdeki
tavanın küçük parçaları çatladı ve insanlar seslerini kaybedene kadar çığlık
attı. Buradan canlı çıkabileceğimizi sanmıyordum."

Hikayeyi anlatırken bana bakmıyor.

Bu onun konuşmak istediği bir şey değil ama nedense yine de bana
anlatıyor.

"Kimse yaralandı mı?" Bir aile üyesini ya da yakın bir arkadaşını
kaybetmemiş olmasını umarak soruyorum.

"Çok fazla yaralanma oldu. Acil servis haftalarca doluydu ama ölüm
olmadı.

-Şanslıydık. Bu tür fırtınalar, hayatta kalıp kalamayacağımızı bilmeden
binamızda mahsur kaldığımız kötü anıları ve geri dönüşleri geri getiriyor.
Sanki orada saatlerce değil de günlerce mahsur kalmış gibiydik."

Kendine bir tabak almak için arkasını dönüyor.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. Az önce bana söylediği şey kişiseldi ve vücut dilinden bana söylediği şey hakkında garip hissettiğini görebiliyorum.

"Aşk romanı yazdığını söylemiştin. Ne tür romantizm yazıyorsun?" diye sordum.

"şu anda yayınlanan kitaplarımın çoğu tarihi romantizm türünde, ancak beş yıldan sonra biraz değişiklik istiyorum ve yayıncım bana biraz özgürlük veriyor. şimdi, miraslarını almak için evlenmek zorunda olan milyarder bir aile hakkında çağdaş romantizm türünde yeni bir seri yazıyorum."

"Nasıl oluyor da milyarder aşk serisi yazabiliyorsun?" Hıyar gibi davranmamayı unutarak söylüyorum.

Yorumumla bir şey kastetmedim, ancak bunların ne anlama geldiği konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok.

Buna tepki vereceğimi zaten biliyormuş gibi gülüyor.

"Tıpkı diğer aşk kitapları gibi yazıyorsunuz. Daha önce yazdıklarımın çok da farklı değil. Regency dönemi kahramanlarım kontlar, dukler ve kontlar. Yeni serimin modern zamanlarında ise erkek başrollerim milyarder olacak. Bu yönden biraz benzer. En büyük değişiklik o dönem ile şimdiki zaman arasındaki toplumsal kurallar."

"Dur tahmin edeyim. Hakkında yazdığın tüm erkekler de kaslı ve yakışıklı mı?"

Küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve quesadillasını çevirirken dolgun dudaklarını kapatıyor.

"Tabii ki. Baharatlı sahnelerle nihai fanteziyi inşa ediyorum. Bu adamlar muhteşem olmalı. Hiç aşk kitapları okuyan bir kız arkadaşın olmadı mı?"

"Ne, kız arkadaş mı?" İstemedenden de olsa yüksek sesle söyledim. Meraklı bir kaşla bana bakıyor.

"Sen profesyonel bir sporcusun... Eminim bir sürü kız arkadaşın olmuştur. Yoksa tipik bir oyuncu tipi misin?" diyor, sesinde ikincisine karşı ince bir kızgınlık var.

Hokey oyuncusu olmama karşı bir şeyi mi var? Tanıştığım kadınlarda bu nadiren sorun olur.

Genellikle çoğunun benimle konuşmak istemesinin ilk nedeni budur.

"Biriyle çıkmıyorum ve kendimi hiçbir şekilde bir oyuncu olarak görmüyorum."

"Bu tam da bir oyuncunun söyleyeceği şey."

Bir an için ciddi olduğunu düşünüyorum ama sonra gözlerinde bir parıltı görüyorum.

Quesadilla'sı bitti ve spatulasıyla alıp tabağa bıraktı.

"Tamam, yani baharatlı sahneleri olan milyarder romantizmi yazıyorsunuz. Baharatlı sahneler nedir?" Bir sonraki ısırığımı alırken soruyorum.

"Baharatlı sahneler temelde açık kapı romantizm sahneleridir." Sesinde tereddütle söylüyor.

"Açık kapı romantizm sahnesi nedir?"

Bir bıçak ve çatal alıyor ve peynir ve jambonla dolu tortillasını kesmeye başlıyor.

"Temelde grafik detaylarıyla yazdığım bir seks sahnesi."

Birdenbire bu kadın hakkında düşündüğüm her şey tamamen değişti. "Ne kadar detaydan bahsediyoruz?"

"Çok spesifik ve açık bir içerik" diyor ve ardından yemeğinden bir ısırık alıyor.

"Anlıyorum. Peki bu kitap ne hakkında?"

"Altı kitaplık bir serinin ilk kitabı olan bu kitapta, babaları öldüğünde milyar dolarlık bir imparatorluk miras kalan kardeşlerin, işletmelerin satılmasını engellemek için birer gelin bulmaları gerekiyor."

"Anlıyorum. Yani her kardeşin kendi kitabı olacak ve hepsi bir eş bulup sonsuza dek mutlu mu yaşayacaklar?"

Ayağa kalkıyorum, tabağımı yanıma alıyorum ve lavaboya yöneliyorum, onun lokmasını bitirmesini bekliyorum.

Tabağımı yıkadım ve kuruması için rafa koydum.

"Tabii ki öyle. Aksi takdirde, bu gerçek bir romantizmin kurallarına uymazdı."

"Bu gerçekçi görünmüyor. Altı kardeşten oluşan hangi aile sonunda mutlu olur? İstatistiksel olarak bu mümkün değil."

Dönüyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"İşte bu yüzden kitaplarım kitapçıların kurgu bölümünde bulunuyor. Ayrıca bu yüzden senin bir aşk romanı yazarı değil de hokey oyuncusu olman çok iyi bir şey. Kitapların batardı."

Bir kıkırdama çıkarıyorum ve tepkime karşılık dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Kendimi tutamayıp bir an bakakaldım.

Ondan ilk kez gerçek bir gülümseme gördüğümün farkındayım ve bu benim hatam.

"Ve sonra sevişiyorlar mı?" Ben diyorum.

Bu sefer gülüyor.

"Evet. Onun gibi bir şey."

Yemeğini bitiriyor ve lavaboya doğru yürüyor.

"İşte, bulaşıkları yıkayacağım. Yemeği sen yaptın," diyorum elimi tabağına uzatarak.

"Emin misin?" diyor ve ardından eliyle kapatmaya çalıştığı bir esnemeye başlıyor.

"Evet. Biraz dinlensen iyi olur. Bu gece fırtına boyunca uyumak zor olabilir. Ben olsam şimdi uyuyabildiğin kadar uyurdum."

Bana tabağını uzatıyor ve sanki üzerimizdeki fırtına bulutlarını görebilecekmiş gibi çatıya bakıyor.

"Tamam, burada kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler." "Bir şey değil. İyi geceler Brynn."

Mutfaktan çıktı ve bu onu gece boyunca son görüşüm oldu.

CHAPTER NINE

Yedi

Uyuyalı saatler olmuş ve Brynn odasına gittiğinden beri daha da uzun zaman geçmiş ama çatıya çarpan bir ses beni uyandırıyor.

Rüzgâr o kadar sert esiyor ki, kapalı pencerelerden hafif bir cereyan hissedebiliyorum.

Uyandığımızda, kırık palmiye yaprakları ve dağılmış enkazın sahil boyunca her yerde ve komşularımın evlerinin her birinin karşısında olacağından hiç şüphem yok.

Dışarı çıkıp kontrol etmem gerekip gerekmediğine karar vermek için birkaç saniye daha dinliyorum ama çatıda artık hiçbir şey duymuyorum. Olası hasar her neyse, dışarı çıkmanın daha güvenli olacağı yarına kadar beklemek zorunda.

Kulaklarım bambaşka bir sesle canlandığında gözlerimi tekrar kapatıyorum. Neredeyse bir sızlanma sesi.

Ya da belki daha çok
hıçkırık.

Çarşafı üzerimden çekip bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum. Sonunda sesin Brynn'in odasından geldiğini tespit ettiğimde kapıma doğru yöneliyorum.

Önce kapıyı usulca çaldım.

"Brynn, iyi misin?" Soruyorum ama cevap vermiyor.

Şimdi kapısının önünde durduğuma göre, sesin onun odasından geldiğine eminim.

Belki kabus görüyordur ve aslında uyanık değildir.

Tartışıyorum, geri dönüp odama gidiyorum ama sesler devam ediyor.

Bile bile onu bu şekilde bırakamam, uyuyamam.

Kapıyı tekrar çaldım.

"Hey, Brynn... orada iyi misin?"

Yine de yanıt alamıyorum ama rahatsız edici sesler devam ediyor. Kapıyı kontrol ediyorum ve kilitlemediğini görüyorum.

Kapı kolunu çevirerek dikkatlice kapıyı yavaşça itiyorum.

"Brynn, içeri geliyorum," diye uyarıyorum ve kapıyı sonuna kadar açıyorum. Brynn'i yatağın ayak ucunda, yerde cenin pozisyonunda otururken buluyorum.

Yüzü dizlerine gömülmüş halde bacaklarını göğsünde tutuyor ve yaprak gibi titriyor.

Panik atak.

Hayatımda birkaç tane gördüm ve bu seferki çok net.

"Hey, iyisin," diyorum, hızla ona doğru yürüyorum ve koluna dokunmak için eğiliyorum.

Aynı anda hem nemli, hem terli, hem de üşümüş hissediyor.

"Hadi, benimle geliyorsun," diyorum ona.

Kıpırdamıyor ya da başıyla onaylamıyor ama onu bile bile bu şekilde bırakamam.

Onu bacaklarının altından ve sırtından tutup göğsüme doğru çekiyorum.

Bana doğru çekildiği anda kolları boynumun arkasına dolanıyor ve yüzünü omzuma gömüyor.

Bana daha önce de kötü bir fırtınaya yakalandığını söyledi ama bu şekilde tepki vermesini beklemiyordum.

Onu odasından çıkarıp kendi odama getirdim.

"Fırtına geçene kadar bu gece benimle kalacaksın, tamam mı?" diye sordum. Başını bana doğru hafifçe salladığını hissediyorum.

İyi ki onu yan dairede tek başına kalmaya zorlamamışım, gerçi belki de daha içerideki sıkışık dairede kalma seçeneği onu fırtınanın en büyük darbesini alacağımız sahilde tutmaktan daha iyi olabilirdi.

Şu anda onu yakınımda tutmak ve panik atağını yatıştırmaya çalışmak dışında yapabileceğim bir şey yok.

Onu yatağın ortasına yatırdım ve arkasına geçtim. Kollarımı ona doladım ve göğsüme doğru çektim.

"İyi olacaksın Brynn," diye kulağına fısıldıyorum ve titremesini engellemek için sağ elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum. "Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğime yemin ederim."

Birbirimizi bana bu tür bir güven verecek kadar uzun süredir tanımıyor olsak bile, bir tür cevaba ihtiyacım var. Ama beni dinlediğini bilmem gerek.

"Bana inanıyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ama hâlâ kontrolsüzce titriyor.

Titremesi biraz azalmaya başlayana kadar ellerimle kolunu aşağı yukarı ovmaya devam ediyorum. Brynn'in koluna sert vuruşlar yaparken dışarıda devam eden fırtınayı dinlediğim bir saat gibi gelen bir süreden sonra, nihayet nefes alışının derinleştiğini ve yavaşladığını duyuyorum.

Uykuya daldı.

Tanrıya şükür.

İstemedenden de olsa bana karşı kıpırdanıyor ve çok geçmeden mükemmel kıcı kasıklarına dayanıyor.

Bana karşı yaptığı her harekette sikimin sertleşmesine engel olamıyorum.

Ne zaman geri çekilmeye çalışsam, uykusunda beni takip ediyor ve tekrar bana yapışması uzun sürmüyor.

"Bu kadar yakın olmak ve seni bu kadar çok istemek benim için tehlikeli. Bunu anlayamıyor musun?" Kendi kendime fısıldıyorum, onun derin uykuda olduğunu ve beni duymayacağını biliyorum.

Başımızın üzerinde bir çatı paylaşmanın ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığına dönüşebileceğini biliyordum. Ama onun burada olduğu ikinci gece aynı yatağı paylaşacağımızı tahmin etmemiştim.

Ŗu anda tehlikeli bir bölgede oynuyorum ve derhal bir çıkış yoluna ihtiyaım var.

Brynn

Rüyamda, Seven'ın sesinin bana seslendiğini duyuyorum. "Seni tuttum Brynn... Gitmene izin vermeyeceğim."

"Uyumaya devam et. Benimle güvendesin."

Sıcak kollarının beni sardığını hissediyorum ve içimi anında bir rahatlama ve güven duygusu kaplıyor.

Ryalarımınla gerçeğin nerede birleştini bilemiyorum ama gözlerimi açmadan bile Seven'ın yatağında olduğunu biliyorum. Oda ve üzerinde yattığım yastık onun gibi kokuyor.

Vücut yıkaması gibi ama aynı zamanda hafif bir nane gargarası kokusuyla karışık tuz, ter ve deodorantın erkeksi kokusu

Kollarının güvenliğinde onu koklamak, dışarıdan gelen seslerle uyandığım her seferinde beni uykuya geri döndürüyor.

Fırtınada kendimi hiç Seven'la olduğum kadar güvende hissetmemiştim. Daniel'la bile.

Bunun farkına varmak içimde küçük bir panik duygusu yarattı ama bu sadece bir geceydi. Sadece bir geceden bunu anlamamın imkanı yok.

Daniel bana Oklahoma'daki o bodrumun derin karanlığında iyi olacağımı söylediğinde ona inanmak istedim ama onun da en az benim kadar savunmasız ve çaresiz olduğunu biliyordum. Ama Seven dün gece bunu söylediğinde... Neredeyse anında Seven'ın çıplak elleriyle bir fırtınayı durdurabileceğine inandım. Rüzgârın evi parçalamasını engelleyebileceğine ve çatı üzerimize yıkılırsa beni koruyabileceğine.

Beni hayatından çıkarmak isteyen bir yabancı nasıl olur da beni seven bir adamdan daha güvende hissettirebilir?

Uyanmak için inliyorum, biraz daha uyumak istiyorum ama fırtına rüzgarları eskisi kadar gürültülü değil ve fırtınanın en kötüsünün geçip geçmediğini öğrenmek için duyduğum merak gözlerimi açmama neden oluyor.

Gözlerimi açtığım anda nerede olduğumu fark ettim. Odamdayım.

Bütün gece uyumayıp panik atağımı uzak tutan adamın tenimde ve giysilerimde kalan kokusundan başka erkeksi bir kokusu kalmadı.

Önce hayal kırıklığı, sonra da Seven'ın yetişkin bir kadını fırtına korkusundan kurtarmak için muhtemelen gözünü kırpmadan uyumakla kalmayıp, fırsatını bulduğu anda onu kendi yatağına taşıdığını fark ettiğimde bir utanç duygusu başlıyor.

Bu adamın önünde kendimi küçük düşürmekten ne zaman vazgeçeceğim? Cevabı belli değil.

Elimi yüzüme sürüyorum ve gözlerimin kenarlarındaki uyku kabuklarını temizliyorum.

Yanımda, komodinin üzerinde duran telefonun çalgınca çalmaya başladığını duyuyorum. Az önce telefonum çekmiş olmalı ve mesajlar akın akın geliyor.

Dün gece burada olan bataryaya artık takılı olmadığını fark ettiğimde telefonuma uzanıyorum. Önce Sheridan'ın mesajını açıyorum, Daniel'in mesajını görmenin heyecanı önce kontrol etmemek için neredeyse çok cazip olsa da.

Sheridan: Seven Wrenley ile mi kalıyorsun? Lütfen bana onun gerçek hayatta da televizyon ekranındaki kadar muhteşem olduğunu söyle.

Sheridan: Fırtınanın yakında geçeceğini duyduğuma sevindim. Berbat bir dönem geçirdiğin için üzgünüm ama belki bu ilhamı kitap için kullanabilirsin.

Yanıtlamak için dokunuyorum ve ona bir mesaj yazmaya başlıyorum.

Brynn: Şey, size şunu söyleyeyim... televizyon ekranında görüldüğü kadar huysuz biri. O "ver-verme" numarasını yapmıyor. sikerim" tavrı. Yüzde yüz gerçek.

Sheridan: Bana daha fazlasını anlat. Sadece sizin aracılığınızla yaşayabilen, tamamen ilgisiz bir evli taraf olarak, detayları bilmem gerekiyor.

Sheridan: Dün gece nasıldın? Senin için endişelendim. Hiç uyuyabildin mi?

Panik atak geçirdim. Yıllardır panik atak geçirmediğim için bu gerçekten hayal kırıklığı oldu. Seven beni duydu. ve beni yatağa taşıdı. Sanırım Şoka giriyordum. Çok utandım!

Dün gece olanlara hala inanamıyorum.

Muhtemelen benim tam bir kaçık olduğumu düşünüyordur ve ben de onu

Dün gece Seven'la mı yattın?! Şaka mı yapıyorsun? Bunu hikayende kullanmalısın. Bu altın değerinde!!!

suçlayamam.

Altın gibi hissettirmiyor.

Bir hata gibi

hissettiriyor.

Buraya gelip korkularıyla yüzleşmek için yaptığım tüm bu plan bir hata gibi geliyor.

Dün gece mutfakta birlikte yemek yaparken bir an için ortak bir zemin bulduğumuzu hissettik, ama sonra ben gittim ve işleri her zamankinden daha da garip hale getirdim.

Fırsatını bulur bulmaz beni odama geri gönderdiği için onu suçlamıyorum. Muhtemelen benim bir tren enkazı olduğumu düşünüyordur.

Aklındaki "uyumak" bu değil. Kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüm ve şimdi nasıl yapacağımı bilmiyorum. bu sabah onunla yüzleşmek için.

Bir çağrı geldiğini görüyorum.

İlk defa bir aramayı cevaplayabilecek kadar uzun süre telefonum çekiyor.

Sheridan arıyor.

"Hi-" diye başlıyorum ama Sheridan hemen sözümü kesiyor.

"Brynn! Senden çok hoşlanıyor. Sen oradayken başka neler oldu?" diye soruyor.

Bana nasıl kaşlarını çatıldığını görseydi bunu söylemezdi.

"Hiçbir şey. Işıklar söndüğünde kanlı bir çığlık attığımda beni duşta çıplak görmesi ve başımın belada olduğunu düşünerek içeri dalması dışında."

"Oh, zavallı sen. Büyük, erkeksi bir hokey oyuncusu seni kurtarmaya geliyor. Haklısınız, bu sizin için çok dayanılmaz olmalı."

Belki... sadece belki, bunun dışarıdan birine nasıl gelebileceğini anlayabiliyorum. Seven beni kurtarmanın yollarını bulmaya devam ediyor. Ama o burada değil.

Bana hiç gülümsemediğini ya da sırf benimle evin içinde olmamak için şiddetli rüzgarda hayatını nasıl riske attığını görüyorum.

Beni iki farklı arkadaşının yanına yerleştirmeye çalıştı ama başarılı olamadı ve yüzündeki ifadeden hala benimle sıkışıp kaldığı için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum.

"Sana söylüyorum, bu adam benim burada zıplamama zor dayanıyor."

"En azından kitabın için sana harika bir malzeme veriyor. Yazar tıkanıklığın şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı. Bu yeni serideki ilk kardeş Colston'ı anlatma şekline bakılırsa, her yerinde Seven Wrenley enerjisi var. Soğuk görünüyor ve onu eritecek sıcak bir kadına ihtiyacı var. Bununla çalışabilirsin."

Haksız değil.

İlk kitaptaki erkek karakterim Colston'ın için için yanan bir kişiliği var. O, bir avukattan hiç bilmediği beş üvey kardeşi olduğunu belirten bir mektup aldıktan sonra motosikletiyle kasabaya geri dönen dövmeleli kardeş.

"Gözlerimi iyice kısarsam belki bir tür ilham bulabilirim," diyorum alaycı bir şekilde.

"İşte tavrı bu," diye dalga geçiyor. "Git yakala onu, kaplan."

"Bana şans dile. Seven'ı bulacağım, dün gece için özür dileyeceğim ve sonra yazmaya geri döneceğim. Eğer yirmi dört saat içinde benden haber alamazsanız, muhtemelen utancımдан ölmüşümdür. Bir kurtarma ekibi göndermeye zahmet etmeyin."

"Demek dramatik bir yol izlemeye karar verdik... Güzel. Olgun bir şekilde hareket ettiğimizi gördüğüme sevindim."

Eğer benim yerimde olsaydı, tüm bu olanların ne kadar kötü olduğunu anlardı.

Kendisini çırılçıplak gören ve panik atak geçirdiği için bütün gece ona sarılan bir adamla kalmıyor.

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"Resepsiyon aldığınızda beni yazdıklarınızdan haberdar edin. Kelime sayıyla ilgili günlük güncellemeleri çok isterim. Ve eğer internet erişimine sahip olacak kadar şanslı olursan, bana gönderebileceğin yeni bölümleri gönder."

Sheridan benim temsilcim ve yayıncımın kullandığı editör değil, ancak başarıma büyük yatırım yapıyor ve taslakların ilk turunda bana verdiği notları seviyorum.

"Yapacağım, söz veriyorum."

"Bu kız sende. Sana inanıyorum. Bunu asla unutma. Bu hikâye senin içinden akıp gidecek. Sadece aşk hakkında yazmak için sana yeniden ilham verecek şeyi bulmalısın. Şu anda bunun zor olduğunu biliyorum."

O haklı.

Daniel'i çok seviyorum ve aşkın içindeyken, onu hissederken aşk hakkında yazmak çok daha kolay gibi görünüyor.

"Haklısın."

"Seni seviyorum, tatlım," diyor.

"Ben de seni seviyorum."

Sonra telefonu kapattığını duydum.

Haklı olduğunu biliyorum ama bu kolay olduğu

anlamına gelmiyor. Mesajlarımı açıyorum ve

Daniel'in mesajını görüyorum.

Nişanlım: Bir adamla mı kalıyorsun? Bu hiç hoşuma gitmedi. Kim o adam? Seninle bir şey denedi mi?

Nişanlım: En kısa zamanda beni ara.

Nişanlım: Gecenin kaçı olduğu umurumda değil.

Şehirden ayrıldığından beri Daniel'dan ilk kez bu kadar çok mesajı arka arkaya görüyorum.

Benim için endişelendiğini görünce kalbim çarpıyor.

Ara vermeye karar vermemizi anlıyorum, ancak gittiğinden beri telefon konuşmalarımızda daha mesafeli ve dikkati dağınıkmiş gibi geliyor. Ayrılıp Amerika'ya dönmenden önce her şeyi hazırlamak için uzun saatler çalıştığını biliyorum.

Umarım eve döndüğünde ve kaldığımız yerden yeniden başladığımızda her şey normale döner.

Aramamı söylediğini biliyorum ama saat en az bir olmalı. Sesini duymak cazip gelse de onu uyandırmak istemiyorum. Onun yerine bir mesaj hazırlıyorum.

Güvendeyim. Fırtına dün gece patladı. Şu anda geçiyor olmalı. Endişelenmeyin, ev sahibi Seattle Hawkeyes'in kalecisi ve çok yardımcı oldu. Adam tam bir kıyamet günü hazırlayıcısı. Her şeyimiz var. İhtiyacım var.

Ebeveynimin mesajını görüyorum ve ikisine de hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Aramalıyım, biliyorum ama önce bu özrü aradan çıkarmak ve bir şeyler yemek istiyorum. Açlıktan ölüyorum ve annemin beni telefonda tutabildiği kadar tutacağını biliyorum.

Odamdan **ç ı k ı p** mutfığa gidiyorum, beni daha önce gördüğü tişört ve pijama şortumu değiştirme zahmetine girmiyorum. Bugün işlevimi yerine getirebilmem için en azından bir fincan sıcak çaya ihtiyacım var.

Koridorda yürürken Seven'ın mutfakta hareket ettiğini duymuyorum.

Hâlâ uyuyor olabilir mi?

Gecenin büyük bir bölümünde benimle ilgilendi, ancak gecenin bir yarısı uyandığımda horladığını duydum.

Mutfığa girdiğim anda, tezgahın ucundaki açık bir defterin üzerinde, kullanmam için bana verdiği siyah pil kutusunun yanında duran folyo kaplı bir tabak görüyorum.

Folyonun bir köşesini geri çekiyorum ve altından buhar fişkırıyor. Yemek hâlâ sıcak.

Bu sefer çırpılmış yumurta ve Fransız tost.

Karnım açlıktan gurulduyor.

Seven'in benim için bıraktığı notu okumak için tabağı defterden çekiyorum.

Brynn-

Her iki evdeki hasarları tespit etmek ve onarımlara başlamak için dışarı çıktım. Bütün gün dışarıda olacağım, bu yüzden yazman için ev sana kalacak.

Jeneratör dışında hâlâ elektriğimiz yok ama akü bankasını senin için şarj ettim. Dizüstü bilgisayarınızda tüm gün elektrik olacak ve isterseniz duş almanıza yetecek kadar elektrik var.

Sana biraz kahvaltı ayırdım.

Acil durumlar için notun altına telefon numarasını yazıyor. İletişim bilgilerini telefonuma kaydediyorum... her ihtimale karşı.

Bir duş, tam dolu bir batarya ve Fransız tost.

Evet, bu adam her şeyi düşünüyor.

Bu sabah beni yatağıma taşıırken pili almış ve ben uyurken şarj etmiş olmalı.

Notta dün geceyle ilgili bir şey söylemediğinin farkındayım ve bana seslenmediği için de minnettarım, ama bu hiç olmamış gibi davranacağımız anlamına mı geliyor?

Ve bu sabah yine benden kaçmak için mi gizlice dışarı çıktı?

Ŗu anda bunu onunla tartışamayacağım için endişelenemem ve yazmaya geri dönmem gerekiyor. Dn geceden sonra dışarıda yapılacak çok Ŗey olduğundan şp hem yok. Muhtemelen işi başından aşkındır.

Yemek yemem, duş almam ve işe dönmem gerek.

CHAPTER TEN

Brynn

Seven'ın benim için hazırladığı kahvaltayı yedikten ve çok ihtiyacım olan duşu aldıktan sonra çalışmak üzere odama dönüyorum.

Bu sabah duş rutinimin her anından keyif alırken Sheridan'ın söyledikleri hakkında çok düşündüm. Kitap için ilham kaynağım olarak Seven'ı kullanmam gerektiğini düşünüyor ve şimdi, daha iyi bir yargıya rağmen, onu Colston olarak hayal *etmekten* kendimi alamıyorum.

Ne zaman kadın karakterim Leanne ile Colston arasındaki bir diyalog sahnesini gözümde canlandırmaya çalışsam, Seven'ın çatık kaşlarını ve kahverengi gözlerini görmeden edemiyorum,

ve dün gece beni koruyucu bir şekilde kollarıyla sararken kulağıma gelen derin, hışırtılı sesini.

Misafir odasındaki küçük masaya oturup dizüstü bilgisayarımı ve Bluetooth faremi lake yüzeye yerleştiriyorum.

Takılıp kaldığım ve ilerleyemediğim sahne buharlı bir sahne. Önümdeki kitap dosyasına bakıyorum ve açmak için tıklıyorum.

Aylar önce yazdığım metnin siyah **h a r f l e r l e** yazıldığı beyaz bir ekran bana bakıyor ve parmaklarımı klavyeye koymam için benimle alay ediyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve hiç beklemediğim bir anda ilham geliyor.

Hayal gücüm beni dün gece Seven'ın yatağına götürüyor.

En küçük ayrıntıları hatırlamaya çalışırken gözlerimi kapalı tutuyorum ve ellerimi klavyeye götürerek aklıma ne gelirse yazmaya hazırlanıyorum. Sonra o an geliyor ve kelimeleri yazarken gözlerim açılıyor.

Yatağının serin çarşaflarında arkamda kayarken Colston'ın vücudunu hissediyorum.

Beni rahatlatmak için sert göğsüne doğru çekerken güçlü kolları beni sarıyor.

"Uyumaya devam et, Leanne. Benimle güvendesin," diye fısıldıyor Colston kulağıma.

Derin ve boğuk sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Ağzının sıcaklığı boğazımın nabız noktasına doğru yayılıyor.

Dudaklarını çıplak tenimde hissetmek için her şeyimi verirdim ama ikimiz de bu çekimin yasak olduğunu biliyoruz.

Elleri vücudumda geziniyor ve dokunduğu her santim içimi ürpertiyor, sanki her dokunuş bir alaymış gibi, bana onun tarafından okşanmanın nasıl bir his olduğunu gösteriyor ama asla gerçekten ihtiyacım olan şeyi vermiyor... parmakları merkezime baskı yapıyor.

"Colston, dokun bana," diye yalvarıyorum.

Cevap vermiyor ama beni duyduğunu biliyorum.

Onu ikna etmek için kıcımlı sertleşen sikine doğru bastırdım. Ereksiyonu belime ve yanaklarımın çatlağına baskı yapıyordu.

"Bu kadar yakın olmak ve seni bu kadar çok istemek benim için tehlikeli. Bunu anlayamıyor musun?" diyor.

Devam etmememiz gerektiğini biliyorum ama vücudum çaresiz ve Seven'ın sikiyle dolmanın nasıl bir his olduğunu ilk ve son kez öğrenmem gerekiyor.

Bu son iki kelimeyi yazar yazmaz duruyorum. İçimi bir panik ürpertisi kaplıyor.

O bir kazaydı.

Hemen geri döndüm ve ismi değiştirdim. Dürüst bir hataydı ve yanlışlıkla ne yazdığımı benden başka kimse bilmiyor.

Sarsıcı anı zihnimden silkeleyip devam ediyorum.

Aylardır ilk kez nihayet yazıyorum ve sırf yanlışlıkla Colston yerine Seven'ın adını yazdım diye durmayacağım. Buna dikkat etmem gerekecek, ama neyse ki düzenleme yazılımımda tümünü bul ve değiştir düğmesi var.

Sheridan'a okuması için göndermeden önce, bu kitabın hiçbir yerinde Seven'dan iz kalmadığından emin olacağım.

Haklı olduğunu öğrenirse bunu yaşamama asla izin vermeyecek ve Seven'i ilham perim olarak kullanmak, sonunda yazma durgunluğumu kıran şey oldu.

Zihnim dolaşmaya başlıyor ve Seven hışımla içeri girdiğinde banyoda neler olmuş olabileceğine dair alternatif bir versiyon zihnimde oynamaya başlıyor.

Seven'ın banyo kapısından içeri dalmasını ve kaymamı engellemek için bir kolunu bana dolamasını izlerken hayal gücüm devreye giriyor.

Sonra beni kollarına alıp yatak odasına götürüyor, beni **y a t ı r ı y o r** ve sonra geri çekilip her santimimi yavaşça tarıyor.

Seven'ın ıslak boxer külotunu çıkarıp yatağın kenarında durmasını ve uzun sert aletini önümde pompalamasını izliyorum.

Telefonum çalmaya başladı ve beni hayalimden uyandırdı. Telefonumda "nişanlı" ismini bulmak için aşağıya baktım.

Başka insanlarla görüştüğünü biliyorum ve ara verdiğimiz için Seven'i hayal etmek yanlış değil, ama içimde bir suçluluk duygusu yükseliyor.

"Merhaba! Aradığına çok sevindim. Seni uyandırmak istemedim ama telefonum yeniden çekmeye başladı. Mesajımı aldın mı?"

"Burada saat sabahın beş buçuğunu biraz geçiyor ama uyandığımda mesajını görünce endişelendim. Sesini duymak istedim."

Onun itirafıyla kalbim ısındı.

Şu anda birlikte olmayabiliriz, ancak hala birbirimize değer veriyoruz ve yakında planladığımız hayatı yaşayacağız ve bu ayrı zaman başka birinin hikayesinde bir bölüm gibi hissedecek.

"Ben iyiyim. Fırtına büyük ölçüde geride kaldı, ancak hava hala rüzgarlı ve bütün gün yağmur yağdı."

"Anlamıyorum... Eve ne oldu? Ve Lucky Wrenley ile nasıl birlikte oldun? Saygılı davranıyor mu? Onun yanında kendini rahatsız hissediyor musun? Ayrı odalarda mı uyuyorsunuz? Sabahleyin etrafı arayacağım ve size başka bir yerde kalacak yer bulmaya çalışacağım."

Ayrı odalarda mı yatıyoruz?

Ne garip bir soru. Tabii ki, ayrı odalarda uyuyoruz. Seven bana katlanamıyor.

Ama endişelenmesine sevindim, gerçi teknik olarak Seven'la yatmam onu ilgilendirmez.

Ona bu gerçeği hatırlatmıyorum çünkü durumumuz hakkında tartışmak istemiyorum. Bana konuştuğu birinden bahsetmiş değil. Sadece ortak arkadaşlarımızdan birileriyle konuştuğunu duydum ve bu da anlaşılmamızın bir parçası olduğu için ona kızamıyorum.

Seven'la aynı yatakta uyumak isteseydim, uyuyabilirdim. Ve sanırım dün gece yattım.

Bu soruyu tamamen geçip son sorduğu soruya geçmeye karar verdim.

"Şu anda kalacak yer pek müsait değil, bu yüzden kalmama izin verdi. Beni birkaç farklı yere yerleştirmeye çalıştı ama olmadı. Sanırım benim için üzüldü ve dördüncü kategori bir kasırganın ortasında sahilde uyumamı istemedi."

"Eminim öyledir. Bahse girerim çekici bir kadını evinden çıkarmak için çok uğraşmıştır," diyor alaycı bir tavırla. Ama sonra, Seven'ın benimle ilgilenmediğine dair onu ikna etme fırsatı bulamadan hızla yoluna devam ediyor. "Tanrım, Brynn. Ben yanında olmadan nasıl başardın? O fırtınada perişan olmuş olmalısın."

Bir an için ona panik atak geçirdiğimi ve Seven ile yattığımı söylemenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünüyorum. Kulağa olduğundan çok daha kötü gelmesinden endişe ediyorum ve terapistimle birlikte görseller ve nefes egzersizleriyle panik atakla mücadele etmenin bir yolunu bulduğumuzdan beri panik atak geçirmediğimi biliyor.

Anksiyetemin kötüleştiğini düşünmesini ve tekrar bir araya g e l m e y i düşünmesini istemiyorum.

Aynı zamanda, dürüstlüğü en iyi politika olarak görüyorum, özellikle de yakında tekrar bir araya geleceğimiz için. Bana neler olduğunu bilmesi gerekiyor ve ben Seven'la yataktayken bir şey olmuş gibi değil.

"Seven gerçekten çok yardımcı oldu. Küçük bir panik atağı atlatmaya çalışırken yanımda kaldı. Ve biraz zaman ayırarak atlattım. Sanırım

Senin burada olmaman benim için iyi oldu."

Panik atağımı olumluya çevirmeyi umarak söylüyorum.

"Gördün mü? Bütün dünyam sensiz yıkılmayacak. Senin hak ettiğin eşit bir ortak olabilmek için güçleniyorum."

Belki ona Seven'ın bütün gece beni tuttuğunu ve birkaç kez Seven'ın ereksiyonunun sırtımı dürtmesiyle uyandığımı söylemedim ama deneyebileceği halde bana hiç hamle yapmadı. Ve ereksiyon doğal bir şeydir, bazen yardım edilemez.

Seven'la aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmiyor. Yine de bu sabah benden kaçmak için evden çıktı. Ve dün gece uyuduğumu sandığında söylediği şey her anlama gelebilirdi.

Seven ilgilenmiyor. Günün sonunda çıkarılacak sonuç bu. O sadece normal çalışma ekipmanlarına sahip bir adam ve Daniel'in her bir detaya ihtiyacı yok.

İyi haber şu ki, bunca yıl birlikte olduktan sonra onsuz ilk fırtınayı atlattım.

"Seninle gurur duyuyorum. Keşke dün gece onun yerine ben yanında olsaydım."

Bekle, Daniel
kıskanıyor mu? Seven'ı
mı?

Seven'ın benim etrafımda nasıl davrandığını görseydi, tek bir endişesi bile olmazdı.

"Biliyorum, ben de."

"Sadece birkaç hafta kaldı ve sonra her zaman istediğin aileyi kurmayı dört gözle bekleyebiliriz."

"Eve dönmen için sabırsızlanıyorum,"
diyorum. "Evet, ben de."

Arka planda bir kapının açıldığını ve sonra kapandığını
duyuyorum. "Merhaba? Kimse var mı?" Bir kadın sesi
duyuyorum.

"Kahretsin, hey, gitmem gerek. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

Daniel çabucak söyledi. "Kim var orada?" Ben soruyorum.

Bir yanım bunu sormanın tehlikeli bir fikir olduğunu düşünüyor. Bilmek işleri benim için kolaylaştırmayabilir.

"Sadece Courtney. Courtney'i hatırlıyorsun, değil mi? Geri kalanımızla birlikte gönderdikleri kıdemli ortaklardan biri. Bir dava üzerinde çalışmamız gerekiyor. Ekibin geri kalanı yolda," diyor. "Hemen geliyorum." Ona seslendiğini duyuyorum. "Gitsem iyi olacak. Herkes gelmek üzere ve benim de giyinmeyi bitirmem gerek."

"Tamam," diyorum.

"Seni yarın tekrar arayacağım, tamam mı? Ve sadece..." bir an duraksıyor. "Oyuncunun seni rahatsız olduğun bir şeye ikna etmesine izin verme. Orada kalmaya izin verdi diye ona hiçbir şey borçlu değilsin. Profesyonel sporcuların kadınları kullanmak gibi bir ünü vardır..."

Bir saniye oyalanıyor.

"Seks için mi?" Düşüncesini tamamlayarak soruyorum. Boğazını temizliyor.

"Evet. Sadece bundan sonra istismar edilmiş gibi hissetmeni istemiyorum. Adam senden on yaş büyük ve hâlâ bekâr. Senin ve benim sahip olduğumuz şeyi aramıyor. Seninle asla evlenmez ve sana çocuk vermez. Anlıyor musun?"

Eminim haklıdır.

Eğer Seven yuva kurmak isteseydi, Bayan Wrenley olmaya hazır bir sürü müsait kadın vardı.

"Biliyorum. Seni özledim."

"Yarın konuşuruz," diyor hızla ve sonra ellerini kaldırıyor.

Çok fazla anlam çıkarmamaya çalışıyorum.

Belli ki zaman sıkıntısı çekiyor ve kapısını çalan insanlar var.

Ayağa kalkıyorum, bu konuşmanın etkisinden kurtulmak ve zihnimi tekrar yazmaya vermek için bir saniyeye ihtiyacım var.

Kendime bir fincan çay yapmak için mutfığa yöneldiğimde oturma odasından gelen matkap sesini duyuyorum.

Birdenbire, oda çok daha aydınlık olur.

Seven'ı bir merdivenin üzerinde, kapladığı pencereden büyük bir kontrplak parçasını indirirken görüyorum.

Şimdi palmye ağaçlarının hâlâ rüzgârda dalgalandığını görebiliyorum ama geldiğim geceki gibi değil. Seven'ın gözleri benimkilerle temas ediyor ve şapkasının ucundan su damlıyor.

Yağmur hâlâ aralıksız yağıyor ama Seven hiç de endişeli görünmüyor. O sadece yapılması gerekeni yapıyor.

Pek çok farklı şeyle ilgilenebilen bir erkeğin çekici bir yanı vardır. Daniel daha önce hiç iş pantolonu giymediği ve tıkanmış bir tuvalet için apartman yöneticisini aramak zorunda kaldığı için daha az erkek sayılmaz.

Daniel uzun saatler çalışıyor, neden aramıyorsun? Bunun için oradalar.

Bahse girerim Seven hiçbir şey için aramazdı. Kendisi tamir ederdi.

Zıt kutuplar, hepsi bu.

İlk tahta levhayla merdivenden inerken uzaklara bakıyor ve sonra merdiveni bir sonraki pencereye doğru ilerletiyor.

Her an öğle yemeği için geleceğini düşünerek mutfakta onu bekliyorum ama oturma odasının ve mutfağın kontrplaklarını indirdikten sonra tekrar ortadan kayboluyor.

Bir saat bekledikten sonra yazmak için odama döndüm.

Sonsuza kadar oyalanamam.

Çalışmam gerek.... Buraya gelmemin tek sebebi bu. Sheridan'a sorarsan, bir yabancıyı becermek için.

Elimde sıcak çay bardağımla koridorda yürürken Sheridan'a bir mesaj gönderiyorum.

Yazmaya başladım. Bir araya geliyor.

Sheridan: Bu konuda içimde gerçekten iyi bir his var. Günün sonunda bana kelime sayınızı göndermeniz için çekim yapalım, böylece birlikte kutlayabiliriz.

Ön kapının açıldığını duyduğumda geç olmuştu.

Sheridan'a o günkü kelime sayımı gönderdim ve akşam yemeğini hazırladım ama Seven gelmeyince buzdolabına onun için bir tabak ve meşhur deftere bir not bıraktım ve yatmaya hazırlandım.

Telefonuma baktığımda, Seven nihayet gelene kadar bir saatten fazla uyuduğumu görüyorum.

Bu, bütün gün benden kaçmaya çalıştığının bir teyidi gibi geliyor çünkü adam bir sumo güreşçisi gibi yedi ve öğle yemeği ya da atıştırmalık için bile durmadı.

Uyanık bir şekilde ön girişte, muhtemelen bugün yağan yağmur yüzünden su toplamış olan botlarını çıkarmaya çalışmasını dinliyorum ve sonra mutfığa girdiğini duyuyorum.

Bir an duraksıyor ve notumu okuyup okumadığını merak ediyorum. Sonra ayak seslerini ve buzdolabının kapağını açıp tabağını çıkarma sesini duyuyorum.

Bundan sonra ne yapacağını duymak için bir süre dinliyorum ve sonra mutfaktan çıktığını duymadan önce tekrar uyuyorum.

Yarın başka bir gün ve o sabah ayrılmadan önce erken kalkmayı planlıyorum.
Fırtına gecesi için ona hâlâ bir özür borçluyum. Ayrıca eve dönebilmem için havaalanının ne zaman tekrar açılacağını duyup duymadığını da bilmek istiyorum.

Bence her iki taraf için de en iyi çözüm bu.

CHAPTER ELEVEN

Yedi

Dün dışarıda yağmur ve rüzgâr altında her iki evdeki hasarı tespit etmeye çalıştıktan sonraki gün.

Rita ve ben şanslıydık.

Sahilde sabah koşusuna çıktım, her iki tarafta da birkaç mil koştum. Bazı evler bizimki kadar iyi durumda değildi.

Kırık camlar.

Kil çatı kiremitleri yere saçıldı.

Şiddetli rüzgarlara dayanamayan palmiye ağaçları devrildi.

Kötü durumda bırakılan evlerin çoğu fırtına vurmadan günler önce terk edilmiş ve hiçbir hazırlık yapılmamıştı.

Öte yandan, Rita ve ben hazırlıklıydık ve her iki evimizin de sadece küçük onarımlara ihtiyacı olacak.

Her iki evdeki sıvaların bazılarında büyük eşyaların dış cephe kaplamasına çarptığı ve yama yapılması gereken alanlar var. Bunların çoğu tamamen kozmetik olduğundan, Seattle'a gitmeden önce bunları düzeltmesi için iyi bir müteahhit tutacağım.

Sahillerin etrafına ve evlerimize dağılmış kırık dallar, palmiye yaprakları ve rastgele döküntülerin sayısı önemliydi ve bunları temizlemek günün çoğunu aldı.

Büyük bir organik madde yığını ve bir çöp yığını daha yaptım.

Güneş panellerimden ikisini sökmek zorunda kaldım, o gece Brynn'in sıkıntı içinde olduğunu duyup onu yatağıma getirmeden hemen önce duyduğum büyük darbeyi almış olmalılar.

Bu da başka bir hataydı.

Çok yaklaşmasına izin verirsem benim için dikkat dağıtıcı olacağını biliyordum ve kışını sikime dayaması kesinlikle çok yakındı.

En kötüsünü atlattığını ve fırtınanın bizi geçmeye başladığını anladığım anda onu yatağına geri götürdüm.

İçeri girip bana yemek hazırladığını gördüğüm anda, uzun zamandır başka bir insanda görmediğim bir nezakete sahip olduğunu anladım.

Güzel, zeki ve başarılı bir yazar. Ayrıca benden yaklaşık on yaş daha genç ve önünde koca bir hayat var. Bir aile istediğine şüphe yok. Benim de şimdiye kadar sahip olacağımı düşündüğüm bir şey. Ama sonra eski sevgilim oldu.

Bynn'in yatağımda uyumasına izin vermek ve sabah onunla uyanmak çok kolay bir ayartma olurdu. Bu yüzden dün gece fırtına diner dinmez ve o derin bir uykuya dalar dalmaz onu yatağından kaldırdım.

Aramızdaki sınırları korumam gerekiyor ve aletimin bütün gece onun kış yanaklarına doğru itilmesi, aramızda hem fiziksel hem de başka türlü büyük bir boşluk bırakmamız gerektiğini hatırlattı.

O yatakta kendime fısıldadıklarımdaya ciddiye dim.

Brynn bir bela, değer verdiğim her şeyi ateşe verebilecek başka bir kadının hayatıma girmesine izin vermeme planlarım için bir tehlike.

Bunu yapabilen biri çıkmayalı on sekiz yıl oldu ve bir daha kimseye kibrit ve benzin vermeyi düşünmüyorum.

Koşudan sonra duş almak ve işe dönmek için eve gidiyorum,

Sahili temizlemek için hala yapacak çok işim ve her iki evde de yapacak birkaç işim var, ancak su hasarına neden olabilecek zaman açısından hassas onarımların çoğu dün yapıldığı için bu sabah o kadar acelem yok.

Elektrikler hala kesik ama en azından aldığım jeneratör dayanıyor ve önemli şeylerin çoğuna güç sağlıyor gibi görünüyor.

Banyoya giriyorum ve cam duş kapısını açıyorum. İçeriye uzanıp sıcak suyun başlaması için duşu açıyorum ki bir telefon alıyorum.

Rita arıyor.

Duş kapısını kapatıyorum ve telefonumun çubuğunu cevaplamak için kaydırırken ısınmasına izin veriyorum.

"Günaydın Rita," diyorum.

"Günaydın kahramanım. Sahildeki diğer evleri duydum ve bizimki senin sayende iyi durumda."

"Bunu kimden duydun?" Ben sordum.

Bu sabah bakmaya mı geldi?

"Restorandaki jeneratörümüz günlük operasyon ihtiyaçlarımızı karşılayacak kadar büyük olduğumuz için bu sabah kahvaltı müşterilerini kabul etmeye başladım."

Şimdiden müşteri kabul etmeye mi başladı?

Bu beni şaşırtmamalı. Rita, insanları Scallywag's'e akşam yemeğine gelmek için kendilerini tehlikeye atmaya teşvik edeceğini düşünmese muhtemelen fırtına boyunca mekânı açık tutacak inatçı kişilerden biridir.

"Bu kadar çabuk yeniden başlamaya hazır olduğuna emin misin?"

Fırtına buraya geleli kırk sekiz saatten az oldu.

"Evet, eminim. İnsanların yemek yemeye ihtiyacı var ve birçoğunun kasırgayı onlar için savuşturacak yetenekli bir genç adamı yok. Bugün biraz canlanmaya ihtiyaçları var ve biz de bunu sağlayacağız. Sadece küçük bir menü sunuyorum ve malzeme maliyetini karşılamak için her şey indirimli."

Rita ve Bart'ı tanıdığımdan beri müşterileri için hep böyle şeyler yaparlar.

Onlar kendilerini seven sağlam bir topluluğa sahip iyi insanlar. Eviyle ilgilendiğim için beni övüyor, ancak ben olmasaydım, birçok mdaviminden biri onun için ilgilenecekti.

"ok cömertsiniz. Eminim herkes elektrikler hala kesikken sıcak bir yemek yediği için minnettardır."

"Lafı açılmışken..." diye başlıyor.

"yle mi? Ne oldu?"

"Aşağı gelip benim için jeneratöre bakmanız için sizi ikna edebilir miyim? Bu sabah biraz telaşlı davranıyor ve bugün her şeyin sorunsuz çalıştığından emin olmak istiyorum. Sana ne yemek istersen rüşvet olarak veririm."

Bir iyilik istemesi gerekmediğini biliyor. Neye ihtiyaı olursa, onun için ortaya çıkacağım, tıpkı onun ve Bart'ın benim için her zaman ortaya çıktığı gibi.

"Bana rüşvet vermene gerek yok. Ama kahvaltıyı da geri evirmeyeceğim. Bu sabah Miguel mi pişirecek?" Büyük bir şehirde Michelin yıldıızlı bir restoranda yemek yapıyor olması gereken ama bunun yerine Scallywag's'in özgürlüğünü ve düşük baskısını seven uzun süreli şefine soruyorum. O ve eşi Marie neredeyse Rita kadar uzun süredir burada yaşıyor ve Scallywag's açıldığından beri şeflik yapıyor.

Scallywag's'in bu kadar popüler olmasında onun yemeklerinin büyük payı var.

Rita ve Bart'ın yarattığı arkadaşlık ve atmosfer ile yemekler arasında, onlar için asla yavaş bir zaman yoktur.

Bart ile balıki teknemde geçirdiğim uzun günleri, güncel olayları, insan doğasını, kitaplığından ödünç aldığım gerilim kitabını ve ara sıra Yunan mitolojisini tartışmayı zlyorum.

Adam pek çok konuda çok şey biliyordu ve betonun nasıl kuruduğunu gerçek zamanlı olarak anlatmasını dinleyebilirdim ve sonuna kadar ilgimi çekmeye devam ederdi.

Josslin'le ayrıldıktan sonra ailemle bağlantımı kaybettiğim için Bart ve Rita, bana söylenenden daha fazla tadilat gerektiren bir ev ve hayatımda istikrar eksikliği ile bu sahile gelene kadar doldurulması gerektiğini bilmediğim bir boşluğu doldurdular.

İnsanlar hokey sezonu bittikten sonra nereye gittiğimi sorduklarında "evim" dediğim yer orası.

"şimdi duşa giriyorum, sonra da birkaç alet yükleyip oraya gideceğim," diyorum.

"Sen bir bebeksin. Misafirini de yanında getir. Onu da besleyeceğim. Yakında görüşürüz, tatlım."

Brynn'i yanımda götürmek, onu uçağa bindirip eve dönene kadar mesafemi koruyarak başarmaya çalıştığım şeyin tam tersi.

Brynn'in son teslim tarihi yaklaşırken, kabul edeceğinden şüpheliyim ve henüz uyanmadığı için, o kalkmadan gitmiş olacağım.

Konuşmamızın ardından boxer'larımı çıkarıp duşun altına giriyorum ve dün dışarıda geçirdiğim saatler yüzünden ağrıyan kaslarımın üzerinden sıcak suyun akmasına izin veriyorum.

Vücut yıkamamın kokusu beni iki gece öncesine, Brynn'in saçındaki aynı kokuyu bütün gece içime çektiğim zamana götürüyor.

Bir an için onun bana karşı hissettiği duyguya geri dönüyorum, ama o geceye geri dönmeme izin vermemem gerektiğini daha iyi biliyorum. Dehşete düşmüş bir Brynn'in anısına sürtünmek benim için bile çok berbat bir şey.

O gittikten sonra, üçü bir arada erkek şampuanından başka bir şişe almam gerekecek çünkü bu artık sıradan bir vücut yıkama suyu gibi kokmuyor. Şimdi bu koku bir anıya bağlı, unutmam gereken bir anıya.

Kurulanıp giyiniyorum ve Brynn'e bir not bırakmak için mutfığa gidiyorum.

Brynn'e bugünlük gideceğimi söylemeyi bitirdiğim anda kapısının açıldığını duyuyorum.

Sanırım ona yüz yüze söylemek de işe yarıyor.

"Günaydın," diyor mutfığa dönerken. "İyi uyudun mu?" diye soruyorum.

"Yaptım. Ve dün bir sürü iş yaptım." Gözleri elimdeki kaleme ve üzerinde gezindiğim deftere takılıyor. "Sana akşam yemeği için bıraktığım notu gördün mü?"

Bana bir tabak yemek yaptı ve buzdolabına bıraktı. Bu kadar zahmete girmesine gerek yoktu. Yine de çabasını takdir ettim ve yemeği mideye indirdim.

"Ben gittim. Yemek güzeldi. Bunu yaptığın için teşekkürler." Başını salladı.

"Ne yazıyorsun?"

"Rita'nın Scallywag'de yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek için sana bir not bırakıyordum. Aletlerimi toplayıp oraya gideceğim. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum ama bugün evde yine tek başına yazabileceksin."

Gözleri heyecandan kocaman oldu.

"Dışarı mı çıkıyorsun? Ben de gelebilir miyim? Neredeyse dört gündür bu evde mahsur kaldığım için kendimi biraz klostrofobik hissediyorum. Biraz temiz hava alabilirim."

Haklı; günler önce kapımda belirlediği geceden beri dışarı çıkmadı.

Dışarı çıkmak istediği için onu suçlamıyorum ve Rita onu eğlendirecektir. Zaten tüm zaman boyunca meşgul olmayacak değilim.

"Elbette, ama yakında gitmem gerek-"

"Çabuk olacağım, söz veriyorum. Sadece üstümü değiştirmeme ve dişlerimi fırçalamama izin ver. En fazla iki dakika sürer."

Başımınla onayladığım anda Brynn arkasını dönüyor ve sanki ona zaman tutuyormuşum gibi koridorda hızla ilerliyor.

"Dizüstü bilgisayarını getir. Bir süre orada kalabiliriz," diye arkasından bağıryorum.

Jeneratör üzerinde çalışmak için ihtiyaç duyabileceğim tüm aletleri ve ben oradayken ortaya çıkabilecek diğer sürprizleri siyah dört kapılı cipime yüklemek için garajıma gidiyorum.

En azından çatıyı kontrol etmeliyim çünkü o da kil kiremitlerden yapılmış ve bu yaz birkaç tanesi bana biraz gevşek göründü.

Fırtınadan sonra bunlardan herhangi birinin gevşemesini ve restorana girerken ya da çıkarken birinin kafasına çarpmasını istemiyorum.

"Ben hazırım!" Brynn'in söylediğini duydum.

Arka kapısı açık cipin arkasında durmuş alet çantalarımı yüklüyordum ki kafamı kaldırdığımda Brynn'i gördüm.

Üzerinde kısa, sarı, dökümlü bir yazlık elbise, kahverengi deri bantlı sandaletler, kısa kahverengi saçları at kuyruğu yapılmış ve omzunda siyah dizüstü bilgisayar çantası var.

Bana gülümsüyor ve görüş alanım, garajdan geçip cipin arkasına doğru yürürken bronz kalçalarının üzerinde ileri geri sallanan elbisesinin eteklerine daralıyor.

Bana yaklaşırken bir çift güneş gözlüğü takıyor.

"Her şey hazır mı?" diye soruyor, ama gözlerim pembe parlak dudaklarına kilitlenip, eğilip tatmam için bana yalvarırken söylediği sözleri zar zor duyuyorum.

Gözlerimi hızla kaçırıyorum ve boğazımı temizliyorum.

Brynn'i öpmek söz konusu değil, çünkü bir kez başladığımda durabileceğimden emin değilim.

"Evet, hadi gidelim."

Cipin arkasını kapatıyorum ve ondan uzaklaşarak sürücü kapısına yöneliyorum.

Laptop çantasını cipe koymasına yardım etmeli miydim? Elbette, bu iyi olurdu.

Yanına gidip ona kapıyı açabilir miydim? Babam bunu yapmamı beklerdi.

Ancak bu durumda kaçınmak hâlâ hayati önem taşıyor ve ona dokunacak kadar yakın durdukça aptalca bir şey yapma olasılığım da artıyor, örneğin elbisenin gerçekten ne kadar kısa olduğunu görmek için ellerimi kalçasının arkasında gezdiriyorum.

Dizüstü bilgisayar çantasını kaldırıp cipin açık camından geçiriyor ve çantayı arka koltuğa bırakıyor. Sonra ön yolcu kapısına doğru yürür ve kapıyı açar.

Kaldırılmış cipime nasıl bineceğini düşünürken onu izliyorum.

Brynn'in 1.80'lik boyunun cipime tırmanmak için çaba sarf etmesini izlemek sevimli olmamalı ama lanet olsun, öyle.

Cipin şasisinin tavanına yerleştirilmiş naylon tutma kayışını göstererek, "Şuradaki "oh bok" kayışını tut," diyorum. "Ve sonra koşu tahtalarının üzerine çık."

Sanki acele etmezse garajdan çıkıp onu burada bırakacağımdan endişeleniyormuş gibi talimatlarımı hızla yerine getiriyor.

Kıçı koltuğa kaydığı anda, sanki bu onun en büyük başarılarından biriymiş gibi gururla bana bakıyor.

"Anladım!" diye gülümsüyor.

"Görüyorum. İyi iş," diyorum, yüzeye çıkmakla tehdit eden bir sırıtmayı zapt etmeye çalışarak.

"Daha önce hiç kaldırılmış bir cipe binmemiştim. Hem de üstsüz? Bu eğlenceli," diyor ve emniyet kemerini tutmak için arkasına uzanıyor.

Benimle kaldığı ilk gece banyomda üstsüz halinin görüntüsü gözümün önünden geçiyor.

"Özel bir şey değil. Umarım hava güzel olur, yoksa yağmur altında eve dönmek pek eğlenceli olmaz."

Naylon dolgun göğüslerinin arasına girerken emniyet kemerini göğsüne doğru geriyor ve ardından kalçasındaki klipsin içine sabitliyor.

Daha önce hiç naylonu kıskanmamıştım.

"Bilmiyorum, kasırga olmadığı sürece eğlenceli olabilir. Cip kirazlarımın hepsini bir günde patlatıyorsun, değil mi?" diye kıs kıs gülüyor.

Ona bir bakış fırlattım.

Bu yorum beni hazırlıksız yakaladı.

Brynn son yorumu karşısında yüzümde beliren şaşkınlık ifadesini görür görmez gülümsemesi hızla kayboluyor ve güneş gözlükleriyle kaplı yüzü öne doğru kayıyor.

Takımdaki pek çok kişi bana dinlenen bir pislik suratım olduğunu söylüyor, bu ne demekse artık. Farkında olmadan ilgisiz ve ertelenmiş görünebiliyorum. Tabii onlara herhangi bir ilgi gösterdiğimi ya da varlıklarını fark ettiğimi varsayarsak.

Ama bu sefer beni hazırlıksız yakaladı ve uzun zamandır ilk kez dilim tutuldu ve zihnim boşaldı.

Kızılığını bozmak mı?

Onun kaç tane ilkini, ikincisini ya da üçüncüsünü almak istediğim hakkında hiçbir fikri yok. Gerçi bir aşk romanı yazarı olarak kaç tane kaldığını merak ediyorum.

Birileriyle "pazar araştırması" yapmak zorunda, değil mi?

Ona memlekette bir erkek arkadaşı olup olmadığını hiç sormadım. Gerçi sorsaydı şimdiye kadar konuyu açardı diye düşünüyorum.

Ama son birkaç gündür ondan kaçtığımı düşünürsek, kalpten kalbe konuşmak için çok fazla zamanımız olmadı.

Böylesi daha iyi.

Seattle'a dönmek için onu bekleyen biri olup olmadığını bilmeme gerek yok çünkü aramızda hiçbir şey olmayacak.

Yine de, kıcımda bir sopa olduğunu ve şaka kaldıramayacağımı düşünmesini istemiyorum, bu yüzden işleri yumuşatmak için aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Bana söylemeliydin. İlk seferin için sana karşı daha nazik olurdum."

Aşağı baktım, vites koluna uzandım ve cipi geri vites takıp garaj yolundan çıktım.

Bryan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum; çenesi düştü. İlk tepkimden sonra bunu beklemiyordu.

Ve sonra gülüşünün tatlı sesini duyuyorum.

Garaj yolundan çıktım ve bara doğru yola koyuldum. "Radyo?"

Telsizin düşmesine uzanarak soruyorum.

"Kesinlikle." Sırıttıyor ve yolcu koltuğuna geri yaslanıyor.

Radyoyu açıyorum ve tabii ki hoparlörlerden Rupert Holmes - Escape çalmaya başlıyor.

Brynn her kelimesini biliyor ve biz yolda giderken şarkıyı bağıra bağıra söylüyor, elleri camdan dışarı sarkmış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi esintinin parmaklarının arasından geçmesine izin veriyor.

Keşke benim için hiçbir şey
yapmasaydı. Ama bu yalan
olurdu.

Brynn'le birlikte olmak rahatsız edici bir şekilde fazla rahat olmaya başladı.

CHAPTER TWELVE

Brynn

Şaşırtıcı bir şekilde, Scallywag's'e olan yolculuk keyifliydi. Seven hangi radyo istasyonunu açtıysa, ruhuma hitap eden tüm doğru melodileri çaldı.

The Eagles- Hotel California

The Beach Boys - Kokomo

The Beatles - Here Comes The Sun

Üstü açık bir cipin yolcu koltuğunda altmışların hit şarkılarını dinleyerek sahil boyunca ilerlerken buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi

Tatilde.

Ve Seven bir şaka bile yaptı... edepsiz bir şaka.

Seven iki katlı bir binaya yanaşıyor ve hemen ön tarafta bir park yeri bulduğumuz için şanslıyız çünkü burası müşterilerle dolup taşıyor gibi görünüyor.

Canlı bir sarıya boyanmış alçı cepheye bakıyorum ve binanın yan tarafında Scallywag's yazan büyük harfleri ve günler önce Seven'ın tişörtünün arkasında bulunan aynı çizgi köpek logosunu görüyorum.

İkinci kattaki bir balkonda, balkondan ve binanın yanlarından aşağıya doğru akan çiçekli sarmaşıklar ile muhteşem pembe ve mor saksı bitkileri vardır ve her şeye hayat verir.

Parlak ve canlı hissettiriyor.

Buranın sahibi her kimse, belli ki buraya büyük bir sevgi ve özen göstermiş. Sahip olmanın gururu var.

"Geldik," diyor ve cipi park edip motoru durduruyor.

Mutfakta ne pişiriyorlarsa kokusunu şimdiden alabiliyorum ve çok lezzetli kokuyor.

"Şimdiden güzel kokuyor."

"Şef etkileyici. Menüdeki hiçbir şeyde yanlış yapamazsınız."

Seven ve ben ikimiz de cipten çıkıyoruz, ancak aşağı atlarken bileğimi **b u r k m a m a k** için bunu dikkatlice yapıyorum.

Arkaya uzanıyorum, arka koltuktan dizüstü bilgisayar çantamı alıyorum ve sonra cipin önüne doğru yürüyorum.

Seven bir elinde anahtarları, diğer elini cebine sokmuş orada duruyordu. Beni bekledi.

Teknik olarak beklemesi gerekmiyordu ama bir gün ortadan kaybolup bir daha dönmememi dileyip dilemediğini asla bilemeyeceğimi düşünürsek bu hoş bir jestti.

"Komşunuzun buranın sahibi olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, Rita. O ve kocası yaklaşık yirmi yıldır buranın sahibi.

Birkaç yıl önce vefat etti ama hala o işletiyor." Kalbim onun için hemen kırıldı.

Ne kadar korkunç.

Binanın önü boyunca uzanan dar yürüyüş yolunda onu takip ediyorum.

Biraz daha yaklaştığımızda, kapının önüne park edilmiş bir sandviç panosu görüyorum.

AÇIĞIZ!!!

**Mahalle Kahvaltısı Herkesi
bekliyoruz!**

**Çocuklar ücretsiz yiyebilir.
Ödeyemiyorsanız, yine de gelin.
Fazladan ayıracak paranız varsa,
b r yemek bileti ne sponsor olmayi d    n n!**

Sadece tabelaya bakarak bile Rita'yı seveceğimi biliyorum. Tabelanın yanından geçerken Seven bana bakıyor.

"Rita buralarda herkesin en sevdiğı teyzesi gibidir. Toplum için çok şey yapıyor. İnsanlar fırtınadan sonra yeniden ayağı kalkmaya çalışırken herkese ücretsiz ve indirimli yemekler sunuyor. Biz  anslıydık ama herkes şanslı değıldi."

"Sen de Rita'nın ihtiyaç duyduğı onarımların yapıldığından emin olmak için **b u r a d a s ı n** ki burası sorunsuz bir şekilde i lesin ve içinde yaşadığın toplumla ilgilenebilsin," diyorum.

Bu bir soru değıl. "Onun gibi bir şey," diyor.

Sonra  n kapıya uzanıyor ve benim için açıyor, önce benim girmeme izin veriyor.

Seven'ın bir tamirci olduğunu görmeye ba ladım bile.

Onunla sözlü iletişim sınırlı olduğı için önemsediğini bu şekilde gösteriyor.

Birkaç saniye içinde, onu son birkaç gündür anladığımdan daha fazla anlamaya ba ladım.

Restorana girerken, park yeri dolu olduğı için ne kadar dolu olacağına hazırlıklı olmalıydım.

İnsanlar oturmak için beklerken lobide sadece ayakta durulabiliyor.

"Sev! Tatlım, buradasın! Tanrı'ya   k r!" Bir kadının g r güneyli ses tonunu daha onu görmeden duyuyorum.

Yetmişli ya larının ortalarında ya da sonlarında, ufak tefek, ya lı bir kadın kalabalığın arasından geçerken herkes onun geçmesini bekliyor.

Bir buçuk metreden uzun değıl ama kişiliğinin aradaki bir buçuk metrelik farkı kapattığını şimdiden söyleyebilirim.

Seven'ın biraz   melmesini ve kadının kollarını Seven'ın beline dolmasını izliyorum.

"Sen  ağırırsın, ben koşarak gelirim," diyor gülümseyerek ve sanırım kalbim göğsümde patladı.

Bu gülümsemeyi daha önce hiç görmedim ve pek çok insanın da gördüğünden şüpheliyim, bu utanç verici çünkü gerçekten çok güzel.

"Tanışmanı istediğim biri var," diye devam ediyor Seven.

Seven bana dönüyor ama beni komşusu olduğunu tahmin ettiğim Rita'yla tanıştıramadan kadın Seven'ı bırakıyor ve beni hızla kucaklıyor.

"Sev, bana oda arkadaşının çok çekici olduğunu söylememiştin. Onu kendine saklamak istemene şaşmamalı."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ve Seven sanki onun söylediklerine itiraz edecekmiş gibi bir şeyler kekeliyor. Sonra kıkırdıyor ve ikimizin de birer elini tutarak bizi öne doğru çekiyor.

"Hadi gelin. Siz iki çocuğun karnını doyuralım."

Seven'a bakıyorum ve bir an için alt dudağını ısırıldığını görüyorum. Takip ettiğimiz kadına başını sallıyor ama dikkatini ileriye veriyor ve benimle göz göze gelmiyor.

Rita Pull Seven'ı restoranın içinde gezdirmek, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun Budweiser Clydesdale'in ipini çekmesini izlemek gibidir.

Ve hiç şikâyet etmeden bunu kabul etmesi onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

Rita bizi iki kişilik bir parti için mükemmel bir şekilde inşa edilmiş, ancak çok daha fazlası olmayan küçük bir kabine götürüyor.

"Buna ne dersin?" diye soruyor. "Şu anda elimde olan tek şey bu."

Seven onun yerine bana bakıyor.

"Burası yazman için yeterli mi?"

Heyecanla başımı sallıyorum.

Rita en az kırk kişiyi kesmemize izin verdi. Yeterli yer olmasa bile, ben hallederim.

"Kalabalık için personel sayımız biraz az. Bugün kaç kişinin sıcak bir yemeğe ihtiyacı olduğunu hafife almışım. Bir saatten fazla beklememeniz için ne istediğinizi biliyorsanız şimdi siparişinizi alacağım" diyor.

"Miguel bize ne yapmak isterse ona ne dersin? Ona kolay olan ve en az çaba gerektiren şeyi yapmasını söyle," diyor Seven.

Sonra gözleri benimkilere kayıyor. "Sorun olur mu?" "Sana güveniyorum," diyorum ona.

Rita'ya bakar. "Ben arkadan şişe su getireyim. Senin getirmene gerek yok."

"Hayatımı kurtardın; geldiğin için teşekkürler. Size cips ve sos getireyim," diyor ve aceleyle gitmek üzere.

"O konuda da endişelenmeyin. Ben hallederim. Bize bir şey olmaz, siz müşterilerinize göz kulak olun," diyor Seven ve az önce bahsettiği eşyaları almak için kabinden dışarı çıkıyor.

Omzunu okşar ve sonra bir sonraki şeye doğru koşar.

"Cips ve salsa ister misiniz? Yemeğimizi almamız biraz zaman alabilir."

"Tabii, sorun olmayacaksa."

"Sorun değil. Hemen döneceğim."

Seven insan kalabalığının arasından geçerek uzaklaşıyor ve ben de dizüstü bilgisayarımı çıkarmak için zaman ayırıyorum. Masanın altına bakıyorum ve şanslıyım ki masanın altında bir priz var ve bu priz benim kullandığım türden bir prizi alıyor.

Amerika'dan ayrılmadan önce ihtiyacım olur diye internetten bir adaptör sipariş ettim ama şimdiye kadar şansım yaver gitti.

Birkaç dakika sonra Seven elinde su şişeleri ve bir sepet cips ve sosla geri gelir.

Hepsini masaya bırakıyor ama oturmuyor. Sepetten bir cips alıp salsa sosuna batırıyorum.

"Vay be. Sanırım bu şimdiye kadar yediğim en iyi salsa. Tadına baktığım da Mango mu?"

Seven bir cips alıyor, salsa sosuna batırıyor ve tüm cipsi ağzına atıyor. Bir saniye çiğniyor, sanki mangonun tadını almaya çalışıyor.

"Muhtemelen. Miguel inanılmaz bir şef. Her şeyi sıfırdan yapar ve değişiklik yapmayı sever."

"Şaka yapmıyorsun," diyorum ve bir cips daha alıyorum.

"Yemeğimizi beklerken jeneratörü kontrol edeceğim. Miguel'in biletimizi alması biraz zaman alabilir ve herkesi doyurmaya çalışırken elektriği kesmesini istemiyorum. Tek başına iyi olacak mısın?"

"Evet, ben hazırım. Beklerken yazabilirim."

Yapacak hiçbir şeyim olmasaydı bile anlardım. Bu geziye kendimi ben davet ettim ve benim dışımda herkes hala elektriği olmayan ya da daha kötüsü olan insanlara yardım etmek için çalışıyor.

"Kısa bir süre sonra döneceğim. Umarım kolay bir çözüm olur."

Sonra gitmek için dönüyor ve ben de onun ön kapıya yönelmesini izliyorum.

Uzanıp dizüstü bilgisayarımı fişe takıyorum ve çalışmaya başlamak için masanın üzerine koyuyorum.

Son birkaç gün içinde birkaç bölümü tamamladım ve Sheridan ilerlememden gerçekten çok memnun. Ancak, bu kitabı son teslim tarihine kadar bitirmek istiyorsam ivmemi korumam gerekiyor.

Dizüstü bilgisayarımın güç düğmesine basıyorum ve yüklenmesini bekliyorum. Beklerken gözüme bir şey çarpıyor. Baktığımda Seven'ın hosteslerden biriyle konuştuğunu görüyorum.

Adam ona kredi kartına benzeyen bir şey uzatıyor ve kadın başını sallayarak kasaya doğru yürüyor.

Bir dakika sonra kadın tekrar adamın yanına gelir ve ona kartını uzatır. Adam kartı cüzdanına geri koyar ve ön kapıdan dışarı çıkar.

Bilgisayarından bilet üstüne bilet yazdırmaya başlamasını izliyorum. Yazıcı sonunda işini bitirdiğinde dikkatimi ondan ayırmıyorum ve büyük bir tomar bileti alıp parası olmayanların yemeklerini ödemek için bir bilet alabilecekleri mantar panoya iğnelemeye başlıyor.

Hostes muhtemelen elli bilet iğneliyor ve yığın hiç azalmıyor gibi görünüyor. Restorandaki herkes yemek yemekle ya da ziyaret etmekle meşgul olduğu için, sanırım bunu gören tek kişi benim.

Seven tüm o yemekleri satın aldı ve önemli bir şey değilmiş gibi davrandı.

İtiraf etmeliyim ki, Seven'ın yardım etmek için yaptığı onca şeye rağmen, kendimi onun değersiz muadili gibi hissediyorum.

Beş kişilik bir aile ayağa kalkıyor ve yanımdaki masayı boşaltıyor. Bu restoranda sadece dört garson, tek bir komi ve bir hostes varken, araya girip yardım etme fırsatını yakalıyorum.

Yedi

Jeneratörü tamir etmeyi bitirip tekrar çalışır hale getirdiğim sırada telefonum gelen bir mesajla çalıyor. Biraz eski benzini vardı ve yeni bir bujiye ihtiyacı vardı ve şimdi mırıldanıyor.

Uçağım internette hala yarın kalkıyor görünüyor. Gelmem hala sorun olur mu?

Yedi: Şu anda elektriğimiz yok ama jeneratör çalışıyor. çalışıyor ve ev hala ayakta.

Cammy: Elektriğe kimin ihtiyacı var ki? Çok abartılıyor.

Lütfen bana teknenin kurtulduğunu söyle.

Cammy'nin tekneyi elektrik ya da sudan daha çok önemseddiği anlaşılıyor. Ziyarete geldiğinde onu tekneden zar zor uzak tutuyorum. İzin versem her gün tekneyle balığa çıkar.

O da en az benim kadar okyanusta olmanın verdiği huzur ve sessizliği seviyor. Bu ortak bir noktamız.

Yedi: Tekne körfezde hayatta kaldı. Onlardan çapayı çekmelerini ve yarın marinaya geri getirmelerini isteyeceğim. Su şu anda hala biraz dalgalı. Gitmeden önce bir gün daha beklemeliyiz. Dışarı.

Macera anlayışın şaşırtıcı derecede yetersiz. Akraba olduğumuza emin misin?

Alaycılık... bir başka ortak noktamız daha.

Yedi: Dört gözle bekliyorum evlat. Uçağın rötar yaparsa bana haber ver; yoksa saat üçte seni almak için havaalanında olacağım.

Sabırsızlanıyorum. Yakında görüşürüz!

Cebime geri koymadan önce telefonumdaki saati kontrol ediyorum.

Brynn'i restoranda bırakıp ne yapabileceğime bakmak için dışarı çıkalı bir saatten biraz fazla oldu.

Tamirci değilim ama Minnesota'da çiftlik ekipmanı satış ve tamir atölyesi olan bir babayla büyürken birkaç şeyi nasıl yapacağımı öğrendim.

Babam tanıdığım en becerikli insanlardan biridir. Her şeyi tamir edebilir ve annem de en çalışkan insanlardan biridir. Annem ofisi ve dükkanın diğer tarafındaki ekipman satıcısını yönetirken o da tamirhaneye ilgilenirdi.

Sonunda geçen yıl emekli olmak için işi sattıklarını duydum ama bu sadece Cammy'den aldığım bir bilgi çünkü çaylak yılımda bir Noel eve geldiğimde Josslin'in hala bir Wrenley kardeşe evlenmek istediğini öğrendiğinden beri babamla konuşmadım... sadece benimle değil.

Ağabeyim Eli, denizaşırı bir bölgede geçirdiği ve neredeyse bir bacağına kaybetmesine neden olan bir olaydan sonra Deniz Piyadeleri'nden fahri terhis olarak eve döndü. Taburu o gün iki adamını kaybetti, bunlardan biri ağabeyimin ilkokuldan beri en iyi arkadaşıydı.

Nişanlım kardeş takası yapmaya karar verdiğinde Eli uzun bir iyileşme süreci ve ağır bir TSSB ile karşı karşıyaydı, bu yüzden doğal olarak ailem onun etrafında toplandı ve benim de planım buydu. Ta ki Josslin'in iyileşme planının bir parçası olduğuna karar verene kadar.

Ailem bırakmam için bana yalvardı.

Annem, "Şu anda Josslin'e senden daha çok ihtiyacı var," diye yalvardı.

"Bu çocuğu ele alış biçimlerinden memnun değilim ama yapabileceğimiz en önemli şey Eli'nin iyileşmesine odaklanmak. O zaten çok şey kaybetti ve senin hayatın daha yeni başlıyor. Başka birini bulacaksın," diye ikna etmeye çalıştı babam.

Sanırım, nişanlımla benim arkamdan, ona birlikte geleceğimiz için aldığım evde yatmanın, onun iyileşmek için tek çözümü olduğunu anlamadığım için ben bir pislğim.

Noel sabahı ayrıldım ve bir daha geri dönmedim.

Annem birkaç ayda bir arıyor, ancak yılda bir kez doğum günü dışında telefonlarına çıkmıyorum. Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordur ve kardeşimin tarafını tuttukları için aileme ne kadar kızsam da, babam beni bana hayat veren kadını onurlandırmak için güçlü bir duyguyla yetiştirdi, bu yüzden doğum gününde onu arıyor.

Öte yandan babam, birkaç yıl boyunca yeniden bağlantı kurmaya çalıştıktan sonra denemeyi bıraktı.

Geçen yıl Stanley Cup maçını kaybettiğimiz gece bana mesaj attı ve yine de iyi bir maç çıkardığımı ve benimle gurur duyduğunu söyledi. On beş yılı aşkın bir süredir ilk kez yazışıyoruz ve bu bana bilmediğim bir şey söyledi - babam hala maçlarımı izliyor.

Cevap vermedim.

On sekiz yıl bir kini bırakmak için yeterince uzun görünebilir, ancak sadakatin eşleştirilmesi gerektiğine inanıyorum.

Senin benim için sahip olduğun kadarına sahibim.

NHL'de bu kadar uzun süre kalmamın nedenlerinden biri de bu. Yıllar önce emekli olabilirdim ama soyunma odası benim sadakat anlayışımı paylaşan bir yer. Birbirimizi kollarız. Ve eğer kendinizi oyuncuların herkesin kendi başına olduğuna inandığı bir takımda bulursanız, genellikle

Ya da kime güvenip kime güvenemeyeceğinizi çabucak öğrenirsiniz.

Restorana geri döndüğümde, Brynn'i kitabını yazarken bulmayı umduğum köşedeki masaya bakıyorum.

Yemeğimizin teslim edildiğini ve dizüstü bilgisayarının açık olduğunu görüyorum, ancak tabağındaki hiçbir şeye dokunulmamış görünüyor.

Restoranı ve barı arıyorum, ondan bir iz göremiyorum. Ev sahibesi Marie'ye doğru yürüdüm.

"İçeri birlikte girdiğim kadını gördün mü?"

Sabahki yoğunluğun biraz azalmış olmasından dolayı topladığı makbuzlardan başını kaldırıp bakıyor.

"Ah, Brynn?" diye soruyor parlak bir gülümsemeyle, sanki en sevdiği konuyu açmışım gibi.

"Evet. Bizim masamızda değil," diyorum, en arka köşedeki boş kabini işaret ederek.

Marie hızla restorana bakıyor ve sonra bana dönüyor.

"Eminim komi yıkasın diye mutfaka bir tepsi kirli tabak götürmüştür. Eminim hemen geri dönecektir. Çabuk hareket eder."

"Ne var? Neden kirli tabakları geri götürsün ki?" Marie hesap makinesine ve makbuzlara geri döner.

"Çünkü sen gittiğinden beri masaları o topluyor, böylece komi bulaşık makinesini çalıştırmaya odaklanabiliyor. Tanrı'nın bir lütfuydu. O olmasaydı ne yapardık bilmiyorum," diyor, parmakları makbuz üstüne makbuz yazarken.

"Rita ondan yardım mı istedi?"

"Oh hayır... Rita'nın bunu asla yapmayacağını biliyorsun. Brynn hemen ayağa fırladı ve masaları toplamaya başladı. Rita ona gerek olmadığını söyledi ama Brynn yardımcı olmayı tercih edeceğini ve yine de seninle yemek için beklemek istediğini söyledi." Marie hızla bana baktı ve tam zamanında omzunun üzerinden bakarak Brynn'in elinde boş bir siyah servis kutusu ve ıslak bir masa örtüsüyle mutfaktan hızlı adımlarla çıktığını gördü. "Gerçekten çok tatlı biri. Sonunda yuva kurmak için harika bir kız bulmana sevindim. Endişelenmeye başlamıştım."

Yuva kurmak için harika bir kız.

Bunu da nereden çıkardı?

"Birlikte değiliz. Silas ona bir oda ayarlayana kadar birkaç günlüğüne benimle kalacak."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, sanki bana inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak. "Yemin ederim. Sana yalan söylemem."

"Bu en hafif tabiriyle hayal kırıklığı."

"Brynn'le çıkıp çıkmadığım seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü o, hiç tanımadığı bir gruba sorulmadan yardım eden ve bunu yapmak için iyi bir insan olması dışında hiçbir motivasyonu olmayan biri. Senin enerjine mükemmel bir şekilde uyuyor. Ve şimdi onun çekip gitmesine izin v e r e c e ğ i n i söyleyebilirim, değil mi?"

"Marie... Onu çok az tanıyorum-"

Marie bir tsking sesiyle sözümü kesti.

"Anlaşıldı. Seni koca aptal adam. Bankada duran tüm o paranla bir ipucu al, olur mu?"

İşine geri dönüyor ve konuşmanın bittiğini görebiliyorum.

Marie ve ben yıllar önce Scallywag's'a girdiğim günden beri birbirimize nazik sözler söylemekten başka bir şey yapmadık. Genellikle Rita, Bart ya da Silas'ın bu mekanın duvarları içinde bana isyan yasasını okumasına izin verir.

O ve Miguel genellikle tarafsız kalırlar, bu yüzden Marie'nin yüz ifadesinin Brynn'le çıkmadığımız için gerçekten hayal kırıklığına uğradığını gösterdiğini görünce şaşırdım.

Marie'nin az önce bana anlattığı her şeyi düşünmek için bir saniye ayırıyorum. Brynn'in benimle birlikte yemek yemek için nasıl beklemek istediğini ve personel böyle bir katılım beklemediği için yardım etmesi istenmeden nasıl atladığını.

Sarı sundress elbiseli kadına doğru bakıyorum, masaların arasına girip çıkışını izliyorum, giderken bulaşık beziyle birkaç tanesini siliyor.

Yemeğini yeni bitirmiş ve masadan kalkmak üzere olan bir aileye gülümseyerek el sallıyor.

Brynn hakkında hala çok fazla şey bilmiyorum, ama onun etrafında daha fazla zaman geçirdikçe, onun şimdiye kadar tanıştığım herkesten farklı olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Az önce kalkan masadan bulaşıkları toplayan romantik yazara doğru bir adım atıyorum.

"Bitirdim. Yemeye hazır mısınız?" diye sordum.

Bir an omzunun üzerinden bana bakıyor ve sonra tekrar masaya dönüyor.

"Hala ihtiyacım var-"

"Evet, hazır ve tamamen senin," diyor Rita, sağ tarafımdan yaklaşıp Brynn'in sözlerini keserek.

"Şu son masayı da bitirir bitirmez," diyor Brynn, tabakları almak için daha ileriye uzanmak üzere kabinin ahşap bankına diz çökerek.

"Buradan sonrasını ben hallederim. Çok şey yaptınız ve sonunda konuklara yetiştik. Git otur ve yemeğini ye."

Rita bu noktada rica etmiyor.

Bu artık bir talep.

Rita'nın yardım etmesi için komiye el salladığını görüyorum. Sonra dirsek atarak Brynn'i kenara itiyor ve komi ile Rita işi devralmaya başlıyor.

"Git otur. Bu bir emirdir," diyor Brynn'e. "Miguel'den yemeğinizi yeniden yapmasını istememi ister misiniz? Muhtemelen şimdiye kadar soğumuştur."

Brynn çabucak, "Hayır... sonunda arkada kaldı ve mola vermesi gerekiyor," diyor. "Biz iyiyiz, değil mi?" diye soruyor bana bakarak.

Brynn'in güzel mavi gözlerine bakıyorum, Miguel'in dinlenebilmesi için yemeği geri göndermemem için adeta yalvarıyor. Zaten yemeği geri göndermeyi düşünmemiştim ama Brynn'in Miguel için duyduğu endişe gözümünden kaçmadı.

"Bize bir şey olmaz. Yine de teşekkürler," diye onaylıyorum Rita'yı.

Brynn bana gülümsüyor ve sonra arkasını dönüp masamıza doğru ilerliyor. Ben de onu takip ediyorum, mini elbisesinin eteklerinin kalçalarına doğru salınışını izlememeye çalışıyorum.

O kendi tarafına kayıyor, ben de diğer tarafa. "Öğle yemeği için kalacak mıyız?" diye soruyor. "Kalmak istersen yapabileceğim pek çok tamirat var." "Kalabilir miyiz? Sanırım beni gerçekten kullanabilirler."

İşte o an bunu doğruluyor. Brynn daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor.

Şimdi soru şu... Bu bilgiyle ne yapacağım?

CHAPTER THIRTEEN

Brynn

"Jeneratör tamiri nasıl gitti? Sen geldiğinden beri ışıkların daha az yanıp söndüğünü fark ettim," diyorum.

"Çok fazla şeye ihtiyacı yoktu. Sadece değiştirmem gereken eski bir benzin vardı ve yeni bir bujiye ihtiyacı vardı. Şimdi daha düzgün çalışıyor gibi görünüyor. Fırtınadan önce kontrol etmeliydim ama birkaç gün öncesine kadar fırtınanın bu kadar yaklaşacağını bilmiyorduk."

Tabii ki, fazladan yol kat etmediği için kendini suçlayacaktır. Onu tanıdıkça bu onun için bir marka g i b i görünüyor.

"Biz buradayken yapacak daha çok işiniz olduğunu söylemiştiniz?"

"Gün içinde üzerinde çalışmak istediğim her şeye yetişmek için yeterli saat yok ama düşüp birilerine zarar vermeden önce kil çatı kiremitlerini kontrol etmek ve üst kattaki dairenin balkonunu kontrol etmek istiyorum. En son ne zaman birinin tahtaların çürüyüp çürümediğini kontrol ettiğini bilmiyorum. Bart ve Rita o daireyi yıllardır kullanmıyorlar ve Rita şu anda orada kaldığı için bir göz atmam gerekiyor."

Seven'ın Rita'nın güvenliğini düşünmesi ve onun karnının doyduğundan ve gülümsediğinden emin olması kalbimi ısıtıyor. Aralarında özel bir bağ olduğundan bahsetmişti ve şimdi bunun gerçek kanıtını her iki taraftan da görüyorum.

"Acele etmeyin. Acelem yok. Boş zamanım olursa her zaman yazabilirim." "Bir sorum var..." Seven soruyor.

"Devam et," diyorum ve tabağımdan bir parça avokado ve yumurtayı şişime geçirip bir ısırık alıyorum.

Görünüşe göre Miguel bize Huevos Rancheros'un yükseltilmiş bir versiyonunu yapmış. Seven'ın mutfak personeli için yemeğimizi kolaylaştırmak için istediği hızlı ve kolay bir yemek değil.

Her bir yumurta, taze avokado, fasulye, aynı mango salsa ve diğer sebzelerle birlikte crostini benzeri ekmek üzerinde servis ediliyor. Malzemeler dilime değdiği anda Seven'ın Miguel'in yeteneklerini abartmadığını anladım. Yemekleri çok lezzetli.

"Birisi nasıl regency ve milyarder aşk kitapları yazan ve bunu tam zamanlı yapan bir yazar olur?"

Seven cevabımı beklerken kendi yemeğinden bir ısırık alıyor.

Soruya sırtıtıyorum.

İnsanlar ne iş yaptığını öğrendiklerinde, bu yaygın bir merak oluyor.

Sadece tam zamanlı bir yazar olmak öylece içine düşebileceğiniz bir meslek gibi görünmediği için değil. Çoğu insan, yazarların ilk romanlarını yazmaya başlamadan önce üniversiteye gidip edebiyat diploması aldıklarını düşünüyor, ancak benim diplomam İdari Yönetim alanında olduğu için bu durum pek çok insanın kafasını karıştırıyor.

"Aslında bir hevesle bir yarışmaya katıldım. Başvuranlar romantizmin herhangi bir alt türü için kısa bir öykü gönderebiliyordu ve ben tarihi romantizmi seçtim. Yayınevindeki editör okuduğu diğer öyküler arasından benimkini çok beğendi. Kazanan başvuru kitap için bir yayıncılık anlaşmasıyla geldi, ancak daha sonra benden tam bir seri oluşturmamı istediler ve gerisi tarih oldu."

"Gerçekten mi? Bu yarışma için yazdığınız bir kitabı daha yeni mi gönderdiniz? Daha önce yayınevleriyle alışveriş yapmış mıydın?"

daha önce?" diye soruyor.

"Hayır. Sadece birkaç gün içinde on bin kelime yazdım ve gönderdim. Şaşırtıcı bir şekilde yazmak düşündüğümde daha kolaydı. İçimden akıp gitti. Yine de en ufak bir şansım olduğunu bile düşünmüyordum."

Soruların arasında bir lokma daha yiyorum.

"Etkilendim," diyor, kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor.

Bu, Seven'ın benimle bir sohbete en çok dahil olduğu andı ve onun tüm dikkatinin tadını çıkarıyorum.

Yazarımın köken hikayesinden etkilendiğini söylemesi de cabası. Seven gibi pek fazla şeyden etkilenmeyen biri için, bana övgüler yağdırmasından onur duydum.

"Demek zekisin," diyor.

Bu tam olarak bir soru değil ama ben kendimi öyle görmüyorum. "Ben öyle demezdim."

"Tamam, o zaman yaratıcı, hayal gücü kuvvetli ve zekisin."

Yüzümün kızarmasını engellemeye çalışıyorum. İltifatları kabul etmek benim için kolay değil, özellikle de bir yazar olduğum için. Taklitçi sendromu gerçek... başarılı bir yazar olduktan beş yıl sonra bile.

Ben bir şey söylemeyince tekrar konuşuyor.

"Bu bir iltifat. Bunları kabul edebilirsin."

Biraz kıkırdıyorum. "Biliyorum. Teşekkür ederim. Sadece babam bu işe pek sıcak bakmıyor."

Kulağa nasıl geldiğini hemen fark ediyorum ve yorumumu geri çekmeye çalışıyorum. "Yani, beni destekliyor. Yeni albümüm çıktığında bana çiçek gönderiyor. Sadece bunun bir evre olduğunu düşünüyor."

Ve Daniel'a sahip olduğum için şanslı olduğumu, böylece kaçınılmaz olarak fiyaskoyla sonuçlandığında beni destekleyebileceğini. Aileme Daniel ile şu anda bir ara verdiğimizizi söylesem babamın nasıl panikleyeceğini hayal bile edemiyorum.

"Bir evre mi?" diye soruyor. "Burnumu sokmaya çalışmıyorum ama eğer menajerin iki haftalık sahil evi tatilini karşıladıysa, kitaplarından iyi para kazanıyor olmalı. Ben menajerime milyonlar kazandırıyorum ve adamdan bir Noel kartı bile almıyorum. Seninse koca bir tatilin var."

Büyük, kötü hokey kalecisinin Noel kartı alamadığı için sinirlendiğini düşündükçe kıs kıs gülüyorum.

Seven Wrenley'in yumuşak bir tarafı olabilir mi?

"Seattle şehir merkezinde, Hokey stadyumundan sadece birkaç blok ötede, gökdelen gibi bir daireyi karşılayabildiğim gerçeğinin, benim

"Tam olarak gecekondulaşmak" diyorum.

Seven bir an için çiğnemeyi bırakır.

"The Commons'ta yaşamıyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Hawkeyes oyuncularının çoğunun The Commons'ta yaşadığını duymuştum ama onun yaşayıp yaşamadığından emin değildim.

"Hayır, yan dairede oturuyorum. Yedinci katta."

Bir ısırik daha alıyor ve az önce verdiğim bilgiyi düşünüyor. "Pencereniz ortak alana mı bakıyor?" diye soruyor.

"Evet, aslında öyle."

"O zaman bahse girerim seninkinden doğrudan benim dairemi görebilirsin." "Ciddi misin sen? Sen de mi yedinci kattasın?"

Başını sallıyor.

Eve gidip test etme fikrinin verdiği heyecan bir anda ortaya çıkıyor.

Ne fark edecek ki?

Pencereden yazı yazarken beni izliyor olacak ve yeterince geç kalırsa Daniel'in eve geldiğini görecek.

Daniel.

Doğru, tabii ki.

Üç hafta içinde Daniel geri dönecek ve ortak dairemizde birlikte yaşayacağız.

"Sev," Rita'nın sesinin gerçeklik anımı böldüğünü duyuyorum. "Miguel buzdolabının bozulduğunu söylüyor. Dışarı çıkmadan önce bir bakma şansın var mı?"

Seven buzdolaplarını da tamir edebiliyor mu?

"Tabii, şimdi bakarım," diyor ve çatalını boş tabağına bırakıyor.

Bana baktı. "Sonra

görüştür müyüz?"

Ağzımda hâlâ bir lokma yemek varken başımı sallıyorum.

"Öğle yemeğinde iyi eğlenceler," diyor sırtarak ve sonra kabinden çıkıyor.

Yemeğime geri dönmeye başlamıştım ki bir telefon geldi.

Nişanlım arıyor.

Açıyorum ve cevaplamak için

kaydırıyorum. Orada saat geç

olmuş olmalı.

Belki gece yarısı?

"Merhaba" dedim.

"Hey, bugün seni Wrenley'nin evinden çıkarmak için her teneffüste etrafı aradım ama şansım yaver gitmedi. Şu anda müsait bir yer yok. Havayolu şirketini aradım, bu öğleden sonra operasyonlarına yeniden başladılar ama sana ilk kalkışından daha erken bir uçuş ayarlayamadım. Mahsur kalan yolcular için her şeyin dolu olduğunu söylediler."

Sesi sanki banyodaymış gibi yankılanıyor ve... fısıldıyor mu? "İyi misin? Tünelde falan mısın?"

"Hayır, sadece banyoda oturuyorum."

Daniel'la birlikte **g e ç i r d i ğ i m i z** sekiz yıl boyunca, o banyodayken beni hiç aramadı.

Bana her zaman bunun konuşmaya başlamak için tuhaf bir yer olduğunu söylerdi.

Eğer bir konuşma belli bir nezaketi gerektirecek kadar önemli değilse, yapılacak kadar da önemli değildir, derdi.

"Neden banyoda oturuyorsun ve neden fısıldaşıyorsun?" diye soruyorum. Bir saniyeliğine kısa bir duraksama oldu.

"Ben... Ben fısıldamıyorum. Sadece geç oldu. Komşuları uyandırmak istemiyorum. Bu dairenin duvarları ince."

Neden bilmiyorum ama bir şeyler yolunda gitmiyor.

"Orada başka biri mi var?"

Bu soruyu asla **s o r m a y a c a ğ ı m a** dair kendime yemin ettim, çünkü Tanrı biliyor ki cevabı gerçekten duymak istemiyorum, ama içimde onunla tekrar bir araya gelmeden önce bilmem gerektiğini söyleyen bir his var.

"Başka biri" derken neyi kastediyorsun?"

Soruya açıklık getirmemi istemiyor; sadece cevap vermemeye çalışıyor o.

Başka insanlarla görüşüğünü biliyorum ve buna izni var, ama ne kadar kötü Seven'ın evinden çıkmamı istiyorsa, şu anda biriyle yatıp yatmadığını bilmem gerek.

"Daniel, şu anda yatağında bir kadın var mı?"

Bu kelimelerin ağzımdan çıktığını duymak bile midemi bulandırıyor.

Yine küçük bir duraklama olur.

"Yapsam fark eder mi? Bu kurallara aykırı değil."

Başka insanlarla çıkma konusunda anlaştığımızı biliyorum ama bunu kabul etmemesi, bunun olması gerekenden daha fazla aldatma gibi hissettirmesine neden oluyor.

Eğer bu konuda suçluluk duymasaydı, bunu saklama ihtiyacı hissetmezdi. Onun da başkalarıyla yatmaya hakkı var, benim de.

"Hayır, bu kurallara aykırı değil. Başka insanlarla yatmayı kabul ettim. Aradığınız için teşekkür ederim ama sanırım şimdilik olduğum yerde kalacağım. Seven ve ben yeni yeni anlamaya başladık ve bölgede elektrikler hala kesik olduğu için kendimi onun yanında güvende hissediyorum."

"Onunla yatıyor musun?"

Sesinde neredeyse suçlayıcı bir ses var, sanki Seven'la yatmam yanlış olacakmış gibi.

"Yapsaydım fark eder miydi?" Ben de aynı soruyu ona yönelterek soruyorum.

"O sadece seni kullanacak, Brynn. Sen güzel ve savunmasızsın.

Onun gibi pislikler senin gibi kadınları avlıyor."

"Kadınlar benden hoşlanıyor mu? Belki ben de onu kullanıyorumdur? Bunu hiç düşündün mü?" "Brynn, sadece senin için endişeleniyorum. Böyle düşünmeni istemiyorum.

Onunla daha fazla şey olacak ve sen aramızdaki gerçek şeyden vazgeçeceksin."

"Yazmam gerek. Seninle sonra konuşuruz." O cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

Şu anda yanında bir kadın olup olmadığı konusunda dürüst davranmazken benden bir cevap talep edebileceğini düşünmesine inanamıyorum. Yine de telefonu Daniel'ın yüzüne kapatma hissinden hoşlanmıyorum. Son yedi aydır aramızdaki iletişim bu kadar azken, konuşmanın bu şekilde bitmesinden nefret ediyorum. Ama şu anda yaşadığı kıskançlık adil değil.

Yıllar boyunca ne tür tartışmalara girmiş olursak olalım, bir kez bile telefonu yüzüne kapatmadım. Aynı fikirde olmasak bile sorunlarımızı konuşma konusunda genellikle iyiyizdir. Ama bu... bu çok fazla.

Belki Sheridan haklıdır.

Belki de Daniel gibi benim de yeni bir okyanusa dalmam gerekiyordur.

Tekrar bir araya geleli üç hafta oldu ve hâlâ aktif olarak yatıp kalkıyor.

Kulağa çok çocukça gelse de, belki de Daniel ve benim bu olayı geride bırakıp eve döndüğümüzde yeni bir başlangıç yapabilmemiz için skoru eşitlemem gerekiyor.

Hayatımın geri kalanını Daniel'le birlikte, onun aradan tam olarak faydalandığını ve benim faydalanmadığımı bilerek yaşayabilir miyim?

Artık emin değilim. Özellikle de "başkalarıyla yatma" kuralında çifte standart var mı ş gibi davrandığı için.

Daniel beni geri aramaya çalışıyor ama sesli mesaja gönderiyorum ve sonra bir mesaj geliyor.

Nişanlım: Telefonu yüzüme kapattığına inanamıyorum. Sen hiç yüzüme kapatmazdın.

Daniel'le aramızdaki ilişkinin değişmesinden hoşlanmıyorum ama ikimiz de aynı şehre dönene kadar bunu kurtarmak için ne yapabiliriz?

Dizüstü bilgisayarımı yanıma çekiyorum ve dikkatimi dağıtmak için yazmaya başlıyorum. Şu anda aramızdaki şeyleri düzeltemem ama bu kitabı bitirebilirim, böylece eve döndüğümde bize odaklanabilirim.

Mutfaktaki buzdolabına bir göz attıktan sonra Seven dışarı çıktı.

Restoran sürekli meşguldü ve ben de kalkıp yardım etmeye çalıştım ama Rita bana gerçekten yardımcı olmak istiyorsa enerjiyi öğle yemeğine saklamam gerektiğini söyledi.

Neyse ki Seven'in ayrılmasıyla öğle yemeği telaşının başlaması arasında neredeyse iki saat yazı yazabildim ve iyi ki de öyle yapmışım çünkü Rita şaka yapmıyormuş. Öğle yemeği telaşı kahvaltı telaşının neredeyse iki katıydı.

Scallywag's'in açık olduğu haberi yayılmaya başlamıştı ve pek çok insan hâlâ elektriksiz kalmaktan şikâyetçi olduğu için Rita'nın yerinde sıcak bir yemek yiyebileceklerini biliyorlardı.

Marie, Seven'in satın aldığı yığının makbuzlarını ve diğer katkıda bulunanların makbuzlarını koymaya devam etti ve hâlâ Seven'in yığınının en ufak bir azalma göstermediğini hissediyordu. Kaç yemeğe sponsor olmuştu?

Öğle yemeği ve akşam yemeği arasında bir mola daha geldi ve daha da fazla yazı yazabildim.

Artan kelime sayısını adrenaline bağlıyorum ve koşturmaca sırasında koşturmak molalar arasında daha net düşünmeme yardımcı oluyor.

Geçmişte yazma tikanıklığı yaşadığımda apartman çevresinde yürüyüş yapmak genellikle işe yaradığı için mantıklı geliyor.

Ta ki bu kitaba kadar... Ne kadar yürüyüş yaparsam yapayım işe yaramayacak gibi görünüyordu. İtiraf etmeliyim ki burada olmak bana yeniden yazmak için ilham veriyor.

Sheridan haklıydı.

Kendimi toparlamak için birkaç güne ve yeni bir bakış açısına ihtiyacım vardı.

Seven'ın nihayet restorana geri döndüğünü gördüğümde, akşam yemeği telaşının üzerinden birkaç saat geçmişti ve güneş barın büyük pencerelerinin dışında batıyordu. Düzenli olarak kapıyı kontrol ettiğimi ve sonunda içeri gireceği anı beklediğimi fark etmemiştim.

Marie öğle yemeğini dışarıda yediği için onu saatlerdir görmüyordum ve az önce içeri girdiğini gördüğümde başım döndü.

Birlikte kahvaltı etmek çok hızlıydı. Seven sadece benim yediğimin üç katını yemekle kalmıyor, aynı zamanda benim yediğimin yarısı kadar sürede yiyor.

Sohbetimiz kısa olsa da Seven'ın daha önce görmediğim farklı bir yönünü görmem açısından ufuk açıcı oldu.

"Affedersiniz?" Arkamdan bir sesin sorduğunu duyuyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda dikkatim Seven'ın üzerinde kesiliyor.

Arkama dönüp U şeklindeki büyük kabine ve orada oturan, muhtemelen benim yaşlarımda olan beş erkek dolusuna bakıyorum. Cancun'a bekârlığa veda partisi için gelen tipik bir grup erkeğe benziyorlar, ancak tatil köylerinden biraz uzaktalar.

Kim bilir? Belki onlar da benim gibi yolda kalmışlardır ve buraya geldiklerinde yer ayırtmak için başka bir yer bulmak zorunda kalmışlardır.

"Evet? Size bir şey ikram edebilir miyim?" Gülümseyerek masalarına yaklaştım ve elimi masanın üzerine koydum.

İspanyolcam sınırlı olduğu için bugün diğer müşterilerle istediğim kadar etkili iletişim kuramadım, bu yüzden garsonlardan birine sormak zorunda kalmadan bu adamların cipslerini veya guacamole'lerini alma fırsatımı gördüğümde heyecanlandım.

"Umarım yapabilirsin," diyor sol taraftaki kulübede oturan adam.

Beşi de bana gülümserken biri sanki başka bir yerde fazla servis yapılmış gibi kontrolsüzce kıs kıs gülüyor.

Aslında, hepsi sanki bütün gün şımartılmış gibi biraz camgöz görünüyorlar.

"Size ne getirebilirim?" diye sordum.

Dikkatimi çeken adam elini benimkinin üzerine koydu. Hemen geri çekilip olay çıkarmak istemiyorum.

Bazı insanlar içtiklerinde aşırı sevecen olurlar ve bu kadar kötü olduğu sürece, siparişleriyle birlikte yakında yoluma gideceğim.

"Şuradaki arkadaşım gelecek hafta evleniyor ve senin çok tatlı olduğunu düşünüyor."

Olamaz.

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

Umarım düşündüğüm şeyi ima etmiyordur.

Güya damada bakıyorum, o da gülüyor.

"Şaka yapıyor... sarhoş. Marcus, bırak gitsin," diyor damat gülerek.

"Hadi bebeğim, bu onun özgürlüğünün son haftası ve yemin ederim sana iyi vakit geçirecek. Sadece bizimle kiralık evimize geri dön," diyor Marcus.

Rita'nın restoranında olay çıkarmak istemiyorum, bu yüzden durum hakkında olabildiğince profesyonel davranmaya çalışıyorum, ancak içim içimi yiyor ve bir an önce onlardan uzaklaşmak istiyorum.

"İlgilenmiyorum. Senin için gidip garsonunu bulacağım," diyorum, elimi geri çekmeye çalışıyorum ama Marcus biraz daha sıkı kavırıyor ve bırakmıyor.

"Bu adamın son bir güzel kıza sahip olmasına izin vermeden, sahip olduğu trol kız arkadaşıyla evlenmesine gerçekten izin mi vereceksin?"

Umm ick.

Bana güzel bir kız diyerek pohpohlayıp kabul ettirmeye mi çalışıyordu yoksa suçluluk psikolojisiyle mi hareket ediyordu bilemiyorum ama her iki durumda da başarılı **o l a m a d ı**.

Damat da kesinlikle sarhoş ve bana gülümsüyor, "Marcus'u görmezden gel. Çok fazla içti. Ve nişanım bir trol değil" diyor ve sonra Marcus'a bakıyor. "...o senin kız kardeşin, unuttun mu? Bırak onu Marcus."

"Evet, Marcus. Bırak onu gitsin."

Arkamda Seven'in derin sesini duyuyorum ve sonra göğsünün sol omzuma bastırdığını hissediyorum, sanki bir adım ileri atıp Marcus'la arama bir metre beş santimlik bir duvar örmek üzereymiş gibi.

"Dur, dur, öyle bir şey demek istemedi. Sadece sarhoştı ve biraz eğleniyordu," diyor diğer arkadaşlardan biri.

"Evet, sadece aptallık yapıyor. Bela istemiyoruz," diye yalvarıyor damat.

Diğer dört adama bakıyorum, hepsi de kışlarına tekmeyi yemek üzereymiş gibi Seven'a bakıyorlar. Her birinin gözlerinde biraz korku var... Marcus'unki hariç hepsinin gözlerinde.

Marcus, "O kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir kadın," diyor.

Elimi tekrar geri çekiyorum ve Marcus bu sefer bırakıyor ama bakışlarını Seven'dan ayırmıyor.

Korkmuyormuş gibi göğsünü Seven'a doğru açıyor ama gözlerinde hâlâ Seven'ı yenip yenemeyeceğine dair bir belirsizlik var.

...yapamazdı.

Seven'ı televizyonda bir ya da iki kez buzda kavga ederken görmüştüm. Marcus bu gece acile gitmek istemiyorsa, geri çekilse iyi olur.

"İlgilenmediğini söyledi ama sen gitmesine izin vermedin. Bu yüzden şimdi seni ve arkadaşlarını bir uyarıyla bırakacağım çünkü şu anda bu restoranda çocuklar var ve onların senin kanının yere sıçradığına tanık olmalarını istemiyorum," diyor Seven. "Sen ve arkadaşların hemen şimdi ayağa kalkıp gideceksiniz ve buraya bir daha asla gelmeyeceğinize yemin edeceksiniz. Anladınız mı?"

"Anlıyoruz, teşekkür ederiz. Şimdi gidiyoruz" diyen damat, önünde oturan adamı iterek kabinden çıkışını engelliyor.

Marcus bir santim bile kıpırdamıyor. Sadece Seven'a bakıyor. "Onun üzerinde bir hakkın mı var?" Marcus soruyor. Seven bir adım daha yaklaşarak Marcus'un beni görmesini engelliyor.

"Sana şunu söyleyeyim. Seni bir daha burada kadın garsonlardan birine el kaldırırken görürsem, annenin bodrumunda tek başına mastürbasyon yapacak elin kalmayacağından emin olurum. Yeterince açık konuştum mu?"

Sertçe yutkunuyorum, bu sefer Marcus'un onu ciddiye almasını ve zarar görmeden gitmesini umuyorum.

Marcus'un iyiliği gerçekten umurumda değil, ama Seven'ın benim yüzümden kavgaya tutuştuğunu görmek istemiyorum, tek bir darbeye aptal yere serecek olsa bile.

"Anladık. Geri dönmeyeceğiz," diyor içlerinden biri.

Marcus'un arkadaşları Seven'ın önüne atlıyor, arkadaşlarını oradan çıkarmak için canlarını tehlikeye atıyorlar. İçlerinden ikisinin Marcus'u koltuğundan tutup girişin önüne doğru çekişini izliyorum.

Beş sarhoş aptal Marie'nin hostes masasını geçer geçmez alkışlar patlar.

Seven arkasını dönüyor ve sanki restoranda sadece ikimiz varmışız gibi bana bakıyor. Sanki az önce tıklım tıklım dolu bir restoranın, burada çalışan kadınlara istenmeyen bir şekilde dikkat çeken herkesi bedensel zarar vermekle tehdit ettiğine tanık olması umurunda değilmiş gibi.

Uzanıp yanımda duran elimi kavlıyor. Parmaklarımız birbirine değdiği anda karnım çırpınıyor. Beni arkasından takip etmem için yönlendirirken elimi nazik ama sıkı bir şekilde kavlıyor. Bırakabilirim ve beni onu takip etmem için zorlamayacağını biliyorum ama bırakmak istemiyorum ve onun da bırakmasını istemiyorum.

Akşam yemeği telaşından sonra ayrılacağımızı düşündüğüm için dizüstü bilgisayar çantamı çoktan hazırladığım kabine doğru bir çizgi çiziyor.

"Seven, nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

Planladığı şeyi protesto etmekle ilgilenmiyorum; sadece planlarını benimle paylaşmasını diliyorum.

Kabinin içine uzanıyor ve dizüstü bilgisayar çantamı alıp omzuna atıyor.

"Her şeyi bitirdim. Şimdi gitme zamanı."

"Gitme vakti geldi mi? Akşam yemeği telaşı var ve kapıda kuyruk var," diyorum. Rita, Marie'nin peşinden koşarak mutfaktan çıktı.

Marie, siparişin bitmesini beklerken restoranda olanları ona anlatmış olmalı.

"Seven, ne oldu?" diye soruyor ona, arkamızdan takip ederek.

Seven kabinden dönüyor ve restoranın girişine yöneliyor.

"Bir şey olmadı, yemin ederim. Sadece birkaç sarhoş adam. Gittiler," diyorum Seven olayı büyütmeden önce omzumun üzerinden Rita'ya.

"Ama adamlardan biri Brynn'i yakalamadan önce değil," diye araya giriyor Marie, Rita'nın arkasından.

"Aman Tanrım! Ne oldu?" Rita diyor ki.

Seven'ın Marie'nin olay çöküşüne karşılık olarak kendi kendine bir şeyler homurdandığını duyuyorum.

"O kadar da kötü değildi. Söz veriyorum," demeye çalışıyorum Rita'ya.

"Ona iyi olduğunu söyle, Seven."

"Onu eve götürüyorum," diye karşılık veriyor.

Bizi kapının içinde ve dışında duran, akşam yemeği için sıralarını bekleyen uzun misafir kuyruğunun arasından geçiriyor.

"Üzgünüm, acele etmenize yardımcı olamayacağım. Sanırım gidiyoruz," diyorum kapıdan keskin bir dönüş yapmadan önce ve onları kalabalığın içinde kaybediyoruz.

Şimdi sadece Seven ve ben dar geçitte geldiğimiz yoldan yürüyoruz.

Sonunda park ettik ve karanlıkta Seven bizi girişten uzaklaştırdıkça, burada sadece ikimiz varmışız gibi hissetmeye başladık.

"Neden gittiğimizi anlamıyorum. Hiçbir şey olmadı. Bana zarar vermedi ve Rita'nın yardıma ihtiyacı var."

"Seni buraya getirmemeliydim," diye mırıldanıyor.

Şimdi beni getirdiğine pişman mı oldu?

"Neden? Ben ne yaptım?"

"Hiçbir şey yapmadın. Sen hiçbir şey yapmadın. O pislik yaptı." "O zaman neden kızgın olduğun kişi benmişim gibi hissediyorsun?" "Ben üzgün değilim," diyor.

Ama benim ayak uydurmaya çalıştığım uzun, hararetli adımları farklı bir şey söylüyor.

"Gerçekten mi? Çünkü az önce beş araba gerideki cipi geçtiniz," diyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan hemen durdu ve neredeyse arkasından çarpacaktım.

Arkasını dönüp arabaların olduğu sıraya bakıyor ve haklı olduğumu görünce tekrar bana dönüyor.

"Yedi," diyorum tekrar. "Ya kalıp yardım etmek istersem? Ya henüz eve gitmek istemiyorsam?"

"İstedğin bu mu? Burada mı kalmak istiyorsun? Seni benimle gelmeye zorlamayacağım, Brynn. Miguel ve Marie eve dönerken benim evimin önünden geçmek zorundalar," diyerek elimi bıraktı. "Kalmayı tercih edersen istediğin zaman seni bırakırlar."

Beni burada bırakmayı gerçekten kabul edecek mi? Az önce orada ne oldu?

Sarhoş bir salak ve onun aptal arkadaşlarıydı ve bir grup erkeğin uygunsuz şeyler söylemesi ilk kez olmuyor. Bununla birlikte, müstakbel eniştesinin kız kardeşini aldatmasına yardım etmemi istemesinin yeni bir düşüklük olduğunu söyleyeceğim.

Yine de nasıl bu kadar sinirlenebiliyor? Her şey kontrolden çıkmadan önce devreye girdi ve bunun için ona henüz teşekkür bile etmedim.

"Hayır, sen nereye gidiyorsan ben de oraya gitmek istiyorum," diyorum. "Orada ne oldu da bu kadar çabuk ayrılmak istedin anlamıyorum."

Bir adım daha yaklaşıyor ve ellerini yüzüme götürüp başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor.

Gözlerine bakıyorum, bir tür açıklama arıyorum. Bana daha önce hiç böyle dokunmamıştı.

"Çünkü senden uzak durma yeteneğimi kaybediyorum. Daha önce başka kadınlarla hiç sorun yaşamadığım bir şey."

İtirafı karşısında sertçe yutkundum. Ne zaman böyle hissetmeye başladı? Bana zar zor katlanabildiğini sanıyordum.

"Hangisi daha kötü bilemiyorum. Restorana girdiğinde başka birinin sana dokunduğunu görmek ve on yılı aşkın süredir ilk kez kıskançlık hissetmek. Ya da sen uzaklaşmaya çalışırken onun seni daha sıkı kavradığını görmek, kafasını koparma dürtüsüyle savaşıırken akıl sağlığımın son ipliğinin de çözülmeye başladığını hissetmek.

"Restorandaki çocuklar yüzünden kendini tuttun." Ona hatırlatıyorum. Marcus'a verdiği sebep buydu.

Uzanıp bileğini kavıyorum ve olduğu yerde kalmasını istiyorum. Onu bu kadar yakınımda istiyorum ve eğer kendime karşı bir kez olsun dürüst olursam, onu daha da yakınımda istiyorum.

Bir adım daha yaklaşırken parmakları ensemin arkasına kayıyor ve sonra dizüstü bilgisayar çantamı omzundan çekip yere bırakıyor.

"Hayır, iyi bir bahane olsa da çocuklar yüzünden kendimi tutmadım. Kendimi tuttum çünkü onu acil servise gönderseydim şu anda bir polis arabasının arkasında olurum ve bunu yapamazdım."

"Ne yapacağım?" Ben soruyorum.

Seven eğiliyor ve beni öne doğru çekerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Seven'ın sıcak dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde karnımdan bir şok dalgası geçiyor.

Diğer eli belime dolanıyor ve beni kendisine daha da yaklaştırıyor.

Kollarımı boynunun arkasına doluyorum, ağzını açarken inliyorum, dilinin benimkine girip kaymasına izin veriyorum.

Elleri vücudumun yanlarından aşağıya doğru kayarken ensemi serbest bırakıyor, tıpkı o gece fırtınada bana sarıldığında yaptığı gibi. Ama bu sefer ellerinin farklı bir amacı var.

İki eliyle kıçımı kavıyor, beni vücuduna sıkıca çekerken dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor.

"Sana dokunduğu için adamı öldürebilirdim," diyor.

"Şu anda bana dokunan tek kişi sensin."

Bizi hareket ettirmeye başladı, beni restoranın duvarına yasladı. Sırtım sıvaya çarptığı anda Seven kıçımı sıkıyor ve beni yukarı kaldırıyor. Bacaklarım onun beline dolanırken elbisemin etekleri yukarı kalkıyor, böylece Seven bana bastırıldığında, benimle onun kanvas kaplı fermuarı arasında sadece ince külotum kalıyor.

Pantolonundaki büyük şişkinlik, fermuar kapağını klitorisime mükemmel bir şekilde bastırırken, beni duvara doğru öğütüyor.

Stucco'nun sırtıma vurduğu küçük sıyrıklar rahatsız edici olmalı, ama bunlar sadece Seven'ın bana karşı agresif itişini artırıyor.

Ağzıma karşı inlediğini duyuyorum. O da bunu benim kadar çok istiyor ve Daniel dahil hiç kimsenin beni Seven'ın şu anda bana gösterdiği kadar çok istediğini sanmıyorum.

Seven'la birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bilmem gerek.

Açık alanda bir binaya karşı böylesine sahiplenilmenin nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyor.

Daha önce hiç bu kadar riskli bir şey yapmamıştım. Daniel böyle bir şeyi yapmayı asla kabul etmezdi, ama Seven'la bu çok doğal geliyor ve daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim, herkes gelip bizi görebilecek olsa bile.

Seven'ın bedenimi kendi bedeniyle koruma şeklinden, o kadar ileri gidersek beni koruyacağını biliyorum. Ve içimde sallanışına ve sert ereksiyonuna bakılırsa, o içimde olmadan bu işin nasıl bitmeyeceğini anlamıyorum.

Boşalamama endişesi ve Seven'ın bozuk olduğumu düşünmesi beni korkutuyor. Ya da daha kötüsü, penetrasyondan kurtulamadığım için Daniel'inki gibi egosunun incinmesi ve bu gecedan sonra Seven'la aramızın garipleşmesi.

"Kahretsin, Brynn, şu anda aşağı uzanıp seni boşaltabilirim. O ince külotun hiç şansı yok," diyor. "Sana ne yapmama izin var?"

Kendime artık korkunun yoluma çıkmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Belki de Sheridan haklıdır ve bu bana başka biriyle denemem için verilen bir şanstır.

"Evet," dedim.

Seven aramıza uzanıyor, bacaklarımın arasına uzanırken kalın parmak eklemleri iç uyluğumun üzerinde kayıyor.

Pamuklu tangamı yolumdan ittiği ve sonra parmaklarını yarattığı uyarılmayla nazikçe kapladığı anı hissediyorum.

Parmak uçlarının merkezime değdiğini hissettiğim an öpüşürken iç çekiyorum.

"Tanrım, sırlıslık olmuştun," diyor. "Ne zamandır bunu istiyorsun?"

Kapıyı açtığı andan itibaren Seven'ın mükemmel vücudunu fark ettiğimi itiraf etmekte utanıyorum.

"Beni kurtarmak için duşa girdiğinden beri," diyorum ona, öğle yemeği telaşı arasında yazdığım sahneyi düşünerek. Onunla aramızdaki şeyler farklı olsaydı o anın nasıl geçeceğini düşündüğümün alternatif versiyonu. Bu anın gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim, o yüzden bu fanteziyi Colston ve Leanne'e verdim.

"Ben de," diyor. "Bütün gece senin için sertleştim. Bu yüzden ayrıldım. Ama bu sefer gitmeyeceğim" diyor.

İki parmağını içimde ve dışımda çalıştırırken kabulü parmaklarını daha sıcak bir şekilde kaplıyor.

Vücudum vibratör olmadan yapmadığım şekilde karıncalanmaya başladığında boynuna daha sıkı sarılıyorum.

Tanrım, düşündüğüm şeyi mi yapıyor?

Eğer Seven'ın parmaklarına gelirim, bu Daniel ve benim için ne anlama gelecek?

Öğrenmekten korkuyorum ama bu orgazmı kovalamamaktan ve bunun gerçek olup olmadığını bilmekten daha çok korkuyorum.

"Devam et," diye yalvarıyorum.

Vücudumun gittikçe yaklaştığını hissederken kalçalarım bileğine doğru sıkışmaya başlıyor.

Seven'ın yaptığı her şey doğru. Bana yaptığı her hareket, her dokunuş aldığım zevki artırıyor.

"Yedi," diye inledim.

Elini ayarlıyor ve başparmağı klitorisime bastırıyor. Şimdi vücudum titremeye başlıyor ve artık bunu durdurmak için hiçbir umut yok.

Seven alt dudaklarımı tutup ısıyor ve ben onun eline boşalıyorum.

Sekiz yılı aşkın bir süredir yaşadığım ilk insan yapımı orgazmın coşkusuyla inliyorum. Daha önce yaşadığım silikon ve titreşimli orgazmlardan daha iyi.

Seven parmaklarını yavaşça içimden çıkarıyor ve sonra elini ağzına götürüp parmaklarımı emiyor.

"Tadın düşündüğüm kadar güzel."

Bir yanıt vermemek için dudağımı ısıyorum.

Daniel bencil bir aşık değil, ama hiçbir zaman tadımdan zevk almadı ve ben de oraldan zevk almadığım için teklif etmeyi bıraktı.

Ama bundan orgazm olmamam iyi hissetmediğim anlamına gelmiyor.

Seven kollarını bana dolayarak beni kendine doğru çekiyor ve coşkudan inmem için bana zaman tanıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum.

Ama gerçek şu ki, iyi olup olmadığımın emin değilim.

Bildiğim şey, kayıp ve bulunan orgazmlarımı keşfetmeyi bitirmediğim.

Sonunda korkularıyla yüzleştiğim ve artık iyileştiğim için mi? Yoksa Seven bunları bana verebilecek tek erkek olduğu için mi?

Seven eğilip beni son bir kez şefkatle öpüyor ve sonra birinin "Bir oda bulun" diye bağırdığını duyuyorum.

Zıpladım ve etrafıma bakındım, umarım bunu söyleyen kişi sadece öpüşmemizi görmüştür. Ama eğer daha fazlasını gördülerse, buna değerdi.

"Ne diyorsun?" Seven sorar. "Bir oda tutalım mı?"

Seven'in yetenekli olup olmadığını ya da tüm bunların bir tesadüf olup olmadığını görmek için birden fazla sefere ihtiyacım var.

"Evet, hadi gidelim," diyorum.

Beni tekrar yere bırakıyor, eğiliyor, ayaklarımızın dibinde duran dizüstü bilgisayar çantasını alıyor ve sonra beni elimden tutarak cipe götürüyor.

Bu kez kapımı açıyor ve kalçalarımı k a v r a y a r a k sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yolcu tarafına kaldırıyor.

Kapıyı kapatmasını bekleyerek ona dönüyorum ama onun yerine eğilip beni tekrar öpüyor.

Seven'ın bu versiyonu kim ve neredeydi?

CHAPTER FOURTEEN

Yedi

Brynn'in kollarımda parçalanmasını izlemek beni bağımlı yaptı. Adını ben koydum.

Evime girmesine izin verdiğim anda **b a ş ı m a** bela olacağını biliyordum. Şimdi sadece ne kadar kötü sikildiğimi görmem gerek.

Burada kaldığı süre boyunca bu böyle devam edecek mi?

İkimiz de Seattle'a dönünce yollarımız ayrılacak mı? Tanrım, hiçbir fikrim yok.

Şimdilik sadece bu gece, bana neler olduğunu anlayabileceğim sabah ışığına kadar plan yapıyorum.

Park ettiğim yerden çıktım ve tekrar yola koyuldum, evime doğru ilerledim.

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama elini tutup parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve elinin arkasını dudaklarıma götürerek tenini tekrar öpüyorum.

Bana gülümsüyor ve yüzündeki o gülümsemeyi korumak için çok şey yapmaya istekli olabileceğimi fark ediyorum.

Ellerimizi orta konsola koyuyorum, ama şimdi keşke bank koltuk olsaydı da daha yakın olabilseydi diyorum.

"Rita'yı sevdiğin mi?" Gerçekten bilmek istediğim soruyu sormamak için soruyorum.

Mesela, bu gece onu kaç pozisyonda becermeme izin var?

"Herkes çok iyiydi. Bugün yardım etmekten gerçekten keyif aldım. Peşinize takılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," diyor ve sonra çantasına uzanıp saati kontrol etmek için cep telefonunu çıkarıyor.

Peşine takılmak mı?

Az önce onu restoranın duvarına karşı parmakladım ve dört gün önce ortaya çıktığından beri aklımdan çıkmayan kadının ilk tadına baktım. Ona teşekkür eden ben olmalıyım. Bugün arkadaşlarıma büyük bir şekilde yardım ettiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Benimle istediğin zaman gelebilirsin, ama şu kitabı bitirsen iyi olur."

Brynn'in bana baktığını görmek için başımı çeviriyorum. "Ne?" diye soruyorum.

"Bitirmek istediğim tek bir şey var," diyor telefonunu bardak tutucularından birine yerleştirirken.

Brynn emniyet kemerini çözüp dizlerini koltuğa doğru kaldırırken ve konsolun üzerine eğilirken yol ile Brynn arasında bir ileri bir geri bakıyorum. Brynn'in cipimde bana doğru eğildiğini ve elbisesinin üst kısmının, mükemmel göğüslerini saran ince sütyenini görebileceğim kadar açık olduğunu görmek, sikimi acı verici bir şekilde sertleştirdi.

"Peki bu ne?" diye sordum.

Dudaklarını yalıyor ve ben gidiyorum.

"Sen."

Elimi bırakıyor ve sonra uzanıyor, yüz ifademi izlerken eli yavaşça sağ uyluğumun üzerinde geziniyor.

Ne kadar ileri gitmesine izin vereceğimi mi ölçmeye çalışıyor? Çünkü istediği her yerime dokunabilir.

Gözleri saklayamadığım çıkıntıya kilitleniyor ve sonra parmakları tepemde geziniyor.

Başım koltuk başlığının arkasına çarptığında inliyorum.

Kaza yapmamak için gözlerimi yoldan ayırmıyorum ama yaptığı her şeyi hissedebiliyorum.

Elleri pantolonumun içinden şaftımı aşağı yukarı ovmaya başlıyor ve ben tartışıyorum, kenara çekiyorum çünkü böyle devam ederse, bu yolculuğun son on dakikasını bile tamamlayamadan pantolonumun içine boşalacağım.

Bu kabul edilemez.

Dayanamayacağım gibi yanlış bir izlenime kapılmasına izin veremem çünkü yarın yürüyemeyecek kadar yorgun olacağından emin olana kadar bu gece onunla durmayı planlamıyorum.

"Durmalısın," dedim ona. Ve bu şimdiye kadar söylediğim en acı verici sözler olabilir. "Tabii arabayı kenara çekip seni bu cipin arka koltuğunda becermemi istemiyorsan."

"Oh... bu da bir başka patlamış kiraz olurdu, değil mi?" diye takılıyor.

Gözlerim irkilerek kapanıyor ve boğazımdan bir inilti yükseliyor. Bu aracı bankete çekmekten dolayı kendime hakim olmak için bir saniyemi ayırıyorum.

"Ben ciddiym Brynn. Eğer durmazsan bana başka seçenek bırakmayacaksın ve bütün gece senden ayrı kalmak zorunda kalmamak için eve gitmeyi tercih ederim."

Eli yavaşça tuval kaplı sikimden çıkıyor.

Ne demek istediğimi yanlış anlamadığını umarak tepkisini görmek için ona bakıyorum.

Durmasını istemiyorum, kıyafetlerimiz hâlâ sağlamken eve dönme şansım olmasını istiyorsam durması *gerekıyor*.

Ona doğru baktığımda gözlerindeki ışıltıyı görebiliyorum. Ne demek istediğimi anladı.

"Bütün gece mi? Bu oldukça uzun bir süre. O kadar uzun süre dayanabilir misin?" diye soruyor, yolcu koltuğuna tekrar oturuyor ve emniyet kemerini yerine sabitlemek için uzanıyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona doğru bir bakış fırlattım. Az önce yeteneklerimi mi sorguladı?

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce başını koltuk başlıklarına yaslayıp gülüyor.

Gülüşünün sesi yüzümdeki ifadeyi siliyor ve yerine bir sırıtış yerleştiriyor çünkü Brynn'in bu tarafı şimdiye kadarki en sevdiğim tarafı olmalı.

Brynn zeki, güzel ve verici. Ama onun bu çapkın, alaycı yanı, yolculuk bitene kadar birlikte olduğumuz her gün görmek istediğim yanı.

Bir kez olsun benim yanımda rahat ve savunmasız. Cipe geri döndüğümüzden beri aramızdaki gerginlik çözülmüş gibi görünüyor, günlerdir aramızda inşa edilen bir şeyi halletmek için evime geri dönüyoruz.

İkimizin de istediği bir şey.

"Özür dilerim..." diyor, içten bir gülümsemeyle elimi sıkarak. "Erkekliğini sorgulamak istememiştin. Sadece... bütün gece..."

"Beni hiç bütün bir hokey maçını oynarken izledin mi Brynn?" diye soruyorum. "Hayır," diyor dolgun alt dudağını usulca ısırarak.

Garajıma gitmek için araba yolundan aşağı iniyorum.

"O zaman buzdaki dayanıklılığımı görmeden beni ikna etmeniz ilk hatanızdı. Dayanıklılığım buzda yaptığım her şeye yansır. Eğer hızlı bir sevişme umuyorsanız, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Gözlerinde bir parıltı görmek için ona

bakıyorum. "Ne kadar *ciddi* konuşuyoruz?"

diye soruyor.

"Buzluktaki buz paketlerinin nihayet sabah iyi bir şekilde kullanılacak olması yeterince acı verici."

Garaja giriyorum ve tepe ışıklarının açık olduğunu fark ediyorum.

Sonunda elektriğimiz geldi, bu gece ihtiyacımız olacağından değil. Zifiri karanlıkta bile hiçbir şey onu bulmamı engelleyemez.

Kokusunu takip ederdim.

Hanımeli ve narenciye... ve biraz da ben.

Duşta kullandığı diğer on ürüne rağmen hala benim vücut losyonumu kullanıyor ve umarım bundan vazgeçmez. Ne zaman yanımdan geçse ve ben Blue Arctic Glacier'in kokusunu alsam, benimki gibi kokuyor.

Motoru durdurdum ve hızla kapımı açtım.

"Bekle," dedim ona. "Bütün gün ayaktaydın. İnmene yardım edeyim."

Cipin önünden dolaniyorum ve doğruca onun kapısına yöneliyorum. "Seksten önce hep böyle centilmen misin?" diye soruyor.

Cipin onun tarafındaki kapısını açıyorum ve ayaklarının dibine uzanarak dizüstü bilgisayar çantasını alıp omzuma atıyorum.

Sonra onu cipten çıkarmak için elini tutuyorum ve bir mağara adamı gibi omzumun üzerinden içeri taşıyorum.

"Aklınızdaki bu muydu?"

Ben hızla eve doğru ilerlerken arkamdan kıkırdıyor.

Çok az şey biliyor, ama onun için vücudumda en ufak bir nezaket ya da centilmenlik kırıntısı kalmadı. Konu Brynn olunca kendimi kontrol edemiyorum.

Umarım sert ve kaba sever çünkü nazik olmayı planlamıyorum.

Brynn

Bizi cipten yatak odasına götürmek için acele eden eller ve Seven'ın uzun adımları sadece birkaç dakikamızı aldı.

Odasına girer girmez, ağzı benimkinin üzerinde. Dudaklarıma bastırıldığı her öpücük şefkatli ama endişeli ve ben bu duyguyu biliyorum.

Daniel'la ilk kez birlikte olduğumda bile bu kadar heyecanlanmamıştım. Biriyle birlikte olduğumda Seven'la hissettiğim kadar heyecan ve telaş hissettiğimi hatırlamıyorum. Şu anda bana bakışı ve arabada dokunuşlarımla onu çıldırtmamın ne kadar kolay olduğuyla ilgili bir şey kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Seven gibi metanetli ve güçlü bir adam üzerinde bu etkiyi yaratmak. Neredeyse fırtınaya dayanıklı ve gözüpek bir adam, tıpkı denizde ışıkları ve güvenli limanıyla bir deniz feneri gibi.

Onun dikkatini çeken kadın olmak ve cipi yolda tutmak için kendisiyle savaşmasını sağlamak beni güçlü ve güzel hissettiriyor. Uzun zamandır hissetmediğim bir şey, tabii hiç hissetmediysem.

Nasıl oluyor da tek bir bakışıyla bana hayatımda hiç kimsenin hissettirmedeği kadar karşı konulmaz ve arzulanır hissettiriyor?

Dudakları ağızımda, kollarım boynundayken bize destek oluyor.

Bacaklarım yatağa değdiğinde dudaklarını dudaklarımdan çekiyor ve ben de elbisemin spagetti askılarına uzanıp onları birer birer aşağı çekiyorum.

Sarı elbisemi yere düşürmemi izliyor; elbisem ayaklarımın etrafında toplanıyor ve üzerimde sadece küçük bir sütyen ve tanga kalıyor.

Sonra gömleğini çıkarışını ve pantolonunu indirişini izliyorum. Aleti boxer'ına dayanıyor ve saniyeler içinde Seven

Önümde çırlıçıplak kalana kadar onları da.

Seven'la ilgili her şey 1.80'lik boyuyla mükemmel bir uyum içinde. Her yerde büyük ve onu ele geçirme düşüncesi biraz ürkütücü ama aynı zamanda heyecan verici. Restoranın otoparkında bana yaptıklarından sonra, bana başka neler yapabileceğini bilmem gerekiyor.

Önce sütyenime, sonra da külotuma uzanıp ikisini de onun için çıkarıyorum.

Uzun uzun bakıyor ve sonra kollarını bana sarıp bizi yatağa fırlatmadan hemen önce göğsünden gelen derin bir hırıltı duyuyorum.

Seven beni karnına çıplak oturana kadar üstüne çekerken kıkırdıyorum.

"Buraya gel," diyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni vücuduna çekiyor. "Seni tatmak istiyorum."

Vücudundaki ilerleyişimi durdurmak için ellerim hemen göğsüne yaslanıyor.

"Bekle, benden istiyorsun..."

"Yüzüme otur."

"Bekle... Bunun güvenli olduğundan emin misin?"

Kıkırdıyor. "Ne demek güvenli?"

"Yani, ya çok ağırsam? Ya altımda boğulursan."

Sırtışı genişliyor ve Seven'ın bana gülümsediğinde kendimi ne kadar özel hissettirdiğini görünce hem tahrik oluyorum hem de bu soruyu sorduğum için kendimi biraz aptal gibi hissediyorum.

Geçmişte erkek arkadaşlarımla oral seks yaptım. Namuslu biri değilim. Sadece bunun için sırt üstü yatmaya ya da en azından altmış dokuz pozisyonuna alışkınım. Ve bu bile o kadar uzun zaman önceydi ki Daniel artık bana oral yapmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyor çünkü ben zaten oraldan boşalmıyorum.

"İyi ki tam da böyle çıkmak istiyorum," diyor ve beni bir kez daha yukarı çekmeye çalışıyor.

Elleri kalçalarımı çekiştirirken göğsüne doğru bastırıyorum. "Ama..."

"Brynn, beni boğmayacaksın. Uykumda bile sana bench press yapabilirim. Eğer istersen, bunu kanıtlarım."

Parmakları kalçalarımı daha sıkı kavrarken sanki beni vücudundan kaldırmak üzereymiş gibi yipliyorum ve bunu yapabileceğini biliyorum.

Seven'ın yetenekli ellerinde olma hissi, göğsüne doğru daha fazla uyarılmamı sağlıyor.

"Bunu en az benim kadar istiyorsun. Ve bunu saklamaya çalışarak çok kötü bir iş yapıyorsun. Beni incitmeyeceğine dair sana söz veriyorum."

"Söz veriyor musun?"

Ellerimi göğsünden çekip dudaklarına götürüyor ve her iki avucumu da öpüyor.

"Söz veriyorum. Ama bana ölmek için bir seçenek sunulsaydı, senin amının altında boğulmak bir numaralı tercihim olurdu."

O da bana gülümseyince kıkırdıyorum.

"Eğer bunu yaparsam, mezar taşıma ölüm nedenimi yazacaklarına dair bana söz ver. Ve son arzum olarak, beni dinleyecek herkese önce senin geldiğini söyleyeceksin."

Ona başımı sallıyorum ama yanaklarımın kızarmasına engel olamıyorum.

"Söz veriyorum, ama uğruna ölmeye degeceğime pek emin değilim."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve sonra kalçalarımı tekrar kavrarken ellerimi bırakıyor.

"İşte burada yanıliyorsun. Altında boğulmaya değer tek kişi sensin."

O kadar tuhaf ve tatlı ki eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Bir elini kalçalarımın kurtarıyor ve parmaklarını boynumun arkasına dolayarak beni kendine çekiyor.

Öpüşmemizden geri çekildiğim an, Seven beni yüzüne yaslanana kadar yukarı çekiyor.

Leğen kemiğimi ağzına doğru çekerken elleri kığımın yanaklarını kavırıyor.

Dili amımın dudaklarına yaslanıyor ve beni yutarken dudaklarımı ayırıyor, sanki onu besliyormuş gibi her damla uyarılmamı yalayıp yutuyor. Dili, burnu ve yüzü içime giriyor, her sinir ucumu aydınlatıyor ve klitorisimin titreşmesine ve vücudumun titremesine neden oluyor.

Hiç böyle yenmemiştim. Sanki ikimizin de hayatı buna bağlıymış gibi değil. Sanki bunu sadece cinsel bir iyilik olarak yapıyormuş gibi kendini tutmuyor. Kahvaltısını yapar gibi her santimimi yalayıp yutuyor.

Kalçalarımı öne doğru yuvarladığımda, dudakları klitorisimin etrafında daha sıkı emerken bana karşı onaylayarak inliyor.

"Yedi..." İnliyorum.

Aşağı uzanıp parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Yerimde kalmak için tutunmama gerek yok. Bir levyem olsa bile Seven'in saçlarından kurtulamazdım.

tutun.

Karnını doyurana kadar beni bırakmaya hiç niyeti yok ve ben hiçbir zaman birinin merhametine onunki kadar muhtaç olmak istemedim.

Dilinin ucu klitorisimin etrafında dairesel hareketlerle dönmeye başlıyor ve ardından Seven yanaklarımdan birini serbest bırakıp elini gövdem ön kısmından yukarı doğru kıvırıyor ve göğsüme ulaşana kadar elini karnım boyunca nazikçe kaydırıyor. İlk başta, onun için ayrılmamı izlerken eli her bir göğsümün üzerinde geziniyor ve sonra başparmağı ve işaret parmağı meme ucumun etrafını sarıyor ve aşağı doğru sıkıştırıyor.

"Oh Tanrım..." İnledim.

Parmaklarının verdiği acı ve zevk doğrudan klitorisime vuruyor, artık kendimi tutamayacağımı düşünene kadar daha fazla sinir ucunu harekete geçiriyor.

Restorandaki orgazmın tesadüfî olduğunu düşünmüştüm... tek seferlikti, ama vücudum bu adamın ellerinde ikinci doruk noktasına doğru dönüyordu ve onun tarafından tekrar bitirilmekten daha çok istediğim başka bir şey yoktu.

Meme ucumu bırakıyor, uzun kolu daha da yukarı uzanıyor ve eli yavaşça boynuma dolanıyor. Hassas mememi sertçe emerken beni izlediğini görmek için aşağı bakıyorum ve eli boğazıma doğru hızlı bir sıkışma yapıyor.

Daha önce hiç bir erkeğin eli boğazıma dolanmamıştı ve bu sürpriz his vücudumu karıncalanmalarla doldururken merkezim o kadar sıkılıyor ki bayılabileceğimi düşünüyorum. Hep birlikte, vücudum hayatımın en acımasız ama inanılmaz orgazmına serbestçe düşüyor.

Seven beni bedeninden aşağı çekip başımı göğsüne yasladığında ve beni kollarıyla sarıp battaniyenin altına çektiğinde nefesimi tutmaya çalışıyorum. Kalbinin neredeyse benimki kadar hızlı attığını ve aramızdaki sertleşme hissini duyabiliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yüzünde gerçek bir endişe ifadesiyle.

Başımı sallıyorum, az önce bana yaptığı şey için söyleyecek sözüm yok. Orgazmın insanı aynı anda parçalara ayırıp tekrar bir araya getirebileceğini bile bilmiyordum.

"Evet, iyiden de öteyim. Sadece bacaklarımı hissedemiyorum," diye takılıyorum.

Kalçalarım hâlâ **s a l ı v e r i l m e m i n** artçı şokuyla karıncalanıyor ve titriyor.

"İyi ki bir sonraki yapacağımız şey için onlara ihtiyacın olmayacak," diyor. "Üçüncüye hazır mısın?"

"Üçüncü bir orgazm mı?" Sanki bu fikir duyulmamış bir şeymiş gibi soruyorum. "Daha önce hiç üç kez orgazm oldun mu?"

"Hiç üç kez orgazm oldun mu?" Orgazm eksikliğimle ilgili sorudan kaçınarak hızlıca söylüyorum.

Bir an durup gözlerime bakıyor. Tepkimin ona tuhaf geldiğini biliyorum. Hangi kadın kendisine benzeyen bir adamın kollarına sarılarak bir gecede defalarca boşalmak istemez ki?

"Bana bütün gece devam edip edemeyeceğimi sordunuz, ben de edebileceğimi söyledim" diyor. "Peki bu neden hileli bir soru gibi geliyor? Cevap verirsem başım belaya mı girecek?"

Bu tepkiye bakılırsa, belli ki öyle.

Peki bu beni şaşırtmalı mı?

Bana aynı gecede iki tane verebileceğini çoktan kanıtladı.

Üç iyileştiğim anlamına mı geliyor? Yoksa vücudumun benim bile zar zor anladığım bu gizli kısmını açabilecek tek erkeğin Seven olduğu anlamına mı geliyor? Ve Daniel'la normal bir seks hayatı yaşama olasılığım hâlâ mahkûm mu?

Başımı sallıyorum.

"Başın belaya girmeyecek ama cevap vermek zorunda da değilsin. Artık biliyorum."

Tereddütüm onun düşündüğü gibi benden önceki kadınlar yüzünden değil, gerçi onu da merak ediyorum. Sadece benim için üç orgazm mümkün görünmüyor. Kazadan önce orgazm olduğumda bile, bir gecede iki orgazm zaten yeterince nadirdi. Bu yüzden Seven'ın benden istediği kadar çekebileceği fikri hem heyecan verici hem de korkutucu.

"Kendi numaram umurumda değil. Üstüne çıkmak istediğim tek numara seninki" diyor, saçlarımın birkaç telini yüzümden uzaklaştırarak.

"Neden benim numaram?" Ben soruyorum.

"Belki de seni etkilemek istediğim içindir."

Bunu ukala bir sırıtışla söylemiyor. Onun yerine, gözlerinde dürüstlük var.

"O zaman etkilendiğimi düşün," diyorum parmaklarımı göğsündeki hafif tüylerin üzerinde gezdirirken.

"Henüz değil. Bunun için beni çalıştır."

Eğilip beni öpüyor, dudaklarında hâlâ benim tadım var.

Bir erkek bana oral seks yaptığında ilk kez kendi tadıma bakmıyorum ama ilk kez bundan zevk alıyorum. Seven'ın yaptığı her şey daha erotik.

Ondan önceki herkesten daha fazla. Seks sırasında boğazıma bir elin dolanmasından hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama Seven'in bunu yapma şekli, tekrar denemesini istememe neden oluyor.

Vücudunu benimkinin üzerinde döndürüyor ve beni altına çekiyor, öpüşmemizi derinleştiriyor ve kalçalarını uyluklarımın sıcaklığının arasına yerleştiriyor, sert horozu karnıma yaslanıyor, unutulmamayı talep ediyor. Asla unutamayacağımdan değil. Kaçırılmayacak kadar büyük.

Yatağının başucundaki masaya uzanıp bir prezervatif çıkarıyor.

Dişleriyle yırtıp açıyor ve hızlı bir hareketle kılıfını kuşanıp hazır hale geliyor.

Ellerim çenesini kavırıyor, bizi bir araya getirmek için iterken onu bana bağlı tutuyor.

Ucunu giriş yerimde hissediyorum ama hemen içeri itmiyor.

"Seni incitiyorsam söyle. Yavaşlayacağım," diyor öpüşmemize karşı.

Bana doğru iterken ağzına doğru inliyorum, kaygan sıcaklığımla kendini kaplarken başı içime giriyor.

Sıkı duvarlarım onun etrafını sarıyor ve sanki bunca zamandır bana ihtiyacı varmış gibi rahat bir iç çektiğini duyuyorum.

Dudakları boğazımdan aşağı inerken dudaklarımı çekiyor, vücudum ona yol verdikçe, onun büyüklüğüne ve gücüne uyum sağlamak için etrafına gerildikçe itişleri daha ağır ve daha derin hale geliyor.

İçimde ileri geri ilerledikçe siki daha da kayganlaşıyor ve içime daha hızlı girip çıkarak beni vücudunun altına hapsediyor. Kalçalarının her itişinde vücudu içime daha sert girerken onun merhametine kalıyorum.

Onun homurtuları ve benim inlemelerim yatak odasının duvarları arasındaki boşluğu zevk sesleriyle doldururken, sıcak ağzı çakıllı meme uçlarımı bulana kadar göğsümden aşağı doğru öpüyor.

Dudakları göğüslerime yapışıp beni emmeye başladığı anda, parmaklarımı boynunun arkasına dolayarak inlemeye başlıyorum.

Saç çizgisinin altındaki az miktardaki teri hissediyorum. Sahip olduğu her şeyle bana çalışıyor ve omuzlarındaki gerginliği ve inlemelerindeki ihtiyacı hissedebiliyorum.

O da gelmek istiyor, ben de... Bu gece üçüncü kez.

"Her santiminin tadı çok güzel," diyor ağzını göğsüme dayayarak.

"Boşalacak mısın?" diye soruyorum.

"Sadece senden sonra," diyor ama sesindeki gerginliği duyuyorum. "Neredeyse geldim..." Zar zor dışarı çıkabildim.

Sonra Seven'ın dişlerinin meme ucumun dibini sıyırdığını hissediyorum ve haykırıyorum, doruğa ulaşıyorum ve merkezimi onun horozunun etrafında titreşen spazmlara gönderiyorum.

"Tanrım..." diye küfrediyor bedenim onu sıkıştırırken. "Nerede Brynn... nereye gelebileceğimi söyle."

Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum, o da prezervatif takıyor ve cevabı düşünmeme gerek yok. Henüz çekip gitmesine hazır değilim.

"İçimde," diye yalvarıyorum.

Dudakları benimkilerin üzerine iniyor, içimde gömülü olan prezervatifin içine kendi salgısını iterken çıkardığı hırıltıyı bastırıyor.

Bir süre daha öyle kalıyoruz, kollarım boynuna dolanmış, dudaklarını dudaklarımda tutuyorum. Tüm ağırlığını üzerime vermesini engellemek için dirseği yatağa baskı yapıyor ve sonrasında nefes nefese kalıyoruz.

Sonunda dudaklarını dudaklarımdan çekip yuvarlandı. "Şu prezervatiften kurtulmam için bana bir saniye ver."

Yataktan çıkarken onu izliyorum, aleti hâlâ ilk günkü kadar sert. "Bana temizlenmem için bir şey getirir misin?"

Yatağın etrafındaki yolunu durduruyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "İşimizin bittiğini sana düşündüren ne? Sadece prezervatifi yeniden dolduruyorum."

diyor ve sonra nefis bir sırıtış atıyor. "Bir yere gitme, hemen döneceğim."

Seven'ın arkasını dönüp kapıya yönelmesini izliyorum, çıplak poposunu mükemmel bir şekilde görebiliyorum.

Daha fazlası için geri mi geliyor?

Tanrım, başım belada... ve olmak istediğim başka bir yer yok.

CHAPTER FIFTEEN

Yedi

Telefonlarımızdan birinden gelen mesaj sesiyle uyanıyorum ve Brynn üzerinde sadece bir çift pamuklu külotla kolumun kıvrımında huzur içinde uyuyor. Beni tamamen çıplak uyuyamayacağına ikna etti, gerçi benim tercihim de bu olurdu. Meksika'da kaldığı süre boyunca onu çıplak tutabilirsem, bunu gerçekleştirmek için her türlü niyetim var.

Odasındaki saate şöyle bir baktığımda saatin sabahın beşi olduğunu gördüm. Yaklaşık bir saattir uyuyoruz, ama tamamen doymuşuz ve dün gecedan sonra kendimizi biraz ham hissediyoruz.

Bana en yüksek numarasını söylemesini asla sağlayamadım ama bu sabah beşe vurduktan sonra yüzündeki ifade, bana top sahasında bir yerde olduğumu söyledi.

Telefonu çalıyor ve ben başkalarının telefonlarına bakan biri olmasam da, parlak ve dikkatimi çekiyor.

Nişanlım... gelen mesaj olarak okunuyor.

Nişanlım: Bugün verdiğim tepki için özür dilerim.

Ve sonra bir tane daha vurur.

Nişanlım: Seni özledim. Belki de uçup gitmeliyim.

Ne oluyor lan?

Nişanlısı mı var?

Brynn'in uykulu gözleri açılıyor ve dün gece uyumadan önce komodinin üzerine koyduğu telefonuna bakıyor.

Gözlerinin açıldığı anı görebiliyorum ve sonra gözleri tekrar bana dönüyor. Mesajını okuduğumu biliyor.

Yüzündeki kanın çekilişini izliyorum. Az önce ona verdiğim orgazmdan sonra kızaran yanakları yerine, dört gün önce evime girmeye çalışırken onu bulmak için kapıyı açtığımda olduğu hayalet gri renkte.

"Nişanlın var mı?" Cevabını merak ederek soruyorum. "Göründüğü gibi değil," diyor panik içinde.

Telefonunu almak için hızla doğruluyor. Bu fırsatı değerlendirip kolumu ondan geri çekiyorum ve boxer'larımla yataktan çıkıyorum. Meğer iç çamaşırı giymek sandığım kadar kötü bir fikir değilmiş.

Şimdi kraliçe boy misafir yatağının üzerinde durmuş, bunun olacağını nasıl olup da göremediğimi düşünüyorum.

"O da kim? Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun? Bütün gece seni becerdikten sonraki sabah krep ve yumurta yerken mi?"

Ellerim kalçalarımı sıkıyor, kendimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Seven, özür dilerim..." diye başladı.

Tanrım, bu iyi bir başlangıç değil.

"Biraz karmaşık" diyor. Elindeki en iyi mazeret bu mu?

"Karmaşık mı? "Nişanlın" sen benimle yatakta çıplakken sana mesaj atıyor. Bunda karmaşık olan ne?"

Şu anda herhangi bir mazeret bir fark yaratmaz. Hepsini Josslin ve ailemden duydum. Josslin ve Eli'nin ihanetini neden kabul etmem gerektiği konusunda beni ikna edebileceklerini düşündüler.

"Onu aldatmıyorum. Başka insanlarla görüşmeye iznimiz var" diyor, çıplak ve bana yaklaşmak için çabalıyor.

Yataktan bir adım daha uzaklaşıyorum ve şimdi durumu mükemmel bir şekilde okuyor.

Sakin bana yaklaşma.

"Belki de seninle o pislik damat ve arkadaşları arasına girmekle hata ettim? Belki o senin tipine daha yakındır. Araya girdiysem özür dilerim."

Kötü şeyler olduğunda genelde sessiz kalırım.

Her şeyi içselleştirmeyi tercih ediyorum, ta ki boğulup ölene kadar, hayatta kalacak havası kalmayana kadar ve sonra yoluma devam ediyorum. İnsanlara sorunlarınızdan bahsederseniz, başka bir yerde yaşayabilir ve sizi tekrar kışınızdan ısırmak istediklerinde geri gelebilirler, ancak bu sefer sessiz kalamam.

"Artık nişanlı değiliz. Yemin ederim ben aldatan biri değilim. Şu anda Avustralya'da bir dairede biriyle yatıyor. Lütfen bana inanın."

Telefonunda nişanlısı olarak kayıtlı olmasaydı daha kolay olurdu.

"Bana doğruyu söylüyor olsaydınız size inanırdım ama bu açıklama kulağa hiç de karmaşık gelmiyor. İletişim bilgilerinize bakılırsa hâlâ nişanlısınız. Peki hikayenin hangi kısmını atlıyorsun?"

Bir iç çeker ve yatağa geri yığılır, battaniyeyi göğsüne kadar çekerek üzerini örter.

"Daniel ve ben, o yeni bir hukuk firmasının açılışına yardımcı olmak için Avustralya'ya giderken bir süre ara vermeyi kararlaştırdık. Bu seyahate çıkmanın ortak olmasına yardımcı olacağını düşünüyor ve biz de uzun mesafeli ilişkinin ilişkimiz üzerinde çok stresli olacağını düşündük. Anlaşmamıza göre sekiz ay ayrı kaldıktan sonra eve döndüğünde, yani üç hafta sonra tekrar bir araya geleceğiz." Dönüp tekrar bana bakıyor. "Ama şu anda birlikte değiliz ve o bunca zamandır birileriyle çıkıyor."

Haklı; bu iş biraz karışık ve benim uzak durmaya çalıştığım türden gereksiz bir drama benziyor. Ne yazık ki, bir saatten biraz fazla bir süre önce, sikimi onun içine gömdüm ve dilimi boğazına soktum. Bu duruma istediğimden biraz daha fazla bağlandım.

"Peki ya sen? Ayrıldığından beri başka biriyle birlikte oldun mu?" Cevabının ne olmasını istediğimden emin olmadan soruyorum.

Fark eder mi?

Her iki durumda da başlamadan biteriz.

"Hayır, sen ilksin ve yemin ederim aramızda bir şey olacağını düşünmüyordum ama sonra beni otoparkta öptün ve işler kızıştı. Buraya geldiğimden beri benden kaçırıyorsun. Kahvaltıda beni tanımak için çaba sarf etmedin. Sonunda buraya geleceğimizi hiç düşünmemiştim," diyor yatağı göstererek.

Haklı. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Öpüşmeden önce bana söylemediği için onu suçlayamam. Verandama geldiği andan itibaren niyetim onu tanımamaktı. Bana hayat hikayesini borçlu değildi. Ama Scallywag's'ın önündeki öpüşme ile geceyi birlikte geçirdiğimiz evime dönüş arasında zamanı v a r d ı .

"Seni binaya sıkıştırdığımda ve ne kadar uzağa gidebileceğimi sorduğumda bir şeyler söyleyebilirdin."

Yavaşça başını sallıyor.

"Özür dilerim. Beni hazırlıksız yakaladın. Sen beni ön tarafta öpene kadar senin için bir baş belasından başka bir şey olmadığını sanıyordum. Sonra her şey çok hızlı oldu ve kollarında olmak çok iyi hissettirdi. Bu gece daha ileri gitmeden önce sana söylemenin bir yolunu bulmalıydım. Ama orgazm olmayalı sekiz yıldan fazla oldu-"

Az önce itiraf ettiği şeyi fark edince hemen durdu. O da ben de yüzlerimizde eşit derecede şok ifadesiyle birbirimize bakıyoruz.

"Az önce sekiz yıldır orgazm olmadığınızı mı söylediniz? Bu fiziksel olarak nasıl mümkün olabilir?"

Ellerine bakıyor ve onları gergin bir şekilde kucağında birleştiriyor. "Bunu sana söylememeliydim. Durumumuzla ilgisi yok, ama benim Ajans beni bu seyahate el yazmamı bitirmek ve ayrıldığım süre boyunca kaçamak yapabileceğim birini bulup bulamayacağımı görmek için çıkardı..."

"Belki de beceriksiz eski nişanlın bu işten sıyrılmanın nedenidir," diyerek cümlesini tamamlıyorum.

Ya da en azından bitmesi gerektiği gibi bitir.

Sekiz yıldır birlikte olduğun bir adam nasıl olur da seni nasıl orgazm edeceğini bilmez?

Asıl soru şu: Neden b ö y l e biriyle evlenmeyi kabul etti ki?

"Bu onun hatası değil. Yıllar önce üniversite kampüsümüzü yerle bir eden bir kasırga sırasında travmatik bir deneyim yaşadım ve o zamandan beri seks yardımcıları olmadan boşalamıyorum," diye ağzından kaçırdıktan sonra yüzünü kapatıyor. "Ben de sana bunu söylemek istememiştim."

Bana neler oluyor böyle? Başka hiçbir kadına durumunu bana açıklaması için bu kadar zaman vermemiştim ama o anlattıkça durumu daha da karmaşık hale geliyor.

Telefonunu kaldırdı ve açtı. Onu neredeyse gözyaşları içinde buldum.

"Gördün mü? Yemin ederim sana yalan söylemiyorum."

Işıklı ekranı görebilmem için telefonunu çeviriyor.

Nişanlım: Bu kadın benim için hiçbir şey ifade etmiyor ama onu evden atmak için çok geç ve zaten uyuyor. Bunu yapmak götlük olur.

Nişanlım: Ve bana kıyamazsın; başkalarıyla yatmak için anlaştık. Ve buna ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Seks sırasında orgazm olamamanın benim suçum olmadığına dair güvenceye ihtiyacım var. Artık suçlanacak kişinin ben olmadığımı biliyorum ve seninle bir ömür geçirebilirim.

Neredeyse telefonunu kapıp yatak odamın penceresinden atacaktım ama bu benim ilişkim değil; onun ilişkisi. Zaten beni terk eden manipülatif bir eski sevgilim vardı. Neyse ki bunu çok geç olmadan yaptı ve ben hayatım boyunca kilitli kaldım. Josslin sonunda bana bir iyilik yaptı. Ancak, bu süreçte bana tüm aileme mal oldu.

Brynn'in eski sevgilisi, onu Avustralya'da sikişmesine izin vermeye ve eve dönene kadar onu kancada tutmaya ikna edecek kadar güçlü bir çekime sahiptir. Ve o pislik, takım çalışması olması gereken bir şey için onu suçluyor. Artık bu durum hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Sonra aklıma bir soru geldiğinde midem rahatsız edici bir şekilde dönüyor. "Dürüst olmanı istiyorum," diye soruyorum ona.

"Benimle konuşmaya devam ettiğin sürece sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Konuşmaya devam edeceğime söz veremem. Bu benim güçlü yanımda değil ama henüz çekip gitmedim.

"Numara mı yaptın?"

"Onunla mı?" diye soruyor, kaşları birbirine yaklaşmış.

"Hayır," dedim. Onun değersiz eski nişanlısı umurumda bile değil. "Az önce."

Benimle birlikte."

Beş kez...

Gözlerini deviriyor.

"Tanrım... sen de mi?"

Eğer egomun bu kadar hassas olduğunu düşünüyorsa, o zaman bir sorunumuz var demektir.

"Sadece beni yatıştırmak için orgazm taklidi yapıp yapmadığını bilmek istiyorum. Çünkü eğer numara yapmadıysan, o zaman belki de menajerin haklıdır. Belki de o adam senin için doğru kişi değildir," diyorum, eğilip yerden bir tişört alıyorum.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip gövdemden aşağı indirmemi izliyor.

"Diyelim ki, tartışmanın iyiliği için, sana numara yapmadım. O zaman ne olacak? Daniel ve ben sekiz yıl birlikte olduktan sonra sırf onunla seks yapmadığım için ayrılacak mıyız? Onca yılı nasıl çöpe atarsın? Seks her şey değildir, değil mi? Ya hala aşk varsa?"

Bana söylediği onca şeyden sonra bile onu hâlâ sevdiğini söylemesi midemi bulandırıyor. Belki attığı mesajlar onu sandığı kadar önemsemediğini kanıtladığı için, belki de içimde olmamasını dilediğim bir kıskançlık titreşimi olduğu için.

Seçme şansım olsaydı, hiçbir şey hissetmezdim.

Bu gecedен sonra aramızda ne olacağını sanıyordum ki?

"Bilmiyorum. Sanırım bu ikinizin çözmesi gereken bir şey." Döndüm ve yatak odamın kapısına yöneldim. "Ben bir duş alıp yıkanacağım. Çıktığımda odamda olmazsan daha iyi olur," diyorum, konuşmamızın burada bittiğini bildiğinden emin olarak.

Başka bir erkekle olan seks hayatını düzeltmesine yardım etmekle ilgilenmiyorum.

Bunu kendisinin çözmesi gerekiyor.

Banyoya doğru yürümeye devam ediyorum ve sonra onun yataktan atlayıp kapı çerçevesine doğru koştuğunu duyuyorum.

Ben banyoya girmeden hemen önce "Ben numara yapmadım," diye ağzından geçiriyor. Omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum.

Orada duruyor, çarşafıma sarınmış, saçları birlikte geçirdiğimiz gece yüzünden karmakarışık ve her zamanki gibi acı verici derecede güzel.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bu gece numara yapmadım... seninle. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Ona nişanlısının sekiz yılda verdiğinden daha fazlasını verdiğim için rahatlamış olmalıyım ama bunun yerine kendimi aptal gibi hissediyorum. Yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeye teslim oldum ve sonuç bildiğim gibi

oldu.

Son on dokuz yılımı bu tür komplikasyonlardan kaçınmaya çalışarak geçirdim ve Brynn'e kadar çok iyi bir iş çıkarıyordum.

"O zaman belki de nişanlın dönmeden önce bunu keşfedecek başka birini bulmalısın," diyorum.

"Benden başka biri."

Sonra banyoya girip kapıyı kapattım.

CHAPTER SIXTEEN

Yedi

Bu sabah alarmımdan önce uyanıyorum, güne erken başlamayı ve Brynn kalkmadan önce evden çıkmayı planlıyorum.

Derin bir nefes alırken sinirli bir inilti çıkarıyorum ve ciğerlerim hala yatak çarşaflarımda duran Brynn'in kokusuyla doluyor.

Ama mutfağa gittiğimde Brynn ve Rita masada oturmuş çay içiyorlardı ve kahvaltı çoktan hazırlanmıştı.

"Erken geldin. Her şey yolunda mı?" Rita'yı mutfağında gördüğüme biraz şaşırarak sordum.

"Sana da güneydın," diyor Rita, gücenmiş gibi yaparak. Benimle ne yapacağını bilecek kadar uzun süredir buralarda. "Ve evet, her şey yolunda. Marie bu sabah aradı ve elektriklerinin geldiğini söyledi. Ben de evimi kontrol etmek için aşağıya inmeme gerektiğini düşündüm. Sonra mutfak penceresinde Brynn'i gördüm ve ikinizi de akşam yemeğine davet etmek için önce uğramaya karar verdim. Dün için küçük bir teşekkür."

Brynn ile akşam yemeği mi?

Birlikte gereğinden fazla zaman geçirmenin akıllıca bir fikir olmadığı kanıtlanmıştır.

"Bu gece pek de iyi bir gece sayılmaz. Cammy yarın geliyor ve o gelmeden önce yapmam gereken bir sürü tamirat var," diyorum.

Yeğenimin adını söylediğimde Brynn bana bakıyor ama Cammy'nin on sekiz yaşındaki yeğeni olduğunu açıklama gereği duymuyorum.

Cammy'nin ziyarete gelmesiyle misafir yatak odasına ihtiyacım olacak. Aksi takdirde Cammy oturma odasındaki çekyatta uyuyacak ve bu benim en sevdiğim senaryo değil. Cammy'nin her zaman kendine ait bir alanı olduğunu ve ona öncelik verdiğimi hissetmesini istiyorum.

Seattle'da, sezon boyunca Cammy ve ben birbirimizi istediğim kadar göremiyoruz. Benim şehir dışında oynadığım maçlar ve onun spor yönetimi diplomasını hızlı bir şekilde almak için fazladan dersler alması arasında, onu genellikle sadece evimde oynadığım maçlarda görebiliyorum. Ama iç sahada oynadığım her maçta onu koltuklarımda otururken görmek beni mutlu ediyor.

O aileden biri ve başka kimseyle konuşmadığım için yakınımnda yaşamasından memnunum, ancak maç sonunda soyunma odalarında benimle buluştuğunda bazı çaylakların ona bakışlarından hoşlanmıyorum.

Silas bu sabah beni arayıp müsait olup olmadıklarını bildirir bildirmez, Brynn'i yarın sabaha kadar bir otel odasına yerleştirip yerleştiremeyeceğimi öğreneceğim.

Dün gecedan sonra, sanırım aramıza biraz mesafe koymanın zamanı geldi.

Kahve makinesine doğru yürüyorum, içine tek bir kapsül koyuyorum ve ardından çalıştırma düğmesine basıyorum.

"Oyunbozanlık etme. En sevdiğinden yapacağım," diye ikna eder Rita.

"En sevdiği ne?" Brynn fincanını pembe dudaklarına götürerek soruyor.

Keşke ağzının tadının ne kadar güzel olduğunu bilmeseydim... ya da her santiminin. Ve eğer dün gece ona karşı kendimi kontrol edebilseydim.

tatlı tadı hala dilimde.

"Benim imzam olan jambalaya, kızarmış Cajun karidesi, hush puppies ve kirli pilavı çok seviyor. Ama ben biraz daha farklı yapıyorum. Bu bir aile sırrı tarifi," diyor Brynn'e. "Seven'ı kazanmak istiyorsan, en hızlı yol midesinden geçer. Ki bunu çoktan anladığını görebiliyorum."

Rita'nın dikkatini Brynn'in bu sabah yaptığı yemek yığınlarına yöneltiyorum. Umarım Rita'nın tavsiyesi üzerine köle gibi çalışmamıştır çünkü dün gece aramızda yaşananlar bir yığın krepin düzeltebileceğinin çok ötesinde.

Brynn, "Aslında kahvaltı daha çok bir teşekkür ve dün gece için özür demek," diyor.

Brynn'in bana doğru hızlı bir bakış gönderdiğini görmek için ona bakıyorum. Teşekkürün dün geceki çoklu orgazm için mi yoksa onu yakalayan pisliği korkuttuğu için mi olduğunu bilmiyorum ama üzüntünün nereden geldiği konusunda çok iyi bir fikrim var.

"O masada oturan çocuklar mı? Marie'nin bana anlattıklarına inanamıyorum. Seven'ın onları kovmak için orada olması iyi bir şeydi. Dün gece böyle bir durum yaşadığınız için çok üzgünüm. İnsanların müessesemizde her zaman kendilerini güvende hissetmelerini isterim. "

"Sorun değil, gerçekten," diyor Brynn. "Ve akşam yemeği kulağa lezzetli geliyor; teklifin için teşekkürler. Seven adına konuşamam ama ben boşum. Bir şey getirebilir miyim?"

"Sadece kendin," diyor Rita ve sonra bana bakıyor. "Bu gece için ateş çukuruna bir şeyler koyabilir misin? Bence evlerimizin hâlâ ayakta olmasını kutlamak için bir şenlik ateşi yakmalıyız. Şuradaki Brynn bana kendisi buradayken henüz bir tane bile yakmadığınızı söyledi."

Tam olarak ne zaman vaktimiz olacağını düşünüyordu?

Brynn'in evime zorla girmeye çalıştığı gece mi? Ya da bir kasırganın ikimizin de evini yıkmakla tehdit ettiği o geceden sonra?

"Henüz şenlik ateşi yakmadık çünkü hayatta kalmaya çalışmakla meşguldük Rita," diye takılıyorum ona.

"Ah, sen ve senin bahanelerin," diyerek beni başından savdı. "O zaman bu gece o gece. Ve onunla eşleştirmek için mükemmel bir şişe şarabım var. Eve dönüp yemek yapmaya başlasam iyi olacak. İkinizle sonra görüşürüz."

Mutfak adasından, yeni demlenmiş kahvemi yudumlarken, Rita'nın kalkışını, çay bardağını masaya bırakışını ve sonra dışarı çıkışını izliyorum.

Kapı açılıp arkasından kapanıyor ve Rita evine doğru yürürken pencereden onu izliyorum.

"Kahvaltı hazırladım," diyor Brynn.

"Rita söylediklerinde yanılıyor. Yemek kalbime giden yol değil."

Bunu tekrarladığım için bile kendimi aptal hissediyorum.

Dolaba doğru yürüyorum ve iki tabak çıkarıyorum. O da yememiş gibi görünüyor.

"Dün gece olanlar için özür dilemekten başka bir amacım yok. Sana kahvaltı hazırlamanın iyi bir başlangıç olacağını düşündüm."

Masada otururken ona bakıyorum, kendi tabağını hazırlamak için kalkmıyor.

"Özür dilemene gerek yok. Olan oldu, artık bitti. Bir hafta içinde ikimiz de Seattle'a dönmüş olacağız ve bu olanları unutabiliriz."

Onu gün doğumuna kadar becermeden önce bilmek istediğim bazı hayati bilgileri sakladı, ama adamı aldatmadı. Ve sanki onunla bir ilişkiye başlıyormuşuz gibi değildi, sadece seksti.

Bana hiçbir şey borçlu değil, ancak bu durum geçmişimi yansıtmaya çok yakın ve bunu tekrarlamakla ilgilenmiyorum.

Brynn bir şey söylemek üzereydi ki telefonum çalmaya başladı.

Arayan Silas'tı.

"Bunu almak zorundayım," dedim ona.

Kilit açma düğmesini kaydırıyorum ve aramayı cevaplıyorum. "Hey, beni geri aradığın için teşekkürler," diyorum.

"Ben olsam henüz teşekkür etmezdim. Sizi daha iyi haberlerle geri aramak isterdim, ancak müdür yardımcımın boş yerleri görüştüğünden ve lobi katımızda hala uyuyan ve bir odaya ihtiyacı olan tüm insanları hesaba kattıktan sonra, hiç boş yerim yok. Havayolları bugün ya da yarın herkesi yeniden planlamaya başlar başlamaz bazı boş odalarım olacak."

Şansımın yaver gitmeyeceğini bilsem de denemeye değerdi.

"Denediğiniz için teşekkür ederim. Başka bir düzenleme yaparız. Bir oda açılırsa bana haber verirsin, değil mi?" diye sordum.

"İlk arayacağım kişi sen olacaksın."

Rita'ya Brynn'in diğer iki misafir odasından birinde kalmasını her zaman sorabilirim. Artık elektrikler geldiğine ve fırtına görünmediğine göre, Rita ve Brynn'in evde kalması güvenli.

"İşine dönmene izin vereceğim. Bu hafta barda içki içer misin?" Ben sorarım.

"Burada işler yavaşlar yavaşlamaz."

Vedalaşıyoruz ve sonra telefonumu tezgâhın üzerine koyup yemeğimi hazırlamaya başlıyorum.

"Silas mıydı o?" Brynn sorar.

"Evet. Şu anda hiç oda yok ama yarın olabilirmiş. Yeğenim yarın sabah uçakla gelecek ve misafir odasını onun için kullanabilirim."

Brynn'in gözleri bardağına kayıyor ve sanki ruj lekesini silmeye çalışır gibi bardağın kenarını siliyor.

"Doğru, anlıyorum. Gidecek başka bir yer bulana ya da eve dönecek bir uçak bulana kadar burası hep geçici olacaktı. Bir yer bulacağım; benim için endişelenmeyin."

Kalacak bir yeri nerede bulacağını sanıyor bilmiyorum. En azından önümüzdeki birkaç gün için aklıma gelen en iyi seçenek Rita'nın yeri.

"Bu akşam Rita'yla senin için bir yer ayarlamaya çalışacağım. Yemek yiyecek misin?" diye sordum.

"Eninde sonunda. Sanırım önce bir duş alacağım ve sonra odama bir tabak yemek götüreceğim. Bugün yazmam gereken çok şey var."

"Günün büyük bölümünde dışarıda tamirat yapıyor olacağım." Brynn oturduğu yerden ayağa kalkar.

"Akşam yemeğinden önce Rita'da görüşürüz o zaman?" "Evet, akşam görüşürüz."

Brynn'in elinde kupasıyla mutfaktan çıkışını çevremden izleyerek bulaşıkları yıkamaya devam ediyorum.

On saat sonra, tüm onarımları tamamladığım ve sahillerdeki çalıları kaldırdığım için kendimi bitkin hissederek eve geri döndüm.

Duş almak için önce banyoya gidiyorum. Akşam yemeğinden önce hâlâ otuz dakikam var ve hızlıca halledebilirim.

Koridora girdiğimde Brynn'in yatak odasının kapısı açılıyor ve onun misafir yatak odasından çıkışını izliyorum.

"Dönmüşsün," diyor, şaşkınlıkla biraz sıçrayarak.

Çok güzel görünüyor, saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Onu ilk kez makyajlı görüyorum ve gözlerine ne yaptıysa maviyi daha da parlatmış.

Mavi çiçek desenli, dar ve beyaz bir elbise giyiyor, sanki onun için yapılmış gibi. Eğer dün gece iyi görüldüğünü düşündüysem, akşam yemeğini iptal etmeliyim çünkü bütün gece Brynn'e bakmaya karşı koymak zor olacak.

"Seni korkutmak istememiştim. Duşa giriyorum, sonra da yemeğe gitmek için hazır olacağım."

"Oh, seni beklememi mi istedin? Hazır olduğunda gelirsın diye düşünmüştüm ama kalabilirim-"

Kahretsin, birlikte yürüyeceğimizi düşünmekle aptallık ettim. Beni beklemesine gerek yok. Biz bir birim değiliz. Ve Rita'nın evi 100 adımdan daha az uzaklıkta.

"Hayır, sorun değil. Burada kalmanıza gerek yok. İşim bittiğinde ikinizle de görüşeceğim."

Kaşları sanki ikilemde kalmış gibi biraz aşağı iniyor. "Emin misin çünkü ben-"

Yine sözünü kestim. İhtiyacım olan son şey, birlikte yürümemiz fikrine herhangi bir bağlılığım olduğunu düşünmesi.

"Hayır, şimdi gitmelisin. Muhtemelen şarap şişesini çoktan patlatmıştır ve kadeh kaldıracak birini arıyordur. Uzun sürmez."

"Tamam, orada görüşürüz."

Başımı sallıyorum ve banyoya dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Planladığımdan daha uzun bir duş aldım ve zamanı düşüncelerimi toplamak için kullandım. Bu gece Rita'ya, ona bir otel odası ya da Seattle'a dönüş uçağı bulana kadar Brynn'i bir ya da iki geceliğine alıp alamayacağını soracağım.

İkimiz de eve döndüğümüzde ve diğer kişinin varlığını unuttuğumuzda, hayat normale dönebilir ve Meksika'da bir gece verandamda beliren ve bunca yıldan sonra tekrar biriyle çıkmaya hazır olup olmadığını tartışmama neden olan kadını düşünmeyeceğim.

CHAPTER SEVENTEEN

Brynn

Seven'ı düşünu alıp rahatça hazırlanabilmesi için bıraktıktan sonra Rita'nın kapısını çalıyorum.

Oraya doğru yürüdüğümü görmüş olmalı çünkü parmak eklemlerim parlak sarı boyalı girişe değdikten birkaç saniye sonra kapıyı açtı.

Rita'nın kendisi kadar gürültülü ve davetkâr bir ön kapısı olduğu düşüncesiyle gülümsüyorum.

"Geldin demek! Güzel," diye ışıldıyor ve beni içeri almak için kapıyı daha geniş açıyor. Mutfağından bana doğru yayılan yemek kokusu ağzımı sulandırıyor.

Rita'nın evinin kapısından içeri giriyorum ve her şeyin yeni mobilyalarla güncellenmiş ve güzel bir şekilde dekore edilmiş olması dışında ev Seven'inkiyle neredeyse aynı görünüyor.

"Şarap?" diye soruyor.

"Evet, lütfen. Çok isterim."

Ona bardakla uğraşmamasını söylemek istiyorum. Bu geceyi Seven'la geçirebilmek için şişenin tamamını alacağım ama kimsenin onunla nasıl geçindiğimize dair sorular sormasına ihtiyacım yok. Sheridan, dün gece kendimi nasıl aptal yerine koyduğuma dair üzücü hikâyeyi anlatmak zorunda kalacak yeterince insandan daha fazlası.

Seven'ın önünde kendimi utandırmaya alışkın olduğumu sanırsınız, ama sonra yepyeni bir dip buluyorum.

Dün gece aramızda olanlardan sonra bu sabah onu görmek garipti. Ama daha da kötüsü, mutfak kapısından içeri girip Rita'yla beni sohbet ederken bulduğu anda heyecandan karnım zil çaldı.

"Beni takip edin," diye talimat veriyor ve kendi uzun saplı bardağından bir yudum alıyor.

Onu oturma odasından mutfığa kadar takip ediyorum. "Sallywag'de olanlardan sonra iyi olduğundan emin olmak ve bize yardım etmek için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek isterken kendimi o kadar kaptırdım ki Seven'ın ev sahibi olarak nasıl olduğunu sormayı unuttum. Yan tarafta ihtiyacınız olan her şey var mı? Bir centilmen gibi davranıyor mu?"

Seven centilmenlik mi yapıyor?

Bu adamın yatak odasında yapabileceklerinin hiçbirisi centilmence sayılmaz ve bunu düşününce yanaklarım hâlâ sıcak.

Dolaptan uzun saplı bir bardak daha çıkarıyor ve daha önce açtığı şarap şişesini alıyor.

"Özellikle de içinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde, fazlasıyla adil ve uzlaşmacı davrandı. Bir an önce yakasından düşmek istiyorum ama otellerde şu anda boş yer yok gibi görünüyor ve gelecek hafta için ilk seyahat programımdan daha erken bir uçuş bulamıyorum çünkü benden önce uçuşları iptal edilen diğer yolculara rezervasyon yapmaları gerekiyor."

Bana dolu bir bardak doldurmak için ağır bir el kullanırken onu izliyorum. Tanrı onu korusun.

"Neden şimdi gidiyorsun ki? Buradasınız ve fırtına çoktan geçti. Neden seyahatini bitirmiyorsun? Seven buraya yazmak için geldiğini söyledi, o yüzden kal ve yaz."

Dolu bardağı önüme koyuyor ve ben de bir yudum almak için bardağı elime alıyorum. Şarap güzel, gerçekten güzel.

Bu şarabın dolgun gövdeli kokusu ve hafif meyvemsi alt tonları dilimin başka bir tat için yalvarmasına neden oluyor.

"Yaşam koşullarımız şu anda pek de ideal değil. Seven'dan bir hafta daha kalmasını isteyemem. Bu haliyle misafirliğimi çoktan aşmış gibi hissediyorum. En iyi seçenek Cancun'da bir otel odası ama bunun olacağını sanmıyorum."

"Cancun mu? Orası buradan çok uzak. Seni asla göremeyiz," diyor. "Burada benimle kal. Bir sürü odam var."

"Çok nazıksınız, ama sanırım Seven ve ben biraz daha yer kullanabiliriz."

"O zaman daireyi al. Benimle kalan aile bu sabah evlerine geri taşındı. İstersen orayı kullanabilirsin. Bir şeye ihtiyacınız olursa bize çok daha yakın olursunuz."

Rita'nın dairesini sunması benim için sürpriz değil. Çok verici bir kalbi var. Ama ondan bir hafta boyunca bedava kalmama izin vermesini isteyemem.

"Senden bunu yapmanı isteyemem. Buna benden daha fazla ihtiyacı olan başka biri kullanmalı."

"Oh, saçmalık. Eğer sizi yakın tutacaksa, bu herkes için en iyi seçenektir." Kim için en iyi seçenek?

Eminim Seven ondan mümkün olduğunca uzakta olmamdan çok mutlu olacaktır.

"En azından kira için ödeme yapabilirim. Sadece bir haftalık borcumu söyle."

Bunu karşılayamayacak değilim. Yazarlık işim hızla büyüyor ve bu yeni seriden aldığım avansın çoğu hala bende. Ayrıca, bunu bir iş gideri olarak yazabilirim.

Rita başını sallar.

"Ödemeye gerek yok. Sen benim misafirimsin ve bir kuruşa bile ihtiyacım yok."

Bir an için takası daha eşit hissettirmek için ne yapabileceğimi düşündüm.

Masalara servis yapmaktan ve yeniden bir ekibin parçası olmaktan gerçekten keyif aldım. Üniversitede garson olarak çalışmayalı yıllar olmuştu. Ayrıca hikayem üzerinde çalışırken beynimi keskin ve aktif tuttu. Bu yaratıcı akışın tekrar harekete geçmesini umursamazdım.

"Sana bir şey vermem lazım. Kira karşılığında masaları toplamak için birkaç vardiya çalışmama ne dersiniz?"

Rita bana karşılık veriyor.

"Bu harika bir fikir. Yazarlığınla birlikte bunu da yapabilir misin? Aşağıda bizimle olmanı çok isteriz ve Cammy ile çalışma şansın olur."

Seven yeğeni Cammy'den bahsetmişti.

"Cammy orada mı çalışıyor? Tatil için geldiğini sanıyordum?" Ben soruyorum.

"Tatil için burada ama genellikle bir ya da iki vardiya çalışıyor. Sunuculuk yapmanın, ziyarete her geldiğinde İspanyolca konuşma pratiği yapmasına yardımcı olduğunu söylüyor. Geldiği yıllar boyunca İspanyolcası oldukça iyi hale geldi. Onu seveceksiniz, o en iyisi."

"Yarın burada olması gerekiyor. Yarın oraya taşınısam sorun olur mu?"

Seven'ın evinden ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi.

"Bunda bir sorun görmüyorum. Sadece yatağın çarşaflarını değiştirmem gerekiyor." "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Akşam yemeği için yardım edebilir miyim?" diye sordum, önceden hazırlanmış gibi görünen yiyeceklere bakıyorum.

"Hayır, her şey tamam. Sadece günün adamını bekliyoruz" diyor.

İlk yudumun aldatıcı olup olmadığını anlamak için şaraptan bir yudum daha alıyorum ama ikinci yudum daha da iyi.

"Mmm, bu gerçekten çok iyi."

Rita şarabını kadehinde evirip çevirir ve bir yudum alır.

"Bu benim favorilerimden biri. Kocam birkaç yıl önce yıldönümümüz için beni İtalya'ya götürmüştü ve Avrupa'yı gezerek şarap tadımı yapmıştık. O ölmeden önce yaptığımız son tatildi ve asla unutmayacağım bir tatil oldu."

Acı tatlı gülümsüyor. Trajediye görmek yerine kocasıyla ilgili anılarına değer verdiğini söyleyebilirim.

"Seyahatimizi o kadar çok sevdiğimi biliyordu ki anıların daha da uzun sürmesini istedi ve Toskana'daki bu küçük villada içtiğimiz şaraptan birkaç kasa sipariş edip benim için buraya getirtti. Orada geçirdiğimiz o uzun hafta sonunu asla unutmayacağım. Birlikte geçirdiğimiz yaklaşık elli yıldan sonra bile kendimizi yeni evli çiftler gibi hissettik."

"Çok özel birine benziyor. Artık onları böyle yaptıklarından pek emin değilim," diyorum.

Ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve ben daha kendimi hazırlayamadan Seven mutfağın kemerinde beliriyor.

Mutfağa adım attığı anda nefesimi tutuyorum ve gözlerimiz kilitleniyor.

Dikkatimi tekrar Rita'ya veriyorum ve onun beni suçüstü yakalamış gibi sırtıttığını görüyorum.

"Hayır, tatlım... Onları hala böyle yapıyorlar. Artık sadece sınırlı sayıda üretiliyorlar ve yırtıcıları uzak tutmak için standart olarak kaşlarını çatıyorlar."

Seven buzdolabına doğru yürür ve kapağını açarak içinde bir şey arar.

"Yırtıcıları kim koruyor?" diye soruyor.

Konuşmamızın sadece en sonunu anlamış olmalı ve Rita'nın Seven'ın kalan son iyi adamlardan biri olduğunu ima ettiğinden haberi yok. Haklı olabilir ama bunu araştırmak bana düşmez. Seattle'a döner dönmez Daniel'la geleceğimizin nasıl olacağına karar vermek için konuşacak çok şeyimiz olacak ve Colston'ın kitabımdaki karakteri yazılacak ve artık ilham perim olarak Seven'a ihtiyacım olmayacak.

Buzdolabına uzanıyor ve uzun boyunlu bir bira çıkarıyor, sonra üstünü açıyor ve Rita üç tabak tabaklamaya başlarken ocağın yanında duran bize doğru yürürken uzun bir yudum alıyor.

"Yerel denizanası. Duymadınız mı? Sağdan soldan toplanıyorlar. Araştırmacılar nedenini bilmiyor."

Rita ona yemek dolu bir tabak uzatıyor ve Seven bakmıyorken bana göz kırpmıyor.

Denizanası hikâyesinin doğru olmadığından emin olsam da, onun kıvrak zekâsına kıkırdıyorum. Rita'nın bana normal bir porsiyon yemek hazırlamaya başlamasını izliyorum. Seven'ın bana sürekli yedirmeye çalıştığı porsiyonlar gibi değil.

"Denizanalarının nesli tükenirse benim için sorun yok. Buradaki sahillerde o pisliklerin üzerine yeterince bastım. Hayatım boyunca bir tane daha görmesem bile gözyaşı dökmem," diyor Seven.

Rita bana tabağını uzatıyor ve ben de Seven'ın epeyce arkasından dört sandalyeli yuvarlak bir masanın bulunduğu mutfaktaki yemek köşesine doğru ilerliyorum.

Ondan en uzaktaki koltuğa oturuyorum. Bu bizi masanın tam karşısına koyuyor, böylece birbirimize bakmamız gerekiyor ama en azından yakın değiliz.

Rita tabağını doldurmayı bitirip bize katılıyor.

Hepimiz Rita'nın bütün gün üzerinde çalışmış olduğu yemeklere yumuluyoruz. Aldığım her lokma bir öncekinden daha da lezzetli. Daha önce hiç Creole yemeği yememiştım, bu da Seven's'a dönüp "Fix-me" listemden "Yeni bir yemek dene" seçeneğini işaretlemek için sabırsızlandığım anlamına geliyor.

"Peki ya aileniz? Nerede büyüdün? Kardeşlerin var mı?"

"Oklahoma City'de büyüdüm. Annem ve babam lise aşıklarıydı ve şimdi ikisi de tanıştıkları lisede öğretmenlik yapıyorlar. Bir ağabeyim var ama benden dokuz yaş büyük ve Boston'da karısı ve ikiz kızlarıyla birlikte yaşıyor. Babamın beynini almış ve bir şirkette yazılım mühendisi olarak çalışıyor.

büyük bir teknoloji şirketi. O ve ben gerektiği kadar iletişim halinde değiliz.

Bazen aramızdaki büyük yaş farkından dolayı birlikte büyümemişiz gibi hissediyorum." Bunu asla yüksek sesle söylemem ama babamın kardeşimi, beni ve yazar olma tutkumu anladığından çok daha iyi anladığını biliyorum. En azından annem anlıyor. Ama Daniel'la evlenmeyi o kadar çok isterdim ki. benim için onun en büyük başarısı değildi.

"Seven'ın da bir ağabeyi var. İkinizin arasındaki yaş farkı nedir?" Rita soruyor.

Seven çatalıyla bir parça karidese vururken tabağına bakıyor. Çenesi bir an için hafifçe sıkıştı. Kardeşiyle anlaşıyor mu?

"Eli ile aramızda dört yaş var" diyor ve ardından kirli pirinç ve jambalaya'dan bir ısırık alıyor.

"Seven Orta Batı'da büyümüş. Ailesinin bir çiftlik ekipmanları tamir atölyesi var, değil mi?" Rita öyle diyor.

"Onun gibi bir şey," diyor bir sonraki lokmasının arasında, her zaman yaptığı gibi yemeğini karıştırarak.

Ancak bu sefer, bu geceyi olabildiğince çabuk bitirebilmek için yiyebildiği kadar hızlı yediğini hissediyorum.

"Bu yüzden tamir işlerinde çok iyi. Muhtemelen ona olması gerekenden daha fazla g ü v e n i y o r u m . Muhtemelen çok fazla yardım istiyorum."

Sonunda tabağından başını kaldırıp bakıyor.

"Bir şeyi düzeltmek için beni aradığında hiç umursamıyorum. İhtiyacın olan her şey için burada olduğumu biliyorsun."

Rita uzanır ve bileğini sıkar.

"Biliyorum, şaka yapıyordum. Sen Tanrı'nın bir lütfusun," diyerek onun kolunu okşuyor ve ardından şarap bardağını kapıp bir yudum daha alıyor. "Tekneyi denizde demirlemek için geri aldın mı?"

"Bu sabah erken saatlerde aradım ve yarına kadar benim için limana yanaştırmış olacaklar. Cammy buraya geldiğinde tekneyi alıp alamayacağımızı sordu bile. Yerleştikten sonra muhtemelen yarından sonraki gün balığa çıkarız. Tabii onu şimdiden programa almadıysanız?"

"O gün kahvaltı için onu aldım ama yerini değiştirebilirim. Büyütülecek bir şey değil," diyor Rita.

"Hayır, sorun değil. Geçen yıldan beri ilk kez dışarı çıkıyor. Kahvaltıdan sonra onu alırım ve yarım gün dışarı çıkarız."

Seven'ın teknesinden ve Cammy ile balık tutmaktan bahsettiğini duymak bana "Beni Düzelt" listemi tamamlamak için çok az zamanım olduğunu hatırlatıyor.

eve geri dön. Şimdi ciddileşme zamanı.

Yemeğin geri kalanında Rita, Bart'la elli yıl önce evlendiklerinden beri yaşadıkları maceraları anlatarak bizi eğlendirdi. Bart'ın evlenmeden önce orduda on dokuz yaşında genç bir sıhhiye eri olarak ona yazdığı mektuplardan ve Fransa'nın küçük bir köyünden satın aldığı basit bir gümüş yüzüğü eve postalayarak nasıl evlenme teklif ettiğinden bahsetti. Eve gidip ona teklif etmek için bir dakika daha bekleyemezdi. Eve döndüğünde sonsuza dek birlikte olabileceklerini bilmeye ihtiyacı vardı... tabii eve dönebilirse.

Onların hikayesi bir Hollywood filminde anlatılmalı.

Her kelimeyi dikkatle dinledim, Seven da öyle. Karşımda oturan adamla aramdaki gerginlikten uzaklaşabildiğim için minnettardım.

Rita ve Bart'ın aşk hikayesi bana kendi aşk hikayemi düşündürdü.

Bart, Rita'ya evlenme teklif etmek için birkaç ay daha bekleyemezdi, öyle ki ona bir yüzük almak için sahip olduğu son parayı da aldı ve Rita'nın ona olan niyetini ve sevgisini bildiğinden emin olmak için yüzüğün postada kaybolması ya da çalınması riskini göze aldı.

Ne demişler, çimler her zaman diğer tarafta daha yeşildir. Ama Daniel'in evlenme teklifini düşündüğümde... ve sonra bu teklifi geri çevirdiğinde, bundan elli yıl sonra nasıl bir hikaye anlatacağımı merak ediyorum.

Bart, Rita'nın aradıkları kişi olduğunu biliyordu. Savaşın ne zaman döneceği ya da dönüp dönmeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ama mesafenin geleceklerini belirlemesine izin vermeyi reddetti. Rita ve Bart birbirlerine mektuplar gönderip durdular, bazen aylarca birbirlerinden mektup alamadılar, oysa Daniel ve ben günün ya da gecenin herhangi bir saatinde mesajlaşabilir ve arayabiliriz.

Herkesin kendi aşk hikayesi vardır ve Rita ile Bart'ınkini duymadan önce Daniel ile benimkinin en güçlülerinden biri olduğuna inanıyordum. Ama tüm aşk hikayemizi zamanın ortak bir anına mı dayandırdım? Bir kasırgadan kurtulup birlikte ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşınmak gişe rekorları kıran bir aşk hikâyesi yaratır mı? Bunu herhangi bir aşk romanımın öncülü olarak yazar mıydım?

Aşk hikayemiz bizi bir arada tutmaya yetecek mi?

Rita, Bart'la birlikte Toskana'da kaldıkları güzel üzüm bağıyla ilgili hikâyesini bitirirken Seven tabaklarımızı temizliyor.

"Orası kulağa harika geliyor. Bir gün orayı yapılacaklar listeme eklemem ve kendi gözlerimle görmem gerekecek," diyorum ona.

"Umarım s e v e r s i n . Oraya bayılırsın. Ve umarım bunu sevdiğin biriyle birlikte yaşarsın."

Gözlerinin lavaboda bulaşıklarımızı yıkayan Seven'a kayışını izliyorum ve sonra gözleri tekrar benimkilere yerleşiyor.

Seven ne onu duyuyor ne de lavaboda kalan tencere ve tavaları bitirirken bizimle ilgileniyor.

Rita, "Geç oluyor ve benim de yatma saatim geldi, o yüzden şu ateş yakma işini bir an önce halletmeliyiz," diyor.

"Kulağa hoş geliyor. Daha önce hiç sahilde şenlik ateşi yakmamıştım." "Hiç mi?" Rita sorar.

Başımı sallıyorum.

"Bu gece bunu düzeltecek olmamız iyi bir şey."

Sandalyesinden kalktı ve ben de aynısını yaptım.

"Gidip mahzenden bir şişe daha şarap alacağım ve sonra dışarı çıkacağız. Ateş çukuru hazır mı?" Rita Seven'a sorar.

"Her şey hazır. Sadece yakmam gerekiyor," diyor Seven, bulaşıkları bitirdikten sonra ellerini bir bulaşık bezine kuruluyor.

"Aferin oğlum. Hemen döneceğim."

Telefonum **ç a l d ı ğ ı n d a** Rita'nın dönmesini beklemek için mutfak adasına doğru yürüyorum.

Daniel'ın bir mesaj gönderdiğini görmek için çıkardım.

Nişanlım: Dün senden haber alamadım. Burada çıldırıyorum.

Ve ardından ikinci bir tane daha.

Nişanlım: Bu sabah erkenden bir buluşmaya gideceğim ama bunu konuşmamız gerek. Bizim hakkımızda konuşmalıyız. Birkaç hafta sonra evde olacağım ve sonra normale dönebiliriz.

Sonra, üçüncü bir tane.

Nişanlım: Beni cezalandırmak için mi Wrenley'le kalıyorsun?

Böyle tepki vermesine şaşırdım. Daniel'ı daha önce hiç bu kadar endişeli görmemiştim. O bir avukat ve genellikle her konuda çok sakin ve soğukkanlıdır.

Birincisi, kimseyi hiçbir şey için kullanmıyorum. İkincisi, ben asla sadece kindar olmak için bir şey yapmak.

Ayrıken birlikte olduğu tüm kadınları sürekli merak etmemek için tekrar bir araya gelmeden önce teraziye eşitlemek istemekle Daniel'ı kıskandırmak için eşitlenmek tamamen farklı şeyler. Seven'ın sahil evinde onunla birlikte olmak planladığım ya da aradığım bir şey değildi. O sırada sadece hayatta kalmak içindi.

Nişanlım: Biliyorum, özür dilerim. Sadece senden faydalanmasını istemiyorum. Lütfen daha sonra aradığımda cevap ver, tamam mı?

Gerçekten uzun bir gün oldu. Aradığında hala uyanık olursam, cevap veririm. Yoksa yarın konuşmak zorunda kalırız. Önümde yazmam gereken uzun bir gün var ve Scallywag'de bir vardiyam var.

Öğle yemeği talası

Nişanlım: Scallywag's mı? Yazmak için orada olduğunu sanıyordum? Şimdi bir işin mi var? Yeterince para kazanıyorsun.

Bu uzun bir hikaye. Sana sonra anlatırım.

Nişanlım: Tamam. Yakında ararım. Seni seviyorum Brynn.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve kafamı kaldırdığımda Seven'ın sessizce beni izlediğini görüyorum.

Boğazımı temizliyorum, söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama aklıma yararlı ya da komik hiçbir şey gelmiyor. Dilim tutulmuş gibi hissediyorum.

Rita'nın koridordaki ayak sesleri kilitlenmiş göz temasımızı bozuyor.

"İşte burada," diyor mutfığa girerken. "Sandıktan çıkan son Pinot şişesi."

Rita'yla yüzleşmek için arkamı dönüyorum ve Seven'la aramızdaki gerginliği kırıyorum, Rita mutfak adasının etrafında benim için bir çizgi çizerken gülümsüyorum.

Şarap şişesini uzatırken kulaktan kulağa gülümsüyor.

"Yıldönümü gezinizden kalan son şişe mi? Bu gece açmak istediğine emin misin? Elinde tutmak istemiyor musun?" Seven soruyor.

Yüzünde onun için duyduğu endişeyi görüyorum.

"Ne için saklayacaksın? Bart benimle birlikte içmek için burada değil ve evimde bir kez olsun şarabın değerini bilecek bir misafirim var. Şarap içmek için yapılmıştır.

harika bir şirket, iyi sohbet ve lezzetli yemeklerle. Bart bu şişenin tozlanmasından mutlu olmazdı" diyor.

Rita şişeyi bana uzatıyor, ben de alsam mı almasam mı bilemesem de alıyorum. Rita'nın şarabın tadının çıkarılması gerektiğine dair düşüncelerine katılmıyor değilim ama bu, kocasıyla birlikte çıktıkları son tatilde İtalya'daki üzüm bağlarını gezerken satın aldıkları son şarap şişesi.

Seven'in şişeyi açma kararı konusunda neden endişelendiğini anlayabiliyorum. "Emin misin?" Önlem olsun diye soruyorum.

Başını sallıyor.

"Siz mükemmel bir arkadaşsınız ve Bart sizin bundan keyif aldığınızı görmekten mutluluk duyacaktır."

"Eğer istediğin buysa," diyor Seven ve sonra tezgahın iki yeni bardak almak için geri dönüyor, bardak saplarını parmaklarının arasında birleştiriyor.

Rita'ya bakarak, "Hazır mısınız?" diye sorar.

"Her şey hazır," diye ışıltıyor. "Bir battaniye alayım, ikinizle dışarıda buluşuruz."

Daha fazla teşvike ihtiyaç duymadan dönüyorum.

Aramızdaki bu gariplikle birlikte bu mutfaktan çıkmak istiyorum. Eylül gecesinin gizlenmiş karanlığında ve şöminenin sıcak ışıltısında bu garip andan kaçma şansım daha yüksek.

Eğer Rita'nın canlı hikaye anlatımı bizi aramızda olup bitenlerden uzaklaştıramazsa, o zaman hiçbir şey uzaklaştıramaz.

Sadece bu geceyi atlatmam gerekiyor, sonra yarın Rita'nın dairesine taşınacağım.

Bir elimde şarap şişesi, diğer elimde telefonumla kapıya yöneliyorum.

Attığım her adımda Seven'in gözlerinin sıcaklığını sırtımda hissedebiliyorum.

Rita'nın evinin ön kapısına vardığım anda ellerimin dolu olduğunu fark ediyorum.

Bir elimi serbest bırakmak için şarap şişesini koluma yaslıyorum ama o sırada Seven'in pazusu kolumun yanından geçip önüme uzanıyor, çıkmam için kapıyı açarken göğsü sırtıma hafifçe bastırıyor.

Kapı açılır açılmaz verandaya çıkıyorum, ondan gelen her küçük dokunuşun beni nasıl bir sonrakini bekler hale getirdiğini görmesine izin vermiyorum.

Gözlerimi önümüzdeki ateş çukuruna dikmiş, kulaklarım dikilmiş olmasına rağmen arkamdan ne kadar yakın takip ettiğini dinleyerek istikrarlı bir şekilde ilerliyorum.

"Burası harika bir yer Rita," diyorum, ayakları kuma gömülü dört deniz mavisini Adirondack sandalyeye ve tam ortasına inşa edilmiş dairesel taş şömineye bakarak.

Adımlarımı ileriye doğru atmaya devam ediyorum ama cevap vermeyip sadece benim ve Seven'in ayak seslerinin verandadan aşağıya, yumuşak, ılık kuma doğru ilerlediğini duyunca omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

Bir battaniye alması bu kadar uzun sürmezdi, değil mi? Ne de olsa oturma odası çıkış yolumuzun üzerindeydi.

Arkama baktığım anda Rita'nın ön kapıda durduğunu görüyorum.

"Oh, saate bak. Yatma vaktim çoktan geçti. En iyisi siz çocuklar bensiz eğlenin. Ben başka bir zaman giderim," diyor, ön kapısını minik bedeninin arasında durabileceği kadar aralık tutarak.

"Rita, açman için son bir şişe şarabımız var. Bunu sensiz yapamayız," diyerek onu cesaretlendirmeye çalışıyor.

"Saçmalama. Bart'ın şerefine benim için bir bardak iç," diye sırtıyor. "İkinize de iyi geceler."

Seven ya da ben itiraz edemedi Rita kapıyı kapattı.

Sonra ikimiz de ön kapısının sürgülü kilidinin devreye girdiğini duyduk.

Bizi dışarıda bıraktı ve şimdi bunun başlangıç için bir tuzak olduğunu görmeye başlıyorum.

Tek soru, tüm bu yemek bizi buraya getirmek için bir oyun muydu? Ateş çukuru fikrini ortaya atmak için mi? Elime romantik bir şişe şarap tutuşturmak ve boşa gitmemesi için suçluluk duygusuna kapılmamızı sağlamak için mi?

"Az önce bize bir oyun mu oynadı?" İkimiz de şaşkın şaşkın Rita'nın verandasına bakarken Seven'a soruyorum.

"Bu kadın diğerlerinden farklı bir seviyede. Büyük bir entrikacı ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

Kızın evine bakarken gözlerim kapıdan ona kayıyor. "Neyin peşinde?" Kendi fikirlerim olsa da soruyorum.

Dönüp bana bakıyor, sıcak kahverengi gözleri benimkilere yerleşiyor. "Her neyse, o yanılıyor," diyor ve sonra gözlerini ateş çukuruna dikip bir saniye. "Belki de eve geri dönmeliyiz. Ben yorgunum. Bütün gece ayaktaydım."

Evet, bütün gece benimleydi ama bana dönüp bakmadı. Sanki geceyi birlikte geçirdiğimizi çoktan unutmuş gibi. Birçok nedenden ötürü asla unutamayacağım bir geceydi, ama en önemlisi Seven'ın bana uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettirmesi idi... belki de hiç hissetmediğim.

Elimdeki şaraba bakıyorum ve o da benim görüş açımı takip ediyor.

"Şarap ne olacak?" Ben soruyorum.

Verandasına geri bırakayım mı?

Ama ya bir hayvan gelirse ya da rüzgar şişeyi devirirse ve şişe kırılırsa, planının bir parçası olsa bile bize büyük bir nezaketle verdiği son şişeyi de kaybedersek?

Yetmiş yaşındaki komşusunun kendisini ne zaman alt ettiğini bilen bir adamın derin iç çekişini duyuyorum.

Gerçekten, ikimizi de alt etti.

"Bunak komşuyu yatıştırmak ve Bart'ı onurlandırmak için bir kadehe ne dersin? Sonra yarın, aramızda hiçbir şey olmayacağını ona anlatırım."

Ve işte orada.

Dün gece bana duyduğu ilginin Daniel'in mesajlarını görünce çabucak yok olduğunu teyit etmem gerekiyordu. Ve onu suçlamıyorum, gerçekten.

Artık bundan emin olduğuma göre, en başından beri olmam gereken yere odaklanabilirim... Daniel'in geri dönmesini bekliyorum ki planladığımız gibi hayatımıza birlikte başlayabilelim.

Ama eve gitmek için acelem yok. Rita kalmam konusunda beni ikna etti. Uzun zamandır yazmadığım kadar iyi yazıyorum ve artık onun dairesinde kaldığıma göre istediğim kadar kalacak yerim var. Ayrıca, bu noktada uçağımı daha erkene alamam.

Seven'dan dönüp Adirondack sandalyelerden birine doğru ilerliyorum, alevlerin sıcaklığı her adımda tenimi ısıtmaya başlıyor.

"İşte," dediğini duyuyorum Seven'in arkamdan. "Bunu senin için açayım." Dönüp şarap şişesini ona uzatıyorum.

Şarap açacağı tirbuşonunu kullanarak şişenin tıpasını çıkarmasını izliyorum ve sonra bardağı benim için doldurup uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum. "Sen de yiyecek misin?" Başını sallıyor.

"Hepsi senin. Şarap kadehi senin elinde benimkinden daha güzel duruyor ve şarabın bana aptalca şeyler söyletmek gibi tuhaf bir huyu var. Bu gece yardımcı olmayacak farklı bir vızıltı t ü r ü ."

Farklı bir vızıltı mı? Bu ne anlama geliyor ki?

"Bu geceyi daha da garip hale getirmek için ne tür aptalca şeyler söyleyebilirsin ki?" Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum ve tahta sandalyeye oturuyorum.

"Güven bana, Brynn. Senaryo dışına çıkmamı istemezsin. Biraya sadık kalmam ve düşüncelerimi kendime saklamam daha iyi."

Şişeyi bana uzatıyor ve birasını sandalyemin geniş kolçağından geri alıyor.

Çemberde karşımdaki en uzak sandalyeye doğru yürüyüp otururken onu izliyorum.

Bir dakika boyunca sessizlik çöküyor üzerimize. Sonra bir dakika ikiye, iki beşe ve beş ona dönüşüyor. Bu geceki ikinci kadeh şarabım da azalmaya başlıyor ve üçüncü bir kadehle kendimi şımartmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Yarın ihtiyacım olan son şey akşamdan kalma olmak.

Aramızdaki alevlere ve okyanusa yansıyan aya bakmak arasında gidip geliyorum.

Oturduğumuz yerden çok da uzak olmayan kıyıya vuran okyanus dalgalarının rahatlatıcı sesini dinliyorum. Aramızdaki konuşulmamış kelimeleri biraz bastırıyor.

"Rita, Cammy'nin senin misafir odana taşınabilmesi için yarın onun dairesine taşınmama izin veriyor. Eğer temiz çarşafınız varsa, yarın gitmeden önce yatağı yaparım."

"Koridordaki dolapta bir takım çarşaf var. Yarın getiririm.

Sabah seni Scallywag'e bırakmamı ister misin?" Nazik

bir teklif ama ondan zaten yeterince şey istedim.

"Sorun değil. Bir taksi çağırırım."

"Seni götürebilirim. Cammy'yi havaalanına götürmek ve Cancun'dayken nalburdan bir şeyler almak için ayrılmam gerekiyor. Yola çıkmadan önce seni bırakırım."

"Ama tam tersi yönde."

Tahta sandalyeye uzanırken bakışlarım ateş çukurunun karşısından onunkilerle buluşuyor.

"Gidiş dönüş otuz dakika. Seni götürmemde bir sakınca

yok." "Bunun bir dayatma olmadığına emin misin?"

diye sordum.

"Sabah hazır olabilir misin, böylece gitmeden önce seni bırakabilirim?"

"Evet."

"O zaman bu bir dayatma

değil." Şarabımdan bir yudum

daha alıyorum.

"Tamam, teşekkür ederim. Beni kabul ettiğiniz için minnettarım."

"Lafı bile olmaz," diyor ve sonra birasının sonuncusunu bitiriyor ve gözleri benimkilerden ayrılıp aramızdaki alevlere bakıyor.

"Yani Cammy senin yeğenin mi? Kardeşinin kızı mı?"

Elimde olmadan Seven hakkında bilgi kırıntıları bulmaya çalışıyorum. Çoğu şeyi gizli tutuyor, fazla bilgi vermiyor.

"Kardeşim Eli'nin. Ailenin tek torunu."

"Bu şekilde kalmayı mı planlıyorsun?" Bunun çok ileri bir adım olduğunu fark ederek soruyorum, özellikle de Seven söz konusu olduğunda.

Gözleri ateşi bıraktı ve benimkilere baktı.

Gözlerinden yansıyan alevleri görebiliyorum. Soruyu geri alabilirdim ama bu noktada cevap verecek ya da vermeyecek. Şimdi geri adım atmanın anlamı yok. Soruyu çoktan duymuştum.

"Çocuk istedim... bir zamanlar." diyor ve sonra gözleri tekrar ateşi izlemek için aşağıya fırlıyor, o siperlik ve ateş taşı gözlerinde herhangi bir şey okuma yeteneğimi kesiyor.

"Ama artık değil mi? Neden değil? Hokey yüzünden mi?" "Bundan vazgeçmeyeceğini görebiliyorum."

"Eğer yardım edebilirim. Söylesene, senin gibi bir adam neden yuva kurup aile sahibi olmak istemiyor?"

Şarabımdan bir yudum alıyorum, mümkün olduğunca kendime güveniyorum, **a n c a k** Seven'in bakışlarının yoğunluğu Adirondack sandalyenin arkasına saklanmak istememe neden oluyor.

"Bir hikaye istediğine emin misin? Bu, kitaplarınızda yazdığınız ve sonunda sonsuza dek mutlu biten türden bir hikaye olmayacak."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, her ne hikayesi varsa, onu unutmuş durumda. Ama bundan hoşlanmayacağımı biliyor. Yine de bu fırsatın kaçmasına izin veremem. Muhtemelen bana bir tane daha vermeyecek.

"Önce Cammy'nin annesiyle nişanlandım," dediği anda nefesimi tutuyorum. "Bir Noel arifesinde, hafta sonu günlerimizden sonra eve geldim. Uçuşların hepsi iptal edilmişti ve otobüs sistemi çökmüştü, bu yüzden son adama kiralık aracına binmesi için rüşvet verdim ve ona üç katını ödedim. Tost büyüklüğünde iki çeker bir arabayı sırf onu görebilmek için beş saat boyunca otoyolda saatte yaklaşık yirmi mil sürdüm."

"Bu gidişattan hoşlanmıyorum."

"Yapmamakta haklısın," diyor ve sonra boğazını temizliyor. "Uzun lafın kısıası, geri kalanı her zamanki gibi klişe ve orijinal değil. O ve kardeşim çoktan yatağımızda uyuyorlardı. Çaylak imza bonusumla ona aldığım evde. Ve mutfak adasında benim olmayan bir bebeğin ultrasonu vardı."

"Tanrım, Seven, özür dilerim."

"Ben seyahat ederken memleketimizde kalmasına izin vermem için bana yalvardı. Sezon dışında bize bir ev inşa etmek istediğini ve ailesine yakın olursa bir aile kurmanın daha kolay olacağını söyledi. Gerçek şu ki, ben her zaman yedek plandım ve o da her zaman ağabeyime aşık olan komşu kızıydı. Eğer milyonlarla dolu profesyonel bir sözleşmenin ve hayalindeki evin ona aşkı satın alabileceğini düşünecek kadar ukala olmasaydım, asla onun istediği kişi olmadığımı görecektim kadar akıllı olabilirdim. Ben yedek planıydım. Ve kardeşim denizaşırı bir ülkeden yaralı olarak döndüğünde, o da boşluğu gördü."

"Seni birinin yedek planı olarak hayal etmek zor," diyorum.

İçimden bir ses çok sayıda kadın hokey hayranının da aynı fikirde olduğunu söylüyor. "Gerçekten mi? Ben senin ikinci tercihin değil miyim?" diyor.

"Bekle, ne dedin sen?" İkinci seçenek mi?

Karın kasları olan ve beni neredeyse her istediğimde orgazm edebilen bir hokey tanrısı. O benim ikinci tercihim değil çünkü onu listeye ekleyecek kadar cesur olamam. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce, adamın bana katlanamadığını ve nezaketen bana katlandığını düşünüyordum.

"Unut gitsin," diyor hızla, sandalyesinden kalkarak. "Eve dönmeye hazır mısın?"

Ben cevap veremedim, ateşin üzerine iki büyük kova su dökmek için yürüdüm. Duman ve buhar aramızda dalgalanıyor, artık karanlıkta onu görmem zorlaşıyor ve sonra dönüp eve doğru gidiyor, beni geride bırakıyor.

"Seven, lütfen dur ve benimle konuş," diyorum, kumdaki uzun adımlarına yetişmeye çalışarak.

"Yapmamayı tercih ederim," diyor önümde ilerlerken. Kumda benden çok daha rahat hareket ediyor.

Kapıya benden önce varıyor ve açıyor, benim için açık bırakıyor ve verandaya atıyorum, şimdi nihayet düz zeminde biraz hız kazanabiliyorum. Aceleci adımlarımla onu koridorda takip ediyorum ve tam yatak odasının kapısının koluna uzanırken dikkatini çekmek için bileğinden tutuyorum.

Bana bakıyor, gözlerimiz birleşiyor ama bakışlarındaki boşluğu görebiliyorum - her zaman yayınlamaya çalıştığı kayıtsızlığı.

"Sen benim ikinci tercihim değilsin," diyorum biraz nefes nefese. "Sana asla dokunmamalıydım, Brynn."

Şok oldum ve sessizliğe gömüldüm.

Sanırım ne söyleyeceğini bilmiyordum ama bana yaptıklarımızdan pişman olduğunu söyleyeceğini düşünmemiştim -benden pişman olduğunu.

Bir parçam paramparça oluyor ve ben daha bir şey söyleyemeden yatak odasının kapısını iterek açıyor ve ben de onu serbest bırakıyorum.

Odasına giriyor ve ben orada aptal gibi dururken kapıyı arkasından kapatıyor.

Yarın, Rita'nın yanına taşınıyorum ve belki, eğer şanslıysam, sonunda kendimi aptal yerine koymaktan vazgeçerim.

CHAPTER EIGHTEEN

Yedi

Brynn'i bırakmaya giderken yol tamamen sessizlik içinde geçti.

Tam bir sessizlik değildi. Aramızdaki konuşma eksikliğini bastırmak için radyoyu açmışım.

Birkaç gün önce birlikte Scallywag's'e gittiğimiz son seferden çok farklıydı, Brynn radyoda çalan şarkıların her notasını söylüyordu.

Bu sefer tek bir nota bile söylemedi.

Kolunu yan camın esintisine doğru uzatmış, palmiye ağaçlarının ve okyanusun yanımdan geçişini izliyordu.

Ona asla dokunmamam gerektiğini söylediğimde yüzündeki ifadeyi gördüm ve bunda ciddiye dim. Brynn'e asla dokunmamalıydım çünkü şimdi uzanıp elini elime almak ya da yolda giderken elimi kalçasında gezdirmek gibi basit bir şeyi yapmamak fiziksel olarak acı veriyor.

Tenin ne kadar pürüzsüz olduğunu ya da ona dokunduğumda çıkardığı yumuşak onaylayıcı sesleri bilmeseydim, ne kadar çok şey kaybettiğimi bilemezdim... oysa bunların hiçbir i bana ait değildi. Tıpkı Josslin'in hiçbir zaman bana ait olmadığı gibi. Sanırım bunu içten içe hep biliyordum.

Josslin'in gözlerinde bana karşı kibarlık vardı, romantik bir sevgi değil. Ama o zamanlar NHL'de isim yapmayı hedefleyen aptal bir ç o c u k t u m ve yeterince yakından bakmamıştım.

Kendime karşı dürüst olursam, çiçekçinin hazırladığı on düzine gülle o çeşmenin önünde diz çöktüğümde bunu gördüm. Bunun yerine, soruyu sorduğumda vücut dilindeki tereddütü fark etmemeye kendimi ikna ettim.

O sırada kardeşim ülkesine hizmet etmeye gitmişti ve Josslin onun radarına hiç girmemişti. Çocukluk aşkı olan tek kişi Josslin değildi. Benim de bir tane vardı, onun.

Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Bir NHL kontratım vardı ve çocukluğumdan beri sevdiğim kız yüzüğümü takıyordu. Kardeşimin, kendisi için hiçbir zaman gerçekleşmeyen hokey kariyerimi kışkandığını çok az biliyordum. Bu yüzden denizaşırı ülkelerden eve en iyi arkadaşı olmadan döndüğünde, kırgın ve kederli bir hale geldi ve en çok istediğim şeyi almanın kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olacağını ya da bir şekilde onu haklı çıkaracağını düşündü. Başkasının mutluluğunu çalmanın umduğu gibi bir dönüşüme yol açmaması çok kötü.

Brynn seçimini biz tanışmadan çok önce yapmıştı. Brynn'in alternatif seçimi ben olmayacağım. Bunu daha önce de yaşadım ve sonunda kimse kazanmıyor.

Sallywag'in yerine yanaştım ve Rita cipimi duyunca dışarı çıktı.

Kapatmıyorum çünkü Brynn eşyalarını arkadan alır almaz gitmem gerekiyor ki zamanında havaalanında olabileyim.

"İkinize de güneydin!" Rita ışıltıyor.

Brynn ve benim cipten atladığımızı gördü ve Brynn'in yapmasına gerek kalmaması için bagajı arkadan almak için hareket ettim. Hepsini onun için yüklemiştim ve cipteki asansör sayesinde hepsini aşağı çekmek zorunda kalmayacak kadar yüksekti.

Rita durduğumuz tarafa yaklaşırken Brynn bana "Bunu yapmana gerek yok," diye fısıldıyor.

"Bagajınızı taşımanıza yardım edebilirim. Ben yükledim."

Rita bize doğru yürürken, "Bunu da yapmak zorunda değildin," diyor.

Üç parça bagajı da cipimden çıkarıyorum ve Rita çantalardan birini kapıyor.

"Kızımızı almaya mı gidiyorsun?" Rita bana soruyor.

"Önce hırdavatçıya uğradıktan hemen sonra. Birkaç tamirat için kasabadan bazı malzemeler almam gerekiyor."

"O zaman sen git. Ben Brynn'in yerleşmesine yardım edeceğim."

Rita'nın bavulları yukarı çıkarmasına izin vermemekte ısrar ederdim ve kendim yapardım ama gitmem gerekiyor yoksa trafik varsa geç kalacağım ve yardıma ihtiyaçları olursa Miguel içeride.

"Sonra görüşürüz," diyorum Rita'ya.

"Bıraktığın için sağ ol," diyor Brynn, içini okumak için çantasını alırken. "Kolyemi bulamıyorum. Tokası eski ve sanırım evin içinde bir yere düştü. Eğer bulursan bana haber verir misin?"

"Tabii, bakarım."

Her şeyi topladığımdan ve Cammy uçaktan inmeden ona ulaştığımdan emin olmak istiyorsam daha fazla kalamam,

Cipime atlayıp otoparktan çıktım ve havaalanına doğru yola koyuldum.

Cipin dışında duruyorum, telefonum elimde çaldığında ona yaslanıyorum.

Çıkıyorum ama kendini hazırla. Ona gelebileceğini söylemedim. Ben geldiğimde havaalanında güvenliğin dışında beni bekliyordu.

Cammy'nin mesajını gördüğüm an, neler olacağını tahmin etmiştim.

Çift camlı kapıları izliyor, yeğenimin ve eski sevgilimin havaalanı çıkışından geçmesini bekliyorum.

Ve sonra ilk Cammy'nin geldiğini gördüm. Parlak gülümsemesi ve kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış, sırt çantasını bir omzuna asmıştı.

Sonra Josslin kapıyı iterek içeri giriyor, sanki buraya gelmeden önce sürmüş gibi bir tüp dudak parlaticısını ya da ruju çantasına geri sokmaya çalışıyor. Güneş gözlüğümün arkasından tasarım bir çantayı arkasından çekişini izliyorum.

Tam boy plaj elbisesi dolgu topuklarının etrafında dönüyor. Elbisenin önü dekolte, ki bu beni şaşırtmadı ve saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve tipik Josslin tarzında kalın bir makyaj maskesi uygulanmış.

Doğruca yeğenime yöneliyorum, kolumu omuzlarına doluyorum ve onu sıkmak için yanına getiriyorum. Her geçen gün daha çok Wrenley'e benzediği ve Josslin'e hiç benzemediği için minnettarım, o derin yeşil gözler ve uzun, ince balerin figürü dışında.

Josslin'in yetişmesine fırsat vermeden çantalarını alıp cipten geri dönüyorum.

"Uçuşun nasıldı ufaklık?" diye sordum.

"Uzun ama iyi. Yine de açlıktan ölüyorum. Aktarmalı uçuşlarım birbirine çok yakın olduğu için bugün sadece birkaç kraker ve meyve suyu yedim. Akşam yemeği için Scallywag's'e gidebilir miyiz?"

"Evet, tabii, ne istersen-"

"Merhaba," diye Josslin'in sesini duyuyorum arkamızda. "Siz ikiniz beni görmezden mi geleceksiniz?"

"Planımız buydu, evet," diyorum ve gelmemesi için uyardığım kadınla yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

"Eh, artık buradayım. O yüzden elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz," diyor ve sanki Cammy'nin tatiline bilerek zorla girmemiş gibi bir gülümsemeyle Cammy'den bana bakıyor.

Josslin'in ağır parfümü burun deliklerimden geçtiği anda arka arkaya iki kez hapşırıyorum.

"Hastalanıyor musun?" Josslin soruyor.

"Hayır, sadece sana alerjim var."

Cammy'nin yanıttan çıkan kıkırdamayı durdurmaya çalıştığını duyuyorum.

Komik olduğuna katılsam da... bazen Cammy ve Josslin arasında ne olduğunu merak ediyorum ki Cammy annesinden nefret etsin ve ondan biraz uzaklaşmak için Seattle'a kadar taşınsın.

"Umarım kendinize kiralık bir araba ve bir otel ayarlamışsınızdır. Bizimle kalmıyorsun," diyorum Josslin'e.

"En azından sizinle bir akşam yemeği yiyebilir miyim? Kiralık arabam yarına kadar hazır olmayacak."

Josslin'e teslim olmamam gerektiğini biliyorum ve Cammy burada olmasaydı, onu terminalde mahsur bırakmaktan mutluluk duyardım.

Cammy bana doğru eğiliyor. "Onu burada bırakabiliriz," diye fısıldıyor. "O senin annen, Cammy."

"Yani...? Annenle de konuşmuyorsun."

Haklı ama annesini gözünün önünde terk edersem yeğenimin gözünde bu nasıl görünür?

Cammy'nin babası saklanmak ve ihtiyacı olan yardımı almaktan kaçınmak için bütün gün video oyunları oynayan bir alkolik olduğu için bir erkeğin nasıl olması gerektiğine dair en iyi örnek olmaya çalışıyorum. Cammy'nin sonunun Josslin gibi olmasını istemiyorum. Cammy'nin hayatında olmayan bir adamla evlenmesini. Josslin'in aldığı Karma'nın bir kısmını hak etmediğinden değil. Sadece yeğenim için bunu istemiyorum.

"Akşam yemeğine gelebilirsin, sonra seni otele bırakırım. Ondan sonra kendi başınasın," diyorum ona.

"Gördün mü? Şimdiden çok iyi anlaşıyoruz," diyor Josslin, sanki şoförümüşüm gibi çantasını bana uzatarak.

Buna pişman olacağım. Bunu zaten biliyorum.

Yine de çantayı alıyorum. Belli ki ağır ve Josslin'in cipimin arkasında kaldırmaya çalışması için bırakırsam, bütün gün burada olacağız ve amacım akşam yemeğini bitirmek ve Josslin'i rezervasyonu yaptığı otele geri bırakmak.

Cammy, Josslin'den önce ön koltuğa oturuyor ve kısa süre sonra ben tekrar sürücü koltuğuna oturuyorum,

Cammy tekrar bana doğru eğildi.

"Akşam yemeğinde pes ettiğin gibi yarın da bizimle balığa çıkmaya ikna etmesine izin vermesen iyi edersin."

Cammy'ye doğru eğildim. Cipin sesi çok yüksek ama Josslin'in beni duyup duymaması beni ilgilendirmiyor.

"Böyle bir şey olursa kendimi denize atarım."

Cammy gülmeye başladı, ben de kaldırıma çıktım ve Scallywag's'e doğru yola koyulduk.

Brynn

Dairenin üst katına yerleşeli birkaç saat oldu.

Burası sıradan, iki yatak odalı bir daire ama Rita her duvarı parlak bir renge boyamış.

Ortak banyolu iki küçük oda, kanepeli ve televizyonlu küçük bir yaşam alanı ve ihtiyacım olan her şeyin bulunduğu L şeklinde küçük bir mutfak var. Kitabımın son bölümünü bitirene kadar bir hafta daha kalmak için mükemmel.

Alt katta, öğle yemeği telaşı sona erdi ve erken akşam yemeği için gelen birkaç masa var.

"Cammy!" Restoranın karşısından Rita'nın sesini duyuyorum.

Hızlıca başımı kaldırdığımda restoranın girişinde üç kişinin durduğunu görüyorum.

Rita kollarını Seven'in yanında duran genç kadına doluyor.

Bu Cammy olmalı.

Rita geri çekildiği anda, yan yana duran Seven ve Cammy'nin benzerliği dikkatimi çekiyor. Wrenley ailesinin genetiği güçlü olmalı ya da Eli ve Seven birbirlerine çok benziyor olmalı.

Sonra dikkatimi onların arkasında duran çarpıcı, güzel kadın çekiyor.

Uzun sarı saçları ve Pilates dersini hiç kaçırmamış gibi görünen vücuduyla muhteşem bir kadın.

Seven yeğeninin geleceğinden bahsetti ama onlara başka bir kadının eşlik edeceğinden bahsetmedi. Cammy için neden boş yatak odasını istediğini anlayabilirim, ama Cammy gelmeden önce beni evinden bu kadar çaresizce çıkarmak istemesinin başka bir nedeni var mı? Seven'in da ilişki durumu hakkında bir itirafı olması mümkün mü?

Seven'in sarışın kadını Rita'yla tanıştırmasını izliyorum, sonra Rita ve sarışın birbirlerine hoş beş ederken gözleri benimkilere kayıyor.

Onlara baktığımı bilmesini istemediğim için göz temasını hızla kesiyorum.

Az önce temizlediğim bulaşıklarla dolu çöp kutusunu masadan çekip kollarımın arasına alarak başımı kaldırıyorum ve Rita'nın diğer üçünü bana doğru yönlendirdiğini görüyorum.

"Brynn, seni Cammy ile tanıştırmak istiyorum, Seven'in yeğeni ve dünyadaki en sevdiğim insan."

Cammy bana gülümsüyor ve elini uzatıyor.

Kutu elini sıkamayacağım kadar ağır, ama Seven kutuyu kavırıyor ve ben reddetmeden önce zahmetsizce elimden çekiyor.

"Bunu senin için mutfığa götüreceğim," diyor ve kominin akşam yemeği telaşından önce bulaşık makinesini doldurup boşaltmaya başladığı arka kapıya yöneliyor.

"Ah... ah, teşekkür ederim," diyorum ama o saniyeler içinde restoranın yarısını geçmiş oluyor.

Sanki gitmek için bir bahane arıyormuş gibiydi.

"Merhaba, ben Brynn," diyorum.

"Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Cammy. Senin hakkında çok şey duydum. Sen amcamın evinde kalan kadınsın, değil mi?" Cammy gülümsedi

Rita, ve şimdi muhbirin nereden geldiğini biliyorum.

"Ne?" Cammy'nin yanındaki sarışın kadının yüzünün biraz buruştuğunu duyuyorum.

Elbette, eğer kadın Seven'ı görmek için buradaysa, Cammy'nin yorumu biraz sarsıcı görünebilir.

"Bu bir yanlış anlaşılmaydı. Evini kiralamak için dolandırıldım ve sonra Rita bana burada bir yer bulana kadar cömertçe kalmama izin verdi."

"Merhaba, henüz tanışmadık. Ben Josslin, Cammy'nin annesi ve Seven'in nişanlısıyım-" "Eski nişanlım," dediğini duyuyorum Seven'in, geri dönerken bize doğru adım atarken mutfaktan. "Ve yanılmıyorsam neredeyse yirmi yıl önce yengelik unvanını seçmiştiniz."

Dün gece bana bahsettiği kadın bu mu?

"Bir keresinde bana evlenme teklif etmiştin, yoksa unuttun mu?"

Cammy ve Rita Josslin'e yan yan bakarlar.

"Hayır Josslin. Geçmişimizde yaptığın hiçbir şeyi unutmadım," diyor.

Gözlerinde neredeyse bir tehdit var ve sanki onu çağırdığı için üzülmüş gibi kollarını iri göğüslerinin üzerinde kavuşturuyor.

Bu doğruluyor. Seven'in kalbini kıran kadın bu.

Neden dün gece Josslin'in de geleceğinden bahsetmedi? Sanırım bu beni ilgilendirmez.

Benden önceki kadının onun üzerinde bu kadar güce sahip olduğunu düşününce içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor, özellikle de geceyi birlikte geçirdiğine pişman olduğu kadın ben olunca.

Josslin benim tam zıttım. Uzun sarı saçları var, uzun boylu ve mükemmel bir vücuda sahip. O da Daniel'in her zamanki tipi ve benim 1.80'lik kısa boyuma ve kahverengi saçlarıma hiç benzemiyor.

"Üçünüz de yemek için geldiniz, hadi sizi oturtalım, olur mu?" Rita öyle diyor.

Üçü Rita'yı başka bir masaya kadar takip ediyor ve ben Josslin'in kabinin bir tarafında Seven'in yanına oturmaya çalışmasını izliyorum, ama o kıl payı kurtuluyor ve diğer bankta Cammy ile oturmaya karar vererek Josslin'i tek başına bırakıyor.

Mesaimin bitmek üzere olduğunu ve akşam yemeği telaşının başlamasını beklerken restoran çevresinde meşguliyet bulmam gerekmeyeceğini fark ettiğimde minnettar oluyorum.

Bulaşıklara yardım edip edemeyeceğimi görmek için mutfaka geri dönüyorum ama her şey bitmek üzere.

"İstersen biraz erken çıkabilirsin. Arka tarafta her şey iyi görünüyor. İstersen yukarı çıkıp biraz yazı yazabilirsin," diyor Marie, birkaç saat önce sona eren öğle yemeği telaşının faturalarıyla birlikte arka tarafa doğru yürürken.

"Sanırım bunu kabul edeceğim."

Sadece bir hafta kala, bu kitabı bitirmek için kritik bir zaman. Ve bu gece Seven'la tekrar karşılaşma ihtimalinden kaçınmak bile başlı başına cazip.

Dışarı çıkıyorum ve Sheridan'a hızlı bir mesaj göndererek daireye geri dönüyorum.

Dün gece 6,000 kelime yazdım.

Sheridan: Seven ile nasıl gidiyor?

Uzun hikaye. Sonra konuşalım mı?

Elbette. Haftanın geri kalanında kalacak mısın?

Brynn: Yazı bir araya geliyor ve kalacak bir yerim var
Şimdi.

Sheridan: Müsait olduğunda beni ara.

Yapacağım.

CHAPTER NINETEEN

Yedi

Akşam yemeğini sipariş eder etmez, iznimi isteyip Miguel için buzdolabını kontrol etmek üzere mutfağa gidiyorum... daha önce tamir ettiğim buzdolabını.

Mutfağın kapılarını zorluyorum, kısmen Brynn'i molasında görmeyi umarak, ama hiçbir yerde görünmüyor.

İyi oldu. Brynn'i Josslin'in yakınında istemiyorum ve eğer tanışmalarını engelleyebilseydim, engellerdim.

Pikap penceresinin sunucu tarafına geçerken Miguel'in "Hey," dediğini duyuyorum.

Bir garson akşam yemeği telaşının başlaması için düzinelerce temiz sepeti ağızına kadar altın rengi kızarmış tortilla üçgenleriyle doldurmaya başladığında taze kızarmış cips kokusu mutfağın havasını dolduruyor.

Miguel'in mutfak personeli akşam yemeği için hazırlık yaparken ben de onun yemek tabaklarımızı hazırlamaya başlamasını izliyorum.

"Buzdolabı senin için nasıl çalışıyor?" Kaçmak için kullandığım bahane bu olduğu için soruyorum.

"Bugün sorun yok. Yardımınız için teşekkürler."

"Sorun değil. Bir daha olursa haber ver," diyorum ve sepetten servis masasına düşen cipslerden birini alıyorum.

Miguel'in kızartma tavaına yağ fişkirtişini seyrederken onu çitırdatıyorum.

Miguel sırtı bana dönük bir şekilde, "Dışarıda ellerinin dolu olduğunu duydum," diyor.

"Cammy'nin annesi davetsiz geldi."

Marie mutfağın arka duvarına yaslanmış olan ofise doğru yürür. Muhtemelen öğleden sonra kasaya para yatırmıştır.

Beni gördüğünde, doğruca bana yöneliyor.

"Nerede kalıyor? Seninle mi?" Miguel soruyor.

Josslin bu sınırı test etmekten daha iyisini bilmeli, ama son zamanlarda benim hoşuma gitmeyecek kadar çok zorluyor.

"Cammy'nin annesinden mi bahsediyoruz?" Marie bir sepet cips ve bir kase salsa alıp bana doğru iterek soruyor.

Bunca yıldan sonra aç olup olmadığımı sormasına gerek kalmadı. "Teşekkürler," diyorum, bir cipsi kırmızı sosa batırarak.

Miguel'in genellikle katı bir "mutfakta yemek yok" kuralı vardır, ancak ben burada bir şey üzerinde çalışırken ve Rita ile Marie arasında her zaman yiyecek bir şeylerim olduğunda bunu benim için her zaman esnetir.

Kesme tahtası üzerinde doğradığı soğan ve biberleri sıcak tavaya atıyor ve büyük mutfak aspiratöründen buharlar yükseliyor. "Eğer benimle kalmaya çalışırsa, sonunda dışarıda sahilde uyuyacak. Evime adımını atmayacak. Gelmeden önce bunu açıkça belirtmiştim." "Peki Brynn bu konuda ne hissediyor?" Marie bir cips kaparak soruyor bana verdiği sepetten alıp ağızına attı. "Brynn?"

"Bana aptalı oynama. Josslin kendisine nişanlım dediğinde gözlerinin nasıl Brynn'e kaydığını gördüm. Sadece bir masa ötedeydim, müşteriden hesabı alıyordum. Yemin ederim oksijensizlikten neredeyse moraracaktın."

Karısı bana seslenirken Miguel omzunun üzerinden bana bakıp sırtıyor. Ben cevap veremeden mutfağın çift kapısının açıldığını duyuyoruz. Marie ve ben omuzlarımızın üzerinden bakınca Cammy'nin içeri girdiğini görüyoruz.

"Burada saklandığını düşündüm," diyor yanıma yaklaşıp sepetimden bir cips alırken.

"Kendi cipsini kendin al," diye takılıyorum.

"Senden çaldığımda daha lezzetli oluyorlar."

Maria, yeğenimle her zamanki gibi ileri geri şakalaşmama kıs kıs gülüyor. "Senin olmadığına emin misin?" Marie şaka yapıyor.

Cammy ukala bir sırıtışla bana gülümsüyor.

Ne yazık ki, Wrenley kişiliği ona miras kaldı. Bunun için tüm övgüyü alamam. Babam da oldukça benzer. Diğer yandan kardeşim şaka kaldıramaz.

"Ben işe dönüyorum. Siz ikiniz uslu durun," diyor Marie ve mutfaktan çıkıyor.

"Anneni orada mı bıraktın?" diye sordum. "Hayır, Rita Josslin'i eğlendiriyor."

"Anne. Ona anne diyorsun," diye hatırlatıyorum Cammy'ye. "Ona ne dediğim seni neden ilgilendiriyor?"

"Bunu atlattık. Seni o doğurdu ve kadına katlanamasam da iyi bir çocuk oldun. Bunun için ona biraz kredi vermeliyim."

"O zaman annesini ara."

"Cammy..." Uyarıyorum.

"Büyükbabam senin beynini yıkayarak sıkı bir ana kuzusu haline getirdi, değil mi?" "Cam-" Tekrar uyarıyorum.

"Lafı açılmışken," diye sözümü kesti. "Büyükannem sen hoparlördeyken onu aramaya çalışmam için bana yalvardı, böylece gelecek yıl 2 Haziran'a kadar telefonuna çıkmayacağın için seninle ne kadar gurur duyduğunu söyleyebilecek."

Sinirli bir şekilde içimi çektim. Tabii ki annem Cammy'nin burada geçirdiği zamanı bana ulaşmak için kullanmaya çalışıyor. Eğer annem sinirli bir uçucu olmasaydı, muhtemelen Seattle'a Cammy'yi görmek için birkaç kez gelmiş olurdu ve benimle de karşılaşmayı umardı.

"Doğum gününde bir telefon alır. Kuralları biliyor."

"Sana ikiyüzlü olduğunu söyleyen oldu mu?" Bir cips daha yerken ona bakıyorum.

"Cipsini ye, küçük kız."

Miguel arkasını döner ve taze kesilmiş mango, papaya ve ananastan oluşan bir tabağı Cammy'ye doğru iter.

"Nefis, teşekkürler!" diyerek çoktan geri dönmüş olan ve hızla yemeğimizle ilgilenen Miguel'e bakıyor.

"Peki orada ne hakkında konuşuyorlar?" Ben soruyorum.

"Rita *annemin* evdeki misafir yatak odalarından birinde kalmasını teklif etti." Elime aldığım çipi bırakıp Cammy'ye bir bakış attım.

"Ne yaptı?" Soruyorum, yüzümdeki şok belli oluyor. "Bunu neden yapsın ki?"

"Biliyorsun, Rita. Muhtemelen düşmanlarını daha yakın tutmak istiyordur. Bahse girerim Rita annemin zayıf yönleri hakkında toplayabileceği tüm bilgileri toplamayı planlıyordur, böylece yakın gelecekte bunları ona karşı kullanmak için bir plan yapabilir."

Rita'nın bunda bir tür meydan okuma göreceği anlaşılıyor, ama şimdi Josslin'in yan odada kalmasına takıldım.

"Annen ne kadar kalacak?" Ben soruyorum.

"İki gün sonra hastanede nöbeti var, o yüzden fazla kalamaz."

İki gün idare edilebilir. Bunu atlatabilirim. Sanırım. Rita'yla kaldığı ve beni rahat bıraktığı sürece.

Miguel elinde yemek tabaklarımızla döndü.

"Her şey hazır. Başka bir şey ister misiniz?" diye soruyor.

Yeterinden fazla yemek var. Bize normalden daha büyük porsiyonlar verdi ve muhtemelen Cammy'nin yemediği her şeyi bitireceğim.

"Hazır mısın?" Cammy'ye sordum. "Hadi gidelim."

O ve ben yemek tabaklarını alıp mutfaktan çıktık.

Yemeği ne kadar çabuk bitirirsek, Josslin'i Rita'ya o kadar çabuk bırakabilirim ve onunla işim biter.

Yarın, Cammy'nin vardiyasından sonra, o ve ben denizin millerce açığında olacağız ve görünürde Josslin olmayacak.

CHAPTER TWENTY

Brynn

Cammy'nin bugün gelmesiyle, Rita vardiyada bana ihtiyacı olmayacağını söyledi.

Bütün sabahı ve öğleden sonrayı yazmaya çalışarak geçirdim ama bu daire içimdeki ilhamı ortaya çıkarmıyor. Midemin inlediğini duyuyorum ve telefonumu kontrol ettiğimde saatin öğleden sonra ikiyi geçtiğini görüyorum, bu da alt kattaki öğle yemeği telaşının muhtemelen bittiği anlamına geliyor.

Bütün gün bir şey yemedim ve belki de yeni bir manzaranın zamanı gelmiştir. Bir sonraki bölüm üzerinde çalışırken biraz öğle yemeği yemek

işler tekrar yoluna girsin.

Kitabın sonuna yaklaşıyorum ve Sheridan'a gönderdiğim tüm bölümler tam not aldı. Kitap bir araya geliyor ve bu taslak üzerinde aylardır taşıdığım endişeyi yatıştırmaya başlıyor.

Yemek siparişi vermek için alt kata iniyorum ve Seven'la beni buraya ilk getirdiğinde oturduğumuz küçük kabinde otururken "Beni Düzelt" listemi düşünüyorum. Listeyi tekrar açmayalı epey olmuştu ve Meksika'da sadece birkaç gün kalmışken, listemden birkaç şeyi işaretlemeyi düşünmeliyim.

Bir an için izlendiğimi hissettim. Kafamı kaldırdığımda Josslin'in başka bir kabinden bana baktığını görüyorum. Küçük bir gülümseme veriyorum ve zoraki de olsa el sallıyorum ama onu görmezden gelemiyorum. O bana bakıyor ve şimdi ben de ona bakıyorum.

El sallamaya ya da gülümsemeye karşılık vermiyor. Müthiş.

Hesap tablosu açılıyor ve dikkatim hızla başka yöne çekiliyor. Eklemem gereken ya da işaretleyebileceğim bir şey olup olmadığını görmek için listeye göz gezdiriyorum.

Bir madde beni çok etkiliyor. #7 -

Meksika'da bir kaçamak yap.

Seven'la geçirdiğim bir gece tam anlamıyla bir kaçamak sayılır mı bilmiyorum. Ve bu şekilde sona erdiği için -hızlı bir şekilde ve Seven'in hışımla odayı terk etmesiyle- bunu listemden çıkardığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ama listemden bir madde eksildiğini görüp tatmin olmayacak kadar da kötü değil.

Tamamlandı olarak işaretliyorum ve başarımdan dolayı anında bir endorfin artışı hissediyorum.

"İyi günler," diyen bir ses duyuyorum kabinin ucundan.

Bir göz attığımda Cammy'nin gülümseyerek orada durduğunu görüyorum. Üzerinde bir çift şort, Scallywag's tişörtü ve cebinde bir sipariş not defteri ve kalem bulunan beyaz bir önlük vardı. Kahverengi saçları dağınık bir topuz yapılmış ve saç tutamları yüzünü çevreliyor.

Bir an yüzünü inceliyorum ve amcasına ne kadar çok benzediğini fark ediyorum. Sanırım DNA'ları ortak, bu da mantıklı.

"Merhaba, iyi günler," diye karşılık veriyorum.

"Dün pek konuşamadık. Akşam yemeği gelmeden gittin." Açık dizüstü bilgisayarına bakıyor. "Rita bana yazar olduğunu söyledi?"

"Öyleyim. Aslında bu yüzden erken çıktım. Önümüzdeki hafta bitirmeye çalıştığım bir kitabım var. Yayıncı bekliyor ve ben de son teslim tarihimi çoktan geçtim."

"Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyor ekranıma bakarak. "Bir kitaba benzemiyor. Bir listeye benziyor."

Kitabım yerine "Beni Düzelt" listemin açıldığını neredeyse unutarak ekranıma geri dönüyorum.

"Ah, doğru ya. Sanırım buna kendini geliştirmek için yapılacaklar listesi diyebilirsin. Erkek arkadaşımın önce birkaç şeyi başarmak istiyorum-" Söylediğim anda duruyorum.

Daniel'a erkek arkadaşım demek ilk kez tuhaf ve garip hissettirdi.

"Erkek arkadaşın mı var? Amcamla çıktığını sanıyordum." Bu yorumu karşısında şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona baktım.

Seven ve benim çıktığımızı mı düşündü?

Sadece Rita'nın ona böyle düşündürdüğünü tahmin edebiliyorum çünkü bu fikri Seven'dan almış olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Hayır, o ve ben çıkmıyoruz. Bir dolandırıcılık sitesiyle ilgili bir yanlış anlaşılma yüzünden kendimi onun evinde buldum. Bir kasırga sırasında beni sahilde uyumaya bırakmayacak kadar cömertti."

Kıs kıs gülüyor. "Amcam huysuz biri gibi görünebilir ama bunu saklamak için elinden geleni yapsa da gerçekten iyi bir adamdır."

Bu konuda onunla tartışamam. Huysuz biri ama yine de onun diğer yönlerini de görüyorum. Rita'nın ne zaman ihtiyacı olsa yanında olduğunu ve Cammy'ye karşı ne kadar koruyucu olduğunu.

"Evet, bunu görmeye başlıyorum."

"Erkek arkadaşın var mı?" diye soruyor.

"Şu anda teknik olarak birlikte değiliz. Ara verdik... dolayısıyla liste. Tekrar bir araya gelmeden önce kendimi geliştirmek için yapmak istediğim şeylerin bir listesi."

Açıklamam üzerine kaşları çatıldı. "Bu, onunla tekrar bir araya gelmeden önce değiştirmeni istediği şeylerin bir listesi mi?"

Ses tonundan anlayabiliyorum. Sheridan'dan aldığımın aynısı.

"Olamaz!" Çabucak söylüyorum. İhtiyacım olan son şey, bir daha asla göremeyeceğim biri bile olsa, bir başkasının Daniel hakkında kötü fikirlere sahip olması. "O iş için ülkeden ayrılırken biz de ayrıldık ve benim

o eve dönmeden ve biz tekrar bir araya gelmeden önce kendim için başarmak istiyorum."

Gözlerinden ikna olmamış gibi görüldüğünü anlayabiliyorum, ama elindekini bırakıyor ve kendini kabine indirip yanıma oturuyor.

"Bir bakmamın sakıncası var mı?"

Cevap beklemeden dizüstü bilgisayara uzanıyor ve kendine doğru çeviriyor.

Listeyi daha önce kimseye göstermemiştim ama çılgınca bir şey de değil. Görmemesi için bir sebep yok.

"İlk randevuya gitmek-Fırtınada tek başına uyumak-Derin deniz balıkçılığına gitmek," listeyi okumaya devam ederken bunları yüksek sesle sıralamayı bırakıyor.

"Çılgınca bir şey değil ama ayrılmadan önce mümkün olduğunca çok maddeyi işaretlemeye çalışmak istiyorum."

"Görünüşe göre biraz ilerleme kaydetmişsin. Yedi numara, 'Meksika'da bir kaçamak yap' işaretli." Bana sırtıyor ve tek yapmak istediğim masanın altına girip yanan kırmızı yanaklarımı saklamak. "Numaranın adamla bir ilişkisi var mı?"

Kahretsin, bu görevi yerine getirmekten amcasının sorumlu olduğu sonucuna nasıl varabileceğini düşünmemiştim. Kendimi savunmam gerekirse, Seattle'dan ayrılmadan önce bu faaliyeti yedi numara olarak listelemiştim. Bu tamamen talihsiz bir tesadüf.

Yüzümdeki belirgin ifadeyi gizlemek için dikkatimi ondan başka yöne çeviriyorum. Seven'la aramızda geçenleri onun on sekiz yaşındaki yeğenine anlatmak isteyeceğim son şey olurdu; Seven'ın da ailesinin bir üyesine ayrıntıları anlatmamdan hoşlanacağını sanmıyorum.

"Üzgünüm, bu beni ilgilendirmez," diyor ve sonra tekrar listeye bakıyor. "Bu adam... şu anda çıkmadığın erkek arkadaşın, o da bu ara boyunca senin için kendini geliştiriyor mu?"

Bir an düşündüm ama tekrar bir araya gelmeden önce üzerinde çalışmaktan bahsettiği tek şey kariyeriydi.

"Tam olarak değil. Düzeltilmesi gereken nevrozu olan kişi benim, o değil."

Söylediğim şeyi söylediğim anda duydum. Şimdi geri almak biraz zor.

Cammy kaşlarını kaldırarak bana bir bakış attı. İnsanların abarttığınızı düşündüklerinde size attıkları türden bir bakış. Keşke abartmadığımı bilseydi. Amcasına sorsaydı, eminim ona elektrikler kesildiğinde kendi banyosuna girmek zorunda kaldığı ve benim çılgılık attığım zamanı anlatırdı

Sanki baltalı bir katille içeride kapana kısılmış gibiydim. Ya da fırtına gecesi panik atak geçirdiğimde beni bütün gece izlemek için yatağına getirdiğinde.

Dağılmış durumdayım ve Seven buna kefil olabilir. Üzerinde çalışmam gereken şeyler var ve bunları yapmak için her türlü niyete sahibim.

Cammy listeye tekrar bakar.

"Tamam, şanslısın. Bugün o maddelerden birini daha kontrol edebiliriz."

"Yapabilir miyiz?" Merakımı gizleyemeyerek soruyorum.

"Öğle yemeği mesaim bitmek üzere ve Rita'nın arabasını alıp amcamla buluşmak ve balık tutmak için marinaya gidiyorum. Bizimle gel."

Anlık tepkim bu fırsatın üzerine atlamak oldu. Özellikle buradaki zamanım azaldığı için, bugün bir maddeyi daha geçmek büyük bir başarı gibi gelecekti. Mesele şu ki, Seven'ın benimle saatlerce bir teknede mahsur kalmaktan heyecan duyacağını hayal edemiyorum.

"Her ne kadar evet demek istesem de, amcanızın bu fikri seveceğini sanmıyorum."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Neden olmasın? Senin orada olduğunu bile bilmeyecek. Tekne kocaman ve beni sadece ona yalvardığım için götürüyor. Fark etmediysen, amcam çamura batmış bir sopa gibi olabiliyor. Etrafta başka bir kız varken daha çok eğleneceğim ve o da bizi kendi başımıza balık tutmak için yalnız bırakacak. Lütfen gelir misin?" diye soruyor, neredeyse kirpiklerini kırıştırarak.

Teklif zaten reddedilemeyecek kadar iyiydi ve şimdi, yalvarması üzerine, onu geri çeviremem.

"Tamam, geleceğim. Ama geldiğimizde sinirlenirse, ben gidiyorum. Üstümü değiştirmem ve dizüstü bilgisayarımı yukarı çıkarmam için bana bir dakika verir misin?"

Cammy bana gülümseyerek karşılık veriyor ve ellerini çırpıyor. "Kesinlikle! On dakika içinde ön tarafta buluşalım."

Kendini kabinden dışarı itmesini ve ardından mutfak kapılarına doğru büyük adımlar atmasını izliyorum.

Cammy mutfağa girip kaybolmadan önce, göz ucuyla Josslin'in kabinden kalkıp doğruca Cammy'ye yöneldiğini görüyorum. Josslin yaklaştığında mutlu görünmüyor ve Cammy de neredeyse sinirlenmiş gibi görünüyor. Onları duyamayacak kadar uzaktayım ama Cammy'nin dönüp Josslin'i mutfak kapısının dışında tek başına ve öfkeli bir şekilde bırakarak uzaklaşması uzun sürmüyor.

Josslin bana doğru dönüyor, gözleri kısılmış ama bana doğru yönelmiyor. Dönüp gidiyor ve Cammy'ye neden bu kadar kızgın olduğunu merak ediyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve insanların balık tutma gezilerinde ne giydiklerini merak ederek kabinden çıkıyorum.

On bir dakika sonra restorandan hızlı adımlarla çıktım ve Cammy'yi aramak için otoparka doğru yürüdüm. Anneme kitabımın nasıl gittiği hakkında mesaj atarken ve yeni yaşam düzenlemelerim hakkında onu bilgilendirirken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Bir korna sesi duyuyorum ve ardından Rita'nın garaj yolunda gördüğüm daha yeni bir kamyonet, direksiyonunda Cammy ile yanaşiyor. Bana bağırdığında ona doğru yürümeye başladım.

"Çok tatlı görünüyorsun! Hadi gidelim," diye bağılıyor.

"Teşekkürler," diye karşılık veriyorum.

Yürürken kıyafetime bakıyorum. Daniel'in her zaman popomu güzel gösterdiğini söylediği bir çift sıkıntılı kot şort ve bir balık gezisi için gerekli olandan daha fazla dekoltemi gösterdiğini kabul ettiğim, ancak bugün sıcak ve güneşte olacağımız için bir tişörtte çukur lekelerinden kaçınmayı tercih ettiğim bir yarışçı atleti ve spor sütyeni seçtim. Bir çift deri parmak arası terlik ve at kuyruğumu içinden geçirdiğim bir Scallywag beyzbol şapkası ile listemdeki bir sonraki maddeyi tamamlamaya hazırım. Ve umarım Seven benim de katılmama çok kızmaz.

Yolcu kapısını açıp içeri atlıyorum, yanımdaki kamyonun kapısını kapatıyorum ve emniyet kemerimi takıyorum.

"Ne giyeceğimden emin değildim," diyorum.

Cammy kamyoneti tekrar vitesine takıp park yerinden çıkarken bana bir kez daha bakıyor.

"Hayır, bu mükemmel. Eğer bu işe yaramazsa, hiçbir şey yaramaz. "Ne işe yaramayacak?" Ben soruyorum.

"Amcamın teknesine girmeni sağlayacağım. Size bir kez baktıktan sonra isteğimize karşı koyamayacaktır."

Seven'ın bana karşı koyamayacağı düşüncesi omurgamda bir heyecan dalgası yaratıyor, ama sonra Daniel'i öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

"Aramızda ne olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum Cammy, ama seni temin ederim ki hiçbir şey yok. Amcan benimle ilgilenmiyor ve eve döndüğümde biriyle yeniden bir araya gelme planlarım var," diyorum ona.

"Bil diye söylüyorum, ne sen ne de amcam karşınızdakinin sizi izlemediğini düşündüğünüzde birbirinize attığınız bakışları saklamıyorsunuz. Seni o kadar iyi tanımıyor olabilirim ama Seven'ı tanıyorum ve onun daha önce bir kadına ilgi gösterdiğini hiç görmedim. Düne kadar bir kadının tüm restoran boyunca her hareketini takip ettiğini de görmemiştim."

Yaptığı yorumun saçmalığına neredeyse kahkahalarla gülecektim.

"İlgi göstermek mi? Amcanın bana ilgi gösterdiğini mi düşünüyorsun? Beni evinden çıkarmak için sabırsızlanıyor. Sana söz veriyorum, benimle ilgilenmiyor. Ve eğer hareketlerimi takip ediyorsa, muhtemelen yanına yaklaşmadığımdan emin olmak için beni izliyordur."

Ona Seven'ın seks yaptıktan hemen sonra telefonumda Daniel'in mesajlarını nasıl bulduğunu ve şimdi benim hakkımda en kötü şeyleri düşündüğünü anlatırsam, beni daha iyi anlayacaktır.

"Amcam, onu tanımadığınız zaman karmaşık görünebilir. Her zaman ne kadar kibirli görüldüğünü anlayamıyorum. Seven'la birlikte, onun sizin için yaptığı şeyleri görmelisiniz... hizmet hareketlerini. İlk başta sizin varlığınız umurunda değilmiş gibi görünebilir, ama bir kez onun himayesine girdiğinizde bambaşka biri olur, Hawkeyes takımındaki çocuklara sorun. Rita, Maria, Silas ya da Miguel'e sorun. Hepsi size aynı şeyi söyleyecektir."

Marinanın otoparkına giriyoruz. Tekne kiralamak için bir bina ve ekli bir restoran su boyunca uzanıyor. Bunun ötesinde çoğunlukla boş olan sıra sıra rıhtımlar var. Uzakta birkaç tekne geri dönüyor gibi görünüyor. Seven, teknelerin fırtına sırasında denizde demirlediklerini ve şimdi güvenli olduğu için onları geri getiriyor olmaları gerektiğini söyledi.

Seven'ı görüp göremeyeceğimi anlamak için yanaşmış olan teknelerin her birine bakıyorum. Çok geçmeden Seven'ın büyük, üstü kapalı bir havuzluğu ve üzerinde uzun bir üst köprüsü olan büyük balıkçı teknelerinden birinde durduğunu görüyorum. Seven'ın NHL'deki en yüksek maaşlı kontratlardan birine sahip olduğunu biliyorum ama ilk kez bu kadar gösterişli olduğunu görüyorum. Sahildeki evinin yenilenmeye ihtiyacı var, Jeep'i en az on yaşında ve çoğunlukla Rita'nın ona verdiği Scallywag ürünlerini giyiyor, kanvas iş pantolonu ya da arada bir sörf şortu giyiyor.

Uzaktan bize bakıyor, muhtemelen saklamak için uzun bir ipi düzgünce sarıyor. Bana bakarken ipi sarmaya devam ediyor, gözleri kısılıyor. Beni Rita'nın kamyonetinin yolcu koltuğunda otururken görmekten pek memnun görünmüyordu. Bunun bir hata olduğunu biliyordum.

Yoğun bakışları bende yolcu koltuğuna çöküp gözden kaybolma isteği uyandırıyor.

Şimdi araç paylaşım uygulamasını açıp buradan defolup gitmek istiyorum. O tekneye çıkarsam hoş karşılanmayacağımı tahmin etmeme gerek yok.

Ayrıca, zaten yazmam gerekiyor.

"Bir saniye burada bekle, tamam mı?" Cammy sürücü kapısını açar ve kamyonundan atlar.

Balık tutma gezimizi çok kolay sattığını anlamalıydım. Seven zaten yeğeniyle dikkati dağılmadan vakit geçirmek istediğini söylemişti ve işte ben de balık tutma gezilerinde ortaya çıkıyorum.

"Cammy, gitmeliyim-" Kapıyı kapatmadan önce tartışmaya çalışıyorum. "Kılını bile kıpırdatma. Hemen döneceğim."

Ben daha bir cevap veremedim, tekne iskelesinden aşağı atlayarak Seven'in teknesine doğru yola çıktı.

Cammy'nin ona el salladığını görüyor ama yüzünde Cammy'nin ona yapacağı şeye hazırlanıyor gibi bir ifade var.

Tekneye yaklaştıkça Cammy'nin ellerinin hareketlendiğini ve ona bir şeyler anlatmaya başladığını görüyorum. Orada durmuş onu dinliyor, yüz ifadesi Cammy ne anlatırsa anlatsın yumuşuyor. Sonra bir anda gözleri tekrar kararıyor ve hâlâ içinde oturduğum kamyonete kayıyor. Bir süre bana bakıyor ve sonra başıyla onu işaret ediyor.

Birkaç kelime konuşuyorlar ve sonra Cammy dönüp bana doğru geliyor, adımlarında bir sıçrama ve dudaklarında parlak bir gülümseme. Seven'in bize sırtını dönüp teknenin kapalı iç kısmına doğru ilerleyişini izliyorum.

Kabul etmiş olmalı ama bu konuda mutlu görünmüyor.

Yapmak istediğim son şey aramızda daha fazla soruna neden olmak. Ne de olsa Seven gerekmediği halde benim için çok şey yaptı. Kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip onu rahat bırakmalıyım ama bir kutuyu daha işaretleme fırsatını kaçırmak çok zor.

Cammy açık olan yolcu camıma doğru koşuyor, kulaktan kulağa gülümsüyor. "Sana kabul edeceğini söylemiştim. Yolumuza çıkmayacak ve işimizi yapmamıza izin verecek şey."

"Emin misiniz? Çünkü az önce onunla konuşurken pek mutlu görünmüyordu." Görünürde Seven'ın kalmadığı tekneye bakarak söylüyorum.

Büyük balıkçı teknesinin kapalı kokpitine girdikten sonra bir daha ortaya çıkmadı.

"O mu? O başka bir şey hakkındaydı. Merak etme," diyor ve sanki konuştukları önemli bir şey değilmiş gibi havayı silkeliyor. "Ona daha önce hiç okyanus balıkçılığına gitmediğini ve bunun yapılacaklar listende olduğunu söyledim. Senin de gelmene bir şey demez, söz veriyorum."

Ölmeden önce yapılacaklar listem mi?

Ona "Beni Düzelt" listemden bahsettiğini duyunca nabzım hızlandı.

"Bekle, ona listeden mi bahsettin? Ona tam olarak ne söyledin?"

Aman Tanrım!

Umarım ona "Meksika'da bir kaçamak yap" kısmını işaretlediğimi söylememiştir.

Birlikte geçirdiğimiz o tek gece yüzünden fırsat buldukça benden kaçıyor. Daniel ile tekrar bir araya gelmeden önce yapmak istediğim şeylerin bir listesini yerine getirmek için onu kullanmışım gibi görünse nasıl tepki verirdi?

Cammy kamyonun yolcu tarafındaki kolunu tutuyor ve benim için kapıyı açıyor. Şimdi dışarı çıkmak istediğimden pek emin değilim.

"Hiçbir şey. Sadece eve gitmeden önce kontrol etmek istediğin şeylerin bir listesi var. Hepsi bu kadar. Ona birkaç gün içinde gideceğin için bir maddeyi daha işaretlemene yardım etmek istediğimi söyledim."

İçimden bir ses ona söylediklerinde daha fazlası olduğunu söylüyor, ancak o ve ben birbirimizi bu durumu garipleştirmeden onu sorgulayabileceğim kadar iyi tanımıyoruz. Ona her ne söylediyse, bana zaten olduğundan daha az güvenmesi ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Emniyet kemerimi çözdüm ve kamyonu dışarı kaydım.

"Sana hiç hayır dedi mi?" Seven'ın yeğenine karşı çok daha yumuşak davrandığına şahit olduğum için soruyorum.

Ben yoldan çekilirken Cammy yolcu kapısını arkamdan kapatıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Bana her zaman hayır diyor. Bu kelimenin onun kelime dağarcığının yüzde ellisini oluşturduğuna ikna oldum," diye dalga geçiyor rıhtıma doğru ilerlerken. "İnsanlar onun her şeyi yanıma bıraktığını düşünüyor ama bu gerçeğin yakınından bile geçmiyor. Sadece diğer herkese karşı çok daha sert."

Bu muhtemelen düşündüğü kadar rahatlatıcı değil.

"Sadece aramızdaki ilişkiyi daha da kötüleştirmek istemiyorum. Sadece

      n m daha var ve d   man edinmek istemiyorum."

"Her şey yoluna girecek, güven bana," diyor Cammy biz yürürken ceplerini yoklamaya başlıyor.

Attığımız her adımda Seven'ın teknesi daha da yaklaşıyor. "Kahretsin, anahtarları kamyonette unutmuşum. Günün geri kalanı için tekneyle ayrılmadan önce onları gerçekten hızlıca almalıyım."

Önerdiği gibi yapıyorum. Belki de Cammy dönmeden önce Seven'ın benimle konuşmak istediği birkaç şey vardır. Benden neden hoşlanmadığının tüm kanlı ayrıntılarını duymamasını tercih ederim.

"Tamam, seninle tekne buluşuruz" dedim.

Cammy döner ve hızla kamyonu doğru yürümeye başlar.

Tekneye ulaştığım anda kendimi Seven'ın söyleyebileceği her şeye hazırlıyorum.

Yaklaşırken, teknenin arka tarafında sıralanmış altı motorunun gürültülü uğultusunu duyuyorum. Pervanelerin altından dönen su. Seven sonunda kokpitten çıktı.

"Yani bizimle geliyor musun?" diyor.

"Cammy bana balık tutmayı öğreteceğini söyledi. Hiç derin deniz balıkçılığı yapmadım ve eve gitmeden önce bunu deneyimlemek için bundan daha iyi bir zaman olamaz."

"Cammy'den bahsetmişken, nerede o?" diye soruyor.

"Anahtarları kamyonda unuttu ve almak için geri koştu. Hemen dönecek."

İkimiz de park yerine baktığımızda Cammy'nin kamyonete atladığını, kontağı çalıştırdığını ve ardından park yerinden hızla çıktığını gördük.

Çenem düştü.

Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Nereye gidiyor?" Benim bilmediğim bir şey bildiğini ve burada onunla mahsur kaldığımı bilmediğini umarak soruyorum.

"Görünüşe göre Rita yeğenimi etkiliyor. Bunun bir ateş çukuru tekrarı olduğunu söyleyebilirim."

Çabucak ona dönüyorum. "Bunu neden yapıyorlar?"

"Bu soruyu doğrudan kaynağına sormanız gerekecek. Rita'nın bunu neden yaptığına dair bir fikrim var ama yeğenimin de bu işe nasıl bulaştığını bilmiyorum. Rita'ya eski sevgilinle tekrar bir araya geldiğini söyle. Bu birkaç şeyi açıklığa kavuşturacaktır."

Son cümlede sesinde neredeyse bir keskinlik var.

"Beni balığa götürmek zorunda değilsin; gelip beni alması için bir araç çağırırım. Restorandan ayrılmadan önce Cammy'yi peşime takılmamı istemeyeceğin konusunda uyarmıştım."

Geldiğim yöne doğru geri dönüyorum ama sadece bir adım atıyorum ve sonra onun sesini duyuyorum.

"Bir listeniz olduğunu söyledi."

Kahretsin, tabii ki bu konuyu açacak.

"Bu sadece yapılacaklar listesi ve başarmam için bana yardım etmek gibi bir sorumluluğunuz yok. Beni dışarı çıkarması için bir rehber tutabilirim. Gerçekten önemli bir şey değil," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Seven yüksek sesle iç çeker ve sonra teknenin yanına yaklaşarak elini uzatır.

"Hadi, şu işi bitirelim. Rita ve Cammy bizi birlikte vakit geçirmeye zorlamak için yapabilecekleri her şeyi yaptıklarını düşünene kadar rahat etmeyecekler. Onlara istediklerini vereceğiz ve yanıldıklarını kanıtlayacağız."

İşte yine oldu.

Ateş başında söylemişti, şimdi de burada tekrarlıyor. Tam olarak söylemesini beklediğim şey bu ve Daniel'in birkaç hafta içinde eve döneceği düşünülürse, sonuç en mantıklısı. Ancak bu, o bunu her söylediğinde midemin hayal kırıklığıyla biraz bulandığını hissetmemi engellemiyor.

"Doğru, yanıldıklarını kanıtlayacağız," diyorum elimi onun elinin içine kaydırarak.

Sıcak parmakları benimkileri tamamen sarıyor ve sonra beni içine çekip dikkatlice tekneye yönlendiriyor.

Arka güvertede durur durmaz Seven beni hemen bırakıyor. İskelede bir şey gözüme çarptı. Döndüğümde marinadan birinin bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Hazır mısınız efendim?"

diye sorar. "Evet, hazırız."

Görevli halatları çözüp tekneye atarken Seven kokpite doğru yürüyor. Kokpite doğru birkaç adım atıyorum ve sonra teknenin ön tarafında bir tür güneşlenme güvertesine benzeyen yere gelene kadar teknenin yanından yürüyorum. Bu tekne ucuz olamazdı.

"Denizde iyi günler," diye bağıyor adam Seven'a ve sonra bana gülümsüyor.

Seven adama hızlıca el sallıyor ve sonra tekneyi park ettiğimiz yerden çekmeye başlıyor.

Seven bizi açık suya taşırken ben teknenin ön tarafındaki geniş, yastıklı banka oturuyorum.

"Gideceğimiz yer buradan bir saatten fazla uzaklıkta," diye bağıyor rüzgârın ve motorların sesinden.

Etrafımızdaki seslerle yarışmaya çalışmak yerine sadece başımı sallıyorum.

Okyanusa doğru dönüyorum, rüzgârın at kuyruğumdan geçtiğini hissediyorum ve şapkamın siperliğinin altından karadan uzaklaştıkça ucsuz bucaksız okyanusun bizi çevrelemesini izliyorum.

Güzelliği ve dinginliği bugün tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Şimdiden yazmak için sabah ve öğleden sonra hissettiğimden daha fazla ilham alıyorum. Arkamdaki kokpite dönüp bakmaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine, muhtemelen herhangi bir yerde olmayı dileyen bir adamla bir teknede yalnız olduğumu unutmaya çalışıyorum burada benimle olmaktan başka.

CHAPTER TWENTY-ONE

Yedi

En sevdiğim balık tutma noktasına giderken, marinadan ayrıldığımızdan beri her birkaç dakikada bir Brynn'e bakmaktan kendimi alamıyorum.

Teknenin yan tarafı boyunca uzanan bankta oturmuş, masmavi suda ilerlerken okyanusun geçişini seyrederken rahatlamış görünüyor.

Uzun, bronz bacakları minderin üzerinde önünde uzanıyor ve ayak bileklerinden çaprazlanıyor. Dar kot şortunun altında kaybolana kadar bacaklarını takip ediyorum. Parmak uçlarımdaki o yumuşak tenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Cammy tekneye gelip Brynn'in gelip gelemeyeceğini sorduğunda ilk tepkim isteğini reddetmek oldu. Son birkaç günü Brynn'le arama mesafe koyarak geçirdim ki tekrar aptalca bir şey yapmayayım, mesela onu bir binanın kenarına itip elimi elbisesinin içine sokmayayım.

Ama sonra Cammy bana listeden bahsetti.

Eski nişanlısına karşı kendini geliştirmesi için yapması gereken şeylerin listesi.

Eski sevgilisine neden katlandığına dair bir cevap istememek yeterince zor ama Brynn'in birkaç gün içinde ayrılıp Seattle'a döndükten sonra ne yapacağı beni ilgilendirmez. Bir daha yollarımızın kesişeceğinden şüpheliyim. Yıllardır karşı karşıya yaşıyoruz ve ikimiz de daha önce dairelerimizin pencerelerinden diğer kişiyi fark etmedik, bunun değişmesi için bir neden yok.

Tek fark, artık onun dairesinin benimkiyle aynı katta ve caddenin tam karşısında olduğunu biliyorum.

Sanırım emekli olup Meksika'ya daha kalıcı olarak taşınana kadar önümüzdeki birkaç yıl boyunca dairemde pencere perdelerini indirerek yaşayacağım. Brynn'in onu hak etmeyen bir pislikle tatminsiz bir seks hayatı yaşamasına tanık olmak istemiyorum.

Neredeyse bir saat sonra nihayet varış noktamıza ulaşıyoruz. Saat beşi geçtiğine göre, hava kararmadan dönmek istiyorsak balık tutmak için fazla zamanımız olmayacak.

Motoru dururdum ve kokpitten çıkıp ana güverteye yürüdüm.

"Geldik mi?" diye soruyor, bacaklarını minderlerden sarkıtıp çift ayaklarını teknenin güvertesine dikerek.

"Bu yıl balık yakalama konusunda en şanslı olduğum yer burası, o yüzden önce burayı deneyeceğiz. Eğer bir şey bulamazsak, devam ederiz. Amacımız bugün bir balık yakalamak."

"Sen de balık tutmayacak mısın? Sanırım tekneyi buraya kadar sadece benim için getirmediniz."

Teknenin arka tarafındaki balıkçı güvertesine doğru merdivenlerden inerken ona dönüp bakmıyorum. Oltalarımı sakladığım dolaptan bir olta çıkarıyorum ve teknenin sağ köşesinde onun için bir yer hazırlamaya başlıyorum.

"Neden burada olduğumu merak etme. Balık tutmak istiyordun, değil mi? Hadi balığa çıkalım."

"Tamam..." diyor usulca, ben oltasını hazırlayıp oltaya yem atarken arkamda duruyor.

"Daha önce hiç balık tutmadın mı?" diye sordum.

"Çocukken babam ve erkek kardeşimle birkaç kez gölde balık tutmaya gittik. Balık tutmak için kıyıda dururduk ama hiç bir şey yakalayamazdım. İlk kez okyanusta ya da bir teknede balık tutuyorum. Hazır buradayken denemek için iyi bir fırsat gibi geldi" diyor ve ne yaptığıma daha yakından bakmak için etrafımda dolaşıyor.

Sanki ileride kullanmak üzere not alıyormuş gibi yaptığım her hareketi izliyor.

"Kıyıda balık tutmaktan çok da farklı değil. Sadece oltayı atmanız, yavaşça geri çekmeniz ve beklemeniz gerekiyor."

Hareketi gösteriyorum, bileğimin yumuşak bir hareketiyle misinayı suya gönderiyorum ve sonra ona nasıl geri saracağını gösteriyorum. Hareketi baştan sona tamamladıktan sonra denemesi için oltayı ona veriyorum.

Oltayı benden alıyor ve hareketlerimi taklit ediyor. Atışı mükemmel değil ama biraz pratikle kendini geliştirecektir. Oltanın ucundaki yem suya çarptığında küçük bir sıçrama yapıyor. "Bunun gibi mi?"

"İşte, sana nasıl hissettirmesi gerektiğini göstereyim." Kollarımı iki yanına dolayarak ona yaklaşıyorum. Ben misinayı geri sararken okyanusun salınımı sırtının ara sıra göğsümün üzerinde kaymasına neden oluyor. Misina sudan çıktıktan sonra onu hafifçe kavriyorum, okyanustaki dalgalar her ayağını kaybetmesine ve bana doğru sallanmasına neden olduğunda kışının sikime nasıl süründüğünü görmezden gelmeye çalışıyorum. Henüz deniz bacaklarına sahip değil. "Böyle tut. Bu sana daha iyi kontrol sağlar," diyorum ve sonra ellerini çubuğun üzerinde daha iyi bir konuma getiriyorum.

Daha büyük bir dalga tekneye çarpıyor, bizi önceki dalgalardan daha sert sallıyor. Onu sabitlemek ve dengesini kaybetmesini önlemek için kalçalarından tutup göğsüme doğru çektiğimde nefesi kesiliyor.

"İyi misin?" Onu tutmayı bırakmadan önce omzunun üzerinden soruyorum.

"Evet," diyor boğazını temizleyerek. "Ben iyiyim. Dengeni korumakta nasıl bu kadar iyisin?"

"Olağanüstü denge bir hokey oyuncusu için iş tanımının bir parçasıdır ve sezon dışında teknemde çok zaman geçiriyorum. Tekrar denemeye hazır mısın?"

"Ben hazırım," diyor, oltanın üzerindeki ellerine bakarak.

Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum ve oltayı tutarken ellerini geri çekiyorum. Bileklerini omzunun üzerinden geçiriyorum ve sonra her iki bileğimizin bir hareketiyle oltayı okyanusa doğru sallıyoruz.

"Bu daha mı iyiydi?" diye soruyor.

Alçısı hala geliştirilebilir, ancak bugün için yeterince iyi ve üç gün içinde ayrılacağı için muhtemelen onunla çalışmak için başka bir şansım olmayacak.

Ellerini bırakıyorum ve bundan sonrasını ona bırakıyorum.

"Çok daha iyiydi. Farkı hissettin mi?" diye sordum.

Sertçe yutkunuyor ve sonra başını sallıyor. "Evet... Farkı hissediyorum."

İfadesini göremiyorum ama ses tonundaki bir şey bana hâlâ balıkçılıktan mı bahsediyoruz diye düşündürüyor.

Sorularla ilgili zor olan şey, çoğu zaman cevaplara yol açmalarıdır.

Bazen bu cevaplar hazır olmadığımız cevaplardır.

"Benimle balık tutar mısın?" diye soruyor omzunun üzerinden bakarak.

"Sen orada durup izlerken kendimi biraz mahcup hissediyorum."

"Kendini mahcup hissetmemelisin; harika gidiyorsun."

Bununla birlikte, aklımı Brynn'den uzak tutmak için balık tutmayı dikkat dağıtıcı olarak kullanmak kötü bir fikir değil.

Güvertede tuttuğum diğer oltalardan birini alıyorum ve oltamı hazırlamak için aynı şeyi yapıyorum. Ardından, balıkçı güvertesinin karşı köşesine geçip kendi oltamı atıyorum.

"Ne için balık tutuyoruz?" diye soruyor.

"Burada pek çok seçenek var ama bu noktada diğer şeylerin yanı sıra çok sayıda kral balığı, uskumru ve çupra yakaladım."

"Burada hiç gerçekten büyük bir şey yakaladın mı?"

"Bu noktada değil. Eğer daha büyük avlar için balık tutmak istiyorsan, daha yüksek ağırlık derecesine ve farklı kefaletle sahip olta ve makaralar kullanırız. Ayrıca, bağlanmış olmanız gerekir."

"Bağlandın mı?" diye soruyor, bana bakıyor, kaşları birbirine dikiliyor.

"Sanırım daha önce bir canavarı yakalayan birini görmedin. O küçük bedenini bu tekneden söküp atardı."

"Ah..." diyor, tekrar okyanusa bakarak.

Hayal kırıklığını görünce kendi kendime kıkırdıyorum. Buraya geleceğimizi ve ilk denemesinde kupa bir Marlin yakalayacağını mı sanıyordu?

"İlk balığınızı yakalamaya çalışmakla başlayalım, sonra oradan devam ederiz, ha?"

Yavaşça başını sallıyor ama tıpkı söylediğim gibi oltasını yavaşça geri çekerken bana dönüp bakmıyor.

Listesinde ne tür balık yakalamak istediği belirtilmemiştir, sadece derin deniz balıkçılığına gitmek istediği yazılıydı.

Orada, teknenin karşılıklı iki yanında duruyoruz, iplerimiz suyun içinde ve sessizlik ona liste ve tüm bunları uğruna yaptığı sık hakkında söylemek istediğim tüm kelimeleri yutuyor. Tek ses okyanus suyunun teknenin kenarına hafifçe vurması.

Önümüzdeki birkaç saat içinde hava kararmaya başlayacak ve geri dönmemiz gerekecek. Daniel ve bu liste hakkında bir şey söylemek istersem, şimdi tam zamanı.

Sessizliği bozarak, "Cammy bana listenden bahsetti," dedim.

Brynn hafifçe sertleşti. "Şimdi mi söyledi?"

"Daniel'la tekrar bir araya gelmeden önce kontrol etmen gereken şeylerin bir listesi olduğunu söyledi." Ona bakıyorum, bana doğru dönmüş ve gözlerinde temkinli bir bakış var. "Bütün bunlar bununla ilgili, değil mi?"

Boğazını temizliyor, hâlâ yavaşça oltasını sarıyor.

"Her şey onunla ilgili değil. Kendimle ilgili geliştirebileceğim şeyler olduğunu biliyorum. Yeni şeyler denemek, maceracı ve yeni şeyler deneyimlemek isteyen daha açık bir insan olmak istememde de yanlış bir şey yok."

"Haklısın. Yeni bir şeyler denemek istememde yanlış bir şey yok ama bana karşı dürüst ol. Bu listeyi kesinlikle senin fikrin olduğu için mi yaptın yoksa Daniel tekrar bir araya gelmeden önce kendinle ilgili bir şeyleri geliştirmen gerektiğini düşündüğü için mi başladın?"

Hemen cevap vermiyor ve bu sessizlik doğru olmamasını umduğum bir cevap.

"Bu bir yapılacaklar listesi. Hepsi bu" diyor ama ikimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz.

"Listenin adını 'Beni Düzelt' koymuşsun Brynn," diyorum, sesim ona karşı öncekinden daha sert.

"Ona ne isim verdiğimi biliyorum. Ve bu özeldi. Bunu hiç bilmemen mi gerekiyordu?" diye itiraz ediyor.

"Neden mi? Çünkü eğer başkaları müstakbel kocanızın sizi manipüle ederek ona geçiş izni vermenizi sağladığını, sizi orgazm eksikliğinizin onun yatak odasındaki beceriksizliği olmadığına ikna ettiğini ve sizi

düzeltilmeniz gereken bir sorununuz olduğunu, sonunda gerçeyle yüzleşmek zorunda kalacağınızı düşündünüz mü?"

Gözlerindeki ateşi görebiliyorum. İlişkisini dile getirmemden hoşlanmıyor ve belki de bunu yapmamalıydım.

"Gerçek mi?" diye sorar. "Gerçek nedir o zaman, Seven? Daniel hakkında her şeyi biliyor gibisin... benim hakkımda... ilişkimiz hakkında. Yetişkin hayatının çoğunda uzun süreli, anlamlı bir ilişkisi olmamış bir adam için, lütfen kutsal hokey bilgeliğinle beni aydınlat ve ne yaparsan yap, hiçbir şeyi atlama."

Konuştugu her kelimeden alaycılık damlıyor.

Cevap vermeyeceğim. Bu durumu yatıştıracak ve nereden geldiğimi görmesini sağlayacak hiçbir şey söyleyemiyorum. Onun hiçbir sorunu olmadığını görmesini istiyorum. Sorunları olan o.

Eğer gözlerindeki o hançerler bana dönük olmasaydı, muhtemelen onu dik durduğu için alkışlardım, ama bunun yerine, tek yapmak istediğim, uyanana ve Daniel'in onu kullandığını görene kadar onu sarsmak. Ama bu onun hayatı ve ilişkisi, onu rahat bırakmalıydım.

Ayrıca, Daniel ile birlikte olması benim için ne fark eder ki?

Onunla kalıyor çünkü adam onunla evlenmeye söz vermiş. Sadece bu bilgiye dayanarak, Brynn'in son yirmi yıldır herhangi bir kadına vermekten kaçındığım tek şeyi -bir ilişki- istediğini varsayabilirim.

Bir zamanlar bunu her şeyden çok istiyordum... Hokeyden bile çok. Sonra birine insan vücudunun en hayati organlarından birine -kalbinize- erişim izni verdiğinizde ve o kişi de bunu testereyle kesmeye karar verdiğinde bunun ne kadar acı verici olabileceğini öğrendim.

Oltamı sarıyorum ve teknenin iç kenarına iştirilmiş plastik kılıfa yerleştiriyorum. Nedense artık balık tutacak havamda değilim.

Sinirle başını sallıyor ve sonra okyanusa doğru dönerek oltasını çekmeye devam ediyor.

Telefonumu alıp saati kontrol etmek için merdivenlerden kokpite doğru ilerliyorum. Ama çoğunlukla, bu sadece aramızda biraz mesafe bırakmak için bir bahane. İkimizin de sakinleşmeye ihtiyacı var.

"Bir şey buldum!" Merdivenlerden yukarı ilk adımımı atarken Brynn'in arkamdan bağırıldığını duyuyorum.

Hızla dönüp Brynn'in oltayla mücadele ettiğini ve oltadaki balık her neyse onu gittikçe daha yakına çekerken ayaklarını kazdığını görüyorum.

teknenin kenarında. Balık her neyse, oltayı neredeyse ikiye bükcek kadar büyük.

Ben tepki veremedim, balık Brynn'i kazanma şansı olmayan bir halat çekme oyununda iki büyük adım atmaya zorluyor.

"Brynn! Sopayı bırak," diye bağıyorum.

"Alabilirim. Sadece bana bir şans verin!" diye savunuyor.

"Seni içine çekecek. Bırak!" Bir kez daha bağıyorum.

Beni dinlemediğinde, merdivenlerden atlayıp doğruca ona doğru gidiyorum. Bu balığı yakalamaya kararlı ve başka bir zaman olsa kararlılığını takdir ederdim... bu balık onu denize atmak üzere ve eğer atarsa, peşinden atlamaktan başka çarem kalmayacak.

Brynn geri gelmezse, ben de gelmem. Onsuz eve gitmem.

"Hayır olmayacak, neredeyse yakaladım," diye bağıyor, gözleri oltaya kilitlenmiş, makarayı ilerletmeye çalışıyor ama başaramıyor.

Balık onu tekrar sarsıyor, bu sefer Brynn'in kalçasını teknenin sert beyaz fiberglasına çarpacak kadar sert çekiyor.

"Bırak, Brynn!" Ona doğru koşuyorum.

Balık yine tahmin ettiğim gibi çırpınıyor ve Brynn'i teknenin yanına çekiyor.

Yanına varıp bir kolumu ona dolamadan hemen önce bir çığlık atıyor ve diğer elimle cebimdeki küçük bıçağı çıkarıp oltanın ipini keserek balığın kaçmasına izin veriyorum.

Ayağını yere sağlam bastığından emin olana kadar kolumla onu koruyarak tekneye geri dönüyoruz.

Rahat bir nefes aldım-Brynn tekneye güvendi ve okyanusun dibinde değildi.

"Bunu neden yaptın? Sana neredeyse sahip olduğumu söylemiştim," diyor.

"Çünkü sende yoktu. O balık seni boğmak üzereydi. Bu arada hayatını kurtardığım için teşekkür ederim."

Okyanusa bakmak için geri döner.

Kaçan balığa dair hiçbir iz yok, ama bana bakmak için geri döndüğünde gülümsüyor - bir dakika önceki yüz ifadesinin tam tersi.

"Balık yakaladığıma inanmıyorum!" diyor, gülümsemesi o kadar parlak ki; bir haftayı aşkın süredir birlikte olmamıza rağmen onu ilk kez gerçekten gülümserken görmek neredeyse acı verici. "Aman Tanrım... kalp atışlarımı hisset."

Sağ elimi kaldırıp göğsüne götürüyor ve düz bir şekilde vücuduna yaslıyor.

Elim kalbini ve sol göğsünün büyük kısmını kaplıyor.

Çıplak göğüslerinin ellerimde nasıl hissettirdiğini hatırlatmama gerek yok. Günler öncesinden canlı bir şekilde hatırlıyorum. Atletinin altındaki sert meme ucunu hissettiğim an sikim seğiriyor.

Hissedebildiğimi biliyor mu?

"O balığı yakalamak için yarışıyor." Tüm yüzü heyecanla aydınlandı. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. "Evet, hissedebiliyorum. Benimkiyle eşleşiyor," diye itiraf ediyorum, ancak kalbim farklı nedenlerle çarpıyor.

Hiç uyardıktan bana doğru uzandı. Parmak uçlarının sıcaklığı, avuç içi sol göğüs kafesimin üzerinde durana kadar göğüs kafesimden yukarı kayıyor.

"Neredeyse benimki kadar hızlı atıyor," diyor, onu dışarıda tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen kolayca sızdığı organını eliyle kapatarak.

Elimi vücudundan çekiyorum. Eğer daha fazla orada tutarsam, güverte kamarasının altındaki yatağa uzanacak, başım kalçalarının arasında ve kışkırtıcı el izimle kalacak.

"Seni neredeyse denize düşerken izlediğim için yarışıyorum," diye itiraf ediyorum. Gözleri benimkilere uzanıyor, kaşları yumuşuyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, kaşları yumuşuyor. "Beni hayatından sonsuza dek çıkarmanın bir yolu da bu. Bir daha davetsiz olarak teknene gizlice girmem konusunda endişelenmene gerek kalmaz," diye sırtlıyor ama bu fikir bana hiç komik gelmiyor.

Brynn'i Daniel'a kaptırmak yeterince kötü; onu okyanusa kaptırmak ise asla üstesinden gelemeyeceğim ve olmasına asla izin vermeyeceğim bir şey. Eğer okyanus birimizi istiyorsa, beni de alabilir. Aklım ve bedenim yerinde olduğu sürece, onun saçının tek bir teline bile zarar gelmesine izin vermeyeceğim.

"Bunu da nereden çıkardın? Hayatımdan sonsuza dek çıkmanı istemiyorum," diyorum ama Brynn gözlerini devirerek karşılık veriyor. "Son bir buçuk haftanın neresinde sana zarar gelmesine izin vereceğimi düşündün? Eğer sen çekilseydin, ben de peşinden atardım."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve pembe dudakları kaşlarını çatıyor. Güzel yüz hatlarını bir şaşkınlık ifadesi kaplıyor.

"Peşimden içeri mi girecektin? Bunu neden yaptın?" diye soruyor, gözleri çığgınca benimkileri arıyor.

"Çünkü seni güvende tutmak için yapabileceklerimin sınırı yok. Ve sen benimle gelmeseydin hava almak için geri dönme zahmetine girmezdim."

Başını hafifçe sallar.

"Bu çok saçma. Hoşlanmadığın bir kızı korumak için boğulma riskini göze alabileceğini söylüyorsun. Bu hiç mantıklı değil."

"Senden hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun? Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz."

Gözlerini devirerek dilini damağına yapıştırıyor ve sonra benden uzaklaşmak için dönüyor.

Bileğini nazikçe kavıyorum ve yüzüme bakması için onu geri döndürüyorum.

Gözlerimiz tekrar birleşir birleşmez çürütücü cevabını vermeye hazır. "Tabii ki gerçek bu. Beni evinden yeterince çabuk çıkaramadın; ne pahasına olursa olsun benden kaçıyorsun, sen-"

Bana karşı yapmaya hazır olduğu diğer ihlalleri sıralamasını engelliyorum. Defalarca çuvalladım; onunla yeniden yapmak istediğim her şeyin farkında değilim sanki. Ama onu ne kadar içime alırsam, gitmesine izin vermek o kadar zorlaşacak.

"Bunların hiçbirinin senden hoşlanmamakla ilgisi yok. Tam tersi. Çünkü sen yakınımıdayken ellerimi kendime saklamak gittikçe zorlaşıyor. Aramıza mesafe koydum ki hata yapmayayım ve Scallywag's'in dışında olanları tekrarlamayalım."

Bana inanmıyormuş gibi yine gözlerini deviriyor.

"Beni kandırabilirdin. Benim durduğum yerden uzak durmayı oldukça kolaymış gibi gösteriyorsun."

Uzak kalmanın benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyor.

Jeep'imi her sürdüğümde radyodaki müziğe avazı çıktığı kadar eşlik eden sesini nasıl da duyuyorum.

Banyoma her girdiğimde derin bir nefes alıyorum çünkü hala onun şampuanı gibi kokuyor, her ne kadar giderken şişeleri almış olsa da.

Her gün çay içmek için kullandığı fincanın mutfak tezgahımda boş ve atıl bir şekilde durduğunu görmekten ne kadar nefret ediyorum.

İçimde bir şeyler kopuyor ve ona olan vahşi arzum artık görmezden gelinemeyecek kadar güçlü. Onu istemediğime inanmasından nefret ediyorum. Asla onu uygun olduğunda isteyen değersiz eski sevgilisi olmayacağım. Beni böyle mi görüyor?

Ona dokunmalıyım. Onu tekrar kollarıma almanın nasıl bir his olduğunu bilmeliyim. Ve onun istendiğini bilmesini istiyorum... benim tarafımdan istendiğini.

Yakında ikimiz de Seattle'a dönüp ayrı hayatlar yaşayacağız ve bu ona bunu kanıtlamak için son şansım olabilir. Eğer hayatını onu tatmin edemeyen ve bir keresinde Avustralya'da iş tatilindeyken hareket eden her şeye sikini sokmak için ondan vazgeçen bir adamla geçirmek üzereyse, bir zamanlar onun her santimine tapan bir adam olduğunu hatırlamasını istiyorum.

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Bir adım daha yaklaşarak söylüyorum. Yerinde duruyor ve meydan okurcasına omurgasını dikleştiriyor. "Gerçeği istiyorsan Brynn... birlikte olsak da ayrı olsak da gece gündüz seni düşünmeden edemiyorum."

Elim sırtına dolanıp onu kendime çektiğimde gözleri açılıyor. Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve nefesini içime çekiyorum.

Onu öpmemi beklemiyordu... ve kendimi daha fazla tutamayana kadar ben de beklemiyordum.

Mesafemi korumalıydım - her fırsatta ona doğru olan bu çekime direnmeliydim.

Sert vücudunun yumuşaması, içimde erimesi sadece saniyeler alıyor. Elleri yukarı kalkıyor, gömleğimi köprücük kemiğimin hemen altından kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Geri çekilirken onu da kendimle birlikte çekiyorum ve merdivenlerin yanındaki arka sıraya oturuyorum.

Ellerim kalçalarını kavramak için daha da aşağı inip onu kucağıma çekerken dudaklarımız bir an bile birbirinden ayrılmıyor. Gömleğimi bırakıyor ve sonra kolları yukarı uzanıyor, sabitlemek için boynumun arkasına dolanıyor.

İstekli geliyor, vücut dilinde ya da öpüşünde en ufak bir tereddüt belirtisi yok.

Biçimli kıcı büyüyen ereksiyonumun üzerine yerleşene kadar onu kucağımda daha da yukarı çekiyorum.

Kalçalarının arasında ne kadar sert olduğumu hissettiğinde dudaklarından benimkine doğru küçük bir şaşkınlık ve heyecan nefesi akıyor. Bu tepkiyi ona tekrar verebildiğim için göğsüm gururla doluyor.

Şortumun arkasında ne olduğuna yabancı değil ve böyle devam ederse, onunla neler yapabileceğimi bir kez daha görecek.

"Liste konusunda yanılıyor Brynn. Sen olduğun gibi mükemmelsin ve bana kalsa hiçbir şeyi değiştirmedin."

Beni daha sıkı çekiyor, ağzını benim için açıyor ve ben de teklifini kabul ediyorum, dilimi önce alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve sonra hafifçe içine doğru kaydırıyorum

Dilini tatmak için ağzını.

Tadı her zamanki gibi çok tatlı. Dilimi ağzına soktuğumda çıkardığı onay mırıltısı, onu güvertenin tik ağacının üzerine cırılçıplak yatırıp deniz havasının onu nasıl becerdiğimi dinlemesine izin vermeye hazır olmamı sağlıyor. Onu alt kattaki kamaradaki yatağa götürüp başka bir teknenin yaklaşma ihtimalinden korumalıyım ama oraya ulaşmak için atacağımız yirmi adım, ona son sahip olduğumdan bu yana aylar... hayır, yıllar geçmiş gibi hissederken beklemek için çok uzun.

Düşünmeden duramadığım kadının her santimini tüketebilmek için ona şimdi çıplak ihtiyacım var.

Ona her soktuğumda adımları haykırdığını duymak istiyorum, o boşalana ve vücudu üzerimde titreşene, beni kavrayana ve beni kendi serbest bırakmama getirene kadar dar amında dibe vuruyorum.

"Son bir kez... Ayrılıp Seattle'a dönmeden önce," diyorum, kendi dudaklarımla neden olduğum şişmiş dudaklarına bakarak.

"Son bir kez," diye kabul ediyor.

Ona bir kez daha sahip olmak yeterli değil, asla yeterli olmayacak ama bu bağımlılığa bir noktada son vermeliyim, tıpkı onun gittiği gün olduğu gibi dünyamı paramparça etmeden önce.

Parmaklarımı gömleğinin eteklerinde gezdirerek sessizce onay istiyorum. Brynn ağzıma karşı başını sallıyor.

Ne düşündüğünü ve hissettiğini görebilmek için onu her şeyinden soymak istiyorum ama sadece kıyafetleriyle yetinmek zorundayım. Daniel'a geri dönüyor ve bana alternatif bir sona açık olduğunu düşündürecek hiçbir ipucu vermedi, bana bir şansım olduğunu söylese bile ona istediğini verebileceğimden değil.

Gömleğini ve ardından spor sütyenini çıkarıp atıyorum ve belinden yukarısı benim için çıplak kaldığında ellerimi yanlarından yukarı kaydırıyorum, ellerim öne gelip esnek göğüslerini dikkatlice avuçlayana kadar başparmaklarım göğüs kafesinin üzerinde geziniyor. Bu sefer onunla acele etmiyorum. Bunun yerine, her dokunuşunun, her tadının ve çıkardığı her sesin tadını çıkarmak ve ezberlemek istiyorum.

Tam dokunuşumla onu rahatlatmaya başlayacakken, kucığımdan kayıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkarıyorum ve o da karşılık olarak kıkırdıyor.

"Merak etme, geri geleceğim. Bunları çıkarmak hoşuna gider diye düşündüm," diyor şortunu göstererek.

"O kadar şeffaf mıyım?" Ben soruyorum. "Belki biraz."

Onu örnek alıp tişörtümü çıkarıyorum ve üzerimdeki her giysi altımda yere düşene kadar hızlıca şortumu indiriyorum.

Orada çırılçıplak oturup Brynn'in de aynısını yapmasını beklerken sikim hazır olda bekliyor.

Sebep olduğu ereksiyona bakıyor, dili alt dudağını yalamak için hızla dışarı kayıyor.

Tanrım, bu kadın beni bitirecek.

Beni kızdırmak istercesine üstsüz bir şekilde önümde, ulaşamayacağım bir yerde durmasını izliyorum. İstesem hızlı bir hamleyle yarım saniye ya da daha kısa bir sürede onu kucağıma alamayacağımdan değil. Yıllar süren hokey antrenmanları beni çoğu kişiden daha hızlı yapıyor. Ama Brynn'in bu yönünü seviyorum. Kendinden bu kadar emin ve seksi hissetmesi, önümde durup olası bir striptiz gösterisini ima etmesi hoşuma gidiyor.

Bakışlarım dolgun göğüslerinden ve şeftali rengi meme uçlarından, eskiden göbek piercingi olduğunu tahmin ettiğim küçük bir yara izi olan minik göbek deliğine kadar vücudunun her santiminde ve kıvrımında geziniyor. Görünüşe bakılırsa yıllar önce iyileşmiş. Ama o piercing'le ilgili bir şey Brynn'in eskiden olduğu kızla ilgili bir hikaye anlatıyor... ya da eskiden olduğunu düşündüğü kızla.

Kendinden

emin.

Maceracı.

Çok seksi.

Sanırım listenin onu geri döndüreceğini düşündüğü kız.

Neden hâlâ o kişi olduğunu göremiyor? Öyle olduğunu biliyorum çünkü sık sık o yönünü görmeme izin veriyor.

Ama şu anda olduğu kadın, eskiden olduğu ve olmakta olduğu kişinin en iyi parçalarından oluşuyor. Ona söyledim ama bana inanmayacağını biliyorum.

Brynn şortunun düğmelerini yavaşça açarak bir gösteri yapıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. İzlememi istiyor ve ben de ondan başka bir şeye bakmayı planlamıyorum. Sonra fermuarını açıyor ve alt dudağını ısıyor. Sonunda onları kışından sıyrıyor, göğüsleri hareketle zıplıyor ve sonra külotuyla birlikte ayak bileklerine kadar itiyor.

"Siktir," diye mırıldandım kendi kendime.

Tepkim karşısında yanakları pembeleşti mi yoksa denizde geçirdiğimiz zamanın etkisiyle biraz güneşten mi öpüldü bilemiyorum.

Onu çıplak gördüğüm diğer iki sefer karanlıktaydı. Her türlü ışıktaki muhteşem ama Brynn'i gün ışığında, arkasında okyanus ve ufuk varken tamamen çıplak görmek açık ara favorim.

Bir adam bundan nasıl vazgeçer? Daniel dışarıda ondan daha iyi bir şey olduğunu nasıl düşünebilir?

Uzun kariyerim boyunca, payıma düşenden çok daha fazla kadınla tanıştım ve hiçbirisi Brynn'le boy ölçüşemezdi, yakınından bile geçemezdi.

Daniel açgözlü piçin teki. "Buraya gel," dedim.

Bir adım daha yaklaşıyor, o kadar yakın ki öne doğru eğilip elini tutuyorum ve kendi elime alıyorum.

Onu daha yakına çekiyorum ve sonra tekrar kucağımda, ten tene.

Dizlerinin üzerinde doğruluyor ve bankta bacaklarıma doğru yaklaşıyor. Kendimi onun altına sığacak şekilde ayarlıyorum, sikimin ucu sığmak için yarığından kayıyor. Birden gözleri açıldı.

"Prezervatif," diyor, gözlerini kocaman açarak. "Kahretsin.

Unutmuşum."

Hiç unutmam.

Joslin'den beri

değil.

Yirmi yıldır ilk kez bir kadınla prezervatif kullanmayı düşünmedim. Brynn'i ne kadar çok istediğimin bundan daha iyi bir kanıtı olamaz, neredeyse burada hata yapıyorum. Onun içine çıplak bir şekilde girebilirdim ve sonuçlarını umursamazdım -her zaman bir aile istemiştim. Ama Brynn'in bebeğime hamileyken hâlâ Daniel'ı seçtiğini görmek kenara çekilebileceğim bir şey değil ve onu ilk tercihiyle birlikte olmaktan alıkoymayacağım, ki bu ben değilim.

Prezervatifi neredeyse unutmuş olmamın suçunu Brynn'in balık avına çıkmasını beklemediğim gerçeğine atacağım, ama tekneye bindiğinde, aptalca bir şekilde, onu altıma çekmeden karaya dönmemizi sağlayacak kadar uzun süre ona direnebileceğimi düşündüm.

Meğer ona olan bağımlılığımı hafife almışım ve özdenetim düzeyimi abartmışım.

"Teknede hiç var mı?" diye sorar.

"Hayır, yok."

"Ne? Neden bitmedi? Bitti mi?" diye soruyor, sanki denizde büyük seks partileri yapıyormuşum da stok yapmayı unutmuşum gibi.

Brynn benim kim olduğumu sanıyor?

Bazen Brynn'in benim profesyonel hokey statüsünü evde her gün kadınları ezmek için kullanan bir oyuncu olduğumu düşündüğünü hissediyorum. Beni doğrudan bununla suçlamadı ama bazen bunu hissedebiliyorum. Sanki onunla birlikte olmanın benim için özel olduğunu düşünmüyor gibi.

Prezervatifin nerede olabileceğine dair olasılıkları düşündüm ve sonra aklıma geldi. Cüzdanımda bir tane vardı. Son zamanlarda kucağımda oturan kadın nedeniyle oraya koyduğum bir tane.

"Bekle, bende bir tane var," diyorum ona.

Şortuma uzanıp cüzdanımı çıkarırken onu yerinde tutmak için kendime doğru çekiyorum. İçinden tek bir prezervatif çıkarıp cüzdanımı tekrar şortumun üzerine bırakıyorum.

Prezervatifi yırtarak açıyorum, lateksi şaftımın tüm uzunluğu boyunca kaydırıyorum ve sonra güvenli olduğundan emin olmak için elimi tekrar prezervatifin üzerinde gezdiriyorum. Brynn yaptığım her hareketi izliyor ve ben bitirir bitirmez daha da yaklaşıyor.

Bacakları, üstüme çıkarken sikimin altına sığması için çok kısa. Akıcı bir hareketle iki elimle kışını kavriyorum ve onu yukarı kaldırıyorum. Ciyaklıyor ve omuzlarımı kavriyor. Onu gafil avladım ama sonra destek almadan binmek için yeterince uzun olmadığını fark edince kıkırdıyor.

"Seks sırasında çok kontrolcüsün, değil mi?" diye soruyor.

"Hoşuna gitmiş olmalı çünkü bütün gece boyunca sikime boşalmaya devam ettin.

Sayı kaçtı? Beş mi?"

Gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. Benden talepkar ve biraz sert olmamı seviyor.

Yine de itiraf eder miydi... Bilmiyorum.

O bir aşk romanı yazarı ama içimden bir ses onun ilhamını Daniel'den almadığını söylüyor.

"Belki de artık ne zaman boşalacağımı sana söylememeliyim. Bu konuda fazla ukalalaşmaya başlıyorsun," diye takılıyor.

"Bana söylemek zorunda değilsin... sadece numara yapmayacağına söz ver. Doğru yapana kadar çalışmama izin ver."

"Numara

yapmayacağım."

"Bana yemin

et." "Yemin

ederim."

Brynn aramıza uzanıyor, ucumu merkeziyle hizalıyor ve sonra ucum sıcak sıkı vücuduna bastırana kadar onu yavaşça aşağı indiriyorum. Islak

sıcaklığı sikimi kaplıyor ve içimden derin bir inilti çıkıyor.

Nirvana'ya ya da kendi kişisel cennetime girmek gibi. Hiçbir şey bunun üstüne çıkamaz.

Her hareketimde içine doğru kayışımı izlemek için aşağı bakıyorum. "Kahretsin, amın ben içindeyken çok güzel görünüyor."

Dizleri sıraya değecek kadar derine inene kadar her seferinde biraz daha içine girerken ellerimde asılı kalmasını sağlıyorum. Kalçalarını bana doğru yuvarlarken inliyor, hareketleri beni onunkine uyacak şekilde hızımı artırmaya zorluyor.

"Yavaş ol Brynn, sana zarar vermek istemiyorum," diye talimat verdim.

Ama uyarımı dikkate almıyor ve ritmini sürdürüyor. Amcığı benim büyüklüğümü karşılamak için daha da geriliyor.

"Tanrım, yavaş dedim," diyorum ona, gönülsüzce.

Aslında, onun yapmasını istediğim son şey yavaşlamak. Brynn'den daha iyisine hiç sahip olmadım ve onu fiziksel olarak mümkün olan her şekilde almak istiyorum. Ama eğer bu onun içinde son kez bulunuşumsa, onun kırılmadığını ve değişmesine gerek olmadığını bilmesine ihtiyacım var. O mükemmel... aynen böyle.

"Hepsi... lütfen," diye yalvardığını duyuyorum.

Beni daha derine istiyor ve ben de sahip olduğum her santimle onu memnun etmekten çok mutluyum ama bu süreçte onu incitmeyi reddediyorum. Tam istediği gibi her şeyimi alacak ama bunu yaparken onun için iyi yapmaya kararlıyım. "İstedğin her şeye sahip olabilirsin. Sadece canını yakıyorsam söyle," diyorum.

Onu.

Hızımı artırıyorum, onu alttan daha sert beceriyorum, santim santim içine ilerliyorum. İçine her girdiğimde çıkardığı küçük sesler beni daha da azdırıyor. Vücutlarımız birbirine çarpıyor ve tuzlu okyanus kokusuyla karışan seks kokusu, şişeleylebilmeyi dilediğim bir koku yaratıyor.

Kolları boynuma daha sıkı sarılıyor ve ben içine gömüldükçe gözleri dalgalanarak kapanıyor. Orgazmına odaklanırken başı omzuma düşüyor. Onu bir gecede beş kez orgazma ulaştırdıktan sonra, işaretleri anlamaya başladım. Ne zaman boşalmak üzere olduğunu biliyorum.

"Daha fazla..." diye yalvarıyor.

Ona hayır diyemiyorum, çünkü çoğunlukla istemiyorum. İstedği her şeyi istiyorum.

Ben de "hepsini" istiyorum.

Ben de onun gibi "daha fazlasını" istiyorum.

Taşaklarımdan aşağıya damlayıp bankın üzerinde birikmeye başlayana kadar onun tahrikinin sikimi daha fazla kapladığını hissediyorum.

"Seven... lütfen... daha sert," diye tekrar yalvarıyor.

"Sesin çaresiz geliyor Brynn. Buna ne kadar ihtiyacın var?" Ben soruyorum.

Bir daha yalvardığını duyamayabilirim. Bu, sadece benim sikimin ona sunabileceği şeye ihtiyacı olduğunu duymak için son şansım.

"Şimdi ihtiyacım var yoksa patlayabilirim. Çok yaklaştım..."

Onu anlayabiliyorum. Kendimi daha fazla tutma yeteneğimin sonuna yaklaşıyorum ama onun önce gelmesine ihtiyacım var.

Kalçalarını kavıyorum ve tamamen içine oturana kadar onu son birkaç santim aşağı çekiyorum. Brynn adımı haykırıyor ve boynumu daha sıkı kavıyor, vücudu etrafımda daha sıkı kenetleniyor. Ve sonra sikimin üzerine boşalırken vücudunun titrediğini hissediyorum. Hemen ardından ben de boşalıyorum; kendi boşalmamı engelleme yeteneğim boşuna.

Nefes almak için kendimize biraz zaman tanıdıktan sonra Brynn'i güvertenin altındaki kamaraya götürdüm.

Küçük bir banyo ve yatak odası, temizlik yapması için iyi bir yer sunuyordu.

Yatağa uzandık, Brynn'in başı göğsümdeydi ve botla birlikte gelen çiçekli yorgan Brynn'in kalça kemiğinin hemen üzerini örtüyordu. Yorganı vücudunda her biraz daha yukarı çektiğinde, kitabı ya da Oklahoma'da büyümekle ilgili soracağım bir soruyla dikkatinin dağılmasını bekliyordum ki yorganı tekrar kalça kemiğine kadar çektiğimi fark etmesin.

Bugün hava doksan beş derecenin üzerinde ve nem sıcak bir koltukaltında yaşamak gibi hissettiriyor... üşümesine imkan yok. Daha önce yaptığı küçük striptizden ve beni tekneimde açık havada becerme şeklinden sonra alçakgönüllülük çabası benim için kayboldu.

Seçme şansım varsa örtünmesini istemiyorum. Kamaraya inmeden önce güverteden kıyafetlerini almadığına ve çıplak vücudu yanıma yapıştığına ve bacağı benimkinin üzerine sarktığına göre... Sanırım benimle çıplak olmak konusunda yeterince rahat.

"Yani teknede hiç prezervatif bulundurmuyor musunuz?" diye soruyor.

"Bu gemide benimle akraba olmayan bir kadın hiç olmadı." Bir an düşünüyorum ve sonra ifademın tam olarak doğru olmadığını fark ediyorum. "Şey... Rita hariç ama o bana defalarca onun tipi olmadığını söyledi. Ben de sormayı bıraktım."

Brynn gözlerinin kenarını kırıştıran gür bir kahkaha atıyor.

Birbirimize dolanıyoruz ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyoruz.

Bunu fark ettiğimde, ikimiz de havlularla kaplı olarak üst güverteye çıkıyoruz ve güneşin batmaya başladığını görüyoruz.

"Geri dönmeliyiz. Geç oluyor ve hava kararmadan tekneyi park etmek kolay."

Hiçbir şey söylemiyor, bu da beni az önce aramızda neler olduğunu kontrol etmeye itiyor.

"Yaptığımız şeyle bir sorunun yok, değil mi?" diye sordum.

Bu soruyu başka hiçbir kadına olaydan sonra sormadım. Genellikle, her ikimizin de anlaşımadan ne elde edeceğine dair beklentilerimiz oldukça açıktır ve kısa süre sonra ayrılır, alışverişi mümkün olduğunca karmaşık hale getirmem. Ama Brynn ile her şey farklı çünkü bu tek gecelik bir ilişki değil. Neredeyse iki haftayı birlikte geçirdik.

Başını sallıyor ama doğrudan bana bakmıyor. Onun yerine yüzünde okunamayan bir ifadeyle okyanusa bakıyor. Üzgün görünmüyor, ama mutlu da görünmüyor... Sanki kamaradan yukarı çıkınca, gemiye geldiği zaman başladığımız yere geri döndüğümüz baloncuğu kırmış gibi tarafsız görünüyor.

"Son bir kez "imiz çoktan sona erdi.

CHAPTER TWENTY-TWO

Brynn

Marinaya balık tutmaya gittiğimiz gibi geri dönüyoruz; Seven kokpitin içinde dümende, ben de bankta oturmuş ufukta gün batımını izliyorum.

Gökyüzündeki sıcak turuncu ve pembe tablo, yetmiş iki saatten kısa bir süre sonra eski hayatımla yüzleşmek üzere Seattle'a geri döneceğim gerçeğini düşünmeme neden oluyor.

Eski hayatım... Sahip olduğum tek hayatın bu olduğunu düşünürsek, bunu düşünmek için ne tuhaf bir yol. Uzun zamandır istediğim hayat. Daniel ile bir hayat ve gelişen bir yazarlık kariyeri.

Seven'ın durduğu cam pencereye tekrar bakıyorum, bizi kıyıya geri götürürken okyanusa doğru baktığını görüyorum.

Eve gitmeden önce onunla bir kez daha görüşmek isteyip istemediğimi sordu ve evet dediğim için pişman değilim, ancak bu çalışma tatilinin son kullanma tarihi çok hızlı bir şekilde sona ererken, ayrılmak istemeyen bir yanım var.

Bunların hepsini özleyeceğim.

Seattle'da bulamayacağım sıcak güneşli günleri, uzun kumsalları, Sollywag'da edindiğim yeni arkadaşlarımı ve hatta Miguel mutfağı ısıtmak için içeri girdiğinde dairenin döşemelerine sinen fritöz kokusuyla uyanmayı özleyeceğim. Ayrılırken bunların hiçbirini yanımda götüremeyeceğim ve bu beni üzmeye başlıyor.

Cammy ve Seven birkaç gün içinde Seattle'a dönmüş olacaklar ama içimden bir ses ikisiyle de aramdaki bağın Washington topraklarına indiğim anda kopacağını söylüyor.

Daniel ve ben nişanlandığımızda Seven ile arkadaşlığımızı sürdürmenin uygunsuz olacağını zaten biliyorum. Cammy ile bir ilişki yaşamak güzel olurdu ama Seven bu konuda ne hissedirdi? Ya Seven sonunda biriyle çıkmaya başlarsa? Cammy'nin beni Seven'in romantik hayatından haberdar etmesini kaldırabilir miyim emin değilim.

Seven tekneyi rıhtıma çeker ve teknenin arkasındaki halatları sabitlemesi için marina görevlisine fırlatmak için acele eder.

Tekne yerine sabitlendikten sonra Seven balıkçı güvertesinde durduğu yerden bana bakıyor.

"Her şey hazır, hadi gidelim. İstersen seni Rita'nın dairesine bırakabilirim."

Geri döner ve teknenin yan tarafına doğru yürür, kendini kenardan yukarı kaldırır ve rıhtıma iner.

"Eğer çok fazla sorun olmayacaksa..." Alt güverteye inen basamakları çıkarken söyledim.

Teknenin yanına doğru yürüyorum ve Seven bana doğru adım atıyor. İlk defa göz göze geliyoruz... kıyafetlerimizle.

"Siz asla sorun çıkarmazsınız ve size aksini söyleyenler zamanınızı hak etmiyor demektir."

Delici gözleri benimkilerle buluşuyor ve kimden bahsettiğini tahmin edebiliyorum.

"Bunu kapınıza sıırıslıkla gelen kadına kapıyı açan adama söyleyin."

Dudakları büzülür ve gözlerindeki ışık söner. Neredeyse pişman görünüyor. Şimdi söylediklerim için kendimi kötü hissediyorum. Onun sahil evine davetsiz gitmem onun suçu değil. Sahte bir online tatil kiralama sitesiydi.

Her şey düşünüldüğünde, benim için kendisinden beklenenden daha fazlasını yaptı.

"Geldiğinde sana davranış şeklim için özür dilerim. Bunu beklemiyordum."

"Ne? Bir aşk yazarının kasırga sırasında ortaya çıkıp sahil evinize sığınmasını beklemiyor muydunuz? Ne kadar hazırlıksızsın. Sanırım bunu kasırga kontrol listenize eklemeniz gerekecek. Akli dengesi yerinde olmayan bir kadının evinize gelip tüm yiyeceklerinizi yemesine ve yan komşunuzla ve yeğeninizle arkadaş olmasına hazır olun."

Durumu hafifletmeye çalışıyordum ama cevap vermedi.

Tekneden çıkmama yardım etmek için kollarını uzatıyor; elleri kalçalarımı kavrarken, avuçlarım dengemi korumak için omuzlarının üzerine düşüyor.

Ağırlığımı kaldırırken homurtu bile çıkarmadan beni kaldırıyor.

Ayaklarım iskeleye değdiği anda beni bırakıyor ve tekne rampasına doğru dönüyor.

Bizi cipinin bulunduğu otoparka doğru götürürken onu takip ediyorum.

"Daireye giderken kolyeni almak için kısa bir mola vereceğiz."

"Bulduğunuz için teşekkürler. Onu bıraktığıma inanamıyorum. Neredeyse hiç çıkarmazdım. Nereden buldun onu?"

"Cammy buldu," diyor. "Çamaşırları katlarken. Çarşaflarımın içindeydi."

"Tanrım," diye mırıldandım kendi kendime.

Cammy kolyemi Seven'in yatağında buldu.

Meksika kaçamağımı onaylamama yardım edenin Seven olduğunu bilmesine şaşmamalı.

"Kime ait olduğunu sordu mu?"

Seven sanki az önce bir şaka yapmışım gibi soruya kıs kıs gülüyor. Uzanıp benim için cipin yolcu kapısını açtı.

"Benimle balık tutmak için seni kandıran ve sonra da seni yolda bırakarak kaçan on sekiz yaşındaki kızdan mı bahsediyorsun? Hayır, kime ait olduğunu sormadı. Zaten biliyordu," diyor,

Randevu mu dedi?

"Bekle. Pardon, az önce buna randevu mu dedin?" diye sordum.

"Bilmiyordum-"

"Hayır," diyor hemen. "Bunun bir randevu olduğunu düşünmemiştim. Böyle söylememeliydim."

Başımı sallıyorum ve yüzümdeki hayal kırıklığını görmesine izin vermemeye çalışarak kaldırdığı cipine tırmanmak için ondan uzaklaşıyorum.

Yerime oturdum ve emniyet kemerine uzandım.

"Sorun değil. Sadece randevu olduğunu bilseydim farklı bir şey giyerdim."

Seven'ın kapıyı kapatmasını bekliyorum ama yorumumdan sonra duraksıyor ve bana bakıyor.

"Bu bir randevu olsaydı ne giyerdin?" diye sorar.

Sorusunu düşünürken avuçlarımı kot şortumun üzerinde kaydırıyorum. Seven ile bir randevuya çıkmayı düşünmemeliydim, ama "İlk randevuya çıkmak" listemde bir madde ve söyleyebileceğim kadarıyla Daniel randevuya çıkma konusunda herhangi bir sorun yaşamadı, o zaman neden ben yaşayayım?

"Eğer bu bir randevu olsaydı, mayomun üzerine yazlık elbiselerimden birini giyerdim. Balık tutmak için pek de ideal bir kıyafet sayılmaz. Neden sordunuz?"

"Çünkü bu gerçek bir randevu olsaydı, yarın güneş doğana kadar hâlâ kulübenin yatağında yatıyor ve sevişiyor olurduk. Sonra da bütün sabahı seni benimle ikinci bir randevuya çıkmaya ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışarak geçirirdim."

Beni şok ederek susturdu.

Kekeliyorum, yorumuna yanıt olarak bir kelime ya da düşünce çıkarmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor.

Yanıt vermem için yeterince bekledikten sonra Seven, "Bacaklarına dikkat et," diyor.

Cipin kapısını yanımda kapatıyor, sonra aracın ön tarafına doğru ilerliyor ve sürücü tarafına tırmanıyor.

Bana zaten uzun süreli ilişki yaşamadığını söyledi ve ben zaten sekiz yılımı bir ilişkinin içinde asılı kalarak geçirdim. Evlenmeye hazırım ve

Bir aile. Seven bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyor. Ayrıca, bir gece dedi ve ben de kabul ettim. Seven'ın beni kısa sürede birkaç kez orgazm edebileceğini bilmeme rağmen daha fazlasını istemeyeceğim.

"Bugün balık tutarken eğlendin mi, tuttuğun balıklar senin olmasa bile?"

"O benim avım değildi. Geriye dönüp baktığımda, o balığın beni yakaladığından eminim."

Bizi evine doğru götürürken şoför koltuğundan kıkırdıyor. "Bu balığın kadın zevki çok iyi."

Ona sırtıyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Güzel, ben de öyle demek istedim."

Seven radyoyu açıyor ve ben de radyoda çalan The Beatles şarkısının sözlerini bağıra bağıra söylüyorum.

Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle göz göze geliyorum, gözlerini ileriye çevirmiş bizi her şeyin başladığı yere geri götürüyor.

Arabayı garaj yoluna çekiyoruz ve ışığın karanlığında bir plaj şöminesinin sıcak kehribar ışığı plajı aydınlatıyor.

Seven cipten atladı ve kolyemi almak için eve doğru yola çıktı. Seks sırasında nasıl çıkmış olabilir bilmiyorum ama son zamanlarda kopçası biraz titizleşmişti. Eskidi ve kolye için yeni bir zincir almam gerekiyordu.

Gecenin karanlığında kadın seslerinin kıkırdamalarını duyuyorum ve ne olduğunu anlamadan Cammy'nin elinde bir kadeh şarapla iki evin arasından geçtiğini görüyorum.

Burada yasal yaş on sekiz olduğuna göre, içki içmeye hakkı var. "Hey!

Siz ikiniz geç döndünüz. Ben gittikten sonra balığa çıkmış olmalısınız?" sinsi bir gülümsemeyle soruyor.

Yaptığı küçük numarayla gurur duyuyor ve ben de bir balık yakalayıp birkaç orgazm yaşadığım için ona çok kızamıyorum. Ama bunu bilmesine gerek yok.

"Amcanın kim olduğunu düşünürsek bu çok cesurca bir hareketti. Küçük numarandan pek hoşlanmadı. Peki ya ben? Ya beni eve bırakmadan orada bırakacak kadar kızgınsa?"

"Yedi mi? Seni eve dönüş yolu olmadan marinada mahsur mu bırakayım? Hiç şansın yok. Ayrıca boynunda bıraktığı ısırık izleri balık avının oldukça iyi geçtiğini gösteriyor. Bir şey değil."

Çenem düşüyor ve ellerimle boynumun iki yanını hızla kapatıyorum.

Bir iz bırakacak kadar sert ısırıldığını hatırlamıyorum ama yine de, çok fazla dikkat etmeyecek kadar etkileyici horozuyla çok meşguldüm.

Cammy tepkime gülüyor.

"Şaka yapıyorum. Boynunda hiç ısırık izi yok. Sadece ikiniz hakkındaki varsayımlarımın doğru olup olmadığını bilmek istedim. Teyit için teşekkürler."

Ne velet ama. Ama hakkını vermeliyim... çok zeki.

"Bu çok kötü, Cammy," diyorum ama dudaklarımdaki kızaran gülümsemeyi silemiyorum.

"İtiraf et artık. Sen ve amcam birbirinize kötü davranıyorsunuz," diyor ve ardından şarabından bir yudum alıyor.

Benimle bu kadar açık sözlü olacak kadar rahat hissediyorsa, o zaman kendi ilacından biraz alabilmelidir.

"Amcanın seks yapmasını neden bu kadar önemsiyorsun? Dürüst olmak gerekirse bu biraz garip."

"İğrenç, biriyle yatıp yatmaması umurumda değil. Sadece mutlu olacağı birini bulduğunu görmek istiyorum. O yalnız."

"O yalnız değil, Cammy. Seattle'da istediği kadını elde edebilir. Tahminimce sezon tüm hızıyla geri döndüğünde, tüm kadın hayranları onunla birlikte olmak için sırada bekliyor olacak."

Yatakta ne kadar iyi olduğunu bildiğim için onları suçlamıyorum. "O düşündüğün gibi bir oyuncu değil."

Varsayımında yanılıyor. Onun bir çapkın olduğunu sanmıyorum. Seçenekleri olduğunu biliyorum, o zaman neden fırtınada tek başına uyuyamayan bir kızla yetinmek istesin ki? Ve benimle ilgilense bile, Josslin'le ayrıldığından beri ciddi bir ilişki yaşamak istemediğini bana zaten söyledi.

"Belki de değil ama günün sonunda o ve ben farklı şeyler istiyoruz."

Cammy cevap vermek için ağzını açtığında karanlıktan bir ses duyulur.

"Buldum!" Seven'in evin yanından geldiğini duyuyorum.

Cammy ve ben, Seven'in nihayet evin köşesinden çıkıp kolyemi tutmasını izliyoruz.

Elinde sallanan gümüş kaplama kolyeyi görmek beni anında rahatlatıyor.

"Bakın kim gelmiş." Seven tek kaşını indirerek söylüyor.

"Merhaba, Seven Amca."

Cammy onun ses tonundan en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyor. "Bugün yaptığın çok pis bir numaraydı."

"Ha... komik, çünkü bahse girerim ki tüm öğleden sonra olan en az kirli şey buydu."

Bir kahkaha patlattım ve elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Seven bana bir bakış fırlatıyor. Cammy'ye teknede aramızda geçenler hakkında bir şey söyleyip söylemediğimi sormak istediğini biliyorum ama göz temasından kaçınıyorum. Bu dost ateşinin ortasında kalmayacağım. Bu ikisinin her zaman olduğu gibi savaş için donanımlı değilim.

Bu ikisi birbirlerinin damarına nasıl basacaklarını çok iyi biliyorlar.

Wrenley ailesi, kişiliklerin genetik olduğunun bilimsel kanıtı için incelenmelidir.

Boğazını temizliyor ve konuyu kapatacakmış gibi görünüyor. Sanırım yeğeninin tıpkı bana yaptığı gibi ondan da bilgi alabileceğini biliyor. Kendini bu işe bulaştırmayacak kadar akıllı.

"Siz kızların şenlik ateşi yaktığınızı gördüm. Rita anneni hizada tutuyor mu?" diye sorar.

"Kızlar gecesi yapıyoruz. Ayak parmaklarımızı boyadık ve papaya yüz maskesi yaptık bile. Ve Rita annemi bir ok kadar düz tutuyor... en azından şimdilik. Brynn bir kadeh şarap için bize katılmak ister mi diye sormak için uğramıştım. Rita iyi mallar çıkardı," diyor bana bakarak.

"Teşekkürler ama Seven beni eve götürmek üzereydi. Onu söndürmek istemiyorum."

"Bir kadeh şarap, sonra Seven seni eve bırakacak. Seni kendim götürürdüm ama hepimiz çok içtik," diyor Cammy.

"Bir bardak için kalmak istersen, bekleyebilirim." "Emin misin?"

Seven cevap vermeden önce Cammy konuşmaya başlar.

"Emin, hadi," diyor kapımı açarken. "Bu, sen bizi terk etmeden önce açık ateşin etrafında sarhoş olmak için son şansımız olabilir."

Haklı.

Yakında ayrılıyorum ve gitmeden önce Rita ile biraz daha zaman geçirmek istiyorum. Onu bir daha ne zaman göreceğimi kim bilebilir?

Seven'a bakıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor. Sanki son kararımı vermemi bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Tamam, kalacağım."

Cammy kocaman sırıtıyor. "Güzel. Aklının başına geleceğini biliyordum."

Cipten inmeme izin vermek için geri adım atıyor ve ben de dikkatlice iniyorum.

Cammy'yi iki ev arasındaki koridorda takip ediyorum - tam arkamda Seven var.

Ay gökyüzünün ortasındayken ve önümüzde sahile vuran dalgaların sesiyle birlikte şenlik ateşinin önümüzdekinden daha da net bir şekilde yandığını görüyorum.

Geçen hafta Rita'nın bizi şarapla şenlik ateşi yakmak için kandırdığı gece Seven ve benim oturduğumuz Adirondack sandalyelerin bir çiftinde iki kadın oturuyor.

Rita şarabını kaldırıyor ve geldiğimizi görünce alkışlıyor.

Joslin'in hepimizin onlara doğru gittiğini görmek için baktığı anı izliyorum. Beni görünce gözleri kararıyor ama arkama baktığı anda Seven'i görünce yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Sarı saçlarının bir kısmını omzunun üzerinden çekiyor ve neredeyse gergin bir kene gibi saçlarıyla oynuyor.

"Cammy seni kalmaya ikna etti, anlıyorum?" Seven ve ben sandalyelerin etrafında yürüyüp otururken Rita bana "Cammy seni kalmaya ikna etmiş," diyor.

"Öyle yaptı. Bana burada sadece birkaç günüm kaldığını ve sonra eve döneceğimi hatırlattı. Bu, öngörülebilir gelecek için okyanus kenarındaki son ateş çukurum olabilir."

Seven boğazını temizliyor ve sol tarafıma baktığımda büyük bir dikkatle alevlere bakıyor. Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

Cammy'nin benim için bir bardak şarap doldurmasını izliyorum.

"Oh, umarım bu doğru değildir. Tekrar geleceksin, değil mi? Her zaman benimle kalabilirsin. Ya da yazmaya geliyorsan ve kendine ait bir yere ihtiyacın varsa, daire ne zaman istersen senin. Hatta kalabildiğin kadar kal... Gitmek zorunda değilsin," diyor Rita.

Çevremde Seven'ın onun teklifi karşısında biraz canlanmış gibi görüldüğünü ve ateş çukurunun artık ilgisini çekmediğini görüyorum.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama aslında eve gitmem gerekiyor. Birkaç gün içinde taslağımı teslim ettiğimde yayıncıyla yüz yüze görüşmem gerekiyor. Aksi takdirde teklifinizi değerlendirebilirim. Geçirdiğim zamandan gerçekten keyif aldım.

ve hiç bu kadar hızlı yazmamıştım. İkinci kitabı yazma zamanı geldiğinde teklifinizi kabul edebilirim."

"Umarım yaparsın. Misafir odasını senin için hazırlayacağım," diyor Rita. "İkinci kitaba ne zaman başlayacaksın?" Seven soruyor.

"Henüz emin değilim. Belki Noel civarında. Daha sıcak bir yere gitmek için iyi bir zaman olabilir."

Daniel genellikle Noel tatili sırasında biraz izinli oluyor ama bu kısmı Seven'a söylemeyeceğim.

Cammy yanıma gelip bardağımı uzatıyor ve ben de bir yudum alıyorum.

Rita'nın evinde tattığım diğer her şey gibi bu da çok lezzetli.

Kadın kusursuz bir zevke sahip.

Bir an için sandalyemdeki pozisyonumu değiştiriyorum ve kalçamı ahşap sandalyeye çarptığımda irkiliyorum. Kılıçbalığı beni denize çekmeye çalıştığında teknenin yan tarafına çarptığım için oluşan çürüklerim yerleşmeye başlamış olmalı.

"İyi misin?" Cammy soruyor.

"Evet, uzun bir sıcak duş ve ardından bir buz torbası iyi gelir. Bugün yakaladığım o büyük balık yüzünden biraz morarmış durumdayım."

"Bunu görmeliydiniz. Brynn bir kılıç balığı yakaladı," diyor Seven, Cammy ve Rita'ya.

Joslin'e en ufak bir bakış bile atmıyor. Cammy kıkırdar.

"Bu doğru mu? Bütün o morluklar balık yüzünden mi oldu?" Cammy soruyor. "Bu balığın 1.80 boyunda, 50 kilo ağırlığında ve profesyonel hokey oyuncusu olma ihtimali var mı?"

"Cammy Wrenley! Bu çok uygunsuzdu. Belki de içkiyi fazla kaçırmışsındır," diyor Joslin.

"Yakınından bile geçmiyor," diyor Cammy ve sonra buraya getirdikleri tüm alkol ve atıştırma malzemelerinin bulunduğu masaya doğru yürüyor.

Elinde bir avuç shot bardağı ve bir şişe berrak bir şey tutarken yürüyorum.

Bu iyi olamaz.

Cammy bir shot bardağını Rita'nın önüne, diğerini de Joslin'in önüne koyuyor ve dolduruyor. Sonra bize doğru yöneliyor ve ikimiz için de birer shot bardağı dolduruyor.

"İhtiyacım yok. Brynn'i yakında geri götürmem gerekiyor," diyor Seven ona ama dinlemiyor.

Masaya geri dönüyor ve son kadehi kendisi için dolduruyor.

Buraya geleceğimizi ve doğru sayıda shot bardağına sahip olacağımızı nereden biliyordu?

"Kadeh kaldırmak istiyorum," diyor shot bardağını kaldırarak. "Dolandırıcı web sitelerinden tatil rezervasyonu yapmaya ve bu arada yeni arkadaşlar edinmeye."

Rita ve ben güldükten sonra Cammy ile birlikte atışlarımızı yaptık. Bu atışların ne kadar kötü gittiğini unutmuşum. Josslin bir an tereddüt ediyor ama sonra atışı yapıyor.

Cammy, "Seven Amca, atışını yapsan iyi olur yoksa ben yapacağım," diyor ve ona doğru yürüyor.

"Sanki bu gece daha fazlasına ihtiyacın varmış gibi. Ayrıca, karıştırmak iyi bir fikir değil.

Daha sonra buna pişman olacaksın," diyor ona.

Cammy doğruca ona doğru gitmeye başlayınca Seven, Cammy ona ulaşamadan atışı hızla yapar.

"İşte, mutlu musun?"

"Evet... çok. Yine de şu anda araba kullanmanın senin için güvenli olduğunu sanmıyorum."

"Önemli bir şey değil," diyorum, önce Seven'a sonra da Cammy'ye bakarak. "Bir araç çağıracağım. Bugünden sonra çok yorgunum, sanırım şimdi arayacağım."

"Bu iyi bir fikir. Bazen buraya kadar gelmeleri biraz zaman alabiliyor. Bütün gece burada sizi beklemelerini istemeyiz," diyor Josslin bu kadar sessiz kaldıktan sonra.

"Neden eve gidelim ki? Burada kal. Üçümüz kızlar gecesi yapıyoruz ve ben Rita'nın misafir yatak odalarından birinde yatıya kalacağım. Seven'larda bir sürü oda var. Benim odamda kalabilirsin," diyor Cammy.

Artık iğnenin ne için olduğunu biliyorum. Seven'ın o atıştan sonra araba kullanmamayı kabul etmesini sağlamak için.

Josslin, "Ya da o benim misafir odamı Rita'da tutabilir ve ben de Seven'da kalabilirim," diyor.

"Evime adımını atmayacaksın," diye hırılıyor Seven.

Ateş çukurunun etrafındaki herkes Seven'ın ona karşı öfkesi karşısında sessizleşir. Josslin bunu hak etmiyor değil ama ona karşı sabrının tükenmekte olduğu çok açık.

"Rita'nın oturma odasındaki kanepede uyuyabilirim. Büyütülecek bir şey değil," diye önerdim.

"Zaten bir hafta boyunca benim evimde kaldın. İşe yaramasını sağladık. Bir gece daha idare ederiz ama bu ikisi kontrolden çıkmaya başladı," diyerek Rita ve Cammy'ye baktı. "Gitmeye hazır mısınız?" Bana soruyor.

Şarabımdan son bir yudum aldıktan sonra başımı sallıyorum. "Her şey hazır," diyorum.

Rita, "Şarap bardağını kolçağın üzerine koyun; biz içeri alırız," diyor.

Söylediklerini yapıyorum ve sonra Seven yanıma gelip sandalyeden kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Restoranda sarhoş bekarlığa veda partisi yüzünden beni dışarı çıkardığı o geceden beri el ele tutuşmadık.

Kalkmama yardım etmesine gerek yok, sandalyeden kendi başıma gayet iyi kalkabilirim ama onu geri çevirmeyeceğim çünkü onun bu özenli halini seviyorum.

Elimi onun elinin içine sokuyorum ve o da beni ayağa kaldırıyor. Elimi bırakacağı anı bekliyorum ama bırakmıyor, onun yerine parmaklarını açıp benimkilerin arasına sokuyor.

"İyi geceler" diyor, ateşin etrafında oturan üç kadına hızlıca el sallıyor ve bana neden hâlâ el ele tutuştuğumuza dair bir açıklama yapmıyor.

Rita ve Cammy bu düşünceyi yineliyor ama Josslin sessizliğini koruyor, gözleri birleşmiş ellerimize kilitlenmiş durumda.

Hızlıca iki el sallıyorum ve sonra Seven bizi gruptan ayırıp evine doğru götürüyor.

"Doğum kontrolünü kontrol etmek ve kimsenin kurcalamadığından emin olmak isteyebilirsin" diyor ve sırtarak omzunun üzerinden geriye bakıyor.

"Bebek ciddi bir bağılıktır. O kadar ileri gitmezler. Bu delilik olur."

"Aynen öyle. Bu ya delilik ya da çaresizlik olurdu, ki bu iki şeyi de göz ardı edemem."

Ön kapının kilidine şifreyi girdi. Kilit açılır açılmaz kapıyı ardına kadar açıp içeri girmemi sağladı.

Kapıdan geçtiğim anda Seven elimi bırakıp kapıyı kapatıyor ve sürgüyü çeviriyor.

Tabii ki koridor boyunca elimi tutmazdı. Bu garip olurdu, özellikle de onun için.

"Kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler," diyorum.

"Dediğim gibi, sorun değil. Artık yarın için kahvaltı hazırlayacak biri var. Cammy yumurta sevmez."

Seven'in sabahları Cammy canavar büyüklüğündeki porsiyonlarını yemediği için somurttuğunu düşününce kıkırdıyorum.

"Sabah yumurtalı kahvaltınızı memnuniyetle kabul edeceğim." "Güzel," diyor basitçe.

Koridora doğru dönüyorum ve Seven da arkamdan geliyor.

Misafir odasının kapısına uzanıyorum ve açmak için kolu çeviriyorum. "Hey, bekle. Bunu geri isteyebilirsin."

Döndüğümde onu kolyemi şortundan çıkarırken buldum.

Doğru ya! Beklenmedik şenlik ateşi daveti yüzünden neredeyse unutuyordum.

"Bunu bana takabilir misin?"

diye sordum. "Evet, arkanı dön."

Saçlarımı önümden çekip sırtımı ona veriyorum. Bir adım daha yaklaşıyor, kolyeyi çözüyor ve ellerini başımın üzerine kaldırıyor. Köprücük kemiğime değdiği anda küçük kolyenin serinliğini hissediyorum.

Kolyeyi birbirine tutturuyor ve zinciri nazikçe boynuma dayıyor. Parmakları tenime değiyor ve basit dokunuşuyla kollarımda ve omuzlarımda tüylerim diken diken oluyor.

Hemen kolyeye uzanıyorum ve küçük Seattle Space Needle'ı başparmağımla işaret parmağım arasında ovuşturuyorum.

"Onu benim için bulduğun için tekrar teşekkür ederim," dedim. "Onu bulan ben değilim, unuttun mu?"

Nasıl unutabilirim ki?

"Evet, doğru..."

Seven'ı hâlâ sırtımda hissediyorum. Henüz uzaklaşmadı ve vücudunun sıcaklığı hâlâ yanımda yayılıyor.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Sesi alçak ve hırıltılı. "Ne soracaksın?"

"Daniel sana dokunduğunda tüylerin böyle diken diken oluyor mu?"

Görüş alanından çıkarmak için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ama artık çok geç, onları çoktan gördü.

Ve böyle bir soru sormak adil değil. O kelebeklerin ve tüylerin diken diken olmasının sekiz yıl sonra kaybolması normal, değil mi? Bunları bir ömür boyu bekleyemezsin.

Seven bir adım daha yaklaşıyor, göğsü sırtıma değiyor. "Onun için de benim için ıslandığın kadar ıslanıyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum.

Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, yaklaştığında şortundaki şişkinlik kıcıma baskı yapıyor.

Seven'la birlikte olduğum zamanki kadar tahrik olduğumu hiç hatırlamıyorum. Daha önce birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyor ve o ve Daniel

daha farklı olamazdı.

"Onun seni boşaltmadığını zaten biliyorum. Ama ben yapıyorum... değil mi Brynn?" Kulağımın kabuğuna doğru soruyor ve sonra boynuma bir öpücük bırakıyor.

Her biri bir öncekinden daha güzel, boğazımdan aşağıya doğru yumuşak öpücükler dizmeye devam ederken başım omzuna yaslanıyor.

"Tüm bunları neden söylüyorsun?"

diye sordum. "Çünkü fikrimi değiştirdim."

"Ne hakkında?"

"Rita bizi ilk kez evinin dışına kilitlediğinde ve şömine başında yalnız oturduğumuzda, bana menajerinin seni buraya kitabını bitirmen ve kaçamak yapacak birini bulman için gönderdiğini söylemiştin. Sana o adam olmakla ilgilenmediğimi söyledim."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi, buradaki son günlerini istiyorum. Sen de istiyor musun?" Kollarının arasında dönüp ona bakıyorum.

"Evet, biliyorum!" Çabucak söyledim.

Çok hevesli görünmek istemedim ama yapacak bir şey yok. Aramızdaki bu şeyin bitmesine hazır değilim. Yakında gerçeklerle yüzleşmek ve Seattle'a dönmek zorunda kalacağım. Tek umudum birkaç gün sonra uçağa bindiğimde kendimi buna daha hazır hissediyor olmak.

Şu anda sadece bu alternatif evrende, bu muhteşem yerde tüm bu inanılmaz insanlarla birlikte yaşamak ve Seattle'da beni bekleyen bir hayatım olduğunu unutmak istiyorum.

Seven eğilip kollarını kığımın altından geçiriyor, beni kaldırıyor ve sonra kollarının arasında dönerek koridora doğru ilerliyor.

"Aman Tanrım, Seven," diye nefes nefese kaldım, beni kucağına alıp götürmesine hazırlıksızdım. "Nereye gidiyoruz?"

"Kişisel en iyi rekorumuzu kırıp kıramayacağımızı görmek için seni odama götürüyorum. Ne demiştin? Beş miydi?"

CHAPTER TWENTY-THREE

Brynn

Sıcak bir elin karnımdan kaydığını ve Seven sırt üstü dönerken yatağın hareket ettiğini hissederek uyanıyorum.

Gözlerimi açtığımda hâlâ Seven'in yatağında olduğumu görüyorum. Yanımdaki sehpanın üzerinde duran çalar saat sabah altıdan biraz önce olduğunu ve güneşin henüz yeni doğduğunu gösteriyor.

İlk kez onunla birlikte uyuyup aynı yerde uyandım.

Neden dün gece beni misafir odasına geri götürmedi?

"Günaydın," dediğini duyuyorum.

Yatağın onun yattığı tarafına doğru dönüyorum.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?" diye sorar.

Dün gece neredeyse hiç uyuyamadık. Seven etkileyici dayanıklılığını bir kez daha kanıtladı ve kişisel en iyi derecemizi geçme sözünü yerine getirdi.

"Biraz... evet. Ama iyi bir yara. Uzun ve sıcak bir duşun düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Duşta bir saat kadar bekleme şansın var mı? Silas benimle birlikte sokağın aşağısındaki spor salonuna gitmek için bu tarafa **g e l i y o r**. Bu planları yaptığımızı unutmuşum. Beni beklersen birlikte duş alabiliriz ve söz veriyorum beklediğimize degecek ve sonra seni yazman için daireye götürmeden önce kahvaltı hazırlayacağım."

Sırtımdan duramıyorum. Sabah seksi ve ardından kahvaltı kulağa mükemmel geliyor. Ve yazmam gereken son bölümle birlikte, dün gece bana verdiği ilham, bu taslağa son rötuşları yapmama yardımcı olacak.

"Eğer bana sabah seksi teklif ediyor ve kahvaltı ile rüşvet veriyorsan, bunu nasıl geri çevirebileceğimi anlamıyorum."

"İşte ruh bu," diye sırtıyor.

Bir kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine çekiyor, eğilip beni öpüyor. Kollarımı boynuna doluyor ve onu daha da yaklaşıtıyorum, ö p ü c ü ğ ü n ü daha da derinlere götürüyorum - sabah nefesine lanet olsun.

Seven'ın telefonu çalar ve şarj cihazından çıkarmak için uzanır.

"Bu o. Muhtemelen hâlâ onunla buluşmaya gelip gelmediğimi kontrol ediyordur."

"O zaman gitsen iyi olur."

Seven hızlı bir öpücük için bir kez daha eğiliyor ve sonra battaniyelerini üzerinden atıyor.

Mükemmel şekilde yontulmuş kalçalarının yataktan kalkıp en yakınına doğru yürümesini izliyorum.

"Hey," diyor, hâlâ gömme dolabının içinde. Sonra bir çift spor şortuyla beliriyor, mükemmel karın kasları hâlâ sergileniyor. "Bugün Cammy ile biraz zaman geçirmem gerekiyor ama yarın benimle çıkmak ister misin?"

"Randevu mu?" Kaşlarım birbirine dikilmiş halde soruyorum. "En son ne zaman biriyle çıktın?" Alay ediyorum.

"Uzun zaman oldu. Sanırım birkaç on yıl. Kabul ediyorum, bu konuda çok iyi olmayabilirim ama yine de benimle ilk randevuya çıkmak ister miydin?"

İlk buluşma mı?

Cammy ona ne kadarını anlattı?

"Aman Tanrım, Cammy listemdeki her şeyi sana söyledi mi?" Diye soruyorum ve sonra bazılarının ona ne kadar çocukça geldiğini düşünerek yüzümü kapatıyorum.

"Bana listenizden çıkarmanıza yardımcı olabileceğim birkaç madde vermiş olabilir."

"Bana yardım etmek mi istiyorsun? Ölmeden önce yapılacaklar listemden nefret ettiğini sanıyordum."

"Listeden nefret etmiyorum. Sadece listeyi başlatma nedeninin arkasındaki kişiden hoşlanmıyorum." "Bunu sormanızın tek nedeni liste mi?"

"Hayır, öyle değil. Seni ilk randevumuza götürmek istiyorum... tabii sen de gitmek istersen." Kulaktan kulağa gülümsemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Seven'ın bu kadar tatlı olabileceğini asla tahmin edemezdim ama işte beni bir kez daha şaşırttı.

"Tamam, randevumuzda ne yapacağız?"

"Sandviç yaptıktan sonra kaplumbağaların yumurtadan çıkışını izlemek için sahile gitmeye ne dersin? Hiç göreceğimizi garanti edemem ama bazı araştırmacıların son birkaç gündür orada sezon bitmeden önce son birkaç yuvayı beklediklerini duydum."

"Yavru kaplumbağaları izlemek için beni pikniğe götürmek ister misin?"

Kalbim öyle sıkışıyor ki battaniyeyi göğsüme bastırıp kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum.

İstesem de daha iyi bir randevu planlayamazdım.

"Bu aptalca mı? Yemeğe çıkmayı mı tercih edersin? Silas Cancun'daki en seçkin restoranlardan birinin müdürünü tanıyor. İsterseniz bize bir masa ayarlayabilir."

"Hayır!" Çabucak söyledim. "Gitmek istemediğimi düşündürdüysem özür dilerim, sadece bir randevu için bunu önermeni beklemiyordum. Yapmayı tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyorum. Mükemmel... Sabırsızlanıyorum."

Gülümsüyor ve sonra bir dakikalığına dolabına geri dönüyor ve sonra ikinci kez bir spor tişörtüyle tekrar ortaya çıkıyor, vücudunu örtüyor, böylece en sevdiğim yerlerin hepsini göremiyorum.

"O zaman bu bir randevu," diyor ve kapıya yönelmeden önce yerden bir çift koşu ayakkabısı almak için eğiliyor.

Başımı sallıyorum, aşık bir kız öğrenci gibi kıkırdamamaya çalışıyorum.

"Çıplak kal ve ben dönene kadar bu yataktan ayrılma. Anladın mı?" diye şakacı bir şekilde soruyor ve parmağıyla beni işaret ediyor.

Yatak odasının kapısını açıyor ve sanki bir cevap bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Burada olacağım. Beni bıraktığın kadar çıplak,"
diyorum. "Aferin kızıma."

Odadan çıkıp giderken yatak odasının kapısını arkasından kapatıyor.

Garaj kapısının açılmasını ve cipin canlanmasını dinliyorum. Seven'ın cipi geri sürmesi ve spor salonuna doğru yola çıkması uzun sürmüyor.

Sözümü tutmaya ve yatakta kalmaya karar verdim. Ne de olsa, dediğini yaparsam beni nasıl ödüllendireceğini kim bilebilir.

Sheridan'ın ona gönderdiğim son bölümlere yanıt verip vermediğini görmek için telefonumu açıyorum ama henüz bir şey görmedim.

Onun yerine, annemden bir mesaj görüyorum.

Anne: Orada hava nasıl? Plajlar hala sağlam mı?

Brynn: Cancun'da durum biraz daha kötü ama burası gayet iyi.
Plajlar
hala iyi durumda

Anne: Sence baban orayı sever mi? Tatil konusunda çok titizdir.

Burayı sever miydi? Birinin buradan nefret edeceğini düşünmek zor.

Evet, eminim yapardı.

Ön kapının çalındığını duyuyorum ve Seven'a hareket etmeyeceğimi söylemiş olsam da, bu durumda bunu kastettiğinden şüpheliyim. Tek bildiğim, kapıdaki Cammy olabilir, dışarıda kalmış ve içeri girmek için yardıma ihtiyacı var.

Çarşafı ters çeviriyorum ve dolabından bir gömlek alıp büyük gömleği başıma geçiriyorum.

Cammy'ye dün gece birlikte uyuduğumuzu kanıtlamaya çalışmıyorum ama bizi aynı çatı altında uyumamız için kandırdıktan sonra sabah erkenden ortaya çıkan o.

Beni amcasının gömleğiyle görmek onu iğrendiriyorsa, belki de görmesi gereken acı gerçek budur.

Kapının bir kez daha çalındığını duyuyorum. Bu sefer daha endişeli bir vuruş. "Geliyorum!" Cammy'ye bağıryorum.

Sürgüyü ve kolun kilidini çevirip kapıyı sonuna kadar açıyorum ama kapının diğer tarafındaki kişi görmeyi beklediğim kişi değil.

Bu Cammy değil.

"Josslin," diyorum şaşkınlıkla.

Eski sevgilisinin gömleğinin içinde bana uzun uzun bakıyor ve yüzünü buruşturmasını engellemeye çalıştığını görebiliyorum. "Kıskanç olmayan" eski sevgili performansıylA Akademi ödülleriA kazanacak gibi görünmüyor. Zaman geçtikçe daha da belirginleşiyor. Ne zaman Seven yakınımda olsa gözleri parlıyor ve bakmadığımı düşündüğünde bana kaşlarını çatıyor. Burada neler olduğunu anlamak için dedektif olmaya gerek yok.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor, gülümsemek için elinden geleni yapıyor.

"Seven burada değil. Az önce gitti," diyorum, isteğini çabucak geri çekmesini umarak

"Biliyorum... Cipini garajdan çıkarken gördüm. Aslında seninle konuşmak istiyorum."

Lanet olsun.

Cammy ya da Rita'nın tampon olarak arkasından gelmesini umarak arkasına bakıyorum ama o yalnız.

"Tamam... içeri gel," diyorum, kapıyı onun için daha geniş açarak. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattım.

"Cammy burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, sahilde yürüyüşe çıktığını sanıyor." Bu pek umut verici değil.

"İstersen mutfakta oturabiliriz?" diye sordum.

"Orası da en iyisi."

Beni mutfağa kadar takip ediyor ve ikimiz de mutfak masasına oturuyoruz.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" diye sordum.

"Burada kendini evindeymiş gibi hissediyorsun. Sanki burada yaşıyormuşsun gibi bana içki ikram ediyorsun... Seven'ın kıyafetlerini giyiyorsun."

Sesi suçlayıcı değil... Daha çok acı çekiyor. Sanki benim yerimde olmadığı için pişmanlık duyuyor.

Ama onun pişmanlığı benim sorunum değil. Bu hayata sahip olabilirdi.

Yedi'ye sahip olabilirdi.

Hayatında farklı bir seçim yapmış olsaydı, onunla bu deneyimleri yaşamamış olacağımı düşünmek neredeyse midemi bulandırıyor. Bu neden kalbimin endişeyle çarpmasına neden oluyor... Bilmiyorum.

"Neden buradasın Josslin?"

"Buraya sizinle kadın kadına konuşmaya ve sizden bir iyilik istemeye geldim." İyilik mi?

"Bu, iyiliğin ne olduğuna bağlı."

"Seven henüz bilmiyor ama buraya ona söylemeye geldim."

"Ona neyi söylemeye?"

"O Cammy onun."

Kalbim boğazımdan fırlayacak gibi oluyor ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

"Cammy onun mu? Bu nasıl olabilir? Bana zaman çizelgesinin uymadığını ve Cammy'nin Eli'nin olduğuna yemin ettiğini söyledi."

Ağzımdan kaçırdım.

Ona nasıl söylemez? Yıkılacak.

Hayır... bundan daha fazlası. Josslin'in Cammy hakkında ona yalan söylediğini öğrendiğinde yok olacak.

Tanrım... Zavallı Seven. Büyürken Cammy'yi kaybetti.

Kalbim onun için anında parçalanıyor ve o bunu henüz bilmiyor bile.

"Bunu ona nasıl yaparsın? Cammy'ye nasıl davrandığını görmedin mi, üstelik sadece amcası olduğunu sanıyor? Bunun için seni asla affetmeyecek." Beni ilgilendirenden fazlasını söylediğimi bilerek söylüyorum... ama o bana geldi.

"Bırak da Seven için ben endişeleneyim. O seni ilgilendirmez." "Beni ilgilendirmez mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Cammy'nin Rita'ya Avustralya'daki erkek arkadaşından bahsettiğini duydum. Seven'ın sen eve dönene kadar senin oyuncağın olduğunu biliyorum."

Az önce "lanet oyuncak" mı dedi?

"Pardon?"

Gözleri kapanır ve başını sallar.

"Konuyu saptırıyorum. **B u r a y a** tartışmak ya da seni kırmak için gelmedim; Seven'ı rahat bırakman ve ailemizin iyileşmesine izin vermen için yalvarmaya geldim. Ona söyleyeceğim ve üzüleceğini biliyorum ama yola gelecektir. O her zaman bir aile istedi... Ben ona bunu verebilirim."

"*Ben de yapabilirim!*" Neredeyse ağzımdan kaçıracaktım ama yapmadım.

"Bir aile mi? Cammy on sekiz yaşında ve zaten bir ilişkileri var."

"Ona bir çocuk daha verebilirim. Her zaman büyük bir aile istemiştir." Bana bunu söylemek için geldiğine inanamıyorum.

"Bundan sonra sana gerçekten güveneceğini düşünüyor musun?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum ama öğrenmek zorundayım. Kardeşi sonunda ihtiyacı olan yardımı alacak. Altı ay boyunca rehabilitasyon merkezine gidecek.

onu ailemizden koparmamak için anlaştık ama ayrıldık ve onu terk ediyorum. Cammy'nin şu anda bir babaya ihtiyacı var ve o kişi Seven. Bizim ona ihtiyacımız var, ailesinin de ona ihtiyacı var."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Kardeşine ve kızına odaklanması gerekiyor. Şu anda dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı yok. Özellikle de nişanlısıyla tekrar bir araya gelene kadar onu kullanan birine."

Kelimeleri söylediği anda, doğru olduklarını biliyorum.

Neredeyse iki hafta önce buraya geldiğimden beri Seven'i **k u l l a n ı y o r u m** , sadece o söyleyene kadar ne kadar kullandığımı fark etmemiştim.

Evi için.

Onun korunması için.

Kahvaltı pişirme becerisi için.

Orgazm yaratan siki için.

Peki karşılığında ben ona ne verdim?

Son bir buçuk haftadır kışında büyük bir ağrı olduğu için baş ağrısı mı?

"Ayrıca, nişanımızı bozduğumdan beri kimseyle birlikte olmaması sizce tesadüf mü?"

Seven'ın bunca yıldır bir ilişki yaşamamış olma ihtimalini hiç düşünmemiştim çünkü hâlâ ona takılıp kalmıştı. Bu doğru olabilir mi?

"Sadece onun mutlu olmasını istiyorum," diyorum.

"Ben de öyle. Onu mahallemizde bisiklete bindiğimiz çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Seven, Eli ve ben birlikte büyüdük. Seven gibi ailenin önemini bu kadar güçlü hisseden biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Ona ailesini geri vermek istiyorum Brynn... ve bunu yapabilirim ama sadece yarına kadar buradayım. Gitmeden önce sadece bir şansım var. Onu önemsiyor musun?" diye soruyor.

Tabii ki önemsiyorum, yoksa bu karar bu kadar zor olmazdı. "Evet... Onu çok önemsiyorum."

"O zaman ona kalbini geri vermeme yardım et... yani ailesini. Çok uzun zamandır ailesinden ayrı."

Eğer onu önemsiyorsam, başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum, bu yüzden sandalyemden kalkıyorum.

"Ben giyineceğim."

"Cammy restorana gitmek üzere. Acele ederseniz sizi geri götürebilir."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve mutfaktan çıkıyorum.

Dün gece giydiğim kıyafetleri giymek için koridordan geçip Seven'ın odasına geri dönüyorum.

Kalacağıma söz verdiğim halde gittiğim için bana kızgın olabilir, ama Seven'ın ailesini kaybettiği için böyle olduğu konusunda söylediklerinin arkasında bir parça bile doğruluk payı varsa, o zaman kenara çekilmem gerekir.

En iyi senaryoda bile, Seven ve benim Seattle'a gidip hayatıma geri dönmeden önce birlikte sadece kırk sekiz saatimiz daha var.

Sırf bencilce, gitmeden önce bana vereceği son bir saati istiyorum diye onun potansiyel mutluluğunu feda edemem.

Giyindikten sonra onun odasından çıktım ve ön kapıya yöneldim.

Mutfağın önünden geçerken Josslin'in telefon konuşmasına kulak misafiri oluyorum.

"Biz yasal olarak ayırınız Eli, unuttun mu? Yıllardır yardım alman için sana yalvardım ve sen reddettin. Ben ve Cammy ile aynı çatı altında yaşayan bir yabancıydın ve seni her an sevdim ama bu adil değil," dediğini duyuyorum. "Lütfen beni bu konuda suçlu hissettirmeyi bırak. Seni sevmek işe yaramadı. Şimdi hayatıma devam etmek zorundayım."

Geçip gittiğimi duymuyor, belki de en iyisi bu.

Josslin'in Seven'a yaptığı doğru değildi. Ona yaptıkları için onu asla affetmeyeceğim. Ve Cammy'ye, onun için yeri göğü yerinden oynatacak bir babayı esirgeyerek yaptığı şey de doğru değildi. Ama içimde, ilk aşkı kaybederken yaşadığı acıyı hisseden küçük bir parça var. Burada ne kadar çok zaman geçirirsem, Daniel'la olan geleceğim o kadar az net görünüyor.

Onu o kadar uzun yıllardır seviyorum ki onsuz olma fikri beni korkutuyor. Ve babamın Daniel ile yaptığım maçtan duyduğu gurur, onun gözünde doğru yaptığımı düşündüğüm tek şey. Ağabeyimle gurur duyduğu gibi benimle de gurur duymasını istiyorum.

Ön kapıyı açıp dışarı çıktım ve arkamdan kapattım.

Bir kamyonun çalıştığını duyuyorum ve beni g ö t ü r e c e k kadar şanslı olup olmadığımı görmek için Rita'ya dönüyorum.

Sürücü kapısı açıktı ve Cammy'nin Rita'nın evinden çıktığını gördüm. "Hey," dedim. "Sallywag'e mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Evet. Bırakmamı ister misin?"

"Bu harika olur, teşekkürler."

Cammy atlıyor ve beni bekliyor.

Kamyonete yöneliyorum ve yolcu tarafındaki kapıdan içeri atlıyorum. "Oh... hey... her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Yüzümdeki üzüntüyü görüyor olmalı ki artık saklayacak enerjim kalmadı.

Ona gerçeği söylemek istiyorum, bu yüzden Seattle'a sağ salım dönüp tüm bunları geride bırakana kadar kendime söylemeye devam edeceğim şeyi ona da söylüyorum.

"Hayır, ama olacak."

CHAPTER TWENTY-FOUR

Yedi

Brynn'den ayrılalı neredeyse bir saat oldu ve ben şimdiden onu duş duvarıma yaslayıp kitabındaki bir sonraki müstehcen sahne için içerik oluşturmaya yardım edeceğim dakikaları sayıyorum.

Biraz kardiyo ve ağırlık kaldırdıktan sonra Silas ve ben günü bitirmek için squat rack'e geçiyoruz.

"Kasırga davetsiz misafiriniz hakkında bir süredir sizden haber alamadım. Eğer onun için bir odaya ihtiyacınız olursa otelde boş yerim var," diyor Silas,

Squat rack'teki setini bitiriyor.

"Teşekkürler, ama Rita ona kalması için daireyi verdi ve sadece birkaç gün daha burada kalacak."

Burada Brynn'in son kullanma tarihinin tartışılması ve eski sevgilisiyle tekrar bir araya gelmek için eve gittiği yönündeki kaçınılmaz sonuç, midemde bir şeyleri rahatsız ediyor.

"Ne garip bir durum ama sanırım dolandırıcı bir tatil evi kiraladığını bilemezdi. Bittiği için rahatlamış olmalısınız."

"Tam olarak değil," diyorum, son tekrarımı bitirip barı ve ağırlıkları dolgulu spor salonu zeminine bırakırken.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, dün gece burada kaldığı ve hâlâ yatağında benim dönmemi beklediği anlamına geliyor."

"Kahretsin, durum çok hızlı değişti. Yani onu evden kovdun ama şimdi onunla yatıyorsun öyle mi?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak.

Onu suçlamıyorum. Son konuştuğumuzda onu evimden çıkarmaya kararlıydım ve şimdi o gidene kadar onu evimde tutmanın yollarını arıyorum.

"İşin özü bu."

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye soruyor.

"Sanırım birkaç haftadır bir gidip bir geliyor."

"Kulağa karmaşık geliyor... özellikle de senin için," diyor ve sonra bir yudum almak için su şişesine uzanıyor.

"Ne demek "özellikle senin için"?"

"Demek istediğim, seni on beş yıldır tanıyorum ve bu süre zarfında evine asla bir kadın getirmeme konusunda katı bir kuralın var. Seni hiç ciddi biriyle çıkarken görmedim ve yıllar boyunca seni sadece bir avuç kadınla birlikte gördüm.

"Tamam, ne demek istiyorsun?" Homurdanıyorum.

Bunun nereye varacağını biliyorum çünkü Cammy ve Rita'dan zaten alıyorum. Silas'la çalışmak benim bu ikisinden kaçışım olacaktı ama şimdi her taraftan tepki alacağımı görebiliyorum.

"Demek istediğim, bu kadın bir anda ortaya çıkıyor ve siz tüm kurallarınızı değiştiriyorsunuz."

"Onun için hiçbir kuralı değiştirmedim."

"Az önce onun hâlâ yatağında senin dönmeyi beklediğini itiraf ettin ve bu konuda çok mutlu görünüyordun. Seni uzun zamandır tanıyorum.

Bu senin gibi değil. Bu seferki farklı ve sanırım bunu zaten biliyorsun."

"Bir erkek arkadaşı var," diye itiraf ediyorum.

"Vay... ne?" diye sordu, hızla bana dönerek.

Sanırım bunu farklı bir şekilde ifade edebilirdim.

"Şu anda birlikte değiller... O geçici olarak Avustralya'ya taşındığında ayrıldılar. Ama şimdi geri dönüyor ve tekrar bir araya geliyorlar."

"Ama şu anda birlikte değiller, doğru mu?"

"Hayır, değiller. Birkaç hafta içinde dönene kadar olmaz."

Yerden anahtarlarını, havlusunu ve su şişesini alır.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Ben otele dönüyorum. İyi bir antrenman yaptık ve senin de gitmen gereken bir yer var."

"Öyle mi? Neresi orası?"

"Evde, bu kızı eski sevgilisiyle tekrar bir araya gelmemesi için ikna ediyorum."

Dönüyor ve yanında getirdiğı tüm eşyalarla birlikte uzaklaşmaya başlıyor.

"Silas, ben bir ilişki istemiyorum. Ona ihtiyacı olan şeyi vermek için uygun değilim," diye sesleniyorum arkasından.

Bana dönmek için arkasını döndü.

"Ona aşık olacağınızdan ve sonra sizi başkası için terk edeceğinden korkuyorsunuz" diyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, onun durum analizinden hoşlanmıyorum. Ona Josslin'den hiç bahsetmedim ama bu sonuca varmak için yeterince şeyi bir araya getirdiğinden şüpheleniyorum.

Bu, spor salonunda ya da herhangi bir yerde yapmak istediğim türden bir konuşma değil. Spor salonunun benim kaçış yerim olması gerekiyordu. Beni rahatsız eden her ne varsa ter döktüğüm ve sonra hiçbir şey olmamış gibi kapıdan çıkıp gittiğim yer.

Ona cevap vermediğimde, tekrar konuşuyor.

"Ya da belki artık çok geçtir. Belki de ona çoktan aşık olmuşsundur, bu durumda artık başka bir seçeneğin yoktur. Onu kazanmak ya da gitmesine izin vermek... Seçenekler bunlar. Hangisiyle yaşayamazsın?"

Sonra dönüp çıkışa doğru yürüyor ve cam kapıları itmeden önce resepsiyon görevlisine el sallıyor.

Sorusu havada asılı kalıyor ve cevabı bulmak için çok uzağı gitmeme gerek kalmıyor.

Ne yazık ki, bu denklemde daha fazlası var - ikinci yarının tamamı... o. O ne istiyor?

Normal bir hayatı ve düzenli bir işi olan, hukuk firmasının kurumsal basamaklarını tırmanan ve hayatının son sekiz yılını birlikte geçirdiği avukat mı?

Ya da vücudu daha fazla dayanamadan önce sadece birkaç sezonu kalmış, yılın yarısını şehir dışında farklı şehirlerde oynayarak geçiren ve geleceğini Meksika'da bir balıkçı teknesinde ve hafta sonlarını Scallywag's çevresinde meşgul olmak için küçük işler yaparak geçiren kırık dökük bir hokey oyuncusu.

Su şişemi alıp spor çantama koyduktan sonra omzuma atıyorum ve çıkışa doğru ilerliyorum.

Resepsiyon görevlisi bana küçük bir el sallayıp iyi günler diliyor, ben de aynısını yapıyorum. Cam kapıdan geçip cipime doğru ilerliyorum.

Sanırım aramızdaki bu şeyin hala sadece bir kaçamak mı yoksa daha fazlasına mı dönüştüğünü öğrenmenin tek bir yolu var.

Ona sormam gerekecek.

Cip garajın içine park edilir edilmez, sürücü tarafındaki kapıyı kırbaçla açıp dışarı atıyorum ve doğruca eve gidiyorum.

Silas'la yaptığım konuşma, bir şansım olup olmadığını bilmeden gitmesine izin verirsem, her zaman merak edeceğimi fark etmemi sağladı ve o haklı, listelediği seçeneklerden sadece bir tanesiyle yaşayamam. Daniel'la birlikte olmasıyla yaşayamam... sonucu değiştirme şansım olsa bile. Ama onun ilk tercihi olup olmadığını bilmem gerek. Zaten ikinci tercihi oldum ve bir kez daha olamam... onunla olmaz.

"Ben geldim," diyorum, ben dönene kadar kalacağına söz verdiği yatak odama doğru uzun adımlarla ilerlerken.

Kapıyı itip açtığımda sadece yatağın yapılmadığını ve içinde beni bekleyen güzel bir esmer olmadığını değil, Brynn'in kıyafetlerinin de artık yatak odasının zemininde olmadığını görüyorum.

"Brynn?" Seslendim. "Neredesin?"

"O burada değil." Mutfaktan tanıdık bir sesin seslendiğini duyuyorum. Onun sesini duyunca tansiyonum yükseliyor.

Josslin

Evimde olmaması gerektiğini biliyor ve Brynn artık burada olmadığına göre, bundan da onun sorumlu olduğunu tahmin edebilirim.

"Brynn nerede?" Koridordan geçip doğruca mutfığa doğru yürürken soruyorum.

"Biz konuşabilelim diye gitti."

Mutfığa giriyorum ve Josslin'i kahvaltı masasında otururken buluyorum.

Kendime not: mutfak masasını bu gece Rita ateş çukurunda yak, artık kirlendi.

"Ne hakkında konuşacağız? Her neyse, mesajla halledilebilirdi. Buraya kadar gelmenize gerek yoktu."

"Mesajlarıma hiç cevap vermiyorsun, o yüzden buradayım," diyor. "İyi, eğer seni evimden çıkaracaksa, ne söylemen gerekiyorsa söyle, ve çabuk ol ki Brynn'i bulup yaptığın şeyi düzeltebileyim."

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum ve Josslin'e bakıyorum. Onu ilk kez biraz gergin görüyorum.

"Kardeşin sonunda Arizona'da TSSB'li gaziler için bir rehabilitasyon merkezine gitmeyi kabul etti. Bağımlılık için de harika bir programları var. Görünüşe göre bu ikisi sıklıkla el ele gidebiliyor. Merkez mükemmel görünüyor ve aile danışmanlığı da sunuyor."

"Bu harika, sonunda ihtiyacı olan yardımı alacağına sevindim ama bunun için buraya kadar gelmene gerek yoktu. Basit bir mesaj sizi bir uçuştan kurtarabilirdi."

"Hepsi bu kadar değil. Sana bir şey daha söylemem gerekiyor ve sinirlenip kapıdan kaçmadan önce konuşmama izin vereceğine söz vermeni istiyorum." "Ne açılış ama" diyorum, ama beni bırakıp ona aldığım eve taşındığı kardeşim için beni terk etmesi de işin cabası. Bundan daha kötü bir şey olabileceğinden şüpheliyim. "Tamam, olabildiğince çabuk söyle. Tercihen

Ön kapıya yöneliyorsun, çıkarken de kapıyı kapatıyorsun."

"Seven..." diyor oturduğu sandalyeden kalkarak. "Sana daha önce söylemeliydim ama Eli rehabilitasyona gittiği için onun yerine geçmene her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Cammy... o senin."

Görüşüm neredeyse kırmızıya dönüyor ve işitme duyum sanki her kelimeyi suyun altında duyuyormuşum gibi kısa devre yapıyor.

"Hayır... hayır, bana onun Eli'den olduğunu söylemiştin. Bana sadece birkaç haftalık hamile olduğuna yemin etmiştin."

"Altı haftalık hamileydim. Seni San Diego'da San Diego Blue Devils ile oynarken izlemeye gittiğimde hamile kaldım ve yanında prezervatif yoktu."

Kaşlarının kalktığını ve yüzünün endişeyle kaplandığını görebiliyorum, ama onu tanıyorsam, sadece kendisi için endişeleniyordur... bana hayatımın bombasını attığı gerçeği için değil.

"Doğum kontrol hapi kullanıyordun. Onları aldığını gördüm."

"Evet, ama sizi görmeye gelmeden birkaç gün önce mide gribi geçirdim. Birkaç gün boyunca hiçbir şeyi midemde tutamadım. O günleri kaçırmamanın bu kadar dramatik bir şekilde etkileyeceğini düşünmemiştim."

Kardeşim için beni terk etmesi yeterince kötüydü, ama bir çocuk babası olduğumu söylememesi? Bu affedilemez. Affedilemezden de beter ve eğer burada Josslin yerine kardeşim olsaydı, ona öyle bir vururdum ki dişleri dökülür ve hastaneye kaldırılırdı... tabii önce onu öldürmezsem.

"Evimden defolup gitmeni ve seni bir daha asla görmek istemiyorum," diyorum ona, ön kapımı göstererek.

"Seven... lütfen..."

"Size söyleyecek bir şeyim yok. Git yoksa seni götürmeleri için yetkilileri ararım. Bir Meksika hapisane hücresinde iyi iş çıkaramazsın ve kefaletini ödemeyeceğimden emin olabilirsin."

Bir an duraksıyor ama gözlerinde korkuyla bana bakıyor. Muhtemelen öldürmeye hazır bir adam gibi görünüyorum.

Mutfaktan çıkıp doğruca kapıya yöneliyor. Kapının açıldığını duyuyorum ama sonra tekrar konuşuyor.

"Beni affetmeni ya da bunun sana yaptığım yanlışsı düzeltmek için yeterli bir bahane olmasını beklemiyorum, Seven. Yıllarca göz ardı edilme hissini hiç yaşadığını sanmıyorum, öyle ki o tek kişi seni gördüğünde tüm dünyanın canlanıyor. Eli'nin denizaşırı ülkelerden eve döndüğü gün bana olan buydu. Altı yaşımdan beri kardeşinizi sevdikten sonra, sonunda ebeveynlerinizin oturma odasındaki kanepeden baktı ve beni gerçekten gördü. Sanırım beni ilk kez sokağın aşağısında yaşayan ve mahallede ikinizi kovalayan küçük erkek fatmadan daha fazlası olarak gördü."

"Sen onun dikkatini çekmeye çalışırken, ben de seninkini çekmeye çalışıyordum. Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde, piyangoyu kazandığımı düşündüm. Bir yıldır çıkıyorduk ama hala evet dediğine inanamıyordum. Keşke yaptığım en büyük hatanın sen olacağını bilseydim."

"Bana karşı bu kadar güçlü hisler beslediğini bilmiyordum."

Tabii ki, bu onun çıkarımı. Ona baktığım için pişman olduğum gerçeği değil.

"Çünkü kendin için istediklerinin dışında bir şey göremeyecek kadar bencilsin. Bu yüzden kardeşimi tuzağa düşürmek için kızımı kullandın. Kendi çocuğumu büyütemeyeceğimi ve onun ilk kelimelerini, ilk adımlarını, her şeyini kaçıracağımı umursamadın. Ve bir çocuğa bakacak ruhsal durumda olmayan kardeşimin kendisinden olmayan bir çocuğu büyütmek zorunda kalmasını da umursamadınız. Cammy'nin voleybol maçlarına, mezuniyetlerine ya da doğum günü partilerine katılmak yerine internette video oyunları oynayan rastgele insanlarla etkileşime girmeyi tercih eden alkolik bir baba tarafından büyütülmesini de umursamadınız."

"O kadar kötüydü ki Seven. Baba olmak üzere olduğunu öğrenmenin onu karanlıktan çıkaracağını düşündüm. Sadece ona dört gözle bekleyeceği bir şey vermek istedim."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Aslında ne olduğunu düşündüğümü bilmek ister misin?" Orada durup cevabımı bekliyor.

"Sanırım kardeşim eve geldi, NHL kariyerimi kıskandı ve sahip olabileceğini bildiği tek şeyimi gördü ama tek yapmak istediği, isterse ona sahip olabileceğini kanıtlamaktı. Bu yüzden kendini daha iyi hissetmek için birkaç hafta seninle yattı ve sonra senden ayrılmak üzereyken onu çocuğumla tuzağa düşürdün."

Gözlerinden sinirlendiğimi anlayabiliyorum çünkü gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Onu tuzağa düşürmedim... Gidebilirdi."

"Bebeğin ondan olduğunu herkese söyledikten sonra gitmiş olsaydı ailem onu evlatlıktan reddederdi."

Bir an sessizlik oldu ve Josslin'in kafasında bunu aşmanın bir yolunu bulmaya çalıştığını görebiliyorum.

"Eli ve ben ayrıldık ve Cammy'ye yakın olmak için Seattle'a taşınyorum. Bunun hemen olacağını söylemiyorum ama zamanla beni affedeceğini ve bir aile olabileceğimizi düşünüyorum."

"Josslin, ayrı yaşadığın kocan serbest bırakılman için para göndermeye karar verene kadar bir hapisane hücresinde uyumadan önce arkanı dönüp kapıyı kapatmak için bir saniyen var."

Yüzü, bunu uzun zamandır kayıp olan bir aile buluşmasına çeviremediği için üzölmüş gibi buruşuyor.

Aklından ne geçiyordu?

Sonunda çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi... Cammy.

Dönüp koridorda cipime doğru ilerliyorum. Onu gördüğümde ne diyeceğim?

"Komik bir hikaye... Annen deli gömleği giyiyor olmalı ve ben aslında senin baban mıyım?"

Arabada teslimatım üzerinde çalışacağım.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Yedi

Bar taburelerinden birine oturuyorum ve Cammy'nin sağımda oturarak bana katılması uzun sürmüyor.

"Sen vardiyada değil misin?"

diye sordum. "Mola verdim."

Başımı sallıyorum ve barın üstündeki televizyonda yayınlanan futbol maçına bakıyorum. "Sana söyledi, değil mi?" Cammy soruyor.

Cammy'nin babası olduğunu bilmesine şaşırdığımı gizlemeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Ne olacak?" Rita barın arkasından yaklaşarak soruyor.

"Miguel bugün ne yapmak isterse," diyorum.

"Tamamdır," diye not alıyor Rita ve siparişimi vermek üzere mutfağa dönüyor.

Bir an sessizlik olur ve sonra Cammy konuşur.

"Öğrendiğimde sana söylemek istedim ama anneme çok kızacağından ve seni tanımam için bana bir şans vermeyeceğinden endişelendim. Bunu bana karşı kullanmayacağını bildiğim zaman, okul için Seattle'a taşınyordum ve sana söylemek için bu kadar uzun süre beklediğim için bana kızacağından endişelendim."

Cammy'ye kızmazdım. Benden saklanmış olması onun suçu değil ama Eli'nin babası olmadığını ve benim olduğumu gerçekten ne kadar zamandır biliyor?

"Bunların hiçbirisi için sana kızgın değilim. Bana var olduğunu söylemek senin sorumluluğun değildi. Annen bana söylemek için on sekiz yaşına kadar beklememeliydi. Sen nasıl öğrendin?"

"Büyükanmem benim ikinci sınıf voleybol takımımın resmini senin lise hokey takımının resminin yanına asmış. Bana saçlarımı kazıtsan aramızdaki farkı anlayamazsın," diye kıkırdıyor. "Büyükanmem neden birbirimize bu kadar benzediğimizi sordum, o da bana annemle olan geçmişinizden bahsetti... Sonra da doğum belgemi kontrol etmemi söyledi. Annemin herkese söylediği gibi prematüre değilmişim. Hangi dokuz kiloluk bebek dört hafta erken doğar ki?"

Annem de mi biliyordu?

"Büyükanmem bunca zamandır biliyordu ve hiçbir şey söylemedi mi?"

"Sadece şüpheleniyordu. Kanıtlayamadı. Anneme beni sorarsa büyükanmemin beni bir daha görmesine izin vermeyeceğinden endişeleniyordu. Büyükanmem neden sürekli seni eve getirmeye çalışıyordu sanıyorsun? Bana bir kez bakıp senin olduğumu anlayacağını düşündü."

Ondan almadığım tüm o telefonlar. Şimdi onlardan pişmanlık duymaya başladım. "Cammy, bilseydim-"

"Biliyorum. Ama iyi tarafından bak. En azından annem servet avcısı değil. Milyoner bir hokey oyuncusuyla evli olmanın getirdiği yaşam tarzından vazgeçecek kadar babamı sevdiğine inanabiliyor musun? Ve artık yeterince büyüdüğüme göre, nafaka için senin peşine düşemez."

"Cam, harcayabileceğimden çok daha fazla param var. Senin hayatında olabilmek için ona ne isterse öderdim. Seninle geçireceğim ilk on altı yılı kaçırmak hiçbir paraya değmezdi," diyorum kolumu omuzlarına dolayarak.

"Gerçekten mi?" "Tabii ki."

"Annem seni geri almaya çalışıyor." "Biliyorum."

"Lütfen boyun eğme. Özellikle de benim için."

Bunu gerçekten düşünmedim değil ama neden Josslin ve benim birlikte olmamızı istemesin ki?

"Neden olmasın?"

"Çünkü annem hayatı boyunca bir gün bile yalnız kalmadı. Bir kez olsun kendi ayakları üzerinde durması onun için iyi olurdu. O kadar uzun süredir tek taraflı bir evliliği var ki, işlevsel bir ilişki yaşasa bile bunun ne olduğunu bileceğini sanmıyorum. Ve şu anda kabul etmese de babama hâlâ aşık." Cammy başını kaldırıp bana bakıyor. "Ona baba dediğimde duyguların inciniyor mu?"

Bir saniye düşündüm.

Büyüdüğünde onu bu isimle çağırıyordu ve çocukluğunun büyük bir bölümünde hayatında ne kadar eksik olduğuna dair bana anlattığı bilgilere dayanarak, bu ismin sadece onu çağırmaya alıştığı şey olduğunu biliyorum - bir sevgi terimi değil.

"Hayır, duygularımı incitmiyor. Ben yokken o oradaydı." Bu unvanı hak edip etmediği farklı bir hikaye.

"Şimdi sana ne diyeyim?"

O sorana kadar bunu hiç düşünmemiştim.

"Ben de sana baba diyebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, sen istemedikçe olmaz. Ama Amca da doğru görünmüyor. Bunu çözene kadar şimdilik sadece Seven'a ne dersin? Aceleyle gerek yok."

O da bana karşılık veriyor. "Tamam, Seven o zaman."

Rita yemeğimizi getiriyor ama restoran o kadar yoğun ki kalıp sohbet edemiyor. Daha fazla sipariş almak için tekrar gidiyor.

"Annenle beni birlikte istememenin tek nedeni bunlar mı?"

"Ve artık onu sevmediğin için... Brynn'e aşıksın." Carnitas tacomdan bir ısırık alırken boğulmak üzereydim. "Annem bu ilişkiyi mahvedemez."

Hayatını ikinci kez. Ve sen ve ben olduğumuz gibi i y i y i z , değil mi?"

"Evet, ufaklık," diyorum, ona gülümseyerek ve omuzlarını sarsarak. "Biz böyle iyiyiz."

Çevremde, güzel bir esmer gözüme çarpıyor. Brynn.

"Affedersiniz, konuşmam gereken biri var."

Cammy benim baktığım yöne bakıyor ve sonra bana dönüp gülümsüyor.

"Bunu mahvetme."

Başımı salladım. Şimdi Cammy'nin bunu nereden aldığını biliyorum.

Brynn'e doğru yürüyorum ve beni gördüğü anı görüyorum ve sonra beni görmüyormuş gibi davranarak göz temasını kesiyor.

Uzanıp koluna dokunuyorum.

"Hey, konuşabilir miyiz?"

Brynn göz temasını keserek temizlenmesi gereken bir masaya yöneliyor.

"Yapacak çok işim var. Vardiyam bitene kadar bekleyebilir mi?"

Cammy'nin önümüze geçtiğini ve Brynn'in endişeli görüldüğü masayı hızla temizlemeye başladığını görüyorum.

"Ben hallederim. Mola ver," diyor Cammy omzunun üzerinden.

Brynn bana dönüp bakıyor ve artık geçerli bir mazereti olmadığını fark ediyor. "Tamam, elbette sanırım."

Brynn'i sırtından tutup restoranın önüne kadar götürüyorum. İçerisi çok gürültülü ve çok fazla dikkat dağıtıcı şey var.

Kapıları iterek güneşli sabaha çıkıyoruz. "Josslin bu sabah seni görmeye geldiğini söyledi."

"Söyledi," diyor Brynn, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Sana Eli'dan bahsetti mi?"

"Evet... muhtemelen eve gidip onu görmelisin." "Ve sana Cammy'den bahsetti mi?"

Sadece başını sallıyor ve arabalara bakıyor.

"Kardeşimi elinde tutmak için Cammy'yi kullandığını söyledi mi?" Başını sallıyor ama hâlâ bana bakmıyor.

"Ama artık biliyorsun. Cammy bu konuda ne hissediyor?"

"Her şey yolunda görünüyor. Bunu nasıl karşılayacağım konusunda endişeliydi."

"Ailenin sana ihtiyacı var," diyor sonunda bana bakarak.

"Cammy iyi, Brynn."

"Tüm ailenin sana ihtiyacı var. Sadece senin düzeltebileceğin o kadar çok kırık var ki."

Bu tam da Josslin'in ona söyleyeceği şeye benziyor.

"Cammy dışında onlar benim önceliğim değil."

"*Ve sen,*" demek istiyorum.

"Belki de öyle olmalılar."

"Peki ya biz?" Ben soruyorum.

"Biz ne olacağız?"

"Bu iş Meksika'da mı bitecek?"

Brynn bana bakıyor. Sorum karşısında şaşırmış gibi gözleri açılıyor. Geri döndüğümüzde beni bir yarışmacı olarak düşünmedi mi?

Seattle mı?

Arkamızdan biri onun adını seslendiğinde konuşmak için ağzını açıyor.

"Brynn!"

Arkamızdan gelen kişiyle göz göze geldiği anda yüzünde beliren ifade konuşmamız için pek de iyiye işaret değil.

"Daniel? Annem.... babam?" dediğini duyuyorum.

Arkama baktığımda üç kişinin doğrudan bize doğru geldiğini görüyorum, hepsinin yüzünde gülümseme var.

"Sürpriz!" Brynn'in az önce annesi olarak bahsettiği kadının dediğini duyuyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Brynn, yüzünü hâlâ şok kaplamış bir halde,

"Burada ne arıyorsun?" diye soruyor.

Daniel olduğunu tahmin ettiğim adamla göz göze geldiğimiz anda ikimiz de diğerini ölçüp biçiyoruz.

Burada ne yaptığını biliyorum.

Ona doğru yürüyor, ellerini pazılarına doluyor ve onu öpmek için kendine çekiyor. Kız hemen hareket ediyor ve adamın dudakları kızın yanağına konuyor. Geri çekildiğinde, kızın tepkisinden duyduğu rahatsızlığı örtbas etmeye çalışıyor ama bu bana kızın onun kollarına atlamayacağına dair en ufak bir umut veriyor.

Bir adım geri çekilip onu serbest bırakıyor ve iyi ki de öyle yapıyor çünkü elleri onun üzerinde olduğu sürece vücudumun gerildiğini hissediyorum.

"Daniel tüm millerini teslim etti ve bize iki uçak bileti aldı. Dört günlük bir hafta sonumuz vardı ve gelip seni kontrol etmenin zamanı geldiğini düşündük" diyor annesi.

"Sen şu hokey profesyoneli olmalısın. Wrenley, değil mi?" Babası elimi sıkamak için uzandı. "Fırtına sırasında kızımı yanına aldığı için teşekkür etmem gereken kişinin sen olduğunu duydum. Menajerinin onu dolandırıcı bir internet sitesinden ayarladığına inanamıyorum."

"Onun hatası değildi baba. O şirket tatilcileri dolandırmasıyla tanınıyor. Bilemezdi," dediğini duydum Brynn'in.

"Yine de kızıma gösterdiğiniz misafirperverlik için minnettarım."

"Evet... çok misafirperversiniz," dediğini duyuyorum Daniel'ın küçümseyerek nefesinin altından.

Babası bunu duymuyor ama Brynn ona bir bakış atıyor.

"Üçünüzün buraya kadar gelmesine gerek yoktu. Taslağımı teslim etmek için iki gün içinde dönmem gerekiyor. Seattle'da buluşabilirdik," diyor Brynn.

"Baban ve ben uzun zamandır mini bir tatile çıkmadık. Ayrıca, Daniel ve ben bir düğün yapmayı tartışıyorduk. Girebildiğimiz tesisi görmelisin. Muhteşem bir yer ve her şeyle ilgileniyorlar. Çabuk rezervasyon yapıyorlar, o yüzden programlarına uymamız gerekecek," diyor annesi.

Annesinin Daniel ve Brynn için düğün planlarından bahsettiğini duyunca omzum geriliyor ve midem bulanıyor.

Brynn, iyi sakladığımı düşünsem de tepkimi hissediyor ve önce bana sonra annesine hızlıca bakıyor.

"Daniel ve benim düğün planlarına başlamadan önce konuşmamız gereken çok şey var. Birbirimizi sekiz aydır görmedik," diyor ve dikkati, verdiği yanıt karşısında çenesi gerilen Daniel'a kayıyor.

Onu gafil avladıktan sonra tepkisinin ne olmasını bekliyordu?

Ona Avustralya'ya kadar sikişerek gittiğini söyledikten sonra ve artık orgazm olmamasının kendi suçu olmadığından emin olduğu için onunla evlenmeye hazırdır.

Kim o pisliği gördüğüne sevinmez ki?

"Çalıştığın restoran burası mı? Rita'yla tanışmak ve sen buradayken ona göz kulak olduğu için annesine teşekkür etmek isterim," diyor Brynn'in annesi.

Brynn, "Aslında şu anda hala vardiyadayım ve sadece bir dakika daha moladayım," diyor.

"Şey, açlıktan ölüyorum. Daha birkaç saat önce geldik ve yemek yemedik," diye ekliyor babası.

"Burada yemekler harika," diye ekliyorum.

Brynn'in annesi bana "Gel bizimle ye" dedi.

Daniel tam da onun davetini çürütecek bir şey söyleyecekti ki ben ondan önce davrandım.

"Teşekkür ederim Bayan Fischer, ama bugün kızım ile biraz vakit geçireceğim. Belki başka bir zaman."

Brynn'e bakıyorum ve gözlerinde bir yumuşaklık görüyorum. Muhtemelen Cammy'ye kızım dediğim için.

Alışmak biraz zaman alacak ama dört gözle bekliyorum.

Cammy ile ilk tanıştığım andan beri ona karşı hep bir yakınlık hissettim ve şimdi bunun nedenini biliyorum.

"Bekar bir baba, ha? Beleşçi bir baba değilsin, değil mi?" Daniel Brynn'e bakarak söylüyor.

"Daniel..." hem Brynn hem de annesi, söylediklerinin haddini aştığı konusunda onu uyarmak istercesine hep bir ağızdan söylüyorlar.

Silkindim.

Aksine, Brynn'in önünde beni kötü göstermeye çalışacak kadar benim için endişelenmesi, bana yerinden emin olmadığını söylüyor. Buraya habersizce uçup ailesini takviye olarak getirmeye çalışması ve Brynn'in annesiyle bir düğün planlamaya çalışması da Daniel'ın Brynn'in benim yerime onu seçtiğinden emin olmadığını bir başka göstergesi.

"Siz dördünüze iyi öğle yemekleri. Eminim görüşürüz," diyorum ve cipime doğru yola çıkıyorum.

Cammy ve ben bu öğleden sonra balık tutmaya gideceğiz ve bir süreliğine karadan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum.

Brynn

Maria, onu ailem ve Daniel ile tanıştırdıktan sonra bizi oturttu.

Sonunda Rita siparişlerini almak için geldi.

"Rita, bunlar benim ailem, Dale ve Gabby Fischer," diyorum ona. "Bu da Daniel."

"Nişanlısı, tanıştığımıza memnun oldum," diyor Daniel, elini uzatıp onunkini sıkmak için.

Cammy, Josslin'in bana anlattıklarına dayanarak Rita'ya zaten işin iç yüzünü anlattığından, Rita hiç de şaşırmış görünmüyor.

Onun unvanını eski nişanlı olarak düzeltmek isterdim ama ailem Daniel'la onun iş seyahati sırasında ayrıldığımızı hâlâ bilmediği için nişanlı unvanı ortalıkta dolaşıyor.

Rita her zamanki güneyli misafirperverliğiyle uzanıp elini sıktı.

"Bugün hepinizi burada ağırlamak ne büyük bir zevk. Ne güzel bir sürpriz," diyor bana bakarak.

"Evet, sürpriz oldu. Büyük bir sürpriz," diyorum, hiçbir fikrim olmadığını ve en az onun kadar şaşırdığımı ima etmeye çalışarak.

"Öğle yemeği için size ne getirebilirim? Yoğunluk yakında başlayacak, o yüzden önce sizin siparişinizi alayım."

"İşe dönmem gerekiyor ama benim için onlara göz kulak olur musun?" Rita'ya sordum.

"Gerçekten çalışmak zorunda mısın? Hepimiz seni görmek için uzun bir yoldan geldik," diye yakınıyor Daniel.

Rita tam beni bugünlük serbest bırakacak bir şey söyleyecekti ki cevap vermeden önce ona şöyle bir baktım.

"Programdayım ve bana herhangi bir uyarıda bulunmadınız. Yarın çıkıp çıkamayacağıma bakacağım, tamam mı?" Dedim ve sonra kabinden çıktım.

Her ne kadar hepsini ziyaret etmek istesem de, gerçek dünyanın tatil/fantezi dünyamla birleşmesine alışmak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Cammy'nin son masamı temizlemek için aldığı siyah tepsimi bulmaya gidiyorum.

Bir saat sonra annem, babam, Daniel ve ben restoranın dışında duruyorduk.

"Bizimle otele geri dönün. Odamız çok güzel ve bir restoranın otobüs masaları yerine havuzun etrafında oturabilirsin. Oda ve yemek için çalışamayacak kadar çok para kazanıyorsun," diyor Daniel.

Babamın sesini temizlediğini duyuyorum ve sonra ona bakıyorum.

"Eğer bir şeye karar verdiyseniz, onu bitirmelisiniz. Seninle gurur duyuyorum" diyor.

"Tamam bul ama geceleri benimle kal. Ya da burada seninle kalabilirim," diyor Daniel.

Panik vurdu.

Onu dudaklarından öpmeye hazır değilim, daha önce ondan nasıl kaçtığımdan da belli. Hazır olduğum son şey onunla yatmak.

"Bitirmem gereken birkaç bölüm daha var ve huzur ve sessizlik işime yarayabilir."

"O zaman yarın kahvaltı için bizimle otelde buluş." diye yalvarıyor annem.

Beni görmek için onca yolu geldikten sonra onları tamamen ekemem, bu yüzden kabul ediyorum ve her birine sarılıp vedalaşıyorum.

Daniel beni tekrar öpmeye çalışıyor ama ailemin önünde çok garip görünmeden ikinci kez engelleyebiliyorum ama Daniel'ın yüzündeki kızgınlığı görüyorum.

"Yarın görüşürüz," diye el sallıyor annem ve Daniel park yerinden geri geri çıkıyor, sonra da caddeye çekip bir saat sonra Cancun'a, kaldıkları yere dönmeden önce el sallıyor.

Hayatım nasıl daha büyük bir karmaşa olabilir ki?

CHAPTER TWENTY-SIX

Brynn

Rita kahvaltı için kamyonunu Cancun'a götürmemi teklif etti.

Buluşmak için sözleştiğimiz restorana girerken Daniel'ın odanın öbür ucundan el salladığını görüyorum.

Doğruca onlara gidiyorum.

Açık büfe kahvaltı olduğu için sipariş vermek ya da yemeğimizin gelmesini beklemek zorunda değiliz. Dün gece bölümlerimi bitiremediğim için bu en iyisi. Tek düşünebildiğim Seven'ın Daniel'la tanışmasıydı... ve Cammy'nin

Seven'ın kızı... ve Josslin'in Seven'ı geri istemesi... ve Daniel'in habersizce ortaya çıkıp, biz daha Seattle'a dönmeden düğün planlarına başlamamızı beklemesi.

Gelecekte düğün planlaması olmayacak değil ama Daniel ve ben aylarca ayrı kaldık ve başka insanlarla birlikte olduk. Hem gerçek hem de mecazi anlamda ilk olarak açmamız gereken çok şey var.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Daniel ayağa kalkarken ve dün iki kez denediği gibi dudaklarıma kondurmak yerine bu kez yanağımdan öpüyor.

Öpücüğünden kaçmaya devam edersem ailemin bunu fark edeceğini düşünmüş olmalı.

"Gerçekten öyle Brynn. Meksika sana gerçekten katılıyor olmalı. Cildin neredeyse parlıyor," diyor annem.

Ona bunun muhtemelen yaşadığım orgazmlardan kaynaklandığını söylemek istiyorum ama bu kahvaltı masasında uygunsuz olur.

"Teşekkür ederim. Bu tatil çok ihtiyaç duyduğum bir seyahatti. Sanırım tüm bu D vitamini yararlı oldu."

D vitamini derken aslında Seven'ın sikini kastettiğimi bilmesine gerek yok.

"Kitabın nasıl gidiyor?" diye soruyor babam.

"Bitirmeye çok yaklaştım ama geri dönüp dün gece yazamadığım bir bölümü daha bitirmem gerekiyor."

Hepsi sesli bir hayal kırıklığı iniltisi çıkarır.

"Geri dönmeyi bir saat ertelemeniz gerekecek. Senin için bir sürprizim var. Daniel ve ben kahvaltı sonrası için düğün mekânını gezmek üzere rezervasyon yaptırдық," diyor annem.

Oh Tanrım...

"Bekle... Ne?" İstenmeyen şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak soruyorum.

"Bunun gerçekleşmesi için adama biraz para vermem gerekti. Yarın eve uçağın için. Uçuşunu erteleyebilir misin?" Daniel soruyor.

"Ne yazık ki uçuşumu değiştiremiyorum. Başta planladığım gibi yarın sabah eve uçmak zorundayım; yayıncım bekliyor ve ertesi gün editörle bir toplantım var. Eve dönmek zorundayım."

"Bu sefer zorladığın için seninle gurur duyuyorum. Zor olduğunu biliyorum ama başardın" diyor babam.

Onun övgüleri benim için her zaman çok şey ifade eder. Belki de çoğu zaman bunu özgürce yapmadığı içindir.

"Teşekkürler baba," diyerek ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

Sonraki iki saat boyunca onlarla birlikte oturup yemek yiyor, Daniel'in Avustralya seyahatini ve benim en kötüsü olarak başlayan seyahatimin zaman çizelgesini tartışıyoruz.

hayatımın tatiliydi... ve sonra en iyisine dönüştü.

Mekânı geziyoruz ama sonunda Daniel ve annemi etkinlik planlayıcısına soru sormaya devam etmeleri için yalnız bırakıyorum.

Yolda ilerlerken, Seven'ın ilk buluşmamız için kaplumbağaların bugün orada olacağını söylediği plajın tabelasını görüyorum. Artık olmayacak bir randevu.

Park yerine çekip iniyorum.

Sahilde yüksek bir yer buldum, buradan sahilin aşağısını görebiliyordum.

Araştırmacıların not almalarını ve kamera hazırlamalarını izliyorum, aslında beklerken yoğun bir iş yapıyorlar.

"Burası dolu mu?" Derin, hırıltılı bir sesin yanımda konuştuğunu duyuyorum. Başımı çevirdiğimde Seven'ın üzerimde yükseldiğini görüyorum.

"Hayır, açık" diyorum. "Burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Ne demek istiyorsun? Buraya kaplumbağalar için geldim" diyor ve kumda yanıma oturuyor.

"Oh..." Beni buraya kadar takip ettiğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissederek söylüyorum. Beni buraya kadar takip etmesi fikri hoşuma gitmişti.

"Şaka yapıyorum. Rita'nın kamyonetini gördüm ve bana bu sabah ailenizle kahvaltı yapmak için onu kullandığınızı söyledi. Buraya park ettiğini görünce durayım dedim. Daniel'in seni gözünün önünden ayırmasına şaşırdım. Dün gece onunla otelde kalmadın mı?"

Ona bakıyorum ve dün gece Daniel'la yatıp yatmadığımı ciddi ciddi sorup sormadığını sorar gibi kaşlarımı kaldırıyorum. Rita'nın kamyonetini aldım, o yüzden cevabı zaten biliyor.

"Üzgünüm, nişanlınızla ne yaptığınız beni ilgilendirmez."

"O benim nişanlım değil... en azından henüz değil. Çözmemiz gereken çok şey var." "Çözmeniz gereken çok şey var da ne demek?"

"Bu, eve gidip her şeyi gözden geçirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Sekiz aydır bir parçayız ve..."

"Ve bunu senin için yapmıyor. Daha ne bilmen gerekiyor?"

"Bu ilişkiye sekiz yılını verdim. Öylece bırakıp gidemem. Hâlâ geçerli olup olmadığını bilmem gerek. Burada yapamam. Eve döndüğümüzde, onunla her şeyi konuşup çözebiliriz."

"Bunu neden burada yapamıyorsun? Seni engelleyen ne?" diye soruyor ama ikimiz de ne olduğunu biliyoruz.

"Burada olmak çok büyük bir dikkat dağıtıcı." "Bunun benimle bir ilgisi var mı?"

"Elbette öyle, ama bunun bir önemi yok. Sana ihtiyacı olan bir ailen var."

"Brynn, Josslin ve ben tekrar bir araya gelmeyeceğiz, eğer sana söylediği şey buysa. Ona bir daha asla güvenemem, güvenebilseydim bile aradan çok uzun yıllar geçti ve kardeşimi elinde tutmak için kızımı benden kasten sakladı."

"Yine de, bir ilişkiyle ilgilenmediğini ve neredeyse yirmi yıldır bir ilişki yaşamadığını zaten itiraf ettin. Ben zaten bir ilişkiye sekiz yılını verdim Seven, bunu tekrar yapamam. Benimle aynı şeyleri isteyen birine ihtiyacım var."

"Sana bunu verebilirim. Gerekiyorsa size bir ilişki verebilirim."

"Bunu sadece benim istediğim için söylüyorsun, senin istediğin için değil."

"Sadece seni mutlu etmek istiyorum. Bu her ne demekse."

"Aynen öyle. Sen bunu istemiyorsun. Ve bir gün birimiz pes etmek zorunda kalacak ve o zaman o kişi diğerine kızacak. Ben sana kızacağım çünkü seni evlenmeye ve çocuk sahibi olmaya zorlamak istemeyeceğim ya da sen bana hiç istemediğin bir hayata zorladığım için kızacaksın. İkimiz de istediğimiz şeye sahip olamayız."

"Kararını vermiş gibi görünüyorsun," diyor. Ellerime bakıyorum.

Keşke her şey farklı olsaydı.

Seven'ın da benimle aynı şeyleri istediğine inanabilseydim ve babamı gururlandırmaya bu kadar kararlı olmasaydım, bu karar çok daha zor olurdu.

Günün sonunda Seven'ın ailesini düzeltmesi gerekiyor ve benim de sekiz yıllık ilişkimin nihayet sona erip ermediğini öğrenmem gerekiyor.

"Özür dilerim," diyorum usulca, gözlerimden yaşlar süzülüyor ama tek bir tanesinin bile düşmesine izin vermiyorum.

Kolyemi sıkıca kavırıyor, kolye ucundaki iğneyi parmaklarımın arasında ovuşturuyorum.

"Özür dileme Brynn. Sana bir süreliğine sahip oldum ve her dakikası için minnettarım. Hiçbirini geri almazdım."

Eğilip şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve sonra ayağa kalkıyor. Jeep'ine doğru giderken başka bir şey söylemiyor.

Cipinin canlandığını ve park alanından çıktığını duyana kadar onu dinliyorum. Gitmişti.

Ve şimdi kendimi kumdan çıkarmak ve verdiğim kararla yaşamak zorundayım.

Tam ayağa kalkmışken, kumdan küçük siyah beneklerin çıktığını görüyorum.

Yavru kaplumbağalar nihayet yuvalardan birinde yumurtadan çıkarken, araştırmacılar güvenli bir mesafeyi koruyarak ama ihtiyaç duydukları tüm fotoğraf ve verileri elde ederek çılgına dönüyorlar.

Bir süre izledim ve sonra yavru kaplumbağaların kumdan çıkıp denize doğru gittiğini görmenin harika bir deneyim olmasına rağmen, bu randevu için yaşadığım asıl heyecanın ... Seven'la birlikte geçirmek olduğunu fark ettim.

Onsuz... bir şeyler eksik.

Telefonum gelen bir mesajla çalıyor ve umutsuzca Seven olmasını umarak telefonu cebimden çıkarıyorum ama sonra ismi görüyorum.

Nişanlım: Uçuşlarımı yarın sabaha aldım. Koltuk bulamadım ama sabah oraya gidince bakarım. Kiralık arabayı ailene bırakıyorum. Yarın bizi havaalanına bırakabilecek biri var mı?

Daniel'la birlikte geri döndüğüm için çok mutlu olmalıydım ama nedense Daniel Meksika'ya dönmeden önce son bir kez yalnız kalmak istiyordum. Son sekiz aydır istediğim şey buydu ve şimdi burada, sağda solda büyük jestler yapıyor. Beni görmek için buraya geliyor, ailemi getiriyor, uçuşunu değiştiriyor.

Ama bu büyük jestler aynı zamanda... Bilmiyorum, biraz ters geliyor. Belki biraz zorlama? Ya da kontrolcü. Belki de çok fazla yorum yapıyorum.

Rita'ya bir mesaj gönderdim ve o da beni götürmeyi ve Daniel'i havaalanına giderken almayı kabul etti.

Sonra kişi listemde bir değişiklik yapmaya karar verdim.

Brynn: Rita ve ben seni erkenden almak için orada olacağız. Bak. yarın.

Tamam, yakında görüşürüz. Seni seviyorum.

O benim seçtiğim kişi, öyleyse neden kelimeleri yazarken kendimi bu kadar yanlış hissediyorum. Bunları ona daha önce binlerce kez söyledim, bu da farklı olmamalı... ama yine de her şey farklı. Ya da belki de artık aynı olmayan sadece benim.

Ben de seni
seviyorum

Scallywag'e girerken herkesle vedalaşmak için etrafı dolaşıyorum.

Rita ikinci kitabı yazmaya hazır olduğumda geri doneceğime dair bana sz verdiriyor, Maria ve ben birbirimizi takip edebilmek için sosyal medya hesaplarımızı değiş tokuş ediyoruz ve Cammy Seattle'a dndkten birkaç hafta sonra Serendipity's Coffee Shop adında daha önce hiç gitmediğim bir kafede bir kahve buluşması planlıyor, böylece bana birinci kitabımın düzeltmelerini yapabilmem için, ona da yeni göz dönemine alışabilmesi için zaman tanımış oluyor.

Bu yer ve bu insanlarla bir bağ kurarak ayrıldığım için rahatladım. İkinci kitap üzerinde çalışmak için geri dönme fıkri beni şimdiden Rita ile planlar yapmak için endişelendiriyor, ancak birinci kitap henüz başlamamışken ve Daniel ile ilişkimiz hakkında bazı önemli kararlar vermemiz gerekirken, geri dönmem muhtemelen aylar sürecek.

Herkese veda ettikten sonra son birkaç bölümü bitirmek ve kalan eşyalarımı toplamak için yukarı ıkıyorum.

Aşağıda görmediğim tek kişi Seven'dı... ama sanırım çoktan vedalaşmıştık.

Söylenecek başka ne var ki?

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Yedi

Telefonumun çalma sesiyle uyandım. Rita

Ekranı okur.

"Alo?" Uyku sersemliğiyle sesimi yükseltiyorum.

"Günaydın, uyandırdım mı seni?" diye soruyor neşeli sesiyle.

"Uyandım, ne var ne yok?" Sabahın beşini biraz geçtiğini gösteren saate bakarak soruyorum.

Sabah koşusuna çıkacak olsaydım genellikle şu sıralarda uyanık olurdum ama dün olanlardan sonra kendime bugün izin verdim. Ayrıca, bir haftadan kısa bir süre içinde Seattle'a geri döneceğim ve çocuklarla egzersiz programım her zamanki planlamasına devam edecek.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var" diye soruyor.

"Bu kadar erken aradığın için düşündüm."

Yatakta doğruluyorum ve yorganımı yatağımdan sıyrıyorum. Her ne ise, muhtemelen onun için giyinmem gerekecek.

"Brynn'e bu sabah onu havaalanına götüreceğimi söyledim ama restoranda acil bir durum var ve aşağı inip Miguel'le birlikte kontrol etmem gerekiyor."

Brynn'i havaalanına götürmek mi?

Dünkü konuşmamızdan sonra bu pek iyi bir fikir gibi görünmüyor.

"Acil durum nedir? Belki de benim kalıp bununla ilgilenmem ve senin de Brynn'i havaalanına götürmen daha iyi olur."

"Bu bir tedarikçi sorunu ve mal sahibi sadece benimle muhatap olmayı seviyor. Miguel'den daha yumuşak bir dokunuşum var... ve seninle iki dakika konuşsak, patron hesaplarımızı kapatır."

Her zaman bir pislik değilim ve istediğim zaman çekici olabilirim ama bu restoranın geçimiyle bağlantılı olduğu için riske atmak istemiyorum.

"Evet, tabii, onu ben alırım," diyorum, ayağa kalkıp dolabıma yöneliyorum.

Gitmeden önce onu tekrar görmek muhtemelen akıl sağlığım için iyi olmaz.

Dün onu kumda bırakmak, bana bir şans vermeyi tekrar düşünmesi için ona yalvarıp yakarmamak için her şeyimi harcadım. Ama Josslin'den sonra bir daha asla birinin ikinci tercihi olmayacağıma yemin ettim.

Eğer ciddi ve kararlı bir ilişkiye olan ilgisizliğime olan inancı beni en üst sıranın dışında tutan tek şeyse, ona bağlanabileceğimi kanıtlamak için benden istenen her şeyi yaparım... ona istediği her şeyi ve her şeyi veririm.

Evlilik.

Çocuklar.

Beyaz çitli bir ev.

Arkasında sopa figürlü bir aile olan bir minivan.

Hepsini ve daha fazlasını alacaktı.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum. Sen en iyisisin," diyor. "Ve giderken Daniel'i de almayı unutma, tamam mı? Güle güle."

Telefonu çabucak kapattı ve ben artık kandırıldığımı biliyorum... yine.

Yapmak istediğim son şey Daniel'ı havaalanına götürmekti ama kabul ettim ve şimdi sıkıştım.

Giyindikten ve Cammy'nin kapısını çalıp nereye gittiğimi haber verdikten sonra cipe atlayıp Brynn'i almak için önce Scallywag'e gidiyorum.

Arabayı yanaştırdığımda Brynn bavullarıyla birlikte Scallywag'in önünde duruyordu. Dışarı fırladım ve bavulunu cipime yüklemeye başladım.

Bavullarını yükledim ve Cancun'a doğru yola çıktık.

Sohbetlerimizi serinin yazmaya başlayacağı ikinci kitabı ve iç saha ve deplasman maçları için hokey programı etrafında sürdürüyoruz.

Daniel yanaştığımızı görünce bana baktı, beni gördüğüne biraz şaşırmıştı. Arabayı Rita yerine benim kullanacağımı anlamamış olmalıydı.

Bavullarını cipin arkasına atıyor ve sonra cipin arka koltuğuna geçiyor, Brynn'in bana karşı açık sözlü olmasından hoşlanmadığı gerçeğini saklamıyor.

Havaalanı çok uzak değil ve check-in işlemlerini yapmalarına yetecek kadar bir sürede oraya varıyoruz.

Daniel cipten atladı ve omzunun üzerinden bize bağırdı.

"Birlikte oturabilmemiz için içeri girip koltuklarımızı değiştireceğim. Seven sizin için çantalarımızı bir arabaya yükleyebilir."

Sonra terminalin sürgülü cam kapılarının arkasına gitti.

Bir el arabası bulup yanına gidiyorum, cipe geri çekiyorum ve tüm eşyaları onun için arabaya yüklüyorum.

"Her şey hazır," diyorum, kimliğini ve güvenlikten geçmesi için gereken her şeyi aldığından emin olmak için iki kez kontrol ettiğini görmek için ona bakıyorum.

Sözlerini bitiriyor ve sonra Daniel'ın ve kendi valizlerinin bulunduğu arabaya bakıyor.

"Buraya kadarmış demek ki,"

diye karşılık veriyor. "Sanırım öyle."

"Havaalanına bıraktığın için teşekkür ederim," diyor. "Ve diğer her şey için. O gece bana evinizi açmasaydınız ne olurdu bilmiyorum."

"Brynn," diyorum, yaklaşıp dökülen birkaç saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak. Kulağına dokunduğumda tüyleri diken diken oluyor ve omuzlarından kollarına doğru yayılıyor. "Muhtemelen son kez soruyorum ve bilmem gerekiyor. Hiç yarışa katıldım mı?"

Gözlerini terminalin beton kaldırımına dikeyyor ve yutkunuyor.

"Hayır," diyor yumuşak bir sesle.

Bunu söylediği anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama sonra bunu söylerken benimle göz teması kurmadığını fark ediyorum.

"Brynn, bana bak ve tekrar söyle."

Gözleri beton zeminden kayıyor ama hâlâ benimkilerle birleşmiyor. Başını sallıyor, göz teması kurmayı reddediyor. Bu tutunabileceğim son umut kırıntısı.

"Brynn!" Otomatik cam kapıdan Daniel'ın sesini duyuyorum. "Birlikte oturacak yer buldum. Hadi gidelim... acele et. Uçuşumuza zamanında yetişmek için hâlâ TSA'dan geçmemiz gerekiyor."

"Gitmem gerek," diyor ve arabayı tutup arkasından çekiyor.

Uzaklaşmasını izliyorum.

O, havaalanının cam kapısının arkasında ve havaalanının içinde kaybolana kadar hareket etmiyorum.

O gitti.

Onu

kaybettim.

Brynn

Tam yüksekliğe ulaştığımızda Daniel bana döndü.

"Sonunda oradan çıkacağın için mutlu musun? Mutlu olduğumu biliyorum. Avustralya da sürdüğü sürece harikaydı ama kendi yatağıma dönmeye hazırım" diyor ve başını koltuk başlığına yaslayıp gözlerini kapatıyor.

"Doğru... evet," diyorum, söylediği tek kelimeyi bile zar zor dinleyerek.

Tek düşünebildiğim, havaalanının dışında ona yalan söylediğimde Seven'ın yüzündeki ifade.

Sorusuna hazırlıklı değildim ve mümkün olan en kötü zamanda sorusunu yöneltti.

Daniel içerideyken bir havaalanı terminalinin önünde koltuklarımızı tahsis ettirmeye çalışıyorduk.

Gerçek cevap evetti.

Evet, adaylar arasındaydı ama düne kadar aday olmak istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Neden bana daha önce söylemedi?

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama Seven görsün ya da görmesin, ailesinin şu anda ona ihtiyacı var ve bence Josslin haklı olabilir. Bence Seven'ın onsuz yapamayacağı bir dikkat dağıtıcı olabilirim.

"Eve döndüğümüzde yapmak istediğim ilk şey, muhteşem nişanlımla sıcak bir duş almak."

"Dur," dedim sonunda. "Bana nişanlım demeyi bırak. Bu beni çıldırtıyor ve konuyu zorluyormuşsun gibi hissettiriyor. Ne nişanlıyız ne de teknik olarak bir ilişkimiz var."

Daha ilişki durumumuzu bile konuşmadığımız son iki gün boyunca bana nişanlım dediğini duymak ve ardından kahvaltıya geldiğimde beni düğün mekânı turuyla şaşırtması, sadece sekiz ay önce istemediği bir evliliğe beni itmeye çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Onun yerine özgürlüğünü istedi.

"Sen neden bahsediyorsun? Eve döndüğümde tekrar bir araya geleceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Evet, yaptığımızı biliyorum ama o zamandan beri çok şey oldu ve birkaç hafta daha dönmemen gerekiyordu. Bizi ve ilişkimizin ileride nasıl görüneceğini düşünmek için daha fazla zamanım olduğunu düşündüm."

"Proje erken bitti ve daha erken gitmemize izin verdiler, ben de bir uçak bileti ayırttım.

seni görmeye geldim çünkü seni özledim. Geldiğim için mutlu olursun diye düşündüm."

Eğer mutlu olacağımı düşündüyse, neden bana ne planladığını önceden söylemedi?

"Beni özledin mi? Gerçekten mi? Çünkü Seven'ı öğrenene kadar mesajların iki haftada birdi ve aramaların daha da seyrekti. Beni şaşırtmak için buraya gelmen daha çok ailemi gerçek niyetini gizlemek için kamuflaj olarak kullanırken beni kontrol etmek için habersizce gelmişsin gibi hissettiriyor."

Tüm bunları varsaymak biraz zor ve elimde gerçek bir kanıt yok, ancak bu hazırlıksız ziyaretin bir şekilde kendi kendini motive ettiğini hissettiren bir şeyler var.

"Whoa... bu da nereden çıktı şimdi? Beni gördüğüne sevinirsin sanmıştım."

"Ben öyle değilim-"

"Bunun Seven'la bir ilgisi var mı? Birkaç gün daha onun listesindeki isimsiz disk tavşanlarından biri olma planlarını mahvettiğim için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Böyle davrandığına inanamıyorum. Ben Seven'la yatmadan önce onun yatağında bir kadın vardı ve onun dışında kaç tane daha vardı bilmiyorum.

"Bu yersiz ve sertti. Başkalarıyla görüşmek de senin fikrindi, hatırladın mı?"

"Hayır, tabii ki haklısın," diyor gözlerini benden ayırıp önümüzdeki koltuklara bakarak. "Özür dilerim... Sanırım bir dahaki sefere ailenle birlikte hiç çıkmadıkları küçük bir tatile çıkmadan önce seninle işinin bittiğinden emin olmak için önce arayacağım."

Giderek daha sık yaptığı bir şey olan beni suçluluk duygusuna sürüklüyor ve ben bununla başa çıkamıyorum. Bunu çözmek için ondan uzak kalmaya ihtiyacım var. Bu onun yapacağı bir şey değil ama onu daha önce hiç kıskanç görmemiştim çünkü ona kıskanması için bir sebep vermemiştim.

"Bence kendine ait bir daire bulana kadar misafir odasında kalmalısın. Bu ilişkinin hâlâ ikimizin de istediği bir ilişki olup olmadığını düşünmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

Bu onun dikkatini çekiyor ve gözleri bana kayıyor ve elimi kolçağın üzerinden nazikçe kavırıyor.

"Hey, bekle... Brynn, seni kırdıysam özür dilerim, tamam mı? Öyle demek istemedim. Belki biraz kıskandım ve senin de aranda neler olduğunu görmek istedim. Bunu kabul ediyorum. Ve söz veriyorum daha sakın olacağım."

"Seninle tam teşekkürlü bir ilişkiye geri dönmeye hazır değilim. Ayrıldığımızda beni incittin ve Meksika'ya gidene kadar bunu hak ettiğimi düşündüm. Aşkımıza layık olmak için kendimi düzeltmem gerekiyordu ama artık buna inanmıyorum. Birlikte geçirdiğimiz sekiz yılda çok şey değişti. Artık o üniversiteli çocuklar değiliz ve sen gittiğinden beri geçen son sekiz ay aramızdaki en büyük uçurumu yaratmış gibi görünüyor."

"Dur tahmin edeyim. Bunu sana Seven mı söyledi?" diye soruyor, gözleri kısılmış.

"Hayır... bu daha çok orada beni önemseyen tüm insanların bir ekip çalışmasıydı."

Rita, Cammy, Maria ve Seven'ı düşünüyorum. Hepsi de beni düzeltecek bir listeye ihtiyacım olmadığını görmeme yardımcı oldu.

"Bir saniye yavaşlar mısın? Ayrılmadan önce Avustralya'ya gitmek üzere bavullarımı toplamamı izlerken neredeyse gözyaşlarına boğuluyordun; şimdi de beni evden kovuyorsun."

"Seni kovmuyorum. Bir şeyler bulana kadar kalabilirsin ama ilişkimizi yavaş ve sıradan bir şekilde yürütmek istiyorum ve birlikte yaşamazsak bu daha kolay olacak."

Beni durdurdu. "Hayır, sorun değil, misafir odasına ihtiyacım yok. Bu işi yürütmek istiyorum, bu yüzden bizi tekrar yola sokmanın en hızlı yolu yer ise, o zaman uyuyacak bir kanepede bulurum. Hukuk firmasında beni bir ya da iki ay misafir edebilecek birkaç kişi tanıyorum. Bizim hakkımızda ciddiym, Brynn. Bundan sonra daha iyi olacağım, söz veriyorum. Seni seviyorum," diyor ve elimi ağzına götürüp öpüyor.

Biz bir şeyler üzerinde çalışırken başka bir yerde kalmaya istekli olmasını ve sanki yeni bir başlangıç yapıyormuşuz gibi işleri yavaşlatmayı ve bir süreliğine çıkmayı kabul etmesini takdir ediyorum.

"Sıradanlık senin de Seven'la çıkacağın anlamına mı geliyor?" diye soruyor. "Hayır," diyorum basitçe.

Bana bakıyor ama gözlerini göremiyorum. Çünkü gerçek şu ki, bu konuşmadan ve Daniel'la geçirdiğim son iki günden sonra, Daniel ya da Seven arasında seçim yapmam gerekirse...

...Daniel'ın hiç şansı yok.

CHAPTER TWENTY- EIGHT

Yedi

Üç hafta sonra.

"Yarın akşam evimizde oynayacağımız ilk maça hazır mısın?" Lake Powers yanımdaki koşu bandını çalıştırıp üzerine atlıyor.

Benimle mükemmel bir ritim yakalayana kadar hızıyla oynuyor, adımlarımı adım adım takip ediyor. Gözleri spor kanallarının açık olduğu büyük ekran televizyona uzanıyor.

"Takım sahada sıkı görünüyor. Yarın kolay bir galibiyet olmayacak ama takım antrenmanlarındaki gibi oynadığımız sürece galibiyete ulaşacağız."

İşe döndüğüm için mutluyum. Kafamda tekrar tekrar çalmaya devam eden tek şeyi düşünmemem için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var - Brynn'in son soruma verdiği cevap.

Uçağı kalkmak üzereyken ve Daniel etrafta dolanırken havaalanında duruyor olmasaydık, bu konuda onu daha fazla sıkıştırırdım, ancak cevabını zorlamak istemiyorum. Bana özgürce cevap vermesini istiyorum.

"Tessa bilet satışla konuştu ve bu hafta sonu tüm maçlar için biletlerimiz tükenmiş. Onlara iyi bir gösteri sunsak iyi olur," diyor, nefes alış veriş hafifçe zorlaşmaya başlıyor.

"Her zaman öyle değil miyiz?" Sırıttıyorum.

Bu takımdaki herkesten daha uzun süredir Hawkeyes için oynuyorum ve tüm biletleri satmadığımız bir açılış hafta sonu olmadı. Yine de taraftarların hâlâ gelmek istediğini görmek güven verici. Onlar olmadan hiçbirimizin işi olmaz.

Televizyondaki programa ara verildi ve hava durumu raporu başladı. "Bu gece yağmur bekleniyor, akşamın ilerleyen saatlerinde gök gürültülü sağanak yağış bekleniyor."

meteorolog diyor ki.

Hemen Brynn'i düşündüm.

Daniel ile Seattle'a gittiğinden beri onunla konuşmadım ama Cammy'nin irtibatta olduğunu biliyorum.

Cammy'ye mesaj atıp Daniel'in bu gece şehirde olduğundan emin olmak için ona ulaşmasını istemek geliyor içimden ama Cammy'den Brynn için daha fazla mücadele etmediğime dair duyduğum saçmalıklar bana sadece daha fazla tepki kazandıracak. Eğer kızımın yanında Brynn'in adını anarsam, yine söylenmeye başlayacaktır.

Duşlara girip soyunma odasından çıktıktan sonra, son otuz dakika içinde bir değişiklik olup olmadığını görmek için telefonumdan hava durumunu kontrol ediyorum. Belli ki o kadar kısa sürede değişmemiş.

Eve geldiğim günden beri dairemin panjurlarını kapalı tuttuğum için kendime kızgınım. Tanık olmak istediğim son şey Brynn'in Daniel'la dairesinde olması, aramızda hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmesi ama şimdi Daniel'ın bu gece onu teselli etmek için orada olup olmadığını bilmiyorum.

Brynn'i misafir odanın zemininde, bacaklarını kollarının arasına almış ve panik ataktan titrerken gördüğüm an, gururumu bir kenara bırakıp Brynn'e mesaj atmaya ve en azından bu gece için onu uyarmaya hazırım.

Apartmanıma kısa bir yürüyüşle geri dönüyorum ve uzun adımlarla dairemin balkonuna çıkıp pencere perdelerini açmaktan kendimi alamıyorum. Her pencerede Brynn'in dairesini arıyorum ama tam karşımdaki pencerelerin hiçbirinde onu göremiyorum. Bazı pencerelerin ışıkları kapalı ya da perdeleri indirilmiş... Evde değilse bekleyip daha sonra tekrar kontrol etmem gerekebilir.

Aşağıdaki ve yukarıdaki pencereleri kontrol ettim. Belki de benimle aynı katta olduğu konusunda yanılmıştım ama yine de iki katta da şansım yaver gitmedi.

Şimdi gitmezsem Conely ile buluşmaya geç kalacağımı fark edince pes ettim ve daha sonra tekrar kontrol etmeye karar verdim. Bugün yerel bir çocuk kanser hastanesinde bir yardım müzayedesini için Hawkeyes ürünlerini imzalamayı kabul ettim.

Penceremin perdesini indiriyorum ve dairemin ön kapısına yöneliyorum.

Ne yazık ki Brynn'i bir sürüngen gibi takip etmek daha sonraya kalacak. Belki o zamana kadar aklım başıma gelir.

Ama umutlu değilim.

Brynn

Rahat bir nefes alarak, tepeden tırnağa sıırıslıklam olmuş bir halde dairemin kuru konforuna adım atıyorum.

Bu akşam için yağmur beklendiğini biliyordum, ancak akşam yemeğinden sonra yakalandığımız sağanak yağmuru ve bu akşam yayıncıyla yaptığımız toplantının ardından içtiğimiz kutlama içkilerini tahmin etmemiştim.

Vücudumda tek bir kuru nokta bile kalmadı, ancak yayınevi serinin ilk kitabını çok sevdi ve ikinci kitap için teslim tarihini öne çekmeyi umuyorlar. Editörden gelecek birkaç notla bu kitabı tamamlamış olacağım ve ardından çabalarımı bir sonraki kitaba odaklayabilirim.

Cammy'den bir mesaj geldi.

Cammy: Bu harika bir haber! İkinci kitabı yazmak için Rita'ya ne zaman dönüyorsun? Lütfen Noel tatilinde olduğunu söyle. Ben de seninle geleceğim!

Noel'i Cammy ve Rita'yla geçirme fikrini sevsem de Cammy'nin Seven'ı geride bırakacağını düşünemiyorum ve tatilleri birlikte geçirmenin en iyi fikir olduğunu sanmıyorum. Daniel'a ne söyleyeceğimden bahsetmiyorum bile.

Hâlâ işleri ağırdan alıyor olsak da, tatilimiz sırasında yattığım adamla Noel tatiline çıkacağını bilmesini iyi karşılayacağını sanmıyorum.

Bunu yarın kahve içerken konuşalım.

Dört gözle bekliyorum.

Dairemin girişinde ayakkabılarımı tekmelerken ve anahtarlarımı kapının yanındaki duvarda asılı anahtar kancasına koyarken gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Penceremden dışarı bakıp yağmurun yağmaya devam etmesini izlerken gökyüzünde bir ışık çakıyor ve hemen ardından gök gürültüsü başlıyor.

Gökyüzünde yankılanan yüksek sesli çatırtıyla tüm vücudum sıcıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ellerimin titremeye başladığını hissedebiliyorum.

Eve dönerken telefonum bana bu akşam şimşek ve gök gürültüsü beklendiğine dair bir uyarı vermişti ama telefonumun hava durumu uygulamasının abarttığını ummuştum.

Panik atak belirtilerine karşı koymak için ellerimi yumruk yapıyorum. Meksika'da öğrendiğim onca şeyden ve üstesinden geldiğim onca şeyden sonra, bunun bir sınav olduğunu biliyorum. Geçmem gereken bir sınav.

Cebimden telefonumu çıkarıp Daniel'a bu gece eve gelmesini söylemeyi düşünüyorum ama yarın sabah erkenden ifade vermeye gideceğini ve beni ağdırlamak için bu gece yeterince uyuyamama riskini almak istemeyeceğini biliyorum. Bu aynı zamanda şu anki gündelik flört durumumuzu da bulanıklaştırabilir.

Pencereye yaklaşp perdeleri indirmek için uzanıyorum, ama tam uzanacakken telefonuma bir mesaj geliyor.

Gelen mesajı görmek için hâlâ elimde olan telefonuma bakıyorum. Yedi.

Gördüğüm anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve metni yeterince hızlı açamıyorum.

Yedi: Daniel nerede?

Ne? Bana gönderdiği şey bu mu?

Seven ve ben üç haftadır konuşmuyoruz ve gönderdiği ilk mesaj Daniel hakkında.

Emin değilim. Şu anda bir arkadaşıyla yaşıyor. Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum.

Başka bir mesaj geliyor.

Yedi: Bu fırtına için bu gece seninle olmayacak mı?

Hayır, yarın büyük bir davası var. Yapmasam daha iyi olur. onu yukarıda tut.

Yedi: Onu sormak için mi aradın?"

Hayır diyeceğini zaten biliyorum. Nereden biliyorsun Daniel'ın benimle değil mi?

Yedi: Pencerenden dışarı bak.

Yağmurun görüş alanımı daralttığı loş gecede doğrudan karşıya bakıyorum ama tam karşımdaki balkonda duran iri yarı adamı gözden kaçırmak mümkün değil.

İşte orada ve bunca yıldır orada duruyor.

Brynn: Beni mi gözetliyorsun?

Mesajımı okumak için telefonunu kaldırmasını izliyorum. Telefonunun mavi ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

Yüz hatlarını göremiyorum ama parmaklarının cevap vermek için telefonun üzerinde hızla hareket ettiğini görebiliyorum.

Yedi: Sadece seni kontrol ediyordum. Bu gece yalnız olman hoşuma gitmiyor.

Bu ikimiz için de geçerli.

Bir başka şimşek çakması ve gök gürültüsü beni ikinci kez yerimden sıçrattı. Bu gece uyumamın imkanı yok.

Telefonuma bakıyorum ve bir cevap yazmaya başlıyorum ama tam ortasında kafamı kaldırıyorum ve Seven'in gittiğini görüyorum. Artık balkonda durmuyordu ve dairesinin tüm ışıklarını kapatmıştı.

Yattı mı?

Veda etmeden ya da iyi geceler demeden mi?

Üç hafta aradan sonra onunla tekrar konuşmak, ayrıldığımdan beri beni en çok mutlu eden şey oldu. Bu ve yayıncımla buluşmam.

Hala mesajımı göndermeyi tartışıyorum ama fikrimi değiştirdim.

Belli ki bu konuşmanın bitmesine hazırdı ve ona hiçbir zaman aday olmadığını söyledikten sonra, onu suçlamıyorum.

Yatak odama gidip ıslak kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum. Bir tişört ve bir çift pijama altı giyip yüzümü yıkamak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya yöneldiğimde ön kapımın çalındığını duyuyorum.

Saat gece onu geçiyor ve bu saatte kapımı kimin çalacağını düşünemiyorum, gerçi komşum düzenli olarak kendini dışarıda bırakıyor ve artık acil durumlar için evime bir anahtar bırakıyor.

Gözetleme deliğinden baktığımda, Seven'in bir çift eşofman ve bir tişörtle koridorunda durduğunu gördüğüm anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kulaktan kulağa gülümsememek için alt dudağımı ısırıyorum ama bu gülümsememin yayılmasını engellemiyor. Gözlerimin altında rimel olmadığından ya da saçlarımdan herhangi birinin yukarı doğru çıkmadığından emin olmak için duvarın yanında asılı duran aynaya dönüyorum.

Hayal görmediğimden emin olmak için gözetleme deliğinden tekrar kontrol ediyorum. "Bana bakmaya devam edecek misin yoksa içeri girmeme izin verecek misin?" diyor.

Sürgüyü ve kol kilidini çevirip kapıyı açıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bu gece fırtına var ve birlikte uyuyacak birine ihtiyacın var," diyor ve başka bir açıklama yapmıyor.

Beni geçip daireme girdi.

Seven'in binama kadar yürüdüğüne, onu içeri alacak birini bulduğuna ve hangi dairenin bana ait olduğunu öğrendiğine inanamıyorum.

Ama şaşırmamalıyım. Onun kadar becerikli biriyle hiç tanışmamıştım. Yapılması gereken her şeyi yapmanın bir yolunu bulur ve her zaman hazırlıklıdır.

"Bekle... yarın maçın yok mu?"

Dairenin kapısını kapatıp kilitleyerek soruyorum.

Bu bir alışkanlık ama gitmesi gerekirse, kilidi kolayca açabiliriz.

"Evet, biliyorum," diyor koridora bakarak. "Hadi gel. Seni yatağa götürelim."

Koridorda yatak odama doğru yürüyor, ben de hemen arkasından yetişip onu takip ediyorum.

Gerçekten bu gece fırtınada benimle uyumak için mi burada? Yorganı yukarı çekiyor ve içeri girmem için işaret ediyor.

Dediğini yapıyorum ve sonra yanıma geliyor, yatak odasının ışıklarını kapatıyor ve arkama geçip, ben ondan uzaklaşırken bir kolunu ortama koyuyor, göğsü arkamda.

"Sen uyuduktan sonra ben kanepeye geçeceğim. Fırtına bitene kadar gitmeyeceğim, tamam mı?"

Kanepede uyumasını istemediğim için kolunu tutuyorum.

"Lütfen kanepede uyuma. Benimle kal."

Saçlarıma doğru başını sallıyor ve ona tekrar bu kadar yakın olmanın tadını çıkarıyorum.

Aramıza sessizlik çöktü.

Etrafımızdaki havayı dolduran tek şey yağmurun sesi ve Seven'ın nefes alış veriş.

"Yedi mi?"

"Öyle mi?" diyor, boğazında uykunun sesi. Bunu söylemem için beni neyin teşvik ettiğini bilmiyorum ama söylüyorum.

"Daniel Avustralya'ya gitmeden önce onunla hiç yatmadım."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bunun benim için işleri kolaylaştırdığını mı sanıyorsun? Bunun kaçınılmaz olarak nasıl sonlanacağını düşündüğümde içimdeki burkulmayı yatıştırmaya pek yardımcı olmuyor. Senin onunla evlenmenle."

Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeye çalışıyorum ama eli kalçamı kavrayarak beni durduruyor. "Arkana dönme Brynn, yoksa giderim," diyor, sesi talepkâr.

Adam ciddi.

"Neden olmasın? Seni görmek istiyorum."

"Çünkü eğer arkanı dönersen, seni öpmekten kendimi alıkoyamayacağım. Ve eğer seni öpersem, kendimi sana dokunmaktan alıkoyamayacağım. Ve eğer sana dokunursam, çok geçmeden altımda olursun, sikim içine gömülmüş halde boşalırsın."

Titreyen bir nefes verdim, az önce bana yapmaktan kendini zorlukla alıkoyduğunu söylediği şeyden başka bir şey istemiyordum.

"O ve ben birlikte değiliz. Artık ortak bir noktamız var mı yoksa bizi bir arada tutan tek şey kasırğa sırasında yaşadığımız ortak deneyim mi diye bakıyoruz. Birbirimize özel değiliz."

"Bu gece seni becermeyeceğim Brynn, çünkü her becerdiğimde, çekip gitme isteğimi biraz daha kaybediyorum. Daniel işin içinde olduğu sürece sen bana ait değilsin ve bu da beni ikinci seçenek haline getiriyor."

Keşke kendisini bu şekilde görmeseydi... kimsenin ikinci tercihi olarak. "Ben de ona ait değilim ve sen de ikinci seçenek değilsin."

"Ama birinci de değilim."

Ondan sonra bir süre hiçbir şey konuşmadık ve bu gece fırtına beklediğimden daha gürültülü olmasına rağmen. sonunda uyuyakalıyorum.

Ertesi sabah erkenden uyanıyorum, Seven'la konuşabileceğimizi umarak, ama uyandığımda Seven'ın artık yatakta olmadığını görüyorum.

Kalktım ve kanepeyi kontrol etmek için oturma odama gittim.

Dışarı çıktığımda Seven'ın da orada olmadığını görünce kalbim sıkışıyor.

Onu dairesinde görüp göremeyeceğime bakmak için pencereye gidiyorum, ama pencere kaplaması inik ve onu göremiyorum.

CHAPTER TWENTY-NINE

Brynn

Serendipity's Coffee Shop'a girerken, bir barista sağ tarafımdaki masaya sıcak bir tarçınlı rulo getirerek yanımdan geçerken ağızım sulanıyor.

Yıllardır bu şehirde yaşıyorum ve bu şirin kafeyi daha önce hiç görmemiştim.

Seattle'da yeni yerler keşfetmeyi seviyorum ve buranın yeni favori durağımla bileceğini görebiliyorum. Şimdiden dizüstü bilgisayarımı buraya getirmek ve bu kafenin ambiyansında yazmak için bir köşe bulmak için can atıyorum.

Gözüm binanın başka bir köşesinde el sallayan birine takılıyor.
Cammy.

Göz göze geldiğimiz anda Cammy'nin gülümsemesi genişliyor ve sandalyesinden kalkıyor. Masaya gelir gelmez sıcak bir şekilde kucaklaşıyoruz ve sonra yerimize oturuyoruz.

"Sana bir çay söyledim. Sahil evinde içtiğin çayı gördüm ve burada da buna benzer çok iyi bir karışım yapıyorlar," diyor. "Burayı iyi buldun mu? Bu büyük binaların arasına sıkışmış gibi bir yer."

"Buldum. Kırmızı kapı beni ele verdi ve navigasyon uygulamam beni buraya getirdi. Dairemden sadece birkaç blok ötede olduğu için burayı daha önce hiç görmediğime inanamıyorum."

"Penelope buranın şehrin en iyi saklanan sırrı olduğunu söylüyor... ama pek de sır sayılmaz. Burası genellikle hareketli olur. Stadyuma yakın olduğu için ne zaman stadyumda staj yapsam, ofisteki diğer kızlarla birlikte kahve ya da öğle yemeği için aşağıya iniyorum."

Etrafa baktığımda çoğu masanın dolu olduğunu görüyorum.

"Bundan daha yoğun olur mu? Buraya daha fazla insanın sığacağını hayal etmek zor. Penelope kim?" diye sordum.

"Oh, bu hiçbir şey değil. Sabahları ve öğle yemeklerinde sadece ayakta duruluyor" diyor ve lattesinden bir yudum alıyor. Birazcık köpük üst dudağını kaplıyor ve onu yalıyor. "Penelope Hawkeyes'in Genel Müdürünün İdari Asistanı... ya da aslında sanırım yeni unvanı Genel Müdür Yardımcısı ama mezun olduğumda eski pozisyonunu bana açık tutmak için iki işi birden yürütüyor. Bu akşam maçta olacak. Benimle gelip herkesle tanışmalısın!"

"Bu akşamki maça seninle geleyim mi? Biletler tükenmedi mi?" diye sordum.

Hawkeyes'in açılış hafta sonuyla ilgili şehirdeki afişleri gördüm. "Evet ama ben hep babamın biletlerini alırım."

Seven'a baba dediği anda kalbim yerinden fırlıyor ve aklıma yine Seven geliyor. Bu sabah uyandığımda onu gitmiş bulduğumda düşünmemeye çalıştığım bir şey, geride hiçbir not bırakılmamış... sadece Arctic Blue Glacier üçü bir arada şampuan, saç kremi ve vücut yıkayıcısının hafif kokusu dairemin havasında dolaşıyor.

"Siz ikiniz her şeyi nasıl hallediyorsunuz? Eli'yi kontrol etmek için hiç evi aradı mı? Tüm bunlarla ilgili neler oluyor?"

Cammy kupasını dudaklarına götürür ve arkasındaki şeytani gülümsemeyi gizler. "Madem babamın nasıl olduğuyla bu kadar ilgileniyorsun, neden gelip ve ona kendin sorar mısın?"

İstesem bile, Daniel'la bu gece işten çıktıktan sonra ofisinin karşısındaki barda buluşmak için planlarımız var. Bizim hakkımızda konuşmamız gerekiyordu ve dürüst olmak gerekirse, dün gece Seven'la olanlardan sonra kafam her zamankinden daha çok karıştı.

Eve döndüğümüzden beri Daniel'ı sadece birkaç kez gördüm. Benim yayıncı, editör ve halkla ilişkiler ekibiyle yaptığım toplantılar ve onun son sekiz aydır ekibinin yarısını kaybetmiş olan şirketin birikmiş işlerini yetiştirmeye çalıştığı yoğun programı arasında programlarımız uyuşmadı.

"Gelemem. Bu gece Daniel ile planlarım var. Erteleyebilir miyim?" Kibarlık olsun diye sordum.

Yapmam gereken son şey kendimi Seven'ı hokey kıyafetleri içinde görecektir bir pozisyona sokmak.

Neden bu kadar seksi?

"Tamam... Sadece söyleyeceğim," diyor ve elindeki fincanı masif ahşap masanın üzerine bırakıyor. "O salağı terk et ve babamla çık."

Masanın üzerine eğilip bana bakıyor.

"Cammy, ben-"

"Bana saçma sapan bahaneler uydurma. İkinizin birlikte olması gerektiğini zaten biliyorsunuz, hepimiz biliyoruz."

"Cammy, o ilişki kurmaz. Yirmi yıl uzun bir süre ve bu yeterince kanıt. Ondan sadece benim için yapacağı bir şeyi istemeyeceğim."

Kaşları birbirine yapışıyor ve ben ortaya çıktığımdan beri var olan gülümsemesinin yerini derin bir kaş çatma alıyor.

"Senin için mi yapıyorum? Dalga mı geçiyorsun? Adam senin için deli oluyor, bunu görmüyor musun? Son yirmi yılda hiçbir sorun yaşamadan pek çok ilişki geliştirdi. Rita, Silas ve benimle olan ilişkisine bak... ve takım kadrosunda yıllardır arkadaş olduğu yirmi üç erkeğe."

"Evet, ama bunlar romantik ilişkiler değil. Annenden beri böyle bir şey yaşamadı ve o zamandan beri de yaşamak istemiyor. Benim için tavizler verirse ve yıllar geçtikçe bunun için bana kızarsa ne olur? Bununla yaşayamam."

Düşünürken bir an için dudağının iç kısmını çiğniyor. Bir çürütme bulmaya çalışıyor ve ne kadar acınası olsa da, umarım benim de inanabileceğim kadar güçlü bir çürütme bulur.

"Sence babam istemediği bir şey yapar mı?"

Seven'ın benim için ve başkaları için yapmak istemediği ama yine de yaptığı onca şeyi düşünüyorum. Etrafındaki insanları daha az umursuyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama o böyle biri değil. Kendisine hizmet etmese bile doğru olanı yapacaktır.

"Evet," diyorum basitçe.

Cammy güler. "Tamam, evet... muhtemelen öyledir ama bu durumda değil. Sırf sen istedin diye istemediği bir ilişkiye girmezdi. Aksi takdirde, şu anda annemle birlikte olurdu."

Josslin- bu sert dış görünüşü takınmasının nedeni kendini tekrar istismar edilmekten korumak. Bunu şimdi daha önce hiç anlamadığım kadar iyi anlıyorum.

O zırhı benim için çıkardığını görmek için neler vermezdim. Belki dün gece yapmıştır.

Bu gece Daniel'a söyleyeceklerim kafamı kurcalıyor. Seven'a karşı bir şeyler hissederken onunla ilerlemeyi kabul edemem, değil mi? Bu Daniel için adil mi, Seven için... ya da benim için?

Cammy'nin telefonunun alarmı masanın üzerinde çalıyor.

"Tüh, stadyuma geri dönmem lazım. Shawny ve Juliet'e bu geceden önce lobiye dekore etmelerinde yardım edeceğim."

"Kim bunlar?" Ben soruyorum.

"Bu gece gel ve tüm oyuncuların kız arkadaşlarıyla tanış. Onlarla şimdiden arkadaş olabilirsin; içimden bir ses gruba bir sonraki eklentinin sen olacağını söylüyor." Ben bu olasılığı reddedemeden ayağa kalkıyor.

Başımı sallıyorum ama Seven'ın kız arkadaşı olma ve tüm maçlarına gelme fikri içimde heyecan yaratıyor, ta ki Daniel'la buluşmam gerektiği için bunu yapamayacağımı hatırlayana kadar. Kabarcıkların hepsi anlık bir korkuya dönüşüyor ve bir ilişkiyi bitirecek bir karar vermek zorunda olduğum düşüncesiyle midem bulanıyor, bu Daniel'la mı yoksa Seven'la mı... Hala emin değilim.

"Her ihtimale karşı senin için bir bilet bırakacağım..." diye göz kırpmıyor. "Haftaya kahve? Aynı saatte, aynı yerde?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ama önümdeki duvara bakıyorum. Ne yapacağım ben?

Sonra kapıya yöneldiğini ve çıkarken baristalara veda ettiğini duyuyorum.

Çıkmaya hazırlanırken telefonum çalmaya başladı.

Baba.

Şöyle yazıyor.

"Hey, baba."

"Selam, tatlım. Annen bana yayıncının kitabını beğendiğine dair iyi haberlerden bahsetti. Bu harika bir haber - başarılı bir seriye başka bir başlangıç. Bunu yazmanın senin için zor olduğunu biliyorum, ama sonuna kadar dayandığın için seninle gurur duyuyorum. Hayatta bir şeye son noktayı koymak önemlidir."

Babamın başladığın işi bitirmenin önemli olduğunu söylemek istediğini biliyorum; bunu bana hayatım boyunca söyledi, ama bu sefer farklı bir şekilde ifade etti. Sanki bana bazen bir şeyleri bitirmenin önemli olduğunu söylüyor. Bir kitabın sonundaki nokta gibi.

"Evet, sanırım haklısın. Bu kitabı bitirmek iyi hissettiriyor ama şimdi bir sonrakine geçmem gerekiyor."

"Hayatına devam etmek de önemli"
diyor. Tanrım... Daha şifreli olabilir
miydi?

Babamın analitik bir zekası vardır ve asla bilmece gibi konuşmaz... ta ki bugüne kadar. Siyah-beyaz gerçek bilgilerle yaşar, bu yüzden kardeşimle çok iyi anlaşır, bilim ve matematiksel denklemler üzerine kafa yorurlar. Onlar aynıyken, babam ve ben hiçbir zaman aynı fikirde olmadık. Bu yüzden Daniel'e verdiği onay damgası benim için her zaman çok önemli olmuştur.

"Diğer her şey nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Sorun değil, bu akşam Daniel işten çıktıktan sonra onunla bir şeyler içmek için buluşacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Düğün planlaması nasıl gidiyor?"

Fincanımı dudaklarıma götürüyorum, bir yudum
alıyorum ve sonra yutkunuyorum. "Umm, bu..."

Söylenmemiş kelimelerin orada uzun süre kalmasına izin verdim.

"Brynn... her şey yolunda mı? Meksika'dayken düğün mekanında dolaşırken gergin görünüyordun."

Babam ve ben duyguları nadiren tartışırız, bu yüzden bu konuyu açması beni bir soru sormaya itti.

"Annemin doğru kişi olduğunu ne zaman anladın?" diye sordum.

Babama genellikle duygusal sorular sormam ama onun bakış açısından bilmek istiyorum.

Diğer hattan sanki o anı tam olarak hatırlıyormuş gibi kıkırdadığını duyuyorum.

"Annenin aradığım kişi olduğunu anladığım an, onu üçüncü randevumuzda dışarı çıkardığım andı. Çok parası olmayan fakir bir üniversite öğrencisiydim ve arabama yakıt koymak yerine onu yemeğe götürmek için elimdeki azıcık parayı biriktirmeye karar verdim.

araba," diyor. "Söylemeye gerek yok, benzinimiz bitti, ama en yakın benzin istasyonuna otostop çekmek yerine, annen çantasından bir paket kraker çıkardı ve saatlerce yolun kenarında oturduk, kraker atıştırdık ve şey hakkında konuştuk... şey, şimdi hatırlamıyorum bile."

"Bu hikâyeyi hiç duymadım," diyorum ona.

"Evet, belki onun dikkatini çekmemiş olabilir. Ama o anda, yolun kenarında kırık dökük bir arabada bir paket krakerle oturmak yılımın en önemli anıysa, annenle evlenmenin de hayatımın en ö n e m l i anı olacağını biliyordum."

"Ya Daniel ile o anı yaşayamazsam?"

"O zaman onun doğru kişi olup olmadığını düşünmelisin."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem," diyorum.

"Beni bırakacak mısın? Nasıl? Daniel'la evlenmeyerek mi? Bu çok saçma. O çocuğu o kadar sevmiyorum bile."

Bekle.. Ne?

"Sen neden bahsediyorsun? Her zaman onunla evlenirsem yazarlık kariyerim çökerse en azından benimle ilgileneceğini söylüyorsun. Yazar olmaya karar vermemden hoşlanmıyorsun ve her zaman onunla evlenmemi istedin çünkü onun istikrarlı bir kariyeri var," diyorum sesimi alçaltmaya çalışarak.

"Bunu mu kastettiğimi sandın? Kariyerinle ve başarılarınla gurur duymasaydım neden her kitap çıkışı için sana çiçek göndereyim?" diye soruyor.

"Bilmiyorum... Ben-"

Diğer taraftan iç çektiğini duyuyorum.

"Buna inanmana izin verdimsem özür dilerim Brynn ama kastettiğim asla bu değildi. Seninle her zaman gurur duydum. Ve Daniel'ın istikrarlı bir kariyeri olmasıyla ilgili o sözleri sadece onun tek olumlu özelliği olduğu için söyledim. Çocuğun kendini beğenmiş, kibirli bir pislik olduğunu düşünüyorum ama destekleyici olmaya çalıştım ve en azından kariyerine bir şey olursa seninle ilgileneceğine inandım. Belki bu noktayı çok fazla vurguladım ama bunun tek nedeni onun hakkında söyleyecek başka iyi bir şeyimin olmamasıydı."

İçim rahatlıyor ve gülmeye başlıyorum.

Daniel ile işleri yoluna koymak istememin en büyük nedeni, babamın benimle gurur duymasını sağlamanın tek yolunun Daniel ile evlenmek olduğunu düşünmemdi. Artık Daniel'dan hoşlanmadığını bile bildiğime göre, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Daniel'i elimde tutmamın tek nedeni bu değil ama kesinlikle n e d e n l e r i n d e n biri bu.

"Gerçekten mi? Onunla evlenmesem umurunda olmaz mıydı?" "Tatlım... Rahatlamış olurdum."

Aman Tanrım... Gözyaşlarına boğulmak istiyorum.

"Beni Seattle'a kadar takip ettikten sonra ondan ayrıldığım için kötü bir insan olduğumu mu düşünüyorsun? Benim için babasının şirketindeki işinden vazgeçip batı yakasına taşındı."

"Hayır Brynn, sen kötü biri değilsin. Batıdaki hukuk bürosunda işe girdiğinde, bana babasının ortağı olduğu hukuk bürosunda çalışmak zorunda kalmayacağı için mutlu olduğunu söyleyerek övünüyordu. Yeteneklerinin daha büyük işler için yaratıldığını söylüyordu. Beni etkilemeye çalışıyordu. Ondan o kadar da hoşlanmadığımı biliyor."

"Aradığın için teşekkürler baba. Gerçekten büyük bir karar vermeme yardımcı oldun." "Hey... Seattle'a bir yolculuk yaparsam, bana bir bilet bulma şansın var mı?"

"Yeni erkek arkadaşının oyununu izlemek ister misin?"

Kulaklarım kelimenin yeni erkek arkadaşıyla ısıyor. "Sen nasıl-"

"Scallywag'de sana sürpriz yaptığımızda Wrenley'nin sana nasıl baktığını gördüm. Sana benim annene baktığım gibi bakıyor," diyor. "O sırada Daniel'la aranızda neler olup bittiğinin tüm ayrıntılarını bilmiyorum ama anneni otelde bir düğün tarihi ayarlamaya ikna etmek için ne kadar zorladığına bakılırsa, Daniel'in çıkış yolunda olduğundan ve tutunmak için çaresiz olduğundan şüpheleniyordum."

"Aradığın için teşekkürler baba," diyorum.

"Bunu yaptığımıza memnunum. Daha çok konuşmalıyız. Hazır seni telefonda yakalamışken, bu sefer gül mü orkide mi? Çiçekçim soruyor."

"Şaşırt beni," diyorum.

"Tamamdır evlat," diyor ve sonra telefonu kapatıyoruz.

Tam o sırada bana Seven'in Cammy'ye seslendiği gibi seslendiğinde, Seven ve babamın birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ediyorum. İkisi de duygularını göstermekte zorlanıyor ama günün sonunda ikisi de sevgilerini bildikleri tek yolla gösteriyorlar.

Babam bana çiçek gönderiyor ve Seven bunu hizmetleriyle gösteriyor. Daha önce görmemiştim ama şimdi görüyorum.

Bu gece trafik tam bir kabus olduğu için birkaç blok ötede araçtan iniyorum.

Daniel ile konuşmaya nasıl başlayacağımı düşünmek için biraz temiz hava almak çok da kötü bir fikir değil.

Babamla telefonda konuştuktan saatler sonra bara doğru yürürken kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terliyor.

Ne de olsa Daniel ile geçirdiğim sekiz yıldan vazgeçmek, bunu birbirimize karşı hâlâ dostça davranabileceğimiz bir şekilde yapmamı gerektiriyor.

Babamla yaptığım konuşma bu ayrılığı çok daha kolay hale getirdi. Geçmişimizdeki şeyler yüzünden Daniel'a sadakat gösterdim, ama o anların ilişkimizdeki doğru olmayan her şeyi örtmesine hep izin verdim.

Bardan son bloğu dönerken bir mesaj geldi.

Sheridan: Bu gece ne yapacağına karar verdin mi?

Bunu bitireceğim.

Sheridan: Tanrıya şükür! Aklı başına geldi.

Sheridan: Yarın beni ara. Nasıl gittiğini söyle. Doğru şeyi yapıyorsun... merak ediyorsan diye söylüyorum.

Seni daha önce dinlemeliydim.

Sheridan: Biliyorum

Son mesajına kıkırdıyorum ve sonra telefonumu çantama geri koyuyorum.

Kaldırımındaki son dönüşü yapıyorum ve barın ışıklı tabelasını görebiliyorum.

Birkaç adım daha atınca bir aşkın ağız dalaşının seslerini duymaya başlıyorum ve birkaç dakika sonra bunun Daniel'la benim de başıma gelebileceğini fark ediyorum, ama yaklaştıkça adamın arka tarafının Daniel'a çok benzediğini görüyorum.

Attığım her adımda adamın sesi daha netleşiyor ve arkası daha ayrıntılı hale geliyor.

Gözlerim kadına dönüyor ve onun Daniel'ın ofisinde bir iki kez karşılaştığım biri olduğunu fark ediyorum. Şirketin genç kadın ortaklarından biri.

Sonunda adamın yüzünü gördüğümde caddenin tam karşısındayım ve aslında Daniel'ın iş arkadaşıyla tartıştığını teyit ettiğimde midem bulanıyor.

Güzel iş arkadaşı. Adı
neydi?

Courtney, sanırım.

Sesleri benim durduğum yere kadar geliyor.

"Yani, Avustralya'da benden küçük ortak oyu almak için beni kullandın...
öyle mi?" Tıslıyor.

"Öyle bir şey olmadı. Sadece biraz eğleniyorduk."

Açıklaması beni biraz hasta ediyor. Ondan ayrılmak üzere olduğumu biliyorum, ancak bu sabah itibariyle hala tekrar bir araya gelmemizi tartışıyordum.

"Biraz eğlence mi? Beni sekiz ay boyunca becermeye biraz eğlence mi diyorsun?"

"Brynn ve benim tekrar bir araya geleceğimizi biliyordun. Bunun bizim için sadece kısa süreli bir şey olması gerekiyordu. Seattle'dan ayrılmadan önce, ben Brynn'le evlenmeden önce bu zamanı "bizi" sistemimizden çıkarmak için kullanacağımız konusunda anlaşmıştık."

Boğazımda kusmuğun yükseldiğini hissediyorum.

"Fırtınada tek başına uyuyamayan yetişkin bir kadın o. Neredeyse yürümeye başlayan bir çocukla çıkıyorsun. Onu hâlâ yanında tutuyorsun çünkü çok para kazanıyor.... ben de öyleyim. Benim de onun kadar güzel bir dairem var ve sen onunla çıkarken son üç haftadır burada kalmakta bir sakınca görmüyorsun."

Bunca zamandır onunla kalıyormuş. Özel bir ilişkimiz olmadı ama şimdi beni haftada bir kereden fazla göremeyecek kadar meşgul olmasının nedeni biraz daha mantıklı geliyor. Ve biz bir şeyler üzerinde çalışırken neden bir "iş arkadaşının" dairesinde kalmayı teklif ettiğini de.

"Öyle değil. Ayrılamayacak kadar uzun süredir birlikteyiz."

"Ayrılmıştın, seni aptal! Sekiz ayını beni becererek geçirebilmek için onu terk ettin ve şimdi hamileyim."

Onun haberiyle ciğerlerimden bir nefes kopuyor ve sonra ikisi de dönüp beni hala caddenin karşısında buluyorlar.

"Brynn!" Daniel bağırır ve asfaltta koşmaya başlar, ancak bir minibüs geçer ve neredeyse ona çarpmaktadır.

Daha hızlı yürümeye başlıyorum "Her ne duyduysan açıklayabilirim," diyor sonunda caddeyi geçip arkamdan koştuğunda.

"Sanırım her şeyi ilk elden duydum. Hiçbir şeyi açıklamana ihtiyacım yok."

"Brynn, lütfen dur. Onu sevmiyorum... Seni seviyorum ve biz ayrıldık.

O ve ben birlikteyken. Bunu bana karşı kullanamazsın."

Ayaklarım hızımı arttırıyor. Topuklularla onu asla geçemem ama deneyebilirim.

"Peki ya siz ikiniz küçük Avustralya tatiliniz üzerinde çalışırken? Onunla yatabilmek için benden ayrılma planını y a p t ı ğ ı n d a birlikte miydik?"

Hemen cevap vermedi ve şimdi gerçeği biliyorum.

Birlikteyken beni fiziksel olarak aldatmış olabilir de olmayabilir de... Bu noktada bunu bilmemeyi tercih ederim ama biz hala birlikteyken başka bir kadınla planlar yaparak sadakatsizlik etti. Beni aradığında yatağında olan ve banyoda fısıldaşan kadın oydu. Dairesine "çalışmak" için geldiğini duyduğum zaman tamamen yalandı.

"Brynn, bunu düzeltebiliriz. Onu sevmiyorum."

Boş tabelası asılı bir taksi görüyorum ve el sallıyorum.

Hızla kaldırıma yanaşıyor ve ben de kapıyı açıyorum.

"Bebeğiniz yolda olduğu için bu sizin için uygunsuz bir durum. Hayatınızda bol şans. Eşyalarınızı ofisinize teslim etmesi için bir nakliye şirketi ayarlayacağım. Hoşça kal Daniel," diyorum ve kapıyı arkamdan çekerek taksiye biniyorum.

"Brynn!" diye seslendiğini duyuyorum ama taksi çoktan rotasına geri dönmüş ve şoföre verdiğim hedefe doğru ilerliyor.

"Hawkeyes stadyumu, lütfen."

CHAPTER THIRTY

Brynn

Elimde biletimle altımdaki stadyuma bakarken, gözlerim hemen ev sahibi takımın kalecisine kayıyor.

Maçın ilk periyodu çoktan tamamlandı ve skor bire bir eşitlendi.

Bu mesafeden, Seven'ın 1.85'lik vücudunun her santimini kaplayan dolgu katmanları dışında hiçbir özelliğini seçemiyorum.

Oyuncuların tüm gücüyle ona doğru kaydığını, rakip oyuncunun şutunu çektiğini ama Seven'in onu engellediğini ve stadyumun deplasman takımı taraftarlarının birkaç yuhalamasıyla birlikte tezahüratlara boğulduğunu izliyorum.

Şimdi pak ev sahibi takımda ve ters yönde olabildiğince sert kaymaya başlıyorlar.

Cammy'yi aramak için stadyum merdivenlerinden aşağı doğru yavaşça inmeye başladım. Sıra için bileti kontrol ediyorum ve 1.

Sıra yazdığını görüyorum.

Pleksiglasa yakın olmalıyız.

Sıraya geçmeden hemen önce Cammy'nin koltuğunda oturduğunu ve yanında da Wrenley forması olduğunu görüyorum. Hayatımda ilk kez birinin formasını giymek istiyorum. Sanki o bana, ben de ona sahipmişim gibi birinin adını sırtımda taşımak.

Hawkeyes rakip takımın kalecisini geçtiğinde Cammy yerinden fırlıyor, tezahürat yapıyor ve etrafında oturan tüm taraftarlara beşlik çakıyor.

Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı çünkü tam oturmak üzereyken başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle birleşiyor.

Merdivenlerden indiğimi görünce heyecanla çığlık atıyor ama bizim dışımızdaki herkes maçı izlediği için kalabalığın uğultusundan sesini zar zor duyabiliyorum.

"Geldin," kelimelerini duymaktan çok ağzını görüyorum. Son basamağa geldiğimde omuz silkiyorum.

"Affedersiniz, onu içeri alabilir misiniz?" Cammy sıramızda duran insanlara soruyor, benim yürüdüğümü görmüyor.

Hepsi gülümser ve koltuklarına doğru geri adım atarlar.

"Buradasın. Başardın," diyor biz kucaklaşırken.

"Sonunda boş zamanım oldu."

"Bekle... Daniel'la nasıl gitti?" diye soruyor.

"Bitti artık. Aslında uzun zamandır bitmişti... Sadece ben bilmiyordum."

"Aman Tanrım, ciddi misin?" diye bağırıyor.

"Benim için üzülmüş gibi yapabilirsin," diye kıkırdıyorum. "Ama hiç de üzgün görünmüyorsun.

Öyle misin?"

Az önce önemli bir ilişkim sona erdi ve daha fazla rahatlayamazdım. Çok garip.

"Hayır," diyorum, gülümsemem genişliyor. "Babama söylemek için mi buradasın?"

Başımı sallıyorum ve o da uzanıp elimi sıkıyor. "İyi

bir şey kaçırdım mı?" diye soruyorum.

"Henüz değil. Powers şimdiden bir kez ceza kutusuna girdi, ama bu sürpriz değil. Henüz iyi bir dövüş yok ama henüz erken. Yumruklar havada uçuşmaya başlamadan önce onlara iyi ve öfkeli olmaları için biraz zaman vermelisiniz."

"Peki ya baban? İnsanlar ona hiç bulaşılıyor mu?" Ben soruyorum.

Birkaç maç izledim ama başka bir oyuncuya yardım etmek dışında onu hiç kavga ederken görmedim.

"Oh hayır... bu büyük bir günah. Birbirinizin kalecileriyle uğraşmayacağınıza dair söylenmemiş bir kural vardır. Bu şekilde bütün bir oyuncu kadrosunun sizi dövmek için duvarın üzerinden atlamasına neden olursunuz."

"Kulağa biraz korkutucu geliyor."

"Evet, eğer biri babama ya da Reeve Aisa'ya sataşır, yirmi iki oyuncunun bir adamı dövdüğünü görürsünüz. Bütün takımlar bu şekilde kavga eder... hoş bir şey değildir ama hakemlerin kırk öfkeli hokey oyuncusunu ayırmaya çalışmasını izlemek iyi bir televizyon seyri sağlar."

"Oh..." Ben de diyorum ki.

Yedi'nin bunun ortasında kalması düşüncesi beni hiç eğlendirmiyor.

İlk devre bittiğinde hala ayaktayız ve oyuncular soyunma odalarına gitmek için tünele doğru kayıyorlar.

Seven yanımdan geçerken gözleri Cammy'ye takılıyor ve ona gülümseyip başını sallıyor. Sonra sanki ağır çekimdeymiş gibi gözleri benimkilere uzanıyor.

Kim olduğumun farkına vardığı anı görebiliyorum.

Gözleri parlıyor, sonra Cammy'ye bir bakış fırlatıyor ve "Onun burada ne işi var?" der gibi beni işaret ediyor.

Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor.

Dün geceyle şu an arasında bir şey olmuş olabilir mi?

Cammy uzaktan, "Daniel'dan ayrıldı," diye bağıyor.

Seven'in gözleri tekrar bana dönüyor ve arkasındaki bir oyuncu buzdan çıkmaya çalışırken ona çarpana kadar olduğu yerde duruyor.

Çenesi düşüyor ve kaşları çatılıyor, uzun zamandır ondan gördüğüm en yüz ifadesi.

Seven stadyum duvarlarının arkasında kaybolduğunda Cammy'ye dönüyorum.

"Gelmemeliydim. Bu şekilde ortaya çıkmam bir hataydı. Önceden haber vermeliydim."

Eğer benim burada olmam onun oyununu etkiliyorsa, o zaman burada olmak bir hataydı. Gitmek için dönüyorum ama Cammy kolumu tutuyor.

"Neden gidiyorsun? Oyun daha yeni başladı."

"Seven beni burada istemiyor. Yüzündeki ifadeyi gördün."

"Sadece onu şaşırttın, hepsi bu. Gitme."

Cammy beni serbest bırakıyor ve ben de sırada oturan bir sonraki kişinin yanından geçmeye başlıyorum.

Kalabalığın tezahüratını duyduğumda neredeyse merdivenlerden çıkıyordum. Herkes çılgına dönüyor.

Arkamdaki jumbotrona bakıyorum ve ekranda bir Hawkeyes oyuncusunun merdivenlerden aşağı koştuğunu görüyorum.

Ama herhangi bir oyuncu değil... kaskı hariç tüm teçhizatını giymiş bir kaleci.

Yedi.

Stadyumda nerede olduğu ya da neden tribünde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Geri dönüp merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığımda birinin bana doğru hızla geldiğini görüyorum.

Onun olduğunu fark ettiğim anda karnım keleklerle doluyor, bir elinde sıkılmış bir forma.

Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilemeden öylece duruyorum, ta ki o yanıma son adımını atana kadar. Zaten altı beş olan boyu üzerimde geziniyor. Bıçakları ve fazladan merdiven basamağını da ekleyince adam bir dağa dönüşüyor.

"Daniel'dan ayrıldın mı?" diye soruyor, saçları zorlu bir ilk dönem boyunca terlemekten ıslak ve dağınık, ama her zamanki gibi seksi.

Başımı salladım. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

"Neden buradasın?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Dikkatini dağıtmak istememiştim. Soyunma odasını terk ettiğin için başın belaya girmeyecek mi?" diye sordum.

"Belki... eğer beni daha fazla tutarsanız, ama en kötü ihtimalle bana para cezası verirler ve para umurumda değil. Oyunuma neden geldiğini duymayı tercih ederim. Ve istemediğimi düşündüğün şeylerin arkasına saklanmayı bırak."

"Bunu yapmayacağım."

"Öyle değil mi?" diyor kaşını kaldırarak. "Beni seninle bir ilişki istememekle suçladın ve şimdi de dikkat dağıtıcı olduğunu söylüyorsun. Ama aslında birlikte olmamamızın nedeni ben değilim."

"Brynn!" Cammy'nin bağırdığını duydum.

Arkama baktığımda onu jumbotron ekranını işaret ederken buluyorum.

Öpücük kamerası üzerimizde. Neredeyse onunla yüzleşmek için dönmek istemiyorum ama fazla seçeneğim yok.

Tekrar Seven'a baktığımda, onun da gözleri ekrandaydı. Herkesin görmesi için öpücük kamerasından bizi izliyor.

Gözlerini tekrar benimkilere indirdi. "Ee? Senin sebebin ne?"

"Bir keresinde bana kimsenin ikinci tercihi olmak istemediğini söylemiştin, ama gerçek şu ki, sensiz yaşayamayacağım tek tercihim sensin."

Gözleri yumuşuyor ve sonra eğilip her iki kolunu da sırtıma doluyor, yüz yüze gelene kadar beni yukarı kaldırıyor, kollarım boynuna dolanıyor.

"Kendini sezon dışında benimle Meksika'da geçirirken hayal edebiliyor musun? Kasırga sırasında kalmak zorunda değiliz, gideriz. Seni güvenli bir yere götüreceğim."

"Sen yanımda olduğun sürece fırtınalar umurumda değil. Ve seninle birlikte bir evde kapalı kalmak hoşuma gidiyor," diyorum kollarımı ona dolayarak. O da bana gülümsüyor. "En iyi yazımı elektriksizken ve yatağımda ateşli bir adam varken yazabiliyormuşum meğer."

Gülüyor.

"Berbat ettim Brynn. Ön kapımı açtığım anda sıçtım, değil mi?"

"İkimiz de hata yaptık. Ben Daniel fikrine tutundum ve bu beni seninle birlikte olmak istediğimi fark etmekten alıyordu. Onu terk etmemeliydim. Seninle kalmalıydım. Ama şimdi bunların bir önemi var mı?"

"Hayır, artık benim olduğun sürece önemli değil." "Benim."

"Maçtan sonra beni bekler misin? Sana hâlâ bir ilk randevu borcum var." "İlk randevu mu? Ne yapacağız?"

"Ne yapacağımız umurumda değil... seninle olduğum sürece." "Ben de."

Bir an için arkamdaki jumbotrona bakıyor ve sonra tekrar aşağıya bakıyor.

"Tüm stadyum izliyor. Şimdi seni öpebilir miyim?"

Öpücüğünü beklerken dudağımı ıslattım. "Evet ve çabuk ol. Dün gece tam bir baş belasıydın."

Gülümsüyor ve sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Tüm stadyum alkış ve çığlıklarla inliyor.

Öpüşmemiz sırasında tezahürat yapan binlerce hayranın gülünçlüğü karşısında kıkırdarak onu öpüyorum.

"Bir öpücük kamerası için her zaman bu kadar heyecanlanırlar mı?"
Seven sonunda uzaklaştığında soruyorum.

Bir an için stadyumun etrafına bakıyor, yüzünde geniş bir gülümseme
beliriyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Herkes iyi bir mazlum hikayesini
sever."

"Underdog? Sen bu musun?"

"Hatırlarsanız bu maçı kazanmam
beklenmiyordu." Başımı salladım. "Hatırlatma
bana."

"Bu gece seninle eve gelebilir miyim?" diye soruyor.

"Bu sefer ayrılmadan önce bir not bırakacağına söz verdiğin
sürece." "Hiç ayrılmayı planlamıyorum... bu sefer değil."

SON

Daha fazlasını ister misiniz? Bonus Üç Yıl Sonra- bölüm geliyor! İlk alan
olmak için Kenna King'in haber bültenine kaydolun!
Haber bülteni kaydına göz atın: www.KennaKing.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.